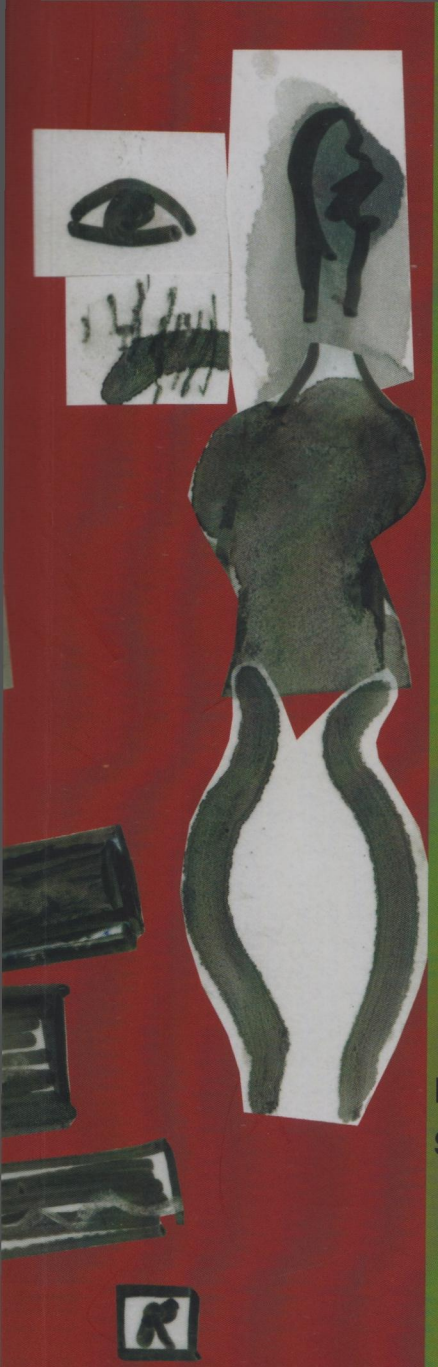

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT

HUBERT SELBY JR.

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

HUBERT SELBY JR: 23 Temmuz 1928 tarihinde New York, Brooklyn'de doğan yazar erken yaşta okulu bırakıp çalışmaya başlamış ancak yakalandığı verem onu eve ve yatağa başlamıştır. 1964 yılında, birbiriyle bağlantılı hikâyelerden oluşan ilk romanı *Last Exit to Brooklyn* [*Brooklyn'e Son Çıkış*, Çev. Can Kantarcı, Ayrıntı Yay., 2009] övgüler kadar tepkilerle de karşılanır. Kitap İngiltere'de ve İtalya'da yasaklanır. 1967'de Los Angeles'e taşınan Selby 1971'de ikinci romanı *Room*'u yayımlatır. Hem *Brooklyn'e Son Çıkış* hem de *Requiem for a Dream* adlı romanı filme çekilir ve büyük övgüler alır. Yazarın *The Demon*, *Song of the Silent Snow* ve *The Willow Tree* adlı üç romanı daha vardır ve bütün romanları Ayrıntı Yayınları programına alınmıştır. Hubert Selby Jr. 26 Nisan 2004'te California'da yaşamını yitirmiştir.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Bir Düş İçin Ağıt

Hubert Selby Jr.

Ayrıntı: 560
Yeraltı Edebiyatı dizisi: 51

Bir Düş İçin Ağıt
Hubert Selby Jr.

Kitabın Özgün Adı
Requiem for a Dream

İngilizce'den Çeviren
Can Kantarcı

Yayıma Hazırlayan
Gökçe Çiçek Çetin

© 1978, 1988 by Hubert Selby, Jr.
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
E. in Tapan

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şt.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85

Birinci Basım 2010
Ba kı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-581-4
Sertifika No.: 16061

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Eminönü - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 - 01 - 05 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Bir Düş İçin Ağıt

Hubert Selby Jr.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

Bu kitap, varolan tek saflığı –müşfik Tanrıya olan imanı–
bulmuş olan Bobby'e, sevgiyle adanmıştır.

Önsöz

Lisedeyken, romancı olmak için ölmüş olmak gerektiğini zannederdim... ya ölmüş ya da başka bir yerden olmak: İngiltere, Amerikanın ortabatısı ya da Fransa'dan.

Brooklyn'e Son Çıkış'ı okuduğumda beni bir anda çarpan şeylerden biri de, nispeten daha kıyıda köşede kalmış olsa da, yaşadığım semtin, işçi sınıfının ağırlıkta olduğu Bronx'un da Sanat için geçerli bir malzeme olduğu gerçeğiydi; bana o kadar tanıdık gelen o sesler, el kol hareketleri asırlardır edebiyat medeniyetlerinde görülenlerden daha az insani, daha az değerli, daha az onurlu değildi.

Demek istediğim şu ki, *Brooklyn'e Son Çıkış*'ın başına oturduğumda dehşet içinde fark ettiğim bir şey vardı: Gördüklerimin ve

duyduklarımın üzerine ekleyebileceğim irade ve yeteneğim varsa, büyüyünce yazar olabilecektim.

Yeteneğin ve malzemenin, Selby'nin sahip olduğu ve yazdığı her kitabın her sayfasına yansıttığı başka bir şey olmadan hiçbir şey ifade etmediğini yıllar sonra anlayacaktım: Bu sevgiydi... Selby'nin dünyasında yaşayan bütün o yeraltı insanlarını, kaybolmuşları, baştan çıkarılmışları, vicdansızları, insafsızları yücelten bir affedicilik ve şefkatti. Onun sanatı, görünürde gayri insani olanı insanileştirme ve bunun devamında okuru da insanileştirme yeteneğidir.

Kimse insanların çektiği duygusal acıyı Selby gibi aktaramaz: zarafetin, huzurun, aşkın, refahın zalim halüsinasyonlarını; uyuşturucu hastalığının yok edici acısını; ailevi/evlilikle ilgili/cinsel klostrofobinin boğucu öfkesini; paranoyak sanrıların bir bir çakılan çivilerini; güpegündüz görülen hayallerin acınası görkemini ve kaçınılmaz bir şekilde doğacak olan şafağı korku dolu bekleyişi...

Selby derinin hemen altına, kentli yoksulların beyinlerinin içine girerek, sayfaların üzerinde hiç durmadan fokur fokur kaynayarak birbiriyle çarpışan trajik biçimde sonu belli sanrılar, kısa dönemli coşkular ve takıntılı öfkelerle dolup taşan cehennemi monologlar sunar okura. Selb, her şeyden önce, bizi kelimenin tam anlamıyla sersemleterek başkalarıyla empati kurmamızı sağlar.

Bir Düş İçin Ağıt, dört insanın uğradığı yıkımın izini sürüyor: üç genç, bir de yaşlı insanın. Burada Selby bağımlı olanların iliğinden bildiriyor bize; uyuşturucuya, umuda, bu dünyada kurulan, trajik biçimde çocuksu cennet düşlerine bağımlı olanları anlatıyor. Karakterler yükseklere çıksa bile, kâbus gibi düşüşleri önceden görülebiliyor. Ne var ki, bu öngörü okuru dayanılması zor acıyı, aşağılanmayı ve unutuluşu deneyimlemekten korumuyor. Güçsüzlerin düşlerinin bedeli budur.

Bir Düş için Ağıt Selby'nin en has işlerinden biridir; öyle anlara sahiptir ki, Hindenburg felaketine iradesi dışında tanık olup, "Ah,

insanlık!" diye hıçkıran muhabir gibi hissetmekten alamaz kendini okur.

Kendimizi bir defa daha onun insanları için yüreğimiz sızlarken bulmamız Selby'nin bize hediyesidir. Bu aynı zamanda, sevilmesi imkânsız olanı da sevdiğimiz anlamına gelir.

Richard Price
New York City, Ocak 1988

Yeni Basıma Önsöz

Bir Düş İçin Ağıt ilk olarak 1978'de basıldı. Yeni baskılarının yapılıyor oluşu ve yeniden edisyondan geçecek olması son derece tatmin edici. Dahası, filme de uyarlanıyor; prodüksiyonu bu yıl Nisan ayının ortalarında başlayacak. Demek oluyor ki kitap hâlâ yaşıyor ve nefes alıyor (benim gibi).

Bütün bunların şu anda, "daha önce görülmemiş bir refah" döneminde gerçekleşiyor olmasında bana hoş, ironik gelen bir şey var. Pek çokları için Büyük Amerikan Rüyası gerçek oluyor. Açıkçası, ben Amerikan Rüyası'nın sadece beyhude olduğuna değil, aynı zamanda kendi kendini imha edici olduğuna da inanıyorum; çünkü nihayetinde onunla ilişkisi bulunan her şeyi ve herkesi yok ediyor. Doğası gereği yok etmek zorunda çünkü bes-

lediği şeyler arasında önemli şeyler yok: dürüstlük, etik, hakikat ve yüreğimizin ve ruhumuzun ta kendisi. Neden? Nedeni basit: Çünkü Hayat/hayat vermektir, almak değil.

Her şeyimizi –bu bolluğun orta yerinde milyonlarcasının var olduğu– fakir ve evsizlere verelim, üzerimize yırtık pırtık bir gömlek geçirip, bir sadaka tasıyla sokaklara çıkalım, değil demek istediğim. Bu hareket de kendi içinde ve doğası gereği "almak" çabasından daha besleyici bir şey değil keza. Paradan ve paranın alabileceklerinden korkmuyorum. Tam anlamıyla donatılmış bir ev çok hoşuma giderdi; tabii bunun için önce bir evimin olması gerekirdi. Aç olmak nedir yaşadım ve açlıkta soylu hiçbir şey görmüyorum. Geberircesine yemekte de soylu bir şey görmüyorum; ama yemek yemek elbette daha tercih edilesidir. Ancak, hayatın anlamının ve amacının bir şeyler almak olduğuna inanmak deliliktir.

Bana öyle geliyor ki, hepimizin kendine ait bir rüyası, bir görüsü, bireysel bir verme şekli var; ama pek çok sebepten dolayı bunun peşine düşmekten ya da varlığını tanıyıp kabullenmekten dahi korkuyoruz. Halbuki, sahip olduğumuz bu görüyü reddetmek ruhumuzu satmaktır. Almak bir yalanı yaşamak, hakikate sırtımızı dönmektir ve Görüler hakikatin anlık görüntüsüdür: Bariz bir şekilde dışarlıklı hiçbir şey benim iç yaşamımı, Görümü hakiki anlamda besleyemez.

Görüme sırtımı dönüp, vaktimi ve enerjimi Amerikan Rüyası'nın şeylerini almaya harcadığımda ne olur? Ajite olurum, kendi bedenimin içinde rahatsız olurum; çünkü bana ait "Benliği/benliği" terk etmenin verdiği, Görümü terk etmenin verdiği suçluluk duygusu varoluşum için özür dilemeye, kendimi hayata bir yarışmaymış gibi yaklaşarak kanıtlamama ihtiyaç duymaya zorlar beni. İçimde bir kurt gibi onu kemirerek yol alan o belli belirsiz tatminsizlik duygusunu yatıştırmak ve tatmin etmek çabası içinde bir şeyler almaya devam etmeliyim.

Elbette herkes deneyimlemeyecektir bu işkenceyi; ancak yeteri kadar deneyimleyen var ve bu insanların sorunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikri dahi yok. Psikologların ortalıkta salı-

narak dolaşan bu anksiyete için bir terimleri olduğundan eminim. Ne var ki, bizi yok eden sebeptir, sınıflandırma değil. Bizim dehşet verici bulduğumuz şeyleri yapıp paçayı kurtaran ve üstüne üstlük refaha kavuşan milyonlar hep oldu, olacak. Durum cidden de böyle görünüyor. Yine de ben kendi deneyimlerimden kesin olarak biliyorum ki, bu hayatta bedava yemek diye bir şey yok ve eninde sonunda hepimiz eylemlerimizin, yaptığımız ve yapmadığımız her şeyin tam anlamıyla, mutlak sorumluluğunu üzerimize almak zorunda kalacağız.

Bu kitap, Amerikan Rüyası'nın peşine düşen dört bireyin ve bu çabanın sonuçları hakkındadır. Onlar yüreklerindeki Görüyle Amerikan Rüyası'nın illüzyonu arasındaki farkı bilmiyorlardı. İllüzyonun yalanını takip ederek, Görülerinin hakikatini deneyimlemelerini olanaksız kıldılar. Sonuçta, değer verilen her şey kayboldu.

Maalesef, Amerikan Rüyası için bir ağıtın hiçbir zaman yakılamayacağını hissediyorum; çünkü açıkçası, bana öyle geliyor ki, biz onun vefatının yasını tutma fırsatını yakalamadan o bizi yok etmiş olacak. Belki de zaman beni haksız çıkarır. Bay Hemingway'in dediği gibi: "Öyle olabileceğini düşünmek güzel değil mi?"

Hubert Selby, Jr.
Los Angeles, 1999

Yeni Basıma Önsöz

Üniversitenin ilk yılında, devlet lisesinden yeni mezun olmuş, ilk finalleriyle karşı karşıya gelmiş Brooklyn'li bir gençtim ve korkudan tir tir titriyordum. Lise şaka gibiydi. Okulu kırmaktan başka bir şey öğrenememiştim. O yüzden üniversiteye geldiğimde pek de hazırlıklı sayılmazdım. Kendimi kütüphaneye verdim ve öğrenmeye çalıştım.

Ama Selby her şeyin içine sıçtı.

Gözümün ucuyla "Brooklyn" kelimesini gördüm. Şimdi, Brooklyn'liyseniz, Brooklyn'le ilgili ne görseniz anında ilginizi çeker. Kütüphanenin rafından *Brooklyn'e Son Çıkış*'ın yıpranmış bir kopyasını aldım. Henüz filmi çekilmemişti ve elimde ne tuttuğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Daha ilk cümlede belaya çatmıştım; zaten

benim finallerim de hep böyleydi. Her şeyi bir yana atıp, kitabı okumaya başladım. Ve okudum ve okudum ve haykırdım ve bağlantı kurdum ve kendi kendime tekrar ettim ve keyiften kendimden geçtim. İşte bu hikâyecilikti. İşte bu anlayıştı. Bu, bizi insan yapan şeyin ne olduğunun derin olmakla beraber basit bir açıklamasıydı. Artık ne yapmak istediğimi biliyordum. Hikâye anlatmak istiyordum.

Hikâye anlatıcılığı beni L.A'e ve film okuluna götürdü. Okul başlamadan önce, yıl boyunca gerçekleştirilmek üzere üç kısa film senaryosu hazırlamamız istendi. Ben de en sevdiğim yazarların kısa hikâyelerine bakayım, dedim. Bu da beni Selby'nin "Fallı Kurabiye"sine götürdü ve ben de öyküyü hemen filme uyarladım. Kapı kapı dolaşarak satış yapmaya çalışan ve fallı kurabiyelerdeki fallara bağımlı hale gelen bir satıcının yükselişinin ve çöküşünün hikâyesiydi bu.

Film okulundan sonra artık uzun metraj bir film yapmanın vaktinin geldiğine karar verdim ve o yüzden de en sevdiğim yazarların romanlarına yöneldim. *Bir Düş İçin Ağıt*'ı Venice Beach'teki bir kitapçıda buldum. Kitaba başlamak için yerimde duramıyordum. Başladım ama hiçbir zaman bitiremedim. Bunun nedeni onun kötü olması değildi. Aksine, roman öylesine dürüst ve insanı tutsak ediciydi ki, onunla başa çıkamadım.

Uzun süre kitaplığımda durdu. Sonra, yıllar sonra, yapımcım Eric Watson, Colorado'daki ailesiyle beraber kayak tatiline giderken yanına okumak için bir şey almak istedi ve kitaplığımdan kitabı kaptı ve ödünç alıp alamayacağını sordu. Döndüğünde, *Bir Düş İçin Ağıt*'ın tatilini mahvettiğini ve kitabı bitirmem gerektiğini söyledi. Bitirdim. Ve bir sonraki projemin ne olması gerektiğini de işte o an anladım.

Bu kitap pek çok şey üzerine. En çok da, sevgi üzerine. Biraz daha açacak olursam, sevgi yolunda gitmezse ne olacağı üzerine.

Senaryoyu yazma vakti geldiğinde Brooklyn'de, Coney Island yakınlarında bir daire kiraladım. Romanın müthiş bir yapısı vardı; rahatlıkla üç ayrı bölüme dönüştürdüm. Ama tuhaf bir şeyler de vardı. Romanı bölümlere ayırırken fark ettim ki, ne zaman bir

karakterin başına iyi bir şey gelecek olsa, kötü bir şey geliyordu. Bu yüzden romanın kahramanının kim olduğunu anlayamıyordum. Bütün karakterlerin gelişim çizgilerini genel hatlarıyla çıkardıktan sonra hepsinin tepetaklak edildiğini fark ettim. Ben de bu gelişim çizgilerine takla attırdım ve birden "Evreka!" diye bağırdım. Romanın kahramanı Sara değildi. Harry de. Ne Tyrone, ne de Mariondı. Kahraman, karakterlerin düşmanıydı: Bağımlılık. Bu kitap Bağımlılığın İnsan Ruhu karşısındaki zaferinin bir manifestosu. Ben de filmi gözümde bir canavar filmi olarak canlandırmaya başladım. Tek fark, canavarın fiziksel bir suretinin olmamasıydı. Canavar karakterlerin kafalarının derinliklerinde yaşıyordu sadece.

Sara Goldfarb rolünde harika bir performans ortaya koyan Ellen Burstyn bana Hinduizm'in iki ana tanrısı olduğunu söyledi: Şiva ve Kali. Şiva yaratıcılığın tanrısı, Kali ise yıkımın tanrısıdır. Bir arada, beraber var olurlar. Biri diğeri olmadan var olamaz. Tıpkı Hıristiyanlıktaki Tanrı ve Şeytan gibi. İyilik ve kötülük gibi. Bir denge vardır. Selby, Kali hakkında yazar. Selby karanlık hakkında yazar.

İşte bu karanlıkta Selby el fenerini açıp, insanlığımızı arar. Kötücül bir evrende kaybolmuş, o minicik fakat paha biçilmez sevgi mücevheridir onun üzerine titrediği. Ve bizi bu elmasa götürerek her şeyi ifşa eder: güzelliğimizi ve kibrimizi, gücümüzü ve güçsüzlüğümüzü. Bizi hayatta tutan, bir şeyden nefret etmemize ve bir şeyi sevmemize neden olan şeyleri gösterir. İnsan olmanın ne olduğunu ifşa eder.

Bu romanı filme uyarlamam gerekiyordu; çünkü kelimeler sayfaları yakıp geçiyor. Kelimeler tıpkı bir darağacındaki ilmek gibi yakıyor boynunuzu ve biz insanların cehennemin altına inşa ettiği o ta aşağılardaki bodrum katına sürüklüyor sizi. Biz insanlar bunu neden yapıyoruz peki? Çünkü hayatı yaşamayı seçmek yerine bir düşü yaşamayı seçiyoruz. Bu okuma deneyimini asla unutmayacaksınız.

Darren Aronofsky
1 Mayıs, 2000

Evi RAB yapmazsa,
Yapıcılar boşuna didinir (...)
Zebur 127:1

RAB'be güven bütün yüreğinle,
Kendi aklına bel bağlama.
Yaptığın her işte RAB'bi an,
O senin yolunu düze çıkarır.
Özdeyişler 3:5,6

Harry annesini gömme dolaba kilitledi. Harold. Lütfen! TVye bişey yapma yine. Tamam, tamam. Harry kapıyı açtı. Madem öyle; akıl oyunları yapma bana. Odanın öbür ucundan televizyona doğru yürümeye başladı. Bi de sinirimi bozma. TVnin fişini prizden hırsla çekip, anteni söktü. Sara tekrar dolaba girdi ve kapıyı kapadı. Harry bir anlığına dolaba baktı. Eh peki, kal orda. TV setini sehpasıyla beraber itmeye başlamıştı ki, sehpa aniden bir şeye takıldı; TV düşecekti neredeyse. Noluyo burda be? Aşağı baktı ve bir bisiklet zincirinin TVnin kenarından kalorifere kadar uzandığını gördü. Dolaba baktı. Sen ne yapmaya çalışıyosun ya? Bu zincirin ne işi var burda? Kendi annemin televizyonunu mu kırayım yani? Ya da kaloriferi? –Kadın dolabın içinde gıkını çıkar-

madan oturuyordu– Ya da bütün evi mi patlatayım? Sen beni katil mi yapıcaksın ya? Öz oğlunu? Senin kanından canından olma oğlunu? SEN NAPMAYA ÇALIŞIYOSUN YA??? Harry dolabın önünde duruyordu. ÖZ OĞLUNU!!! Dolap kapısının altında ince bir anahtarın başı belirdi. Harry tırnağıyla anahtarı çekip çıkardı. Sen neden sürekli benim psikolojimle oynuyosun ya; sürekli kendimi hayvan gibi suçlu hissetmeme neden oluyosun, ha? Benim ne hissettiğimi hiç mi düşünmüyosun? Neden hayatımı bu kadar zorlaştırıyosun? Neden se... Harold, hiç yapar mıyım öyle şey! Zincir sana değil, hırsızlara karşı. Neden söylemedin o zaman? Televizyon düşüyodu az kalsın. Kalp krizi geçiricektim nerdeyse. Sara karanlığın içinde başını sallıyordu. Senin iyi olman lazım Harold. O zaman neden çıkmıyosun dışarı? Harry kapıyı sarsıp, tokmağı çekiştiriyordu; ama kapı içeriden kilitlenmişti. Harry çaresizlik ve tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı. Bak, görüyo musun ne kastettiğimi? Beni sürekli nasıl üzdüğünü görüyo musun? TV setinin yanına gitti, zincirin kilidini açtı ve dolabın başına döndü. Bu olayı nasıl olur da bu kadar büyütürsün ya? Ha? Sırf ben kendimi suçlu hissedeyim diye dimi? Ha, dimi??? Sara bir öne bir arkaya sallanmaya devam etti. Televizyonunu birkaç saat içinde geri alacağını sen de biliyorsun ama illa bana kendimi suçlu hissettiriceksin. Dolaba bakmaya devam etti –Sara sessizce ileri geri sallanıyordu– sonra ellerini teslim olurcasına kaldırdı. Eeeh, sıçayım böyle işe! Ve televizyon setini dikkatli bir şekilde evden çıkardı iterek. Sara setin tekerleklerinin zeminde ilerlediğini, kapının açılıp kapandığını duydu ve gözleri kapalı bir halde oturduğu yerde ileri geri sallanmaya devam etti. Böyle bir şey vuku bulmuyordu. Görmediğine göre vuku bulmuyordu işte. Seymoura, bir süredir müteveffa kocasına, böyle bir şeyin vuku bulmadığını söyledi. Ve vuku bulsa bile sorun olmazdı: O yüzden sen endişelenme Seymour. Reklam arası gibi bir şey bu. Yakında program tekrar başlıycak bak ve görüceksin Seymour, düzelticekler sorunu. Her şey yoluna giricek. Görüceksin bak. Sonunda her şey düzelir...

Harrynin ortağı, Tyrone C. Love adında bir siyah –aynen öyle coni, benim adım Tyrone C. ve sevmem kendimden başka kimseyi– onu apartmanın koridorunda Snickers yiyerek bekliyordu. TV setini, Harrynin, bina boyunca güneşlenmekte olan *yenta*lara* merhabaları eşliğinde hiç sorun yaşamadan apartmandan çıkardılar. Ama işin zor kısmı şimdi başlıyordu. Seti üç blok ötedeki rehinciye başına bir iş gelmeden, ellerinden kaptırmadan, aptal çocuğun teki çarpıp düşürmeden, yerdeki bir çukura takılıp devirmeden, yerde bir çöp yığınına toslamadan ya da Tanrının cezası sehpa kırılmadan götürmek sabır ve sebat istiyordu. Harry TV setini bir yandan itip bir yandan yönlendirirken, Tyrone da sallandırmadan tutuyor, gözü yolda, üstlendikleri görevin çabucak ve güvenli biçimde tamamlanmasına engel teşkil edebilecek kâğıt atıklarına ya da çöp torbalarına karşı Harryyi uyarıyordu. Sehpanın iki yanından tutup kaldırımdan dikkatle indirdikten sonra seti sokağın öbür ucuna taşımaya giriştiler. Tyrone başını yana eğip sete şöyle bir baktı: Öööööf, bu alet gözüme biraz eski püskü gözükmeye başladı ha! Noldu lan, bi anda müşkülpesent mi kesildin? Abicim, isterse saçı sakalı çıksın bana ne; biz yolumuzu bulalım da.

Harryyle Tyroneun TV setini rehin dükkânına iterek getirmesini izleyen Bay Rabinowitz başını salladı. Bak, masayı da getirdik. Eee, ben napayım? Sırtımda taşıyacak halim yok ya. Bak arkadaşın var yanında. O yardım edebilir. Bak abicim, enayi diilim ben. Harry gülerek başını salladı: Yahudiye bak ya! Neyse, eve taşıması böyle daha kolay. Kardeşim ya, hep anasını düşünür. Oy oy, evlada bak. *Goniff*** resmen! Denize düşenin yılana sarıldığı gibi sarılıyo sana. Hadi hadi Abe, acelemiz var. Bize mangırımızı ver. Hadi, çabuk! Sürekli telaş halinde, tezgâhın arkasında oradan oraya koşturuyor, kalemleri dikkatlice inceledikten sonra içlerinden bir tanesini seçiyor. Yapcaan şeyler o kadar mühim ki, sanki her şey hemen yapılmış olmazsa dünyanın sonu gelecek. Abe cık cık yaptı, başını salladı ve parayı saydı yavaşça...

* Yidiş dilinde, dedikoducu kadın. (ç.n.)
** Yidiş dilinde, hırsız, fırsatçı. (ç.n.)

bir kere daha... bir kere daha. Şşş, hadi Abe, yetsin artık! Şu herifi görüyon mu coni? Parmaklarını yalayıp mangırları tekrar tekrar sayıyo; sanki rakamlar değişicek. Kendine bile güvenmiyo ya. Hayret!

Bay Rabinowitz parayı Harryye verdi ve Harry defteri imzaladı. Bana bi iyilik yapıp aleti şuraya itebilir misiniz?

Öööf! Biliyo musun coni, sana ne zaman denk gelsem şu tatlı kıçımı terletmek zorunda kalıyorum. TV setini bir köşeye itip, dükkândan çıktılar.

Bay Rabinowitz başını sallayarak ve cık cık yaparak onları izledi; sonra içini çekti. Bir şey yanlış burda... Daha kaşer diil bu, daha kaşer diil.

Öööf! Ne diye oraya gidesin var ki be abi? Neden mi? Çünkü orda malın yanında koleksiyonluk pul hediye ediyolar. Biliyo musun Harry, sen anlayışı kıt herifin tekisin! Uyuşturucu gibi ciddi bişeyden bahsederken böyle daşşak geçmemelisin. Özellikle de benim uyuşturucumdan. Seninki umrumda diil. Sırf benimkinden bahsediyorum. Eee, buranın malının nesi güzelmiş bu kadar? Ne diyosun sen abi? Burda da oradaki kadar kanal var işte. Farklı birisini bile deneyebiliriz. Farklı mı? Evet, babuş. Sokağa usulca dalıp kimin parmağı burnundan çıkmıyo, kim kafasını sallıyo, bakarız, sonra anlarız *iyi* malın nerde olduğunu; harbi staftan bahsediyorum oğlum. Hem zaten taksi paramız da kalıyo. Taksi paramız mı? Sana miras kaldı da haberimiz mi yok? Bu para dalga parası abi. Taksiye falan vermiyoruz. Lüksünden başlatma da önce zaruriyetleri hallet bi zahmet.

Öööf! Şimdi amına kodumun metrosuna binip ayyaşlarla, tacizcilerle mi yolculuk edeyim yani? Hayret ya. Sen uçmuşsun! Daha iki adım gitmeden soyup soğana çevirirler adamı. Abicim bana şu tembel köle mantalitesiyle gelme ya. Tyrone güldü. Abi, eğer yollara düşüceksem bi dur da benim Brodyyi ariyim, bakalım onda ne var. Ver bi on sent. Haydaa! Oğlum ne zamandan beri on sent tutuyo bi telefon görüşmesi. Abicim, hiç yoktan te-

lefon şirketiyle başımı belaya sokma. Harry telefon kulübesine yaslanmış beklerken Tyrone telefonun üstüne kapandı ve fısır fısır konuşmaya başladı. Bir iki dakika sonra ahizeyi yerine koydu ve kulübeden dışarı adımını attı; ağzı kulaklarına varıyordu. Oğlum ağzını kapa lan, gözlerim acıyo. Soluk kıçlı şerefsiz! Sen hakkaten hayatta kalamazdın pamuk tarlalarında. Tyrone yürümeye başladı; Harry de onunla beraber. Eee, nedir? Benim elemanda kral dalga var ve biz de bi kaşık alıcaz. Metronun merdivenlerini ayrı ayrı tırmandılar. Tyrone sokağa çıkıp, iki adım ötedeki kafeye giderken Harry durup şöyle bir etrafına baktı. Mahalle baştan aşağı tam anlamıyla siyahtı. Sivil polisler bile siyahtı. Harry kafede oturmuş, sütlü kahve içip çikolatalı çörek yerken her zaman çok ortalık yerde olduğu hissine kapılırdı. Brodyden mal almanın tek sıkıntısı buydu. Herifte genellikle iyi mal olurdu ama Harrynin, kafeden daha ileri gitmesi yasaktı; yoksa her şey darma duman olur ya da daha da kötüsü, kafayı gözü yardırabilirdi. Aslında doğru hareket, asıl doğru hareket, şehir merkezinin dışında kalmak olurdu; ama Harry paradan ve maldan o kadar uzak kalmaya dayanamıyordu. Burada oturmuş, midesindeki kasılmaları ve kaygının bedeni boyunca sürünerek ilerlemesini ve boğazının hemen arkasındaki tadın seğirtmesini hissetmek zaten yeterince fenaydı; ama öte yandan, burada *olmamaktan* milyon kere yeğdi.

Harry bir kahveyle bir çörek daha söyledi ve yavaşça önüne dönerken çöreğinden daha siyah ve resmen bir Mack kamyonundan daha iri bir polis yanına oturdu. Hey Tanrım, şansıma sokayım ya! Şurda oturmuş, gevşeyip bi kahve içmeye çalışıyoruz, amına kodumun maymununun teki yanıma oturuyo. Öf! Kahvesini yudumlayıp, polisin kılıfında duran tabancasına bakarken, bir anda silahı çekip alsa, dan dan dan diye ateş etse, şerefsizin evladının beynini şuracıkta patlatsa, hesabı tezgâha fırlatsa ve kasada duran hatuna üstü kalsın dedikten sonra ağır adımlarla dışarı çıksa ne olur diye düşündü; ya da silahı yavaşça alıp polise uzatsa, bu sizin miydi acaba, yerde buldum da, silahınızı kaybettiğinizi sandım dese... ya asıl bomba hareket, silahı

çaktırmadan alıp sonra da, iki üç herifin bu silahla mal alırken nasıl kaskallandığının, oyuncaklarına iyi bakması gerektiğinin yazılı olduğu ufak bir not iliştirip postayla emniyet müdürüne yollamak... evet ya, bomba olurdu. Harry yanında oturmuş, tezgâhtar kızla çene çalan, o koca kara kıçıyla kah kah gülen kocaman orospu evladına baktı ve kendi kendine güldü ve hayatının onun ellerinde olduğunu bilseydi polisin ne düşüneceğini, merakla aklından geçiriyordu ki, adamın, kahve bardağını tutan eline gözü takıldı ve elin resmen basket topundan daha büyük olduğunu fark etti ve çöreğin geri kalanını ağzına tıktı ve üstüne hüp diye kahvesini içti ve ağır adımlarla kafeden çıktı; sırtı dönük olduğu halde o dev gibi aynasızın varlığını hâlâ hissediyordu. Tyrone ise metrodan aşağı dans edercesine iniyordu.

Tyroneun mekânı bir oda ve bir küvetten ibaret gibiydi. Küçük masanın etrafına oturmuşlardı; aletler bir bardağın içindeydi, su kandan hafif pembeye dönmüştü ve başları boyunlarından, elleri bileklerinden gevşekçe sarkmış, parmakları sigaralarını güçlükle tutuyordu. Arada sırada bir parmak bir burun deliğine giriyordu. Sesleri gırtlaklarından kısık ve mecalsiz çıkıyordu. Oof, çok güzel narkozmuş be abi! Bildiğin *k ris tal*. Evet ya, bunun gibisini çekmediydim. Parmakları yanınca Harry sigarasını yere düşürdü: Siktir! Sonra yavaşça eğildi, bir dakikalığına, başı öne eğik, sigaraya baktı, sonra paketten ağır ağır bir sigara daha çıkardı, ağzına koydu ve eskisiyle yenisini yaktı, izmariti küllüğe bıraktı ve parmaklarındaki yanan kısmı yaladı. Ayakkabılarının ucuna baktı bir an için, sonra bir an için daha... İyi görünüyordu; ayaklarını yumuşakça sarıyor gibiydi... Kocaman bir hamamböceği dikkatini çekti; saldırgan tavırlarla uygun adım gidiyordu ve Harry üzerine basmayı akıl edene kadar pervazın altına girip kayboluverdi. Aman iyi, o eşşooleşşek, ayakkabımda delik açabilirdi. Kolunu, sonra da elini yukarı çekeledi ve sigarasından bir fırt aldı. Sigarasından uzun bir fırt daha aldı ve dumanı yavaşça, derin derin içine çekti, dumanın her bir zerresinin zevkine vararak ve bademciklerini, genzini gıdıklar gibi yapışının tadını çıkararak. Ulan ne güzel geldi be! Tozda sigaranın tadının acayip güzel

olmasını sağlayan bir şey vardı. Napmamız lazım biliyo musun abi? Ney? Bu maldan bi parça daha alıp, bölüp, yarısını satmamız lazım; annadın sen? Evet abi, bu malı ikiye bölsen de yine güzelleşirsin; yani o kadar iyi. Evet, bi parça kendimize ayırır, gerisini satarız. İki katı para kazanabiliriz. Anında. Aynen öyle abi. Sonra bi iki parça daha mal almaca ve sonra bi bakmışız işler almış başını yürümüş. Çok yerinde hareket etmiş oluruz ha! Tek yapmamız gereken malı sakin kullanmak. Bilirsin işte, arada bi tadıcaz elbette ama, abartmak yok. Kesinlikle abi. Kendimizi bulacak kadarıyla takılırsak çok geçmeden kendi paketimiz olur. Olur mu olur! Papeller öyle bi birikir ki kıçımıza kadar mangıra batmış oluruz, ha coni? Öyle tabii lan; diğer mal herifler gibi piç etmeyiz işi. Harman kalınca götü başı dağıtıp her şeyin içine sıçmayız. Sakin takılırız, işimize bakarız ve çok geçmeden yarım kilo kristalimizi alır, arkamıza yaslanır, mangırı sayarız. Sokaklarda iki metelik için abuk sabuk işlerin peşinde koşmak yok. Doğru diyosun lan şerefsiz! Malı doğrudan o İtalyan*o*lardan alır, kendimiz böler, iki de sümüklü müptela buluruz satsın diye, sonra da arkamıza yaslanıp papelleri sayar, kralından kocaman pembe bi El Doradoyla gezeriz. Evet ya; ben de üzerime bi şoför kıyafeti geçirip senin kara kıçını ordan oraya gezdiririm artık. Öyle öyle ve dahası o kapıyı da bana bi güzel açarsın; aksi halde canına okurum senin... Aynen öyle! Benim adım *Tyrone* C. ve sevmem kendimden başka *kimseyi*. Eh, doğrusu benim seviceğim Tyrone C. falan olmicak tabii. Central Park civarında kendime nefis bi ev tutucam ve bütün vaktimi etraftan geçen bebişlerin kukularını koklamakla geçiricem. Öööf... o neymiş öyle ya! Çükünden mi sıkıldın naptın. Güzelce yanına yatıp, okşıycam abi. Belki arada bi hafif hafif ısırırım da... Hay ulan! Şimdi bu yazık diilse ne? Eleman nefis bi evde nefis bi hatunla yatıcak ama sonra o pis şeye burnunu sokucak. Napayım kardeşim, seviyorum yemeyi. Biraz ciğer doğrama, biraz füme balık, biraz da... Hay ulan, ne pis herifsin sen be!.. Senin sorunun hep bu oldu abicim; bi hatunla ne yapılcağını bilmiyosun. Hadi lan, biliyoruz tabi! Sofra adabı olmayan asıl siz amına kodumun Afrikalılarısınız... Sence neden

bütün hatunları Yahudi herifler götürüyo? Parayla alakası yok. Çünkü biz yemeyi seviyoruz. Öööf, senin çükün düşmüş haberin yok be abi! Benim terziye iki üç elbise ölçüsü daha aldırdıktan sonra, benim mekâna dönüp yan yana öyle bi hatunlar dizicem ki coni, dizlerinin bağı çözülüvericek. Çok nefis parçalar olucaklar. Haftanın her günü için farklı renkte bişey seçicem kendime. Elimizde yarım kiloluk mal ne zaman olur sence? Eh be abi. O dediğin nedir ki! Dışarı çıkıp ufak bi parça için üç beş papel geçiricez elimize, sonra gerisi gelicek zaten. Noelde de arkamıza yaslanmış, papelleri sayıyo, muhabbetin kralını koyuyo olucaz. Mutlu Noeller ulan! Harrynin sigarası parmaklarını yaktı. Sigarayı yere düşürdü, amına kodumun evladı.

Mahalleden iki çocuk, rehinciye Sarayla beraber girdi. Bay Rabinowitz tezgâhın oradan hareketlendi: İyi akşamlar Bayan Goldfarb. İyi akşamlar Bay Rabinowitz. Gerçi iyi mi kötü mü bilmem ya... Ya siz? Eh... Gözlerini kıstı, omuzlarını kamburlaştırdı ve başını yana eğdi: Ne diyeyim bilmiyorum ki? Bütün gün dükkânda yalnızım. Karımcığım, kızım Rachella alışverişte; küçük Izzye bişey alıyorlar, daha dönmediler. Öğle yemeğinde soğuk dille yetineceğim; çavdar da yok... Biraz hardal, biraz da karaturp var ama çavdarsız, eh... Omuz silkti, başını yana eğdi ve merakla Saraya baktı. Ayrıca, akşam yemeği için hâlâ eve dönmemiş olursa belki soğuk çorbaya kalıcam. Siz TVnizi mi istiyorsunuz? Küçük Izzy kaç oldu şimdi? Ah o kadar tatlı bişey ki, o küçük tombiş bacacıklarını yiyesim geliyo! Evet, sorun değilse lütfen. İtmeleri için bu iki delikanlıyı getirdim yanımda; zavallı bir anneye yardım edecek kadar kibar bu gençler... Tanrıya şükür sehpayı da aldığından geri götürmesi daha kolay. Şimdi sadece üç dolarım var; ama gelecek haftaya... Yahu siz alın, alın! Omuz silkip, başını yana eğdi: Umalım ki bu sefer siz ödedikten sonra gelip tekrar almasın. Geçenlerde bi ay içinde üç kere çalmıştı ve siz parasını ödeyene kadar ne kadar geçmişti? Izzy önümüzdeki hafta birine basıyor, salı günü. Oooo! Sara uzun ve derinden bir iç çekti. Rachelin oyun-

cak bebeklerle oynayışını daha dün gibi hatırlıyorum; şimdiyse... Sara bluzunun bir köşesine özenle katlayıp koyduğu üç doları Bay Rabinowitze verdi. Adam ayaklarını sürüyerek tezgâhın arkasına geçti, parayı kasasına koydu ve kapağında SARA GOLDFARBIN TVsi yazan ufak bir deftere girdiyi yazdı. Son birkaç yıla ait girdilerle ve tarihlerle dolu sayısız sayfa, TV seti için Harryye verilen paraları ve rehinden kurtardıktan sonra annesinin yaptığı ödemeleri gösteriyordu. İki çocuk, seti; TVyi ve sehpayı sokağa doğru itmeye başlamıştı. Bayan Goldfarb, size bir soru sorabilir miyim? Umarım kişisel olarak algılamazsınız? Sara omuz silkti: Kaç seneden beri tanışıyoruz, canım? Adam başını yukarı aşağı yukarı aşağı yukarı aşağı salladı: Kim bilir kaç sene oldu?.. Neden artık polise gitmiyorsunuz? Belki Harryyle konuşurlar, o da artık TVnizi çalmaz; ya da belki onu birkaç aylığına, oturup düşünebileceği bir yere yollarlar ve dışarı iyi bir çocuk olarak çıkar, sizinle ilgilenir ve böyle sürekli TVnizi alıp durmaz, ha? Oooo! Uzun ve derinden bir iç daha çekti: Bay Rabinowitz, öyle bişey yapamam ben. Hararetle göğsünü tuttu: Harold benim biricik evladım, tek akrabam. Tek sahip olduğum. Diğer herkes öldü. Sadece Harryyle ben varız... evladım, ilk gözağrım. Zaten daha ne kadar yaşayacağımı kim bilebilir!.. Hadi canım, gencecik kadınsın! Eliyle Rabinowitzin yorumunu bertaraf etti. Kalan ömrümde de oğluma yardım ediyorum işte. Soyumuzun devamını sağlayacak son kişi o. Son Goldfarb. Onu nasıl bir suçlu yaparım? Çok korkunç şeyler öğreneceği korkunç insanlarla aynı yere koyarlar onu. Olmaz; o genç daha. Benim Haroldım iyi bi çocuktur. Sadece biraz yaramaz. Bi gün hoş, tatlı bi Yahudi kızla tanışacak, yuvasını kuracak ve beni de torun sahibi yapacak. İyi günler Bay Rabinowitz. Kapıya doğru yürüyüp el salladı: Bayan Rabinowitze selam söyleyin. Kapıdan çıkarırken dikkat edin çocuklar. Abe Rabinowitz kadının dışarı çıkmasını, iki oğlanın seti itmesini ve beraber yavaş yavaş sokağı katetmelerini, puslu pencelerin önünden geçip gitmelerini ve sonra gözden kaybolmalarını izlerken başını yukarı aşağı sallıyordu. Sonra durup, sağa sola sallamaya başladı: Aman, ne biçim hayat bu be! Umarım eve döner.

Soğuk çorba içmek istemiyorum. Benim yaşımda adamın midesine sıcak yemek, ayaklarına da sıcak su gerek. Ay ayaklarım. Aaah ahhh... Ne menem hayat bu be! Hep dert... hep dert...

Oğlanlar gittikten sonra Sara Goldfarb TVyi kalorifere tekrar zincirledi. Seti açtı, anteni ayarladı, sonra televizyon koltuğuna oturdu ve bir dizi Proctor&Gamble reklamıyla bir pembe diziyi bölük pörçük izledi. İnsanlar dişlerini fırçalarken ve herhangi bir yiyecek artığı kalmadığından emin olmak için dillerini dişlerinin üzerinde dolaştırırken dudaklarını gerdi ve o dünya tatlısı oğlan çocuğunun ağzında hiç çürük olmadığını görünce neşelendi; ne var ki çocuk çok zayıf görünüyordu: Bi deri bi kemik kalmış. Tanrıya şükür çürük yok ağzında; ama daha çok yemesi lazım. Haroldım gibi. O kadar zayıf ki. Ona ye, ye diyip duruyorum, kemiklerin sayılıyor. Hey yarabbim, o gördüğün parmaklarım ya! Ne istiyosun, lüp lüp yağlar parmaklarımdan mı sarksın yani? Senin sağlıklı olmanı istiyorum sadece; bu kadar zayıf olmamalısın. Hamalted içmen lazım. Maltlı maltlı diyosun ha? Acaba Haroldın ağzında hiç çürük var mı? Dişleri pek iyi gözükmüyordu. Çok sigara içiyor. Çocuk tekrar dişlerini gösterdi. Şu bembeyaz dişlere bak! Eğer bi gün o da büyüyüp sigara içerse, Haroldım gibi sarı olur dişleri. Ağızlarında çürük olmamalı. Ve TVye bakmaya devam ederken kutu kutu deterjanlar göz kamaştırıcı beyaz elbiselerin üzerinde patladı ve şişe şişe ev temizlik malzemesi de duvarlardan ve yerlerden insanlığın bütün izlerini silen egzotik, eşcinsel karakterlerin üzerinde patladı ve zorlu geçen günün ardından işinden eve dönen yorgun koca göz kamaştırıcı elbiselerden ve pırıl pırıl yerlerden öylesine şaşkına döndü ki dünyanın bütün derdini tasasını unutup, karısını kucağına alıverdi. Ah, kadıncağız çok zayıf! Kırılıvericek diye korkar insan. Ama ne hoş görünüyor. Tatlı bir kız. Evini temiz tutuyor. Haroldım da kendine böyle bir kız bulmalı. Böyle genç, güzel bir Yahudi kızı. Koca, karısını kucaklayıp şöyle bir döndürdü ve kendilerini mutfağın pırıl pırıl, göz kamaştırıcı zemininde buldular ve Sara ilginç bir

şey olabileceğini düşünerek koltuğunda öne doğru eğildi; ama çiftin tek yaptığı linolyumdaki yansımalarını izlemekti. Ve sonra, TVde sofralar sanatsal olarak kurulmuş oluyordu ve koca karısının ne kadar harika bir aşçı olduğunu şevkle dile getirdiğinde evin hanımı Saraya gülümsedi, sinsice. Seninle bir sırrı paylaşıyoruz gülümsemesiydi bu ve Sara gülümseyerek göz kırptı ve bunun bir TV sofrası olduğunu söylemedi ve mutlu çift, yemeklerini yerken birbirinin gözünün içine baktı ve Sara onlar adına çok mutluydu; sonra parasını kontrol etti ve bir süre öğle yemeklerini atlamak zorunda kalacağının farkına vardı; ama TV setine sahip olmanın karşılığında buna değerdi. Televizyonuna karşılık öğününden vazgeçtiği daha önce de olmuştu. Sonra sahne değişti ve bir araba hastaneye doğru ilerledi ve endişeli bir annenin antiseptik ve sessiz koridorlardan aceleyle geçerek ulaştığı, ciddi bir ifade takınmış olan doktor, kadına oğlunun durumundan ve bu genci kurtarmak için ne yapmak zorunda kalacaklarından bahsetti ve Sara koltuğunda öne eğilmiş, dikkatle bakıyor ve dinliyor, anneyle empati kuruyor ve doktor başarısız olma ihtimallerini acı verici ayrıntılarla açıklamaya devam ettikçe duyduğu kaygı daha da artıyordu: Ah Tanrım, bu korkunç... çok korkunç! Doktor anneye bütün seçenekleri sayıp döktü ve kadının ameliyata izin verip vermeme konusunda nasıl bocaladığını izledi ve Sara öne eğilebildiği kadar eğilmişti ve ellerini birbirine kenetlemişti: İzin ver... Evet, evet. O iyi bi doktor. Dün o küçük kız için neler yaptığını bi görseydin. Harika bi cerrah. Zehir gibi. Kadın, sonunda rıza gösterirken yüzünden akan gözyaşlarını siliyordu. İyi, tamam. Ağla da rahatla tatlım. O senin oğlunu kurtarıcak bak. Görüceksin. Sana söylüyorum. Harika bi cerrah. Sara gözlerini dikmiş bakarken kadının yüzü büyüdükçe büyüdü ve korku ve gerilim o kadar barizdi ki Sara hafifçe titredi. Ameliyat odasını gösteren bir sonraki sahne başladığında Sara çabucak saatine baktı ve sadece birkaç dakika kaldığını görünce ferahlayarak içini çekti; yakında, anne oğluna mutlulukla bakarken gülümseyecek ve doktor ona her şeyin geride kaldığını ve oğlunun iyi olacağını söyleyecekti ve ondan bir dakika sonra da hastanenin dışını gö-

recektik ama bu sefer delikanlı annesiyle arabaya yürüyor –hayır, hayır, tekerlekli sandalyeyle gidiyor– olacaktı ve arabaya binen ana oğul uzaklaşırken ve doktor onları muayenehanesinin penceresinden izlerken herkes mutluluktan uçacaktı. Sara arkasına yaslandı ve gülümsedi ve her şeyin yoluna girdiğini içinde hissederek rahatladı. Onun Harrysi arada bir yaramazlık yapsa da, iyi bir çocuk. Her şey yoluna giricek. Bi gün tatlı bi kızla tanışıcak, yuvasını kurucak ve beni torun sahibi yapıcak.

Batan güneş akşamı da beraberinde getirmişti. Amma velakin, gözyuvarlarına saplanan, rastgele vuran ve iğne gibi batan bütün o ışık huzmelerinden dolayı Harryyle Tyroneun asabı bozulmuştu. Güneş gözlükleriyle bu durumu atlatmaya kararlıydılar. Parlayan güneşiyle, pencerelerden ve binalardan ve kaldırımdan seken güneş ışığıyla ve iki koca başparmak gibi gözyuvarlarınıza bastıran kahrolası göz alıcı parıltısıyla gündüz vakti bir eziyettir; gündüzün saldırılarına derman bulabileceğiniz gece vaktini iple çekersiniz ve ay yükseldikçe canlanmaya başlarsınız ama asla iple çektiğiniz, beklentisi içinde olduğunuz dermanı bulamazsınız. Sabah 9 akşam 5 çalışan bütün çarpık çurpuk tipler evlerine dönerken gündüz vaktinin kayıtsızlığı giderek yok

olmaya başlar. Evlerine dönerler ve karılarıyla, çocuklarıyla yemeğe otururlar. Her gün gördükleri bitkin karıları kıllı yüzü ve sarkık kıçıyla önlerine yemek diye aynı bulaşık suyunu koyar ve kahrolası ev maymunları bağıra çağıra hangi et parçasının daha büyük olduğunun ve daha çok tereyağını kimin aldığının ve tatlı diye ne yiyeceklerinin kavgasını yaparlar ve yemekten sonra adam bir kutu bira alıp televizyonun karşısına geçer ve oflayıp puflayarak homurdanır ve parmaklarıyla dişlerini temizlerken dışarı çıkıp şöyle güzel bir hatun bulsam diye düşünür; ama çok yorgundur ve nihayetinde yaşı geçmiş karısı gelip, lök diye kanepeye oturur ve her gece olduğu gibi yine aynı şeyi söyler. Hiç sektirmez: Ne izliyosun tatlım??? Bu sahne cereyan ederken Büyük Elmanın* dört bir yanındaki sokaklarda hayat pek kalmamıştır ama o kahrolası ışıklar hâlâ yanmaktadır. Evet ya, bu ışıklar asabımı bozuyo; ama güneşten bin kat daha iyidir. Ondan her şey daha iyidir ya. Özellikle yaz ortasında. Ne güzel dedin be abicim! Şimdi şu kıçımı kuytu bi mekâna kaydırıp, şöyle güzel bi müzikle dans edip, denk gelirse şu yaramaz çükümü oynak bi hatuna kaydırasım var. Hafife alma coni bak, hakkaten fena yaramaz bi çükten bahsediyorum. Hey yarabbim, aklını hakkaten amla bozmuşsun sen! İki dakka belden aşağı düşünmesen olmuyo mu lan? Hadi git len! Sen neden bahsediyosun ya? Senin aleti budadılar diye benimkine bişey olması gerekmiyo. Benimki sırf işemek için diil, baba. Çak bi beşlik bakayım. Harry eliyle Tyroneun avcuna vurdu ve Tyrone da Harryninkine. Eee, bütün gece burda durup geçen arabaları mı sayıcaz? Şöyle bi iki atraksiyona mı girmeye çalışsak napsak? Ne demek istiyosun abi? Biliyosun ben saymayı bilmem. Yarabbi, oğlum hadi geçti o muhabbet, tamam! Gülme gazı hâlâ alınabiliyo mu lan? Neyse, hadi biraz canlı bi yerlere gidelim. Ne dersin? Abi, direk varım. Şehrin öbür ucundaki morga niye gitmiyoruz? Aaa, evet ya, bu gece Melekler görev başında. Morgda her zaman bi atraksiyon olur. Hadi gidelim baba!

* The Big Apple: İlk olarak 1920'lerde J. Fitz Gerald tarafından popülerleştirilen, New York şehrinin takma ismi. (y.h.n.)

Harry Goldfarb ve Tyrone C. Love şehri bir uçtan diğerine kateden otobüse atladı. Harry tam, ön tarafa, şoförün hemen arkasına yerleşiyordu ki Tyrone onu kolundan tutup koltuktan kaldırdı. Gözleri Stepin Fetchit gibi yuvalarından uğramıştı: Sen kafayı mı yedin oğlum? Harryyi sarsarken kendi vücudu da sarsılıyordu ve o aynı anda her yere bakış atıyordu. Sen bizi öldürmeye mi çalışıyosun? Bizi şu lamba direğine asıp linç etsinler mi istiyosun? Aklını mı kaçırdın ulan sen? Abicim, sakin ol. Neyin var senin? Neyim mi var?.. Otobüs birden sarsılarak durunca şoför koltuğunu çevreleyen demirlere çarptılar ve Tyrone kendisiyle birlikte Harryyi geri çekerken bir yandan kafasını eğip omzunun ardına saklanmaya ve otobüse binen insanlara dikkatle bakmaya çalışıyordu. Benim neyim mi var? Sen deli misin oğlum? Burası Güney Bronx lan! G*üney* diyorum, GÜNEY, çaktın mı? Assiktir! Hadi o zaman. Otobüs koridoru boyunca sessizce yürümeye başladılar, koltuklara çarparak, eğilerek ve sürtünerek: Pardon, pardon! Kusura bakmayın... Otobüs sallana sallana giderken, diğer yolcuların ise hepsi kendi halindeydi: gazetelerini okuyor, muhabbet ediyor, pencereden dışarı bakıyor, reklamları okuyor, sokak tabelalarını görmeye çalışıyor, sümkürüyor, gözlüklerini temizliyor ve gözlerini hiçliğe dikmiş öylece bakıyorlardı. Otobüsün arka kısmına ulaştıklarında uzun, gürültülü bir iç çektiler. Hey efendi Harry, nasıl oldu da siz böyle arka tarafta biz siyahlarla oturuyosunuz? Eh, ne söyliyim Tyrone kardeşim ben sana; çünkü biliyorum ki bütün bunların ötesinde hepimiz kardeşiz ve biliyorum ki bu beyaz derinin altında bi kalp atıyor seninki kadar kara, hahahaha, ver gelsin! Bir beşlik çaktılar. Oof be abi, sen beyaz falan diilsin, sadece soluksun... ve unutma sakın ha, güzellik yüzeyseldir ama çirkinlik iliğe kadar işler. Bir beşlik daha çaktılar. Harry elleriyle dürbün yapıp, otobüsün yan tarafındaki reklamlara baktı dikkatle. Napıyosun lan? Reklamlara ancak böyle bakılır oğlum. Dikkatin dağılmadan hatunlara bakabiliyosun böylece. Harry sesini kalınlaştırdı: Güvenliğinizi şansa bırakmayın, koltukaltlarınıza Arried koyun. Öööf, ben sana bişey demiyorum!.. Taşşak geçtiğimi sanıyosun dimi? Bak,

denesene sen de. Anlamanın tek yolu bu, söylüyorum sana. Etrafta bi sürü harika reklam var ve fark etmiyorsun. Harry ufka doğru bakarak reklamları taradı. A-ha, şuna bak! Daha önce görmediğine bahse girerim. Yapıyor mu yapmıyor mu? Bunu kesin olarak sadece jinekoloğu biliyor. Onun şeyini ne diye gözetliyo o ya? O şeyden yoksa sende, istediğin kadar kıvırt nafile. Oturdukları yere yayıldılar ve morga gidene kadar mal mal geyik yapmaya devam ettiler.

Araçtan rahatça indiler ve otobüs homurdanarak yavaşça uzaklaşırken ve dizel dumanları etraflarında umurlarında olmadan salınırken köşede öylece bir süre durdular. Birer sigara yaktılar ve etrafa bakınırken aldıkları ilk nefesin tadını çıkardıktan sonra karşıya geçtiler. Arka taraftaki loş sokağa girdiler, alçak çitten atlayıp, tünele giden geçite indiler ve sonra hemen tüneli geçip, küçük, dar bir oyuktan sağa döndüler ve Beethovenın Beşinci Senfonisinin açılışıyla çalan zile bastılar: DA DA DA DAAAAAA. Spy Smasher adında eski bir dizi vardı ve her bölümün açılış müziği Beethovenın Beşincisinin başlangıcıydı ve müzikle beraber ekranda koca bir V beliriyordu ve altında da v harfinin mors kodu, nokta nokta nokta tire. Angel o diziye hastaydı. Beethovenın savaşı kazanmalarına yardım ediyor olmasının çok havalı bir şey olduğunu düşünüyordu. Her şey için kullandığı gizli işaret buydu. Angel delikten bir saniye için onlara baktı, sonra kapıyı hafifçe araladı: Temiz hava dolmadan girin hadi içeri! Harryyle Tyrone aralıktan içeri daldı ve Angel kapıyı sıkıca kapadı. Ilık, nemli yaz havası arkalarında kalmıştı ve bir anda serin, çok serin hava yüzlerine çarpmıştı. Makineleri geçerek ve çelik merdivenleri çıkarak bir ofise vardılar. İçeriyi kaplamış olan duman kapı açılıp kapanınca anafor yaptı; mavi ışığın altında egzotik görünüyordu. Tony, Fred ve Lucy yerde oturmuş, masadaki radyodan gelen müziği dinliyordu. Baba naber? Ne var ne yok abicim? Nası gidiyo tatlım? Oo, koçum napıyosun? İşler baya iyi Harry. Ne var ne yok? Her şey tıkırında abicim. Harryyle Tyrone yere oturup duvara yaslandı ve müziğin ritmine uyarak yavaşça sallanmaya başladı. Bu gece bi atraksiyon var mı Angel? Abicim,

burda atraksiyon hiç bitmez. Angel varken burası şen şakrak bi mekân diil mi ha? Çiçeği kokladınız mı? Daha diil. Az sonra gelicek. Gogit yolda. Şu oynak herif. Onda her zaman iyi mal oluyo ha! Spy Smasherın zil sesinin duyulmasıyla Angel kalktı ve ofisten çıktı. Bir dakika sonra Marion ve Bettyyle döndü. Ooo, naber abi? İyidir; sen napıyosun? Ne var ne yok? Ne işler peşindesin bakayım? Eh işte, bişeyler kovalıyoruz be abi. Bildiğin gibi. Yere, öbürlerinin yanına oturdular; Marion, Harrynin yanına geçti. Tyrone, Frede baktı: İyi görünüyosun lan! Benim olayımı biliyosun abi, kuvvet ve sıhhat. Napıyosun, tahnitçilik mi? O tabutlardan çıkardıkları cesetler senden iyi görünüyo yemin ederim. Ooooo, onlar acayip işler ya! Hadi git lan. O herif oraya girse cesetleri bile korkutur be! Oof, pis konuştu yalnız. Bu lafları sineye çekme baba, yapıştır cevabı. Biliyo musunuz, hepiniz dejeneresiniz lan siz! Kıkırdamalar kahkahalara dönüşüyor, giderek daha gürültülü bir hal alıyordu. Şşt baksana, seni kim tasmasız dışarı saldı. Ooooo, çok fena... NO NO NO Tİİİİİİ. Angel dönüp odadan çıktı ve sessizlik rahatça hâkim oldu odaya; çünkü gelenin Gogit olduğunu herkes hissetmişti ve onun dans ederek kapıdan içeri girmesini bekliyordu. Girdi de. Ooo, baba nab-ber? Abi selam. Çak bi beşlik coni: çaat. Kafayı düzledin mi lan? Oha, ne düzlemesi be? Ben ne bok yemeye burdayım oğlum, manzara seyretmeye mi geldik? Seyretcek bi bok yok dimi? Yanımda harbi staf var oğlum. Direk ris tal, İtalyanolardan. Herkes elini cebine attı. Gogit eroini masaya koydu ve paraları topladı. Hadi bakalım! Herkes ofisten çıktı ve loş soğutma odasında dolanmaya başladı; duvardaki çatlakların, oyukların arasına, döşemelerin altına, makinelerin arkasına, gevşek tuğlaların arasına uzanarak düzeneğini çıkardı. Şehrin orasına burasına kaç takım zulalamış olurlarsa olsunlar, herkesin Bronx İlçe Morgunda bir seti olurdu. Ofise döndüler, kâğıttan bardakları suyla doldurdular ve her biri zeminin küçük bir kısmını kendine ayırdı. Radyo hâlâ çalıyordu ama müziği duyan yoktu; yaptıkları işe o kadar yoğunlaşmışlardı ki kendi ocaklarından başka bir şeyin farkında değildiler. Ocağa eroini dikkatle koydular, suyunu eklediler, uyuşturucu çözülene

kadar ısıttılar, sonra sıvıyı aradaki pamuk aracılığıyla ocaktan damlalığa çektiler, sonra da kollarını bağladılar. Her biri odada yalnız olmadığını biliyordu; ama etrafta olup bitenler kimsenin umrunda değildi. Sonra, hazır ettikleri gözde damarlarına iğneyi yavaşça soktular ve ilk kan kabarcığının sıvıdan sızlayarak geçip yüzeye çıkmasını gözlerini bir saniye ayırmadan izlediler. Duyu organları sadece iyi bir vuruş yaptıkları gerçeğinin ve midelerinin beklentiyle çalkalandığının farkındaydı ve sonra kaşığa aktardıkları malı damarlarına zerk ettiler ve önce ilk dalgayı, sonra da damlalığın tekrar kanla dolmasını beklediler ve onu da sıkıp içeri çektiler ve tekrar hücum ederken ve kan yüzlerine vururken dalganın akışına bıraktılar kendilerini ve tenlerinden akan teri hissettiler ve sonra damlalıklarını suyla doldurup düzeneklerini su dolu bardağa bıraktıktan sonra arkalarına yaslandılar ve bir sigara yaktılar. Hareketleri yavaş, gözleri yarı kapalı, içlerindeki her şey dingin ve çakırkeyifti; hava yumuşak, hayatları bütün dert ve tasadan azadeydi; konuşmaları daha yavaş, daha sakindi. Harry burnunu karıştırmaya başladı. Oğlum, bu mal öbürlerine hiç benzemiyo. Gogit lan, iyi adamsın ha! İyi adamım tabi lan. Bi şimdiye kadar takıldıklarınız vardı, bi de şimdi bu var, en iyisi. Gülüşmeler ve kıkırdamalar alçak ve usul usuldu. Ooo, çok iyi ya! Şşt, bingoyu buldun mu abi? Harrynin sağ serçeparmağı hâlâ burnunun derinliklerindeydi; kaşları yoğun bir konsantrasyonla çatılmış, bütün varlığı bu arayışın, tırnağıyla içerdeki kurumuş çeperlerden itip çekilecek ve sonra mağaranın karanlığından, insanı okşar gibi süzülen mavi ışığa dikkatle çıkarılacak ve parmaklarının ucunda zevkle yuvarlanacak katı bir madde bulmanın, neredeyse orgazma varan tatminiyle, duyusal zevkiyle meşgul, sondaj yapıyordu. Bir iç huzuruna ve gönül rahatlığına delalet sesi kulağında teskin edici bir şekilde yankılanıyordu: Rahat ol abi. Farklı tiplere farklı darbeler, ha abi? Marion, Harryyi yanağından öptü. Bence sen güzelsin Hare. Bir erkeğin kendinden hoşnut olduğunu görmek hoşuma gider. Kahkahalar biraz daha yoğunlaşmış gibiydi ama hâlâ alçaktı ve ooooof ya, yavaştı. Oğlum herifi kendi haline bırakın da rahat rahat takılsın işte be! Abi

böyle tatak hastası olmak nası bi manyaklıktır ya! Evet ya; ne zaman kilo vermek istese burnunu karıştırır. Kız kardeşime tavsiye ediyim bari. Benim iki katım. Beni gördükçe uyuz oluyo. Abi, onu biraz beyaza alıştır sen, o tereyağı gibi götü su gibi akar gider anında, bak sana söylüyorum. Lan oğlum, sen yoksa kendini mi parmaklıyosun? Şşt Harry, parmak lazım mı lan? Abi niye hep beraber bu herifin kıçına kaymıyosunuz? Ooof, amcık kadar güzel ha dimi Harry? Hadi oğlum giriş işe, giriş!!! Diğerleri gülerken Harry sırıttı, yavaşça sigarasından bir nefes aldı ve elinin tersiyle burnunun ucunu sildi. Din özgürlüğüne müdahale ettiğiniz için hepinizi hapse attırmam lazım aslında. Betty ona doğru haç çıkardı: Baba, oğul ve kutsal tatak adına. Harry de güldü ve Angel radyonun sesini biraz açtı ve hep beraber müziğin ritmine uyarak başlarını sallamaya ve parmak şıklatmaya başladılar. Angel baksana, hiç ilginç müşteri var mı ortalıkta? Yok ya, hepsi ceset gibi, hahaha! Gülmeye devam eden Angelın kafası bir aşağı bir yukarı sallanıyor, konuşurken kelimeler kahkaları arasından saçılıyordu. Hiçbirinin kalbi atmıyo. Hassiktir! Eminim senden iyi görünüyolardır ha? Öyle deme, bence Angel şirin. Evet ya, haha, Kont Drakula gibi şirin herif. Evime hoş geldiniz. Pıhtılaşmadan kanınızı içeceğim. Lucy başını sallayarak birkaç saniye kıkırdadı. O eleman burda olsaydı napardı merak ediyorum. Açlıktan gözü dönerdi kesin. Hadi ordan. Tek yapması gereken Gogiti ısırmak; sonra direk doz aşımı olurdu zaten. Malsızlıktan gözü dönmüş bi vampir, ne manzara ama ya! Harry kollarını Mariona doladı ve kızı kendine doğru çekti: Rahat dur bebek; yoksa seni boynundan ısırıveririm. Ve boynuna küçük ısırıklar kondurmaya başladı. Marion kıkırdayıp kıpırdandı ve kısa süre sonra ikisi de yoruldu ve duvara yaslandı; yüksek sesle gülüyorlardı. Angel cidden, burda hiç öyle özel bişeye denk geliyo musunuz; şöyle genç, güzel gözüken kafalara falan? Yok be oğlum, bu amına kodumun evlatları hayalet işte! Herkes kıkırdayıp kaşınıyordu. Tamam tamam abi, anlıyorum. Bazıları sıcak sever, bazıları da soğuk. Gogit baksana, Fredin dalgasına ne koydun sen? Marion kıkırdıyor ve ağzını dolduran duman yüzünden öğürüyordu. Fred sen odanın öbür ucu-

na bi gitsene ya; kendimi çok daha güvende hissedicem de!.. Hepsi gülüyor, kıkırdıyor, Frede laf sokmadıkları ve sigaralarından nefes çekmedikleri zamanlardaysa burunlarını siliyorlardı. Odadaki duman o kadar yoğundu ki, mavi ışık sanki açık mavi gökyüzünün bir kısmı içeri düşüvermiş gibi gösteriyordu odayı. Ooof, malın içinde ne olduğu umrumda diil; tek bilmek istediğim malla ne yapcağı. Önce bulması lazım. Oğlum dün burda çok güzel bi hatun vardı. Ama öyle böyle diil. Tam bi taşarella. Kızıl. Gerçek kızıl; tuğladan, ufak bi bina gibi. Ha böyle güğümleri ve adamı bitirecek kalçaları vardı. Fred baktı ve uyuşturucu el verdiğince hevesle konuştu: Ciddi misin lan? Kaç yaşındaydı? Nerden biliyim abi? On dokuz yirmi civarı. Herife bak ya! İbne kaç yaşında olduğunu merak ediyo! Vicdan yapıyo, reşit diilse yakalanmak istemiyo. Dimi Fred? Herkes, ağzı olabildiğince açılmış sırıtıyor, gülüyor ve kafaları durdukları yerde aşağı yukarı sallanıyordu. Nerde kız? Belki Fred onla takışmak ister. TAKIŞMAK MI? Betty başını sallıyor, sessizce gülüyordu: Abi siz hastasınız ya! Öyle deme, öyle deme. Ekolojik olarak doğru hareket. Her şeyi geri dönüşüme sokmak lazım abi. Suratlar hâlâ sırıtıyor, kafalar hâlâ sallanıyor ve kahkahaların şiddeti biraz daha artıyordu. Öööof, siz çapsız beyazlar hastasınız yemin ederim coni ya! Yamyam gibi konuşuyosunuz. Şşt oğlum ne gerildin lan! Arkadaşça bi soru sorduk sadece. Kahkahaların şiddeti biraz daha artıyor ve biraz daha kuvvetleniyordu. Ölüm sebebi neymiş kızın? Kim dedi ölü diye? Ziyaretçiydi, hahaha! Kafalar sallanmayı bırakıp sarsılmaya başladı. Çok iyi diyi mi ya? Yedin ama dimi? Biliyo musun coni, sen doğru işte çalışıyosun çünkü senin kafa ölmüş gitmiş, baya baya gitmiş. Bir el yukarı uzanıp radyonun sesini açtı ve müzik mavi dumanın arasından ve kıkırdamaların, kahkahaların üzerinden onlara ulaştı. Aha, adamım söylüyo be! Herkes şarkının sözlerine kafa sallıyordu. Evet ya, söyle be koçum, elbette yaslanabilceğimiz birisi olması lazım. Ah, yaslan bana bebek, *yaslan bana*! O herifin kızın sutyeninin sürekli açık olduğunu falan söylemesine ne diyosun? Ne biçim bi iş o ya! Bacaklarını mı kapıyo yani? Angel baksana, bi sakin olsana abi-

cim sen. Herkesin gözleri dumandan ve uyuşturucudan yarı kapalıydı ve kelimelere yaslandıkça yüzleri şekilden şekile giriyor ve sırıtıyordu. Baba baksana, otoparkında bana yer var mı? Fred sırıttı ve ağzından tavuk gibi sesler çıkardı ve Lucy dikkatini, sigarasından yukarı doğru kıvrılarak çıkan dumana vermeye devam ederek sigaranın yakılmış ucuyla öbür ucundan çıkan dumanlar arasındaki renk farkının tadını çıkarıyordu. Biraz şu kokondan, biraz da şu sempatinden ver bakayım bana, sonra da defol git! Ufak tefek kıkırdanmalar oldu, Ooooo, bu karıdan korkulur ha coni! Birden sessizliğe büründüler; radyodan gelen *hayallerde yaşıyorsun* sözlerini dinliyor, hayallerde yaşamak için kimseye ihtiyacının olmadığını, bu kral dalganın o işi mis gibi hallettiğini düşünüyordu her biri kendince...

Sonra hepsi bir sonraki sözlerde kıvırtmaya başladı ve kıkırdadılar ve kıs kıs güldüler ve sırıttılar. Ha şöyle be abi, kremayı sürücek biri lazım bana. Evet ya, *bana* sür bebeğim, hohoo! Lucy, Fredden tarafa bakarak gözlerini kıstı. Hiç bana bakma bebeğim, git annene yaman. Diğerleri alçak sesle gülüştü. Oooooo, bu hatun fena, coni! Fred elinden geldiği kadar yüksek sesle kıkırdamasına rağmen hâlâ kendi sesini duyamıyordu. Lucyye bakmaya çalışıyor ama başını kaldıramıyor, enerjisini sigarasını ağzına götürmeye saklıyordu. Şarkı söyleme muhabbeti devam etti ve müziği dinlediler ve her bir kelimeyi zevkini çıkararak kafalarının içinde dolandırıp durdular. Harry ağzına bir sigara daha koydu ve yakmak için Tyroneun sigarasına uzanacak oldu; ama Tyrone başını çevirip, ona kibrit kutusunu attı. Harry bir anlığına kibrit kutusuna baktı, sonra kutuyu yavaşça aldı, kibriti çıkardı, yaktı, olabildiğince yukarı kaldırdı, başınıysa olabildiğince aşağı indirdi, sonra da sigarasını yaktı. Ha şöyle, hepsini al bebek, kafamı bozma benim yeter! Ah bu ne güzel *ar ka daş lık*. Abi, çalsana şunu tekrar. Niye? Şimdi kimi kanatmak istiyosun? Valla benim kanım olmasın da, kiminki olursa olsun. Abicim, tek görmek istediğim kan, şerefsizin evladını damarıma tekrar yollamadan önce damlalığımdaki kandır. Ooof! Coni senin kol da kevgire dönmeye başlamış ha! Evet ya, delikler aşağıda, yukarıda, her

yerde. Kıkırdaşmalar ve kıs kıs gülüşmeler giderek kahkahaya dönüşüyordu; bir yandan da kafalarını müziğin temposuna göre sallıyorlar, sigaralarından arada bir nefes alıyorlar, kafaları kendilerini ne kadar iyi hissettikleriyle meşgul olduğundan oturdukları beton zeminin donuk grisini görüyorlar ama farkına varmıyorlardı; kafaları tam anlamıyla kıyaktı. Başka bir şarkı başladığında önceki şarkının notaları hâlâ zihinlerinde çalıyordu. Şşşt, çalan şarkıyı sevdin mi? Oha, bu şarkıyı mal vurmaya başlamadan önce dinlemiştim lan! Yuh, o kadar eski şarkı yok, coni. Marion rahat bir tavırla Harrynin omzuna yaslandı; gülümsemesinden ötürü gözlerindeki ve yüzündeki ifade yumuşaktı. Şehir merkezinde bu elemanı nası keyifle dinlediğimizi hatırlıyo musun? Evet ya... Sesleri nostaljiyle öyle bir yüklüydü ki, mavi dumanda süzülen hatıralarını görebilirdiniz neredeyse; hem de sadece müzik, neşe ve gençliğe ait hatıralara değil, belki düşlere ait olanları da. Müziği dinlerken, her biri kendine göre işitiyordu şarkıları; kendilerini rahatlamış ve müziğin bir parçası, birbirlerinin bir parçası, neredeyse dünyanın bir parçası gibi hissediyorlardı. Ve Bronx İlçe Morgunda geçen cümbüşlü bir başka gece yavaşça kayıp gidiyordu bir başka güne doğru.

Telefon ikinci kez çaldı ve bir yandan televizyonunun antenini ayarlamaya devam eden Sara Goldfarb telefona doğru eğildi; kimin aradığını bilme ihtiyacıyla, görüntüde zaman zaman beliren çizgilerden kurtulma ihtiyacı arasında kalakalmıştı ve gerilmiş bir halde gözlerini kısarken bir ooof çekti; çalmaya devam eden telefona giderek daha çok eğiliyor, bir el telefona uzanırken, öbür elin parmaklarının ucu anteni bir santim kadar daha itmeye devam ediyordu. Geliyorum, geliyorum. Kapatmayın! Ve telefona doğru hamle yaptı. Telefon altıncı kez çalarken neredeyse dengesini kaybedip düşerek koltuğun üstüne çöküverecekti. Efendim? Bayan Gold-farb? Bayan Sara Goldfarb? Benim. Buyrun. Ses o kadar canlı ve neşeli ve coşkuluydu ki Sara sesin oradan gelip gelmediğini anlamak için TVye döndü. Bayan Goldfarb,

ben McDick Şirketinden Lyle Russel. Telefona baktı. Sesin gerçekten telefondan geldiğini biliyordu; ama tıpkı bir TV sunucusunun sesine benziyordu. McDick Şirketinden Lyle Russella konuşurken en azından gözünün biri televizyondaydı. Bayan Goldfarb, televizyondaki en *dokunaklı*, en *yürek ısıtan* programlardan birinde yarışmacı olmaya ne dersiniz? Aaaa ben mi? Televizyonda mı??? Bir telefona, bir televizyona bakmaya devam ediyor, tekrar telefona dönüyor, aynı anda ikisine de bakmaya çalışıyordu. Hahaha! Ben de isteyeceğinizi düşünmüştüm, Bayan Goldfarb. Sırf sesinizin sıcaklığından programlarımızda görmeyi arzuladığımız türden biri olduğunuzu söyleyebilirim. Sara Goldfarb kızarıp gözlerini kırpıştırdı: Bi gün televizyona çıkacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Ben sadece... Aa, hahah, nasıl hissettiğinizi biliyorum, Bayan Goldfarb. Bu harika sektörün bir parçası olduğum için en az sizin kadar heyecanlı olduğuma inanın lütfen. Bayan Goldfarb, ben kendimi dünyanın en şanslı insanlarından biri olarak addediyorum çünkü her gün sizin gibi insanlara yardım etme fırsatıyla karşı karşıyayım. Sadece bizim değil, bütün sektörün –hayır, bütün milletimizin– gurur duyduğu televizyon programcılığının bir parçası olabilmeniz için. Harrynin annesi elbisesinin üst kısmını sıkıca kavramıştı; kalbinin pır pır ettiğini hissediyor, gözlerini heyecanla kırpıştırıyordu. Ah, hayal bile edemezdim... Lyle Russelın sesi ciddileşti. Çok ciddileşti. Bayan Goldfarb, hangi programlardan bahsettiğimi biliyor musunuz? Hiç fikriniz var mı? Hayır... Ben, ee... Bi Ajax reklamı izliyorum ve pek emin değilim... Televizyonda mı??? Bayan Goldfarb, şu anda ayakta değilsiniz değil mi? Ayaktaysanız lütfen hemen oturun çünkü size hangi programlardan bahsettiğimi anlatınca keyiften başınız dönecek. Oturuyorum. Oturuyorum zaten. Bayan Goldfarb size bahsettiğim program... Ses bir anda sustu ve Sara Goldfarb elbisesinin üst kısmını daha sıkı kavradı ve sesin hangi aletten geleceğinden emin olamayarak telefona ve televizyona kocaman açılmış gözlerle baktı. Tekrar işitildiğinde ses derin, alçak ve duygu doluydu: Bayan Goldfarb, biz televizyondaki bilgi yarışmalarını temsil ediyoruz. Aaaaaa-

aa... Ses dramatik bir şekilde, nefes alıp verişi televizyondaki sesleri bastıran Sara Goldfarbın kendini toparlamasını bekledi. Lyle Russelın sesinin dramatikliği inandırıcıydı: Evet, Bayan Goldfarb, bunların yanında... bunların yanında önümüzdeki yayın döneminde gösterilecek yepyeni, duyuyor musunuz, yepyeni şovları, milyonlarca Amerikalının çıkmak istediği, milyonların hevesle beklediği şovları temsil ediyoruz. Ben... ben... televizyonda... Ay yapamam! Evet, Bayan Goldfarb, siz. Kendinizi nasıl hissettiğinizi biliyorum. Milyonlar bu şovların birine çıkmak için her şeyini vermeye hazırken bu şans neden bana gülsün ki diye düşünüyorsunuz. Ah, size anlatamam... Eee, Bayan Goldfarb, ben de size neden bu kadar şanslı olduğunuzu anlatamam. Sanırım Tanrının katında özel bir yere sahipsiniz. Sara Goldfarb televizyon koltuğuna hepten bıraktı kendini. Bir eli can havliyle telefonu, öbürüyse elbisesinin üst kısmını kavramıştı sıkı sıkı. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Ağzı açık kalmıştı. Hatırladığı kadarıyla ilk defa televizyonun farkında değildi. Gerekli bütün bilgiler posta yoluyla size gönderilecek, Bayan Goldfarb. İyi günler ve... Tanrı sizi korusun. Klik.

Mezmur yazan şarkılarını öylesine yumuşak söylerken ilahi meleklerin hayalleri Harrynin annesinin önünden geçiyordu ki şu an elinde tuttuğu telefonun sesiyle irkilince bir şişe temizlik malzemesi patlayıp beyaz bir hortuma dönüşerek her şeyi dağıtmıştı. Nefes aldı. Sonra nefes verdi. Telefon. Evet. Telefon yerine koyulur. Buraya koyulur. Aaaayyyyyyy! Tangır tungur. Ahizeliği ıskalamıştı. Bir dakika kadar telefona baktı, sonra kaldırdı ve nazikçe ahizeliğe koydu. Televizyona çıkacağım. Tanrım, televizyona! Ne giyerim??? Ne giymem gerekir? Güzel bir elbise giymeliyim. Ya korse dar gelirse? Hava çok sıcak. Sara kendine baktı, sonra gözlerini şöyle bir devirdi. Belki biraz terlerim ama korseyi giymem lazım. Diyet mi yapsam? Yemem bişey. Televizyona çıkmadan önce on beş kilo veririm. Bi de korseyi giydim mi Spring Boyington gibi görünebilirim... biraz... yani... Saçım! Saçımı Adaya yaptırırım. Belki onlar yaparlar. Özel olarak. Ay... sorsaydım keşke... Kime ama? Adı neydi? Gelir şimdi aklıma, gelir.

Gelicektir. Her şeyi postayla yollayacaklarını söyledi. Kırmızı elbise yakışıyo bana, yanında da... Hayır! Kırmızı televizyonda çok iyi gözükmüyo. Gözükmüyo işte; bi garip, bulanık görünüyo. Ve ayakkabılar ve el çantası ve küpeler ve kolye ve dantelli mendil. Ay Ay Ay! Sara başını sallıyor, şakaklarını tutuyor, gözlerini deviriyor, kollarını elleri avuçları yukarı bakacak şekilde kaldırıyor, sonra gevşekçe yumruk yaptığı ellerini hafif hafif birbirine vuruyor, sonra birden bütün bu hareketleri yapmayı bırakıyor, bir an için koltuğunda kılını kıpırdatmadan öylece oturuyor. Dolabıma bi bakayım. Aynen öyle yapacağım. Dolabım. Başını onaylar bir şekilde salladı ve doğrulup koltuğundan kalktı ve yatak odasına gitti ve dolaplarının altını üstüne getirmeye başladı: Elbiseleri askılarından çıkarıyor, üzerine tutuyor, sonra yatağa fırlatıyor, elleri ve dizleri yerde, emekleyerek dolabın en karanlık ve en uzak köşelerini araştırıyor, neredeyse varlığını unuttuğu ayakkabılar buluyor, tozlarını alırken sözleri olmayan ezgisiz tekdüze bir şarkı söylüyor, bir çift ayakkabıdan öbürüne geçiyor, deniyor, nasırlı ayakları ayakkabılarının kenarlarından taşarken ve kayışlarına baskı yaparken sendeliyordu ve sonra, ayna önünde poz vererek ayakkabılarına ve mavi çizgili ve benekli bacaklarına baktı... Ah nasıl da seviyordu o altınrengi ayakkabılarını, her bir tekini ayrı ayrı. Sonunda daha fazla dayanamadı. Kırmızı elbiseyi giydi. Kırmızının televizyonda iyi gözükmediğini biliyorum; ama bu kırmızı elbise hoşuma gidiyo... Onu seviyorum. Poz verdi; omzunun üzerinden aynaya baktı. Sonra diğer omzunun üzerinden baktı; elbisenin boyunu farklı uzunluklarda ayarladı, fermuarını çekmeye başladı ama bir buçuk santim çektikten sonra ve zahmet ve sıkıştırma ve çekiştirme ve ayarlamayla geçen dakikaların ardından pes ederek fermuarı çekmeden durdu aynasının karşısında; üzerinde bu görkemli kırmızı elbise ve altında altınrengi ayakkabılar varken kendine yönelen onca gözden bakarken gördüğü şey hoşuna gitti. O zaman Seymour hayattaydı... hasta bile değildi... ve biricik gözağrısı üzerinde o elbiseyle ne kadar hoş görün... Ah, bütün bunlar geride kaldı. Artık yok. Seymour öldü ve oğlu... Ah, Adaya göstereyim de nasıl göründüğüne bi baksın. Elbisesinin

açık kalan sırt kısmını sıkı sıkı tutarak, reklam arasının gelmesini bekledikten sonra yan komşusu, arkadaşı Adaya gitti. Ooo, parti nerde? Parti marti. Bütün partilerden öte bişey bu. Söyleyince camdan atıcaksın kendini. Zemin kattan bi pencereden atarım umarım. Oturma odasına, stratejik konumlarını alarak oturdular ki, Sara Goldfarbın gözağrısı Harrysinin bar mitzvahında* giydiği görkemli kırmızı elbisesi ve altınrengi ayakkabılarıyla çıkagelmesine neden olan bu çok mühim anı tartışırken ikisi de bir yandan gözünü ve kulağını televizyona verebilsin. Bu olay o kadar önemli ve o kadar akla hayale gelmez bir şeydi ki, Sara, ayakta tedavi edilebilir bir durumda olsa da, henüz şoku atlatamadığından bir parça helva yemeyi reddetti. Sara, Adaya telefon görüşmesini ve televizyona çıkacağını anlattı. O, Sara Goldfarb, televizyona çıkacaktı. Ada bir an için boş boş baktı (bir kulağıyla pembe dizinin bir sahnesinin sonunu yakalamıştı): Gerçekten mi? Beni kandırmıyosun dimi? Niye seni kandırayım canım? Süpermarkete gitmiyorum heralde böyle. Ada boş boş bakmaya devam etti (müzikten, sahnenin kararduğını anladı. Seste ani yükselme ve ekrandaki patlama olmadan önce bile reklamların başlayacağını içgüdüsel olarak biliyordu): Çay ister misin? Kalkıp mutfağa doğru hareketlendi. Sara onu izledi. Su çabucak kaynadı ve oturma odasına dönerken ikisinin elinde de birer bardak çay vardı ve tam reklamlar biterken gelip aynı stratejik konumlarını aldılar; ikisinin de birer gözü ve kulağı hâlâ televizyonda, Sara Goldfarbın hayatında yakında gerçekleşecek bu olayın muazzamlığı üzerine tartışıyor ve tahminlerde bulunuyorlardı. Bu olay öyle fevkalade, öyle önemliydi ki ona yeni bir yaşama arzusu aşıladı ve yalnız gecelerini rahatlatan, günlerini aydınlatan bir düşe hayat verdi.

* Bar mitzvah: Dini görevleri yüklenebilecek yaşa gelmiş Musevi erkek çocuk; ergenlik töreni. (y.h.n.)

Harry ve Tyrone C. parkta yürüyor, enerjilerinin çoğunu etrafta bağıra çağıra koşuşturan ya da pateniyle veya kaykayıyla uçan çocukları savuşturmaya harcıyordu; hangi uçtan ya da taraftan gelecekleri hiç belli olmuyordu. Öööf, ne diye bunların yaz tatili var ya! Bu küçük piçlemeleri *sürekli* okulda tutmak lazım. Olur mu lan öyle şey? Okulda taş üstünde taş bırakmazlardı. Böyle olunca vergi mükelleflerinin parası korunuyo. Ulan bu nası iş! Herif anasından doğduğundan beri bi işte çalışmamış, bana vergi mükellefi muhabbeti yapıyo. Abicim, böyle şeyleri düşünmek lazım. Noldu lan, sorumluluk mu taşıyosun? Ooooo, laflara bak; bizim eleman artist ya! Hadi abicim, bişeyler yiyelim; senin başın belada. Ağır adımlarla bir seyyar sosisli sandviççiye gitti-

ler ve birer tane soğanlı, hardallı ve kırmızı biberli sandviç ve bir şişe de gazoz aldılar. Yiyip içtikten sonra, oyun sahasından olabildiğince uzağa yürüdüler ve çimenlere uzandılar. Abi, mal alalım derken ciddiydim. Ben varım oğlum. E o zaman taşşak geçmeyi bırakalım da işe girişelim. Lan oğlum neyle alıcaz? Mangır yok. Ciddi mi? Ben zulada var sanıyodum. Zula var da para yok. O zaman boş işleri bırakalım da mangır nası toparlıycaz onu düşünelim. Ne kadar lazım olucak? Tam olarak bilmiyorum. Bikaç yüz papel heralde. En iyisi dört yüz falanla gitmek; böylece karşımıza ne çıkarsa yeter paramız. Brodynin bize bi parça ayarlayabileceğinden emin misin? Abicim sen ne diyosun? Heralde eminim. O kendi payını aldıktan sonra bile biz malı ikiye böldükten sonra bile mangırımızı ikiye katlar, kendimize de güzel bir ziyafet çekeriz. Bana uyar. Herifte hakkaten de kral mal var. Ama birden çok şiddetli dalmak istemiyorum abi ben olaya. Malsız kalarak sefil olup bütün işin içine sıçmak istemiyorum. Doğru diyosun. Sakin takıldık mı, bi bakmışız, salya sümük müptezeller sıra sıra dizilmişler, bizim malı dağıtıyolar. Evet, ancak böyle yapılır bu iş. Öyle elemanlar gördüm ki, sefil olup bütün olaylarının içine sıçıp kodesi boyladılar. Ohooo, bizim kafa çalışıyo abicim! Aynen öyle. Beşlik çaktılar. Eee, mangırı nerden buluyoruz? Bilmiyorum abi; ama kimseyi dolandırmak da istemiyorum. Hapse düşmedim ve düşmeden de takılmak istiyorum. Oğlum sakin ol lan! Gangıster miyim ben? Validenin TVsi ayrı, soygunculuk yapmak ayrı. Sosisli sandviç satabiliriz. Dimi ya! Peki arabayı kim iticek? Hiç bana bakma, ben satıcıyım. Hahaha! Gözümün önüne geliyo da... Sen ekmeği açıyosun, ben içine sosisi koyuyorum, sonra hardalı kim koyucak diye yazı tura atıyoruz. Eh, en azından karnımız tok olurdu. Doğrusu benim o konuda bi endişem yok. Ty, düşün oğlum. Kısa sürede iki üç yüz papel toparlamanın bi yolu olması lazım. Sigara içtiler, gözlerini kıstılar ve kaşındılar ve sonra Tyrone sigara izmaritini parmağıyla tık diye uzağa attı ve başını kaşıdı, sanki aklını harekete geçirmek... ve varsa kaşıntısını gidermek için okşuyor gibiydi kafasını. Şey vardı aslında... üç beş herif sabahın dördünde beşinde gazeteye gidip kamyon yük-

lüyodu. Ne kadar alıyolar? Onu bilmiyorum ama üzerlerinde her zaman afili şeyler olduğunu ve kral arabalara bindiklerini biliyorum. Harbi mi? Harry bir dakika boyunca Tyronea baktı. Hmmmmmmm! Ne diyosun? Tyrone hâlâ kafasını ovuyor, aslında daha ziyade okşuyor gibiydi. Doğrusunu istersen abi, şöyle diyim, çalışma işine çok bayılmıyorum. Demek istediğim, senden daha çok hoşuma gidiyo diil bu iş. Evet ya... sabahın beşinde ordasın. Ulan hakkaten. O saatte barmenler bile uyuyo zannederdim ben ya... ama... Harry boşluğa bakmaya ve Tyrone C. Love da kafasını ovmaya devam etti. Ne diyosun? Bilmiyorum be abi... Ama sanırım bi oraya gidip ne oluyo ne bitiyo görebiliriz yani. Harry omuz silkti: Niye bakmayalım ki cidden lan! Tyrone başını ovalamayı kesti ve Harrynin eline çaktı ve Harry de onunkine ve kalkıp ağır adımlarla çimenlik alanı geçerek patikaya çıktılar ve birkaç serçe üç beş Crackerjack kırıntısını kapmak için inişe geçerken park boyunca uzanan yolu izleyerek sokağa çıktılar. Harry, çalışırken eve gitmeye karar verdi; böylece vaktinde kalkabilecekti. Valideye ben iş buldum dersem kesin uyandırır. Galiba dörtte kalkmamız gerekicek dimi? Orda kesin vaktinde olmak için... Sabahın dördü, imkânsız görünüyo ya! Bu durumda, o mis gibi harbi stafı düşün baba, o zaman kıçın kalkar yataktan. Sonra da benim mekâna gelip beni kaldır. Yapma yaa! Ben kalkıyosam sen de kalkıcaksın. Güldüler ve beşlik çaktılar ve Harry tam kalkıp, onları mühim torbacılar yapacak rutine başlamaya hazırlanacaktı ki, sokakta koşturan bir arkadaşlarına rastladılar. Şşt, naber lan? Peşinde biri varmış gibi gidiyosun. Ne bu acele? Küçük Joeyi biliyosunuz dimi, şu yırtık kulaklı eleman? Tabi lan. Caddenin öbür tarafından. Evet, o herif. O, Minik ve bi de başka bi eleman Windyden mal araklamış ve Joey godiği boşaltana kadar mefta olmuş. Nalları dikmiş, hemen orada. Milletin dediğine göre, bi tadına bakayım diyip gidivermiş. Bizim Minik artistik yapmak için ağzını tutamayınca herif gidivermiş işte. Harbi mi ya? Doğru mu söylüyosun lan? Söylüyorum tabi oğlum. Ne bok yemeye Windynin mekâna gittiğimi zannediyosunuz ki! Herif elindeki malın ne olduğunun farkına varmadan

oraya varmak istiyorum. O herif o kadar uzun zamandan beri müptela ki, katır sidiği bile uçurmaz onu. Harryyle Tyrone da Windynin mekâna doğru koşturmacaya katıldı. Başka zaman, herhangi bir zaman, işe gidebilirlerdi; ama her zaman böyle sağlam staf kullanma fırsatı çıkmazdı karşılarına.

Ertesi gece hâlâ biraz mal kalmıştı ellerinde; kalitesi o kadar iyiydi. Abi, birisi hakkaten büyük sıçmış. Bu mal en az beş altı sefer bölünmeliydi. Oooofff, daha fazla olmasa iyi olur coni; yoksa bu şehirde bi sürü cansız beden olucak!.. Bu şehre iki üç ceset daha eklense ne fark eder ki be abi! Oooff, bunlar ne olup bittiğini anlamaya çalışanı deli ederler ya!

Kendilerini gevşemiş hissediyorlardı ve sadece iki üç saat sonra başlayacak yeni günde sabah sabah işe gitmeyi düşünmenin hiçbir anlamı olmadığının farkındaydılar. İyice güzelleşmiş kafayı işle ziyan etmek anlamsızdı. Tonynin mekânına gidip ne var ne yok diye bakmaya karar verdiler.

Sokaklar bir yaz gecesinin eylemleri ve sesleriyle doluydu. Evlerin eşikleri ve yangın merdivenleri insandan geçilmiyordu ve her yerde domino ve iskambil oyunu oynanıyordu; oyuncuların etrafı izleyicilerle çevriliydi ve teneke biralar ve şarap şişeleri elden ele dolaştırılıyordu. Çocuklar oyunların önünden koşarak geçiyor ve oyuncular gözlerini oyundan ayırmadan ve içkilerini yudumlamayı ihmal etmeden otomatik olarak onlara bağırıyordu. Tatlı bir geceydi. Hoş bir akşamdı. Bir yerlerde yıldızlar varmış gibi görünüyordu ve sokaklardaki çöplere ve köpek boklarına basmadan yürümek kolaydı. Gerçekten güzel bir geceydi.

Tony eski bir sanayi binasında, dönüştürülmüş bir tavan arasında yaşıyordu. Aslında dönüştürülmüşten kasıt, tavan arasının bir ucunda bir yatak, öbür ucunda da bir buzdolabı olmasıydı. Aradaysa büyücek bir boşluk vardı. Bu boşluk genellikle uçan, daha da uçan ya da neden hâlâ uçmadıklarını merak eden insanlarla dolu olurdu. Harryyle Tyrone mekâna vardıklarında, yerde oturan iki üç kişi vardı. Tony mekândaki tek koltukta, büyük, içi aşırı doldurulmuş, patlamış ve yırtılmış, koca kolçaklı bir koltukta oturuyordu; bu kolçaklar yüzünden koltuk

sanki Tonynin üzerine kapanıp, bir şekilde onu yutup sindirecek ve Tony de kendini bir ikinci el mobilya dükkânının karanlık, tozlu bir köşesinde bir yerlerde, raflardan birinde, göğsünde satılık değildir tabelası sallanır halde, yerde oturmuş ona boş boş bakan kediye boş boş bakarken bulacakmış gibi görünüyordu. Televizyon izliyordu; eski, büyük setle, koltuğa mükemmel eşlik ediyordu ve tavan arasına da mükemmelen uyuyordu. Tonynin boynundaki ipte bir Çin nargilesi sallanıyordu. Ser, esrarla doluydu ve Tony de gözlerini TVden hiç ayırmadan arada sırada bir nefes çekiyordu. Birkaç kişiyse içi şarapla, kâsesi otla doldurulmuş, en üstüne de esrar yerleştirilmiş bir nargilenin etrafına oturmuş, takılıyordu. Marion tam bir nefes çekmişti ki Harryyle Tyrone içeri girdi. Diğerlerinin yanına oturdular. Ne var ne yok baba? Ooo, abi naber? Keyifler yerinde mi? Aynı be abi. Kendisine uzatılan marpucu alan Harry bir dakika boyunca içine çekti ve sonra Tyronea uzattı. Harry en sonunda nefesini dışarı verdi, hafifçe arkasına yaslandı ve Mariona baktı. Nabersin? Nolsun ya, aynı işte. Harry başıyla nargileyi işaret etti: Esrar baya iyiymiş yalnız. Öyle. Kafamı baya iyi yaptı. Dümdüz etti. Harrynin gözleri hafif kapalıydı ve yüzü bir gülümsemeyle gevşemişti. Fark ettim. Hakkaten iyi görünüyosun. Marionın yüzünü birden bir sırıtış kapladı ve kıkırdadı: Şimdi bu bi iltifat mıydı yoksa dalga mı geçiyodun? Harry, yüzünde hâlâ o mahmur sırıtış, kollarını iki yana açıp omuz silkti. Bazen kafam dumanlıyken o kadar sevimli olmayabiliyorum. Marion biraz daha yüksek sesle kıkırdadı: Haklı olabilirsin; ama kesinlikle daha eğlencelisin. Biliyo musun, gevşediğinde gerçekten çok güzel gülümsüyosun; şimdi olduğu gibi. Harry güldü ve sonra biraz daha ona doğru yaslandı. Başka şansım yok bebeğim; o kadar gevşemiş durumdayım ki sanırım eriyip gideceğim. Marion güldü ve Harrynin elini sıktı; sonra marpucu aldı ve bir nefes daha çekip nargileyi Harryye uzattı. Harry gülerek, şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu... anlarsın ya, gerilimden kurtulmama yardım etmesi falan için, dimi? Marion başını salladı ve dumanı ciğerlerinde tutar-

ken gülmemeye çalıştı. Tyrone marpucu neredeyse Harrynin yüzüne dayadı: Hadi abicim hadi! O saçma sapan laflarını sonra edersin. Bi duman çek de işimize bakalım. Harry maksimum düzeyde konsantre olup bir nefes çekti, sonra da marpucu Frede uzattı. Tyrone Fredin marpuçtan beş dakika kadar sürmüş gibi gözüken uzun, kesintisiz nefes çekişini izledi; nefes o kadar güçlüydü ki esrar parçası alev alacakmışçasına parıldamıştı. Vay be, amına kodumun evladı bütün esrarı marpuçtan emip bitirecek ya! Bi bakın bakalım, kafasının arkasında delik melik var mı?.. Onca havanın bi yerlere gidiyo olması lazım. Fred sonunda marpucu ağzından çekti ve yüzünde geniş, enayi bir sırıtışla, nefesini tutmayı sürdürerek ve homurdanarak Tyronea uzattı: Açgözlülük yapma abicim. Tyrone iki eliyle marpucu sıkı sıkıya kavramış bir halde gülmeye başladı, öbürleri de kıkırdamaya. Ve Tyrone aşağı, zemine baktı ve başını salladıktan sonra yukarı, yüzünde hâlâ enayi ötesi kocaman bir sırıtış olan Frede baktı ve Tyrone daha şiddetli bir şekilde gülmeye başladı. Öbürleri de aynı şekilde gülmeye ve başlarını sallamaya başladılar; orada oturmuş duran ve yüzündeki enayi sırıtış gitgide büyümekte olan Frede ellerinde olmadan bakıyorlardı ve artık olay bir ivme kazanmıştı ve ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar kahkahalarını durduramıyorlardı ve Fred nefesini tutmaya devam etti, her ne kadar kendini boğuluyor gibi hissediyorsa ve yüzü giderek daha da kızarıyorsa da ve gözleri yuvalarından uğramış olsa da ve Tyrone onu göstermeye ve başını sallamaya ve gülmeye ve tükürükler saçarak konuşmaya devam etti: Assik... assikti... Ve sonunda Fred içindeki havayı istemeden ağzından kaçırdı ve hemen biraz daha çekti içine ve kafasını ileri geri salladı: Vay anasını be! Ve diğerleri dizginlenemezcesine güldüler ve Tony kendi nargilesinden bir nefes daha çekti ve izlediği şey bir reklamla kesilince kaşlarını çattı. Sonra birkaç reklam daha gösterildi ve kanalın kendi reklamı ve sonra birkaç reklam daha ve Tony bir nefes daha çekti ve koltuğunda oturduğu yerde kıpırdandı ve ağzına sıçayım böyle işin diye homurdanmaya başladı.

Programı izlemek istiyordu, saçma sapan bir köpeğin at eti yiyişini değil. Sonra TV setine bağırmaya başladı: Hadi yürü lan siktiğimin köpeği, sok burnunu şu karının dantellisine! Noldu lan, balık sevmiyon mu? Ha? Demek balık sevmiyosun, seni ibne köpek seni! Diğerleri gülmeyi bırakmış, nargileden duman çekmeyi de kesmişlerdi bir süredir; arkalarına yaslanmış, dinledikleri müziğe ritim tutarken Tonyye şöyle bir kulak kabarttılar ve tekrar kıkırdamaya başladılar. Oğlum, Harry buralardayken ibneler hakkında öyle konuşmamalısın, adamın hisleri inciniyo bak. Fred suratına taşra çocuğu sırıtışını oturttu: Onun ibne olduğunu nerden biliyosun be? Belki lezzodur... Ve birden gülmekten katılmaya başladı. Ulan, bittim ya, hahahahahaha, pezzo, lezzo, hahahahaha, hay ulan, hahaha! Ve Tony hâlâ ne dediği anlaşılmadan homurdanıyordu ve diğerleri kıkırdayarak ve gülerek, kahkahalar atan ve bir yandan da kafasını sallayıp duran Fredi izliyordu ve ne zaman kahkahası hız kesecek olsa tekrar pezzolar ve lezzolar hakkında zırvalamaya devam ediyordu. Ve herkes tekrar kıkırdamaya başladı ve Tony, boynunda sallanan nargilesi, elbise dolabına gitti, çekmeceden bir şey aldı, koltuğuna çöktü tekrar ve kendisini kuşatan kolçakların ardında kayboldu ve sere taze esrar koyup yaktı ve iki üç uzun nefes çekerken program kaldığı yerden devam etmeye başladı. Tony arkasına yaslandı ve sessizce, hareket etmeden programı izlemeye devam etti. Fred nihayetinde kendi kendine bitap düştü ve artık daha fazla gülecek hali yoktu; ama başını sallamaya ve sırıtmaya devam ediyordu ve diğerleri ona bakmaktan kaçınıyordu çünkü baktıklarında tekrar gülmeye başlıyorlardı ve herkesin gülmekten yanları ağrıyordu; o yüzden Fred dışında her yere bakıyorlardı. Harryyle Marion bir köşeye kayıp giderek onlardan uzaklaştı; bir duvara yarım yamalak yaslanmış, bir kulakları müzikte, büyük oranda birbirlerine odaklanmış bir halde birkaç eski minderin üzerine yayılmışlardı. Şimdi sen tek başına mı yaşıyosun yoksa ev arkadaşın var mı? Hayır, yalnız yaşıyorum. Biliyosun zaten. Harry omuz silkti: Nerden bileyim yahu? En

son senin mekâna geldiğimde bi ev arkadaşın vardı, dimi? Hey Tanrım, o aylar önceydi. Oha, o kadar olmuş mu ya? Tempus hakkaten fugit* dimi ya? Bazen. Bazen de hiç kıpırdamadan duruyo gibi. Sanki bir çantanın içindeymişsin ve dışarı çıkamıyosun, birisi sana sürekli her şey zamanla daha iyi olacak diyip duruyo ama öte yandan zaman istifini bile bozmuyo ve sana ve acına gülüyo gibi... Ve sonra nihayetinde kırılıyo ve altı ay geçmiş oluyo. Sanki, yazlık elbiselerini daha yeni çıkarmışken bir bakmışsın Noel gelmiş ve arada on yıllık bir acı var. Harry gülümsedi: Hayda, ben sadece meraba dedim, sen bana bütün sicil dökümünü çıkardın. Ama iyi olduğuna sevindim. Marion güldü ve Harry bir sarma yaktı ve çabucak iki üç nefes çekip Mariona uzattı. Yaklaşan bir felaketi hisseden Tonynin vücudu istemsiz hareketlerle hafiften seğirmeye başladı. Programa dalıp gitmişti ve asıl elemanın kötü herifi nasıl haklayacağını ve hatunu götüreceğini merak ediyor, tüm gücüyle baş karaktere destek veriyordu; ama içten içe, Tanrının cezası TV setinin ona karşı bir şeyler planladığını, orada öyle sessizce kendisini haklamayı beklediğini biliyordu. Nargilesini tekrar yaktı, iki üç uzun nefes aldı, esrarı iyice içine çekti ve boş gözlerle televizyona baktı: Bana ayak yapmasan senin için iyi olur orospu çocuğu! Bak seni uyarıyorum. Seğirmesi durdu; arkasına yaslandı ve bir kez daha gözden kayboldu. Marion kıkır kıkır güldü: Herif o şeyle kendi sado mazo olayını yaşıyo hakkaten dimi ya? Aynen. Vermeyen sevgilisi olan herifler gibi. Diğerleri de aradan Tonyyi izliyorlar, gülümsüyorlar, daha önce pek çok kez yaptıkları gibi, TVde izlediği şeyden çok onun keyfini çıkarıyorlardı. Biliyo musun, herif TVyi validesi zannediyo... Hadi lan! Validesiyle hiç öyle konuştuğunu görmedim ben. Güldüler ve dinlemeye, konuşmaya ve üflemeye devam ettiler. Harry, Mariona hafifçe yaslanmıştı; Marionsa onun başını yavaşça okşuyor, saçıyla oynuyordu. Birlikte müziğe kulak vermişlerdi. Harry arada sırada aylak bir tavırla uzanıp, parmağının ucuyla onun meme baş-

* Lat.: Zaman uçar gider. (ç.n.)

larıyla oynuyor ya da avcuyla memelerini okşuyordu, herhangi bir niyetle değil de daha ziyade hulyalar içinde yapıyordu bunu. Çıkıntı yapmış meme ucuyla oynamakta olan parmak ucunu izliyor, bluzun altındaki meme ucunu hayal ediyor ve bluzunu açıp onu öpmeyi aklından geçiriyordu; ama o anda bütün bunlar gözüne çok büyük uğraş isteyen şeyler gibi göründüğünden bu eylemini erteledi ve sadece müziği dinledi ve başının okşanışının akışıyla hareket etti ve bu okşayışın alevlendirdiği şehevi titreşimlere gitgide daha çok teslim etmeye başladı kendini. Biliyo musun tatlım, şu yaptığın şey bi vuruştan bile daha iyi hissettiriyo insana kendini. Gerçekten azdırıyo beni. Benim de hoşuma gidiyo. Kıvırcık saç her zaman hoşuma gitmiştir. Parmaklarımda yarattığı hissi seviyorum. Düz saçtan insan geçiremiyo parmaklarını. Direnç gösteriyo. Sanki canlıymış gibi... ve onu yenince de hoşuna gidiyo. Marion parmaklarının Harrynin saçları arasından geçişini izledi; parmakları işlerini yaparken saç uçlarının kıvrılarak eğilip bükülmesini izliyordu ve arada sırada saçların bir kısmını parmağıyla kıvırıyor, saçın kaçıp fırladığını görüyor, sonra saçın avcunun içini okşamasına izin veriyor, sonra parmaklarını kapatıyor ve elini yavaşça kaldırırken saçın kayıp gidişini hissediyordu parmaklarının arasından; parmakları nefes alıp verişini yöneten okşamasıyla bir ritim yarattığının farkındaydı ve sonra Marion bu nefes alıp verişin bir parçası oldu ve içinden karıncalanarak geçip giden bu küçük dalgaların içine aktı, Harry memelerinden birinin başını parmak uçlarıyla okşarken, o gülrengi memeyi hayal ederken ve onu dudaklarının arasına aldığında nasıl hissedeceğini düşünürken ve tam bu sırada Tony, Tanrının cezası televizyona tekrar bağırmaya başladı: Ulan bak yapma! Bak uyarıyorum lan seni şerefsiz, çekiceğim kadar çektim seni. Tony koltuğunda kıpır kıpır kıpırdandı ve televizyon ekranına meydan okurcasına baktı ve Tyrone her zamanki gibi kıkırdadı: Bu herifin TV setine böyle boş boş konuşması umrumda diil be babalar da, umarım bu amına kodumun seti ona cevap vermeye başlamaz; çünkü öyle bişey olursa ben bu siki

bırakıp tabanları yağlarım coni. Ve derin bir nefes daha aldı ve Fredin suratındaki enayi sırıtışa bakmamak için kafasını çevirdi; çünkü Fred sürekli bunu yaparak onu öğürtüp ağzından dumanı istemeden bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Ve biri bir amil nitrat tüpü çıkarıp açtı ve parmağıyla burun deliklerinden birini kapatıp öbürüyle derin bir nefes çekerken biri fermajüpü elinden kapıp burnuna tıktı ve öbür burun deliğini kapadı ve ikisi de kıkır kıkır gülmekten katılarak yere yuvarlandı ve Tony oturduğu yerde öne doğru eğildi: Biliyodum, o muhbir şerefsizlerin bunu yapıcaklarını biliyodum. Şerefsiz köpekler, itoğlu itler benim malımı aldılar! Ve Harryyle Marion birdenbire, aynı anda durdu; farmajüpün kokusu burunlarını gıdıklarken birbirlerini okşuyorlardı ve oturdukları yerde doğruldular ve aromaya doğru eğildiler ve etraftaki, oturmuş ya da kaykılmış bir halde kıkırdayan ya da katılarak gülen insanlara baktılar. Oğlum bize de verin bi fırt! Ve havada süzülerek gelen sarı farmajüpü Harry kaptı ve o ve Marion yere yan yana uzandı ve vücutları neredeyse birbirine nüfuz ediverecekti. Harry farmajüpü açtı ve ikisi de derin birer nefes aldı ve vücutları titreşmeye ve başları dönmeye başlarken birbirlerine sıkı sıkı tutundular ve bir an için ölecekmiş gibi hissettiler ama sonra gülmeye ve bedenlerini birbirine daha sıkı bastırmaya başladılar; burunlarının arasına sıkışmış bir farmajüp, birbirlerini kahkahalarıyla öğütüyorlardı. Ve Tony iyice ileri doğru eğildi: Analarını siktiğimin piçleri, alın size ilacınız ölü dölleri! Ve elinde tuttuğu 22 kalibrelik eski çakar almazını kaldırıp TV setine doğrulttu: Artık benle oyun oynayamıcaksınız şerrefsizin evlatları! O programlarınızla taşşağınızı geçin, sonra da ben ne olduğunu görmeyi beklerken o siktiğimin saçmalıklarıyla elime veriverin!.. Ve herkes burnuna bir kere çekti farmajüpten. Yerlere yatmış yuvarlanıyorlar, kaşınıyorlar, terliyorlar, gülüyorlardı ve Tony TV setine daha da sert baktı: O siktiğimin köpek mamalarınızla, yok doğum kontrol torbalarınızla, yok ıslak mendillerinizle benle taşşak geçtiğiniz yetti ulan! Giderek daha yüksek sesle bağırıyordu; yüzü farmajüp kullanan diğerleri kadar kıpkırmızıydı

ve onlar terlerinin yaktığı gözleriyle, gülmekten sapıtmış bir halde onu izliyor ve dinliyordu. DUYUYO MUSUN LAN BENİ? HA? SİZİN BU SAÇMALIKLARINIZI ÇEKMİYORUM ARTIK İTLER! Ve tetiğe bastı ve ilk kesme kurşun televizyonun tam göbeğine isabet etti ve histerik kahkahaları bir anlığına bastıran hafif bir patlama oldu ve Tony çığlık çığlığaydı ve kıvılcımlar ve ateş parçaları belli bir açıyla dışarı doğru patladı ve TV setinden yukarı doğru çıkan duman etrafı sararken büyük büyük kalın cam parçaları odanın dört bir yanına fırladı ve Tony ayağa kalkmış, histerik bir halde çığlık çığlığa bağırıyordu: BİTİRDİM İŞİNİ LAN AMOĞLUAM, HAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA! Ve sete bir el daha ateş etti. HAK ETTİĞİN HER ŞEY BAŞINA GELİCEK ULAN, HAHAHAHAHAHAHAHAHAHA! Ve parçalanmakta olan sete bir kurşun daha gönderdi. HOŞUNA GİTTİ Mİ LAN? HA? HOŞUNA GİTTİ Mİ GÖTÜNE KODUĞUMUN EVLADI! Ve TV setine doğru yan yan, yavaş yavaş ilerlemeye devam ederek, bir zamanların soylu televizyonunun dumanı tüten kalıntılarına bir el daha ateş etti. PAÇANI KURTARICAĞINI ZANNETTİN DİMİ, HA? ZANNETMEDİN Mİ LAN? Ve öbürleri izlemeye ve gülmeye ve sarsılmaya devam ederken Tony üzerine doğru yürümeye devam ettiği sete bir el daha ateş etti, sonra başında durdu: son merminin tadını çıkarıyor, sırıtıyor, parça parça olmuş, için için yanan kalıntıları gözlerinden kıvılcımlar saçarak ve zevkten kudurmuş bir halde seyrediyor, ani hareketlerle oraya buraya fırlayan kıvılcımların elektrik kablosu boyunca ilerlemesini ve elektrik prizine ulaştığında fıslayarak patlamasını izliyordu ve yanmış kablodan ve fişten duman kıvrılarak tütüyordu. TV setinin, bakışları altında ürpermesini, tir tir titreyerek, merhamet dileyerek bir şans daha, diye yalvarmasını izlerken Tonynin hafiften salyaları akmaya başladı. Bir daha yapmıcam Tony, anamın mezarı üzerine yemin ederim Tony, *lütfeeen*, *lütfeeen*, bi şans daha ver bana, bak düzelticem her şeyi, yemin ederim! Ve Tony yalvar yakar ayaklarına kapanan TV setine hor görerek bakıyordu; bütün benliği tiksiniyordu bu sümüklü orospu evladından.

ŞANS MI??? ŞANS HA??? AL SANA ŞANS YAVŞAK ŞEREFSİZ, HAHAHAHAHAHAHAHA! ÖLÜRKEN BİLE KARI GİBİSİN LAN OROSPU ÇOCUĞU! Lütfen Tony, lütfeen... vurma, lüt... KES LAN PİÇ! Ve yüzündeki nefret ifadesi iyiden iyiye belirirken Tony döndü, TV setinin tam gözünün içine baktı ve yumuşak, pis bir sesle haykırdı: Bunu em lan! Ve son kurşunu titreyen ve yalvarmaya devam eden sete sıktı ve bu öldürücü darbeyi alan set hafifçe sallandı ve son bir kıvılcım yanık alanda otuz santim sıçrayarak sonsuzluğa sönüp giderken son duman kalıntısı döne döne yükseldi ve ottan, esrardan, sigaralardan yayılan dumana ve farmajüp kokulu havaya karışarak türlü türlü, bir sürü yarık ve çatlağın arasından geçip anbean özgürlüğüne kavuşmaya çalışarak kaybolup gitmeye başladı. Tony omuz silkip silahı beline sokuşturdu. Sana dedim bana yamuk yapma diye. Ve tekrar omuz silkti. Kimse Tony Ballsa yamuk yapamaz, tamam mı! Ve diğerlerinin yanına gitti ve kendisine teklif edilen farmajüpü alıp bir nefes çekti ve diğerleri gibi yere bırakarak kendini gülmeye başladı ve o sırada içlerinden biri insanların kıkırdamaları arasında müteveffa için dua edecek oldu ve Haryyle Marionın birbirine sürtünen bedenleri arasında bir farmajüp daha vardı ve bir yandan gülüyorlar, bir yandan birbirlerine sanki kendi derileriymişçesine yapışıyorlardı ve müzik dumanın ve kahkahaların ve kulakların ve kafaların ve beyinlerin ve zihinlerin içinden süzülüp gitmeye devam etti ve bir şekilde öbür taraftan hiç bozulmadan ve değişmeden çıktı ve herkes kendini çok iyi hissediyordu be abi, hem de süper iyi, sanki bir cinayet davasından sıyırmış ya da Everest Dağının tepesine tırmanmış gibiydiler ya da gökyüzünden serbest düşüş yapmaktan ya da bir kuş gibi havada süzülmekten, aynen, bir kuş gibi hava akımlarıyla yükselmekten ve süzülmekten kafaları çok iyi olmuş gibiydi, tıpkı kocaman bir kuş gibi be abi... evet ya... sanki bir anda serbest bırakılmışlar, sanki bir anda özgürlüğe kavuşmuşlar gibi... özgür... özgür...

Sara Goldfarb her zamanki koltuğunda oturmuş, televizyon izlerken tırnaklarına oje sürüyordu. Kendini şartlandırma süreci bütünüyle gerçekleşmişti ve Sara televizyon izlerken hemen her şeyi, tam bir memnuniyet içinde, tek kelime ya da hareket kaçırmadan yapabiliyordu. Belki mükemmel değildi yaptıkları, belki birazcık oje parmaklarına bulaşmıştı ve biraz topak topak görünüyordu ama kim fark edecekti ki? Bir metre öteden, bir profesyonelin elinden çıkmış gibi görünüyordu. Hem görünmese bile, ne olacaktı ki? Kimin için tırnaklarını ojeleyecekti ki zaten? İyi olmadığını görecek diye endişe edeceği kim vardı ki? Ya da dikiş nakışının ya da ütüsünün ya da çamaşır yıkayışının iyi olup olmadığını görecek? Her ne yapıyor olursa olsun, dikkatini ağırlıklı olarak televizyona veriyor olmak o yaptığı işi, gününü ve hayatını dayanılır kılıyordu. Ellerinden birini önüne doğru uzattı ve bir yandan açtığı parmaklarının arasından televizyona, bir yandan da tırnaklarına baktı. Parmaklarına bakarken, birbirinin üstüne biniyormuş da, onların arasından televizyona bakıyormuş görüntüsü veren optik yanılmanın tadını çıkarmaya koyuldu. Gülümsedi ve öbür ele geçti. Ne kadar güzel bir kırmızı bu böyle. Harikulade! Elbiseye ne kadar da uyar. İki üç kilo kaybettim mi elbise de yeni gibi olur üstüme. Elbisenin üst kısmı omzundan kaymaya başlayınca Sara sırt kısmını tuttu ve koltuğuna yaslandı ki bir daha düşmesin. Kırmızı elbisesini çok seviyordu. Kilo verebilmeliydi. Dikişlerini biraz açabilirdi belki de. Kütüphanede kitaplar vardır kesin. Yarın gidip kitapları alırım ve diyete başlarım. Ağzına bir tane daha kremalı çikolata attı ve önce çikolatanın yavaşça ağzında erimesine izin verdi ve sonra çikolatanın aromasının krema dolgusuyla karışmasının tadını çıkardı ve daha sonra çikolatayı diliyle ağzının üst tarafı arasında sıkıştırdı ve vücudu minik zevk dalgalarıyla titrerken gülümseyerek gözlerini hafifçe kıstı. Şekerin kendi kendine erimesi için çaresizce çabaladı; ama ne kadar çabalarsa çabalasın, ısırıp çiğneme güdüsüne daha fazla karşı koyamadı ve gözleri birden sonuna kadar açıldı ve yüzü ciddi bir ifadeyle kaskatı kesilirken şekeri şiddetle çiğnedi, ağzında bir iki kere yuvarladı ve sonra yutarken elinin tersiyle ağzının

kenarlarını sildi. Kütüphanede sürüyle kitap var. Hangisini almam gerektiğini orda sorarım. Çabuk kilo verdiren bişey isterim. Televizyona kısa sürede çıkmam gerekirse kırmızı elbisenin içine de kısa sürede girmem gerekecek. Ekrana, orada olan bitenin ve söylenenlerin farkında olarak bakıyordu ama aklı hâlâ, koltuğunun yanındaki masada duran çikolata kutusundaydı. İçinde kaç tane kaldığını tamı tamına biliyordu... ve ne olduklarını da. Dört tane. Üçü siyah, biri sütlü çikolata. Sütlü olan vişne dolguluydu ve dışı da vişne kaplıydı. Diğer üçünden biri karamelli, biri Brezilya cevizli, biri de nugatlıydı. Vişneliyi sona bırakacaktı. O şimdiden kutunun öbür tarafına itilmişti ki televizyon izlerken yanlışlıkla ağzına alıp atmasın. Öbür üçünü önce yiyecekti. Belki önce hangisini alacağına bakmazdı bile. Ama sıralamasını yapmıştı bir kere. Her zaman olduğu gibi. Nugatlı, Brezilya cevizli ve sonra da karamelli. Sonra da, vişne dolgulu ve dışı da vişne kaplı çikolatayı yemeden önce bekleyebildiğin kadar bekle. Her zaman bir oyun oynardı. Kaç yıldan beri bu aynı oyunu oynuyordu? On mu? Belki de daha uzun zamandır. Kocası öldüğünden beri. Bir gece kutuda tek başına bıraktı vişneliyi... bütün gece tek başına. Million Dollar Movie programıyla gece geç saatteki sohbet programı boyunca bile ellemedi onu. Yatmaya gittiğinde vişneli çikolata, yenmeden önce öbür çikolataların tatlı tatlı oturmakta olduğu boş, kahverengi kâğıtçıklarla beraber tek başına durmaya devam etmişti orada. Yatmadan önce drajeye meydan okurcasına baktı. Kutuya bakıp sonra sertçe kafasını çevirdi ve sonra, soyunup yorganının içine girerken kendini o kadar ferah hissediyordu ki, neredeyse anında uykuya dalmıştı. Hatırladığı kadarıyla uykusu huzurlu ve dertli rüyalardan uzaktı; sonra gecenin bir yarısı, soğuk soğuk terler dökerek aniden yatağında doğruldu ve sonsuz saniyeler boyunca karanlığa bakmaya başladı; dinliyor, neden uyanık olduğunu, onu neyin uyandırdığını merak ediyor, acaba birisi eve zorla girdi de ona vurmak üzere mi diye düşünüyor, elinden geldiğince kulak kesiliyor ama hiçbir şey duymuyordu ve kılını kıpırdatmadan uzun saniyeler boyunca oturmaya devam etti. Güç bela nefes alıyordu ve sonra üzerinden yorganını attı ve

koşturarak oturma odasına gitti ve karanlığın içinde şaşmaz bir şekilde yolunu bularak masaya doğru ilerledi ve kalan tek çikolatayı ilahi bir güç tarafından kontrol ediliyormuş gibi görünen eliyle kaptı ve aromanın öncü güçleri beynine taarruza geçerken neredeyse bayılıyordu ve televizyon koltuğuna kıvrıldı ve vişne dolgulu ve dışı da vişne kaplı sütlü çikolatayı gürültüyle çiğnerken kendini dinledi ve sonra sarsak adımlarla yatağına gitti. Ertesi sabah erkenden uyandı ve dışarıdan süzülerek gelen yumuşak ışığın altında, ne olduğunu bilemediği bir şeyi hatırlamaya çalışarak oturdu. Bir şeylerin olduğunu belli belirsiz sezinliyordu ve bunun bir rüya olduğunu farz etti; ama ne kadar çabalarsa çabalasın rüyayı hatırlayamıyordu. Ayak tabanlarını, sonra şakaklarını ovsa da rüyayı hatırlayamadı. Hafızasını harekete geçirmek için yumruklarının beyazıyla saniyeler boyunca başına vurdu ama buna rağmen... hiçbir şey hatırlamadı. Ayağa kalktı ve bir şey düşünmeden banyo yerine oturma odasına gitti, televizyonu açtı ve birdenbire, koltuğunun başında durmuş, boş çikolata kutusuna bakan kendisinin farkına vardı. Uzun anlar boyunca baktı kutuya ve sonra rüyasını hatırladığında az kalsın koltuğa çöküveriyordu. Ve önceki gece vişne dolgulu ve dışı da vişne kaplı çikolatayı yediğinin tam anlamıyla farkına varırken hafifçe titremeye başladı. Yediğini tam olarak hatırlayamıyordu aslında. Isırdığını ve vişne sosunun dilinin üzerine yavaşça aktığını hissettiği anı hatırlamaya çalıştı ama zihni de ağzı da boştu. Çikolata kutusunu daha önce hiç olmadığı kadar, daha öncekinden iki kat daha uzun bir süre, iki gün boyunca saklayabilmek için ne kadar çok uğraştığını hatırladığında az kalsın ağlayacaktı. Sonuncusunu sabaha saklayacaktı ki, üç günde yedim diyebilsin; ama artık çikolata yoktu ve onu yediğini hatırlamıyordu bile. Bu, Sara Goldfarbın hayatında nahoş bir gündü. Bir daha böyle bir şeyin olmasına asla izin vermedi. Bir daha hiçbir zaman çikolataları sonraya ya da ertesi güne kadar tüketmemek ya da saklamak gibi bir aptallığa kalkışmadı. Yarın kendi çaresine bakardı. Tanrı bize her seferinde bir gün verir; o yüzden günde bir defa çikolatalarını yiyor ve yediğini biliyor. Yakışıklı sunucuya gülümsedi ve uzanıp son çikolatasını,

vişne dolgulu ve dışı da vişne kaplı sütlü çikolatayı aldı, diline yerleştirdi ve diliyle, dişleri arasında onunla oynarken, vücudundaki beklenti dolu karıncalanmayı, midesindeki o hafif düğümü hissederek iç geçirdi ve sonra daha fazla dayanamayacak hale geldi ve dişlerini yumuşamış çikolata drajesine yavaşça geçirmeye başladı ve çikolatanın aromaları ve vişne sosu ağzının içinde oynaşıp dururken baskı uygulamaya devam etti ve sonra kaplama, Kızıldeniz gibi ortadan ikiye ayrıldı ve hapis halindeki vişne özgürlüğüne kavuştu ve Sara Goldfarb, onu ağzında dolaştırırken ağzını dolduran aromaların ve sıvıların seğiren boğazından yavaş yavaş aşağı inmesine izin verdi ve sonra vişneyi ısırdığında gözlerini devirdi; ama elbette, ekranda olup bitenleri kaçıracak kadar değil. Parmaklarını yaladı ve sonra ellerini sırayla önünde tutarak vişne kırmızısı tırnak cilasını inceledi, sonra iyice araladığı parmaklarının arasından TV setine baktı ve sahnenin arkasından önüne doğru yürürken iyice koltukta kıvrıldı; üzerinde kilo verdiğinden beri harika duran vişne kırmızısı elbisesi ve ayaklarında bütün görkemiyle altınrengi ayakkabıları vardı ve saçı inanılmaz görkemli bir kırmızı renge boyanmıştı. Ah, az kalsın unutuyordum! Saçım. Kırmızı olmalı. Kırmızıya boyamayalı ne kadar uzun zaman oldu... Yarın Adadan saçımı boyamasını isteyeyim. Kırmızı insanı o kadar iyi göstermiyosa kimin umrunda canım! Ben kırmızı giyicem. Ayakkabılar dışında. Ayakkabılar dışında tepeden tırnağa kırmızı olucam. Adımı sorduklarında onlara Kırmızı Başlıklı Kız diyicem. Aynen böyle diyicem. O küçük kırmızı ışığı göz kırpar gibi yanıp sönerken televizyon kamerasının tam içine bakıcam ve onlara Kırmızı Başlıklı Kız olduğumu söyliycem.

Harry, Marioni evine bırakıyordu. Hava ılık ve nemliydi ama onlar havanın pek farkında değildi. Ilık ve nemli olduğunu biliyorlardı ama hava kendilerinin dışında, deneyimlemedikleri bir şey olarak vardı. Bedenleri farmajüpten ve gülmekten hâlâ karıncalanıyor ve hafif geriliyordu ve aynı zamanda içtikleri onca ot ve esrardan dolayı gevşemişlerdi; dünya umurlarında değildi.

Büyük Elmanın Bronx denilen bölgesinin sokaklarında yürümek için enfes bir akşamdı ya da sabahtı ya da her neyse. Binaların tepesinin üzerinde bir yerlerde bir gökyüzü vardı, yıldızlarıyla ve ayıyla ve bir gökyüzünde ne olursa onlarla... Ama uzaktaki sokak ışıklarını birer yıldız ve gezegen olarak düşünmek onlara yetiyordu. Eğer ışık, gökleri görmenizi engelliyorsa, küçük bir sihirbazlık yapardınız ve gerçekliği ihtiyaçlara uydururdunuz. Sokak ışıkları şimdi gezegendi, yıldızdı ve aydı.

Sabahın bu saatinde bile sokaklar arabalarla, taksilerle, kamyonlarla, insanlarla ve orada burada insanın karşısına çıkan sarhoşlarla hareketliydi. Bir blok ötede iki tip yalpalaya yalpalaya yürüyerek, dalgın bir halde onlardan tarafa geliyordu. Kadın adamın kolunu çekiştirip duruyordu: İşemem lazım. Yahu bi dur da işiyim! Bi beş dakka bekliyemiyo musun ulan! Şurdan iki blok daha gidicez. Hayır. İşemem lazım. Tutuver biraz. Deminden beri ne yaptığı mı zannediyosun? Kendimi sıkmaktan dişlerim uyuştu. Hey Tanrım, kıçıma dert oldun be! Öyle mi? Bana dert olan kıçım diil ama. Kadın adama tutundu, durdular, kadın eteğini kaldırdı, adamın kemerine tutundu, arkasına çöktü ve işemeye başladı. Şşşt, napıyosun lan manyak karı!.. Ooooooofffff o kadar iyi geldi ki... Sen manyak mısın nes... Kıpırdanma; ooooooo-ohhhhhh! Hiç utanmıyo musun? Adam bacaklarını açmış, bütün bir akşam içilen biranın hiç durmadan genişleyerek akışından kaçmaya çalışırken, kadın canını kurtarmışçasına bir rahatlamayla iç çekiyor, bacaklarını gıdıklayan nazik sıçramaları kolaylıkla görmezden geliyordu; gözlerini kapamış, mutlak bir vecd haliyle ileri geri sallanıyor, her iki tarafta da oluşan kavisi sonlandırırken adamın kemerini çekiştiriyor, adamsa güç bela dengesini korumaya çalışıyor, bir yandan kadını öbür tarafa çekerken, bentlerin açılmasının sonuçlarından kaçmak için hızlı pandomim hareketleri yapıyordu. Hadi gidelim ulan! Ne var ki, kadın çekiştirmeye ve iç çekmeye ve işemeye devam etti. İkimiz de düşü... Birden adam Harryyle Marioni fark etti ve sarsılıp kendine geldi, gülümsedi ve kollarını açarak, arkasına çökmüş, mesanesini boşaltmakta olan hanım arkadaşını saklamaya çalıştı.

Harryye Marion sidik deresinden, her ne kadar uyukluyor olsalar da, ustalıkla kaçındı ve derenin üzerinden güvenle atladı ve Harry elemana gülümsedi: Senin hatun sidikli be! Sonra güldü ve Marionla beraber yürümeye devam ettiler ve onları saniyeler boyunca izledikten sonra, elemanın, birden zihninde bir acil durum zilinin çalmasıyla vücudunun yalpaladığını hissetmesi bir oldu ve karşı koymaya ve dengesini korumaya çalıştı; ancak çetin olduğu kadar kısa da süren savaşı kaybetti ve kendini havada, aşağıda nehrin en hızlı aktığı yere doğru süzülürken buldu. Lan, napıyosun lan sen manyak... Ve derenin üstüne şap diye düştü ve debelenmeye başladı. YARDIM EDİN! İMDAT! Hanım arkadaşı sırtüstü yayılmış iç çekmeye –oohhhhhhhhhhhhhhhh– ve muhafızı ve o akşamlık kavalyesi sidiğin içinde şapur şupur debelenip dururken –BEN YÜZME BİLMEM, YÜZME BİLMEM– nehir akıntısını ve debisini artırmaya devam ediyordu. Nihayetinde adam amansız bir kararlılık ve müthiş bir metanetle sığ bölgeye ulaştı, kendini kıyıya çekti ve başı önünde, diz çöktü. O, nefes alıp verişini düzenlemeye çalışırken, bu akşam kavalyesi olan hanım son bir uzun iç çekişle yana devrildi, cenin pozisyonunda kıvrıldı ve nehrin su başındaki korunaklı çalıların arasında uykuya daldı. Harry kendi kendine gülerek başını sallıyordu. Bu ayyaşlar hiç çekilmiyo, dimi ama? Kalitesiz insanlar bunlar, kalitesiz.

Harryyle Marion boğazlarındaki kuruluğun ve midelerindeki bir hasretin farkında olarak sokaklar boyu yürümeye devam etti. Bütün gece açık olan bir restoranda durdular ve üzerine iki üç top dondurma konmuş, çikolatalı ve çilek soslu ve kremalı ve yanında da krem şanti olan bir parça pasta aldılar. Marion hesabı ödedi ve onun evine yollandılar. Mutfak masasında oturdular; Marion bir sarma yaktı. Harry birden kendi kendine gülmeye başladı: O hatun neydi öle ya! Herifi anca bi kayık kurtarırdı. Marion sarmayı Harryye uzattı ve sonra yavaşça dumanı dışarı bıraktı. Sokaklara pisuar koymaları lazım. Koysalardı kadın işiycem diye kendini böyle küçük düşürmek zorunda kalmazdı. Erkekler bir sokak arasına ya da arabanın arkasına gidip işlerini halledebili-

yor ve bu son derece normal karşılanıyor ama bir kadın yapınca hor görülüyor. Avrupayı bu yüzden sevmiştim; orada insanlar medeni. Harry ona bakarken başını yana eğdi ve söylediklerini dinledi, sonra hafifçe gülümsedi ve sarmayı tekrar ona uzatırken hafifçe sırıttı. Psikiyatrınla mı konuşuyosun yoksa bir yargıçla mı anlamadım ha... İyice kısalan sarmayı Marion Harryye uzattı; ama Harry başını sallayınca o da sarmayı dikkatlice söndürdü ve kül tablasının kenarına koydu. Yani, ne kadar tiksinç bişey ama dimi? O kadar saçma sapan ki. Kadınlar işeyemez, sıçamaz, osuramaz, koklayamaz ya da yatmaktan... pardon, seks yapmaktan zevk alamaz. Tatlım, ben masumum tamam mı? Beni tanıyosun dimi? Tek kelime etmedim ben bak. Tamam tamam, birisiyle konuşmam lazım işte. E git psikiyatrınla konuş. Bunun için para alıyo. Marion gülümsedi: Artık almıyo. Ne, bıraktın mı herifi? Tam olarak diil. Görüşüyoruz ama doktor-hasta olarak diil. Harry güldü: Onla da mı yatıyosun ya? Arada sırada. Canım çekerse. Benimkiler hâlâ ona görünüp görünmediğimi soruyolar ve ben onlara evet diyorum, onlar da bana haftalık elli dolar muayene parasını vermeye devam ediyolar. Marion yüksek sesle, uzun uzun güldü. İşin komik tarafı, onlara yalan söylemiyor olmam. Sen ondan önceki psikiyatrınla da yatmıyo muydun? Evet ama o işin biraz cılkı çıkmıştı. Adam bana reçete yazmayı bıraktı ve karısını terk edip, beni doğru yola sokmaya kalkıştı... Tam bi şovenist işte! Bu adam farklı. Arada sırada görüşüyoruz, eğleniyoruz; dertsiz tasasız. İyi vakit geçiriyoruz işte. Ve sakinleştiricilerimi de yazmaya devam ediyo. Bikaç hafta önce hafta sonunda Virgin Adalarına uçtuk. Müthişti. Vaay, manyakmış! Kulağa süper geliyo. Öyleydi. Yani seninkiler hâlâ faturaları hallediyo... Daireye şöyle bir göz attı. Evin masraflarını falan da yani, öyle mi? Evet. Marion tekrar yüksek sesle güldü: Üstüne haftalık elli dolar psikiyatr parası veriyolar. Ben de arada sırada bikaç yayınevine dışarıdan düzelti yapıyorum. Vaktinin geri kalanında yan gelip uçuyosun ha? Gülümsedi: Onun gibi bişey. Sen halletmişsin her şeyi ya. Ama neden seninkilere bu kadar kötü davranıyosun; ne bileyim, haklarında sürekli kötü konuşuyosun gibi. Çünkü o orta

sınıf ikiyüzlülükleriyle canımı sıkıyolar, anlatabiliyo muyum? O kocaman evde arabalarıyla, paralarıyla, prestijleriyle oturuyolar, UJAya, BNAI BRITHe, KRISTe* ve kim bilir daha nerelere para topluyolar... Oraya nasıl girmiş ya? Dikkatli olsun, bi kere onu yakaladıysak, yine yakalarız. Marion, Harryyle beraber gülmeye başladı. Onlar da yaparlar onu ya. Ne bileyim, öyle tipler işte. Para kazanmak için gözlerini kırpmadan adam öldürürler, sonra NAACPye üç beş dolar verip bütün dünyaya iyilik yaptıklarını zannederler. Eve bir siyahla gittiğimde ne kadar liberal oldukları anında ortaya çıkıyo. Yani, başka insanlardan pek farkları yok aslında. Harry arkasına yaslandı, gerildi ve gözlerini kırpıştırdı. Bütün dünya bi bok çukuru. Olabilir ama bütün dünya beni utandırmıyo. Kültürden başka ne ararsan var onlarda. Tiksinçler! Tiksinç miksinç... Ve Harry omuz silkti ve gülümsedi; ağzı gevşemişti, gözleriyse uykuluydu. Marion gülümsedi: Haklısın sanırım. Neyse, moralimi bozmalarına izin vermenin bi anlamı yok. Bu otun da böyle bir olayı var işte. Bazen biraz paranoyak yapıyo beni. Evet ya, nasıl rahat takılacağını bilmesi lazım insanın. Ve Harry uykulu bir ifadeyle sırıttı ve parmaklarını şıklattı, başını şöyle bir oynattı ve ikisi de güldüler. Yatağa gitmeye ne dersin? Olur ama hemen uyumak yok. Hey, sen beni ne zannettin? Manyak falan mı? Kıkır kıkır güldüler ve yatağa gitmeden önce Harry yüzüne biraz soğuk su çarptı. Marion ona yaslandığında gerinmeye ve yatakta rahat etmeye çalışıyordu. Marionın yüzü yüzündeydi; eli göğsünü ve karnını okşuyordu. Ottan mıdır yoksa annemle babamdan bahsettiğim için midir bilmem, hayvan gibi azdım. Sen ne diyosun be? Benden ötürü. Hatunlar üzerinde öyle bi etkim vardır. Dayanılmazımdır. Özellikle de estetik cerrah benim aleti büyüttükten sonra. Ve gülmeye başladı ve Marion ona baktı ve başını salladı. Şu şakayı yapmaktan bıkmadın dimi? Psikiyatrına bundan bi bahset bakalım. Belki gerçekleşmesini istediğim bi dilektir. Ve tekrar güldü ve Marion kıkırdadı, sonra onu öptü, ağzını Harrynin ağzının bir kenarından ötekine dolandırdı. Dilini Harrynin ağzının en derinlerine sokuyor, Harry kendi

* Birtakım Yahudi yardım kuruluşları ve örgütleri. (y.h.n.)

diliyle karşılık veriyor ve kollarını ona doluyor ve ellerinin altındaki güzel, yumuşak eti hissediyor ve Marionın sırtını ve kıç yanaklarını okşarken Marion onun uyluklarının içlerini ovuyor ve parmak uçlarıyla taşaklarına nazikçe dokunurken göğsünü ve midesini öpüyordu; sonra aletini kavradı ve biraz sıvazladıktan sonra dudaklarıyla sarmalayıp, dilinin ucuyla başını okşarken Harry onun kıçıyla ve şeftalisiyle oynamaya devam ediyor, bir yandan da zevkle inleyip geriliyordu; kısılmış gözlerinin kapaklarının karanlığı ışık huzmeleriyle parçalanıyordu ve gözlerini açtığında Marionın, aletini iştahla yalayıp yutmakta olduğunu belli belirsiz seçebiliyordu ve zihni fikirlerle ve imgelerle alev alevdi ama uyuşturucular ve anın verdiği zevk, lezzetli, son derece lezzetli bir atalet yaratmıştı. Bu atalet, Marionın doğrulup aletini içine almasıyla bozuldu ve saatlerce ya da belki de saniyelerce orada gözlerini kapatmış, aletin amcığa sürtünürken çıkardığı, heyecan verici vıcık vıcık sesi dinleyerek öylece yattı, sonra gözlerini açarak memelerini yakaladı ve Marionı kendine doğru çekti ki diliyle memelerle oynayabilsin; ellerini sırtında bir aşağı bir yukarı kaydırıp dururken diliyle memeleri hafif hafif ısırıyor, emiyor ve üzerinde hoplayan ve iç çeken ve inleyen Marionın gözleri arada sırada yukarı kayıyordu ve şafağın ilk ışıkları jaluzilerin ve perdelerin arasından sızmaya başlayana kadar sevişmeye devam ettiler ve sevişmelerinin ateşi ılık güneş ışınlarıyla serinledi ve birdenbire, büsbütün, uyuyakaldılar.

Çöreğin üzerine krem peyniri sevgiyle sürerken Saranın dikkati büyük oranda, sabahın ilk ışıklarıyla odasında parıldayan televizyondaydı. Çörekten büyücek bir ısırık aldıktan sonra sıcak çayından höpürdeterek küçük bir yudum aldı. Arada sırada çöreğin üzerindeki krem peyniri eşit olarak dağıtıp yayıyor, sonra da sıcak çayından höpürdeterek birkaç yudum alıyordu. Krem peynirli çöreği yavaşça yemeye çalıştı; ne var ki, bir sonraki reklam arasına kadar bitmişti yine de. Bekleyeyim. Reklamdan önce başka yemek yok. Bir sonraki, kedi kumu reklamı olur muhteme-

len. Ne kadar tatlı yavrular oluyo onlarda öyle! Tatlı tatlı mırlıyolar... Bardağından bir yudum çay aldı ve belki *bütün* reklamlar bitmeden hiçbir şey yemem, diye düşünerek televizyon izledi. Sonuçta, o kadar da büyük bişey diil. Ve kahvaltıdan sonra kütüphaneye gidip diyet kitaplarını alırım. Unutmıyayım sakın. Kütüphaneden sonra Adaya gidiyim de saçımı boyasın. Harika, görkemli bi kırmızıya. Ay meraba kedicik; sen ne tatlı küçük bi kediciksin öyle! Bi bebek gibi minnoş minnoş. Uzanıp Danimarka çöreğini aldı; çayına bandırmaya koyulmuştu ki ne yaptığının farkına vardı. Çöreği çiğneyip ağzında dolandırırken eyleminin bilincine vardı. Elindeki hamur işine ve ısırdığı yerdeki diş izlerine baktı ve midesinin ve boğazının neden gülümsüyor olduğunun farkına vardı. Olabildiğince yavaş bir şekilde ısırıp çiğnerken ve çayından küçük, ani yudumlar alırken reklamları neredeyse hepten unuttu. Lezzetli Danimarka çöreğini bitirdiğinde önce dudaklarını, sonra parmak uçlarını tekrar yaladı ve ellerini kucağındaki kurulama bezine sildi, sonra biraz daha çay yudumlamadan önce bezi ağzının üzerinde nazikçe gezdirdi. Çöreğin paket kâğıdına baktı ve kâğıtta kalanları parmağının ucuyla sıyırdı ve sona parmağını yaladı. İsraf haramdır. Hmmmmm! Tadı ne kadar da güzeldi. Bu sabah sanki özel olarak hazırlanmış gibi daha bir güzeldi. Bi tane daha alsam mı acaba? Ama programın sonunu kaçırırım. Daha lazım diil. Kime lazım ki zaten. Unuturum gider. Programı izlerim ve peynirli çöreği düşünmem. Paket kâğıdını sıyırmaya ve parmağını yalamaya devam etti. Sonunda bütün kâğıtları buruşturarak topak haline getirip çöpe attı ve çöreği ve krem peyniri ve bugün daha bir katmerli Danimarka çöreğini kafasından attı. Özel program. Programı izleyip, neşeli ve mutlu sonu görünce iç çekti, her zamanki gibi; sonra çayını bitirdi ve kütüphaneye gitmek için hazırlandı. Tabağı, bıçağı ve bardağı yıkadı ve bulaşıklığa koydu; saçını taradı, üstüne çekidüzen verdi, düğmeli, güzel süveterini giydi, sonra televizyona bir an için baktı, sonra kapattı ve evden çıktı. Posta kutusunu kontrol etmek için henüz erken olduğunu biliyordu ama yine de bir bakacaktı. Kim bilir?

Kütüphane sol tarafta, iki blok ötedeydi; ama Sara gayri ihtiyari sağa döndü ve pastane kasasındaki kız ona çöreğini ve para üstünü uzatana –Buyrun Bayan Goldfarb– kadar yanlış yöne gittiğinin farkında değildi. Kendinize dikkat edin. Sağ ol tatlım. Sara pastaneden poşetin içinde ne olduğunu bilmediğine kendini inandırmaya çalışarak çıktı ama oyun çok uzun sürmedi; çünkü poşetin içinde ne olduğunu biliyor ve dahası onu çıkarıp yememek için zor tutuyordu kendini. Ama yavaş yavaş ve düşüne düşüne yedi; damağını gıdıklayan ve kütüphaneye varana kadar yetecek minik, küçük ısırıklarla. Kütüphaneciye diyet kitaplarının nerede olduğunu sordu. Kütüphaneci, Saranın elinde hâlâ sıkı sıkı tuttuğu pastane poşetine baktı, sonra onu pek çok diyet kitabının bulunduğu bölüme götürdü. Ay ne kadar çok kitap var! Sırf bu kitaplara bakarak bile kilo veririm ben. Kütüphaneci hafifçe gülümsedi: Ne kadar hoş bir düşünce bu öyle. Ama merak etmeyin, tam sizin istediğiniz gibi bir şey bulabileceğimizden eminim. Umarım. Televizyona çıkıcam da, zarif görünebilmek için bikaç kilo versem iyi olur diye düşündüm. Ve Sara gözlerini devirdi ve kütüphaneci gülmeye başladı ama sonra kendini tutarak hafifçe kıkırdamakla yetindi. Bütün bu kitaplar gözünüzü korkutmasın. Bu, beslenme ve doğru diyet ve sağlık ve yanlış diyet ve hastalıklarla ilgili. Hastalığa ihtiyacım yok, teşekkür ederim. Kiloya da. Sara Goldfarb kütüphaneciye gülümsedi, kütüphaneci de onun gülümsemesine karşılık verdi. Sonra Sara gözlerini kırpıştırdı; tamam belki birazcık fazla kırpıştırdı. Eee, sizin ilginizi çekecek kitaplar burada; bunlar kilo vermekle ilgili. Sara hepsine aynı anda bakmaya çalıştı: Ne kadar da şişman bu kitaplar! Kelime seçimimi mazur görün lütfen. Tekrar gözlerini kırpıştırarak baktığı kütüphaneci kadın kahkahasını bastırmaya, hafif bir gülümsemeyle durumu geçiştirmeye çalışıyordu. İnce bir kitap daha iyi bence. Çok vaktim yok. Kilo kaybetmek için vakit lazım bana, kitap okumak için diil. Bu kadar büyük kitapları kaldırıcam derken kas yaparım inan ki!.. Kütüphanecinin, kahkahasını bastırmaya çalışmaktan gözleri hafiften yaşarmaya başlamıştı. O zaman buyrun size raftaki en ince kitap. İsterseniz şöyle bi baka-

lım. Kütüphaneci başını sallayarak kitaba şöyle bir göz attı: Evet, evet. Bence bu kitap sizin ihtiyacınızı tam olarak karşılıyor. Asgari okuma istiyor, perhiz gayet açık, kolay anlaşılır terimler kullanılmış ve bence en çok seveceğiniz kısmıysa, haftada beş, belki daha fazla kilo verebileceğinizi söylüyor olması. Şimdiden sevdim ben bu kitabı. Ayrıca, bu kitabın çok popüler olduğunu söyleyebilirim. Elimizde üç nüsha var ve raflarda bir tanesini tutmakta zorlanıyoruz. İndirgemeci bir bakış açısıyla baktığımızda iyi bir kitap olduğunu söyleyebiliriz sanırım. Kadın tekrar kıkırdadı: Gerçi ben bilmem de... Fark ettim. Sizden şimdiden nefret ediyorum. Sakın bana her gece dondurma ve kek yediğinizi söylemeye kalkmayın. Hâlâ kıkırdayan kütüphaneci kolunu Saranın omzuna attı: Hayır, sadece pizza. *Düşeyazacaksınız* vallahi. İki kadın da kıkırdıyordu ve kitabın çıkışını yapmak için beraber bankoya yürürlerken kütüphanecinin kolu hâlâ Saranın omzundaydı. Kütüphaneci çıkışını yaptıktan sonra kitabı Saraya verdi ve kâğıt poşeti atmak isteyip istemediğini sordu. Sara elindeki poşete baktı ve omuz silkti: Neden olmasın? Çok çalışmıştı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kütüphaneci poşeti çöp kutusuna attı. İyi günler Bayan Goldfarb. Sara gülümsedi ve gözlerini kırpıştırdı. Kendine iyi bak tatlım. Eve gitmek için yola koyulduğunda ince kitabı elinde sıkı sıkı tutuyordu. Güneş o kadar hoş ve ılık bir his veriyordu ki, sokak boyunca, arabaların arasında koşturup duran, birbirlerinin üstüne atlayan, korna seslerini ve kendilerine bağıran şoförleri görmezden gelen çocukların haykırışlarından büyük keyif aldı. Sırf kitabı elinde tutarak kiloların eriyip gittiği geliyordu gözünün önüne. Belki bu öğleden sonra, Ada saçını hallettikten sonra, biraz güneşe çıkar ve kendini zayıf hissederdi. Ama önce şu saç işi hallolmalıydı.

Ada her şeyi hazırlamıştı. Yirmi beş yıldır saçını kendi boyuyordu ve uyurken bile herhangi birini kızıla çevirebilirdi. Şimdiden kırmızının hangi tonu olduğunu tam olarak bilmiyordu; ama kırmızı olacaktı. Önce, birer bardak çay hazırladı: İnan bana, kokunun ve tadının gitmesi için ihtiyacın olacak!.. Sonra işe koyuldu. Gerekli malzemeleri mutfak masasının üstüne hazırladı ve

çalışma şeklini öyle bir ayarladı ki, ikisi de televizyonda olan biteni izleyebilsin. Ada, Saranın boynuna bir havlu sardı ve saçını şerit şerit ayırmaya başladı. Saranın yüzü sanki erik yiyiyormuş gibi buruşup ekşidi: Iyy, bu nası bi koku böyle! Gawanus Canal mı şimdi bu? Sen gevşe bakalım tatlım, daha işimiz uzun. Alışırsın. Alışır mıyım? İştahım kaçtı kaçacak. İkisi de kıkırdadı ve beraber televizyona bakıyorken Ada yavaş şeritleme işlemine devam etti. Yaklaşık bir saat sonra Sara kokuya alıştı ve iştahı yerine geldi ve işlemin öğle yemeği vaktinden önce bitip bitmeyeceğini merak etmeye başladı. Tatlım, akşam yemeğinden önce bitirebilirsek iyi. O kadar uzun mu? Evet. Senin saçında sıfırdan başlıyoruz. Ben de bugün biraz güneşe çıkarım belki diyodum. Sonra çıkarsın canım. Sen şimdi gevşe ve kırmızı saçınla ne kadar muhteşem görüneceğini düşün. Bugün saç, yarın güneş.

Sıcak ve güneş Harryyle Marionı öğleden sonra uyandırdı. İkisi de kendini tekrar uyumaya ikna etmeye ve ikisi de uyanık olduğunu diğerine çaktırmamaya çabaladı; ama birkaç dakika sonra bu oyun yorucu bir hal aldı. Özellikle bu saate sakladığı malı tatmayı bekleyen Harry için. Kısa bir süre yatağın kenarında oturdu, sonra banyoya gitti, biraz soğuk su çarptığı yüzünü havluyla sildi, sonra bir bardağa su koydu. Hey yavru, kalk da getir malzemelerini, elimde güzel bişey var. Marion yattığı yerde doğruldu ve bir an için gözlerini kırpıştırarak banyo kapısına baktı. Beni kandırmıyosun dimi Harry? Bizde öyle numaralar olmaz. Dün Tyla baya harbi staf kaldırdık, ondan kaldı. Marion malzemelerini aldı ve banyoya, Harrynin yanına gitti. İşte! Lavaboya yerleştirdiği küçük ocağa Harry biraz eroin koydu, sonra suyu ekledi ve ısıttı. Sıvının tamamını şıringaya çekti, yarısını dışarı fışkırttı ve Mariona uzattı: Önce hanımlar! Ah, teşekkür ederim, kibar beyefendi. Marion hâlâ tam ayılamamış, uzun süren âlemin ve sıcak öğle sonrası boyunca uyumanın verdiği mahmurluğu hissediyordu; ama birkaç saniye içinde lastiğini bağlayıp, sağlam bir damar bulacak ve sağlam bir vuruş yapacak kadar uya-

nıktı. Başı neredeyse anında önüne düştü ve Harry malzemeleri Marionın elinden aldı, temizledi, sonra kendi koluna bağlayıp iğneyi çaktı. Birkaç dakika boyunca küvetin kenarında oturup, yüzlerini ovaladılar ve sigara içtiler. Harry izmaritini klozete atıp kalktı: Bi süre giyinik durmaya ne dersin?.. Yatak odasına döndü ve gömleğiyle pantolonunu giydi. Marion küvetin kenarında oturmaya ve burnunu ovalamaya devam ediyordu ki kısalan sigaranın ateşi gözlerini açmasına neden olunca izmariti klozete attı ve yüzünü yavaş yavaş yıkamaya başladı; başını lavaboya eğmiş suya ve sabunluğa bakıyor, sabunluğu nasıl alacağını, sabunlayacağını, sonra onunla nasıl yüzünü ovalayıp durulayacağını ve sonra soğuk su çarptığı yüzünü nasıl kurulayacağını düşünüyordu... bir yandan sabunluğu parmağının ucuyla hulyalı bir şekilde döndürürken. Nihayet sabunluğu aldı, suyunu sevgiyle sıktı, yüzünü ovaladı, sonra doğruldu ve aynaya baktı... ve gülümsedi. Yüzünün kendiliğinden kurumasını beklerken hissettiği ürpertinin tadını çıkardı; sonra elleriyle göğüslerini yavaşça avuçladı ve aynanın karşısında değişik açılarla dönüp poz verirken göğüslerinin boyutuna ve sıkılığına hayran hayran baktı. Saçını taramayı düşündü; ama sonra verdiği histen ve parlaklığından çok büyük bir zevk alarak elleriyle şöyle bir kabarttı; bir iki dakika daha poz verdikten sonra sabahlığını giydi ve mutfak masasında oturan Harryye katıldı. Ooo, sonunda çıktınız demek! Dedim heralde klozetin içine düştü bu. Marion gülümsedi. Ben, sen onun için uğraşıyosun zannediyodum. Sonra Harrynin göğüslerini yakalayıp sıkıştırdı. Şşşt, rahat dur! Kansere mi yakalanmamı istiyosun? Marionın kıçına bir şaplak attı ve Marion gülümsedi ve oturdu ve bir sigara yaktı. Of ya, baya iyi malmış! Harry ona pis pis baktı: Hangisinden bahsediyosun? Marion gülümsedi. Hayvan! Dimi ya. Bayılıyosun ama. Hiç şikâyet ettiğini duymadım. Yahu beni tanıyosun; dertsiz tasasız, mutlu bi çapsızım. Doğrusu, ne kadar mutlu olduğunu bilemiycem. Ve ikisi de kıs kıs, neredeyse hiç ses çıkarmadan güldü, yüzlerinde koca bir sırıtış, gözleri yarı yarıya kapalı. Marion iki bardağa Perrier marka madensuyu koydu ve Harry bir dakika boyunca baloncuklara baktık-

tan sonra Mariona sordu: Evde gazoz var mı? Hayır ama limonlu bir şeyler var. Harry kıkırdadı. Başlarının öne düşmesi geçene kadar sigara ve Perrier içtiler ve sonra gözleri gıdım gıdım açılmaya başlarken hoş, yumuşak bir hissiyata bıraktılar kendilerini. İkinci kadehten sonra Marion Harryye bir şey yemek isteyip istemediğini sordu. Evet ama sen banyo yaptıktan sonra. Ve kıkırdadı. Hayvan! Yoğurtla idare edebilir misin? Harry gülmeye başladı: Yoğurt mu??? Vay be... bi de bana hayvan diyosun!.. Ve gülmeye devam etti. Marion hafifce kıkırdadı: Bazen düşünüyorum da, sen hastasın ya!.. Bazen mi? Evet, bazen. Diğer zamanlarda hiç şüphem olmuyo zaten. Buzdolabından iki tane küçük yoğurt kabı çıkarıp masaya koydu; yanlarına da iki kaşık. Eh, en azından bazen hiç şüphen olmamasına sevindim. Kararsızlık korkunç bişey. Hâlâ bu ananaslı yoğurda bayılıyosun dimi? Evet. Çok seviyorum. Ama hiç çilekli ya da yabanmersinlisini ya da diğerlerini canın çekmiyo mu? Hayır. Sadece ananaslıyı seviyorum. Hayatımın geri kalanını bunu yiyerek geçirebilirim. Valla yavrum her gün ananaslı yoğurt yemek seni böyle şimdi olduğun gibi göstericekse ver gelsin. Marion omuzlarını geri atıp yavaşça dönerek poz verdi: Görünüşümü seviyo musun? Sen ne diyosun! İnanılmaz bişeysin sen ya. Harry masanın öbür tarafından uzandı. Seni yerim; öyle diyim. Valla önce yoğurtla başlasan daha iyi edersin. Çok besleyicidir. Öyle mi? Diyosun kalemine kurşun verir ha? Tamam, bi harf seç bakalım. Ve gülmeye başladı. Marion gülümserken ve ağzına bir kaşık yoğurt atarken ve dudaklarını yalarken başını sallıyordu. Şu esprilerine nası gülüyosun sen ya; o kadar kötüler ki! Olabilir ama ben seviyorum. Ben gülmezsem kim gülücek? Marion yoğurdunu bitirirken gülümseye devam etti. Bir bardak daha Perrier içtiler ve sıcak havadan ve uyuşturucudan ötürü terliyor olmalarına rağmen esrardan güzelleşmiş kafalarının keyfine gerçekten varıyorlardı. Harry gözlerini kapadı ve yüzünde dingin bir gülümseyle derin derin nefes alıp vermeye başladı. Napıyosun? Kokluyorum. Kokluyo musun? Neyi kokluyosun? Bizi yavrum. Bizi. Burası Fulton Balık Pazarı gibi kokuyo. Marion gülümsedi ve başını salladı: Ayılık yapma! Enayilik yap-

maktan iyidir. Hem zaten çok şirinim. Harry güldü ve Marion kıkırdadı, sonra Harry kalktı. Neden banyo yapmıyoruz? Marion gülümsedi: Nasıl yapılır bilmiyosun sanıyodum ben... Ve sonra gülmeye başladı. Hoşuma gitti bak bu. Baya iyiydi. İkisi birden güldü ve Harry pantolonunu ve baksırını çıkardı ve tekrar banyoya giderlerken yatağa fırlattı. Marion suya biraz banyo yağı damlattı ve ikisi de cup diye küvetin içine girdi ve yumuşak, aromalı suyun tadını sonuna dek çıkararak birbirlerini yavaş yavaş yıkamaya başladılar; sabunu köpürte köpürte ve birbirlerinin bedeni üzerindeki köpüğü okşaya okşaya ve birbirlerinin üzerine yavaşça su akıta akıta, atıp giderek üzerlerinden öğle sonrası sıcağını.

Sara gözlerini kırpıştırarak bakmaya devam etti aynaya. Bu kırmızı mı şimdi? Ada omuz silkti: Yani tam kırmızı diil ama hemen hemen, nerdeyse aynı aileden. Aynı aileden mi? Bunlar uzaktan kuzen bile olamazlar yahu!.. Eh, belki uzak akrabadır. Sosyal yardımdan bile tanışık olamaz bunlar. Kime göre, neye göre fakir canım zaten? Kime göre, neye göre koyu? Kırmızı işte. Kıpkırmızı bi kırmızı diil ama kırmızı. Kırmızı mı? Sen bana bunun kırmızı olduğunu mu söylüyosun? Evet. Söylüyorum. Kırmızı işte. Kırmızı mı yani? Evet. Söylüyoruz işte. Turuncu nasıl bişey peki o zaman? Eğer bu kırmızıysa bilmek istiyorum turuncu nasıl bişey? Öyle bi turuncu görmek istiyorum ki bununla uzaktan bile akraba olmasın. Ada, Saranın saçına, sonra aynadaki aksine baktı, sonra bir daha saçına ve tekrar aksine baktı, sonra dudaklarını büzdü ve omuz silkti: Yani, biraz turuncumsu olabilir, evet. Biraz turuncumsu mu? Ada, Saranın aynadaki aksine bakarken başını sallamaya devam etti: Evet, görünüşe göre belki, birazcık, turuncumsu olabilir. Biraz turuncumsu mu? Biraz hamilemsi olmak gibi bişey biraz turuncumsu olmak. Ada tekrar omuz silkti: Dert edicek ne var canım? Güzel olucak. Ne var bu kadar dert edicek? Televizyonda güzel gözükücek bak. Termometre gibi gözüküyorum. Aynen öyle görünüyorum. Ters çevrilmiş bi termometre gibi. O zaman dikkat et de patlama. Gevşe biraz. Füme

balıkla, soğanlı çörek yeriz. Hadi, hadi, otur! Ada, Sarayı aynadan uzaklaştırdı ve masaya oturttu. Ben sana bi bardak çay getiriyim, bak kendini daha iyi hissediceksin. Ada ocağa su koydu, buzdolabından balığı, ekmek kutusundan soğanlı çöreği, dolaplardan da tabaklarla alet edevatı çıkardı. Bütün günü kafa derim kazınarak, yanarak ve ölü balık gibi kokarak geçirdim ve şimdi de basket topu gibi görünüyorum. Gevşemeyi öğrenmen lazım. Senin sorunun bu, bi türlü öğrenemedin nasıl gevşeyeceğini. Sana oldu diyorum. Yarın tekrar yaparız, bu sefer Lucille Ball gibi olursun. Bak, bi parça balıkla çörek al.

Tyrone, Marionın mekâna günbatımından kısa süre sonra damladı. Bir süre oturup bir sarma içtiler, sonra Marion yemek yemeleri gerektiğine karar verdi: Açlıktan ölüyorum. Evet ya, ben de; bi Snickers getirsene bana. Hay ulan Ty ya, Snickerstan başka bişey yemiyo musun oğlum sen? Hayır, Chuckles da yiyorum. Hastasıyım Chucklesın. Sen yemek yemekten hiçbişey anlamıyosun harbiden ya. İhtiyacın olan şey, güzel bi tavuk suyuna şehriye çorbası. Öööf, bi Pepsi bi de Snickers her işini görür abicim! Valla umarım alınmazsın ama TV kampanyalarında gösterilen herhangi bişey almıycam. Ben açken yemek yerim... ve senden herhangi bi yorum istemiyorum, Harry. Harry geniş geniş sırıtıyordu. Ağzımı açmadım yahu! Açmadın ama çok gürültülü düşünüyosun. Ooof, onun ilk düşünüceği şey her zaman o olur! Kıkır kıkır güldüler ve Marion markete gitti ve kısa süre sonra elinde gevrek bir baget ekmek, peynir, salam, siyah zeytin, patlıcan kızartması ve birkaç şişe ucuz İtalyan şarabıyla geri geldi. Vay vay, şuna bak sen, köle yemeği! Dikkat et de I A M B böyle söylediğini duymasın. Acayip kıl olurlar. O ne ya? *İtalyan Amerikalılar Militan Birliği*. Kazığa oturturlar adamı valla! Öööf, onlarla aramdaki tek fark benim daha güzel kokuyo olmam!.. Ey *ehlikeyfler*, ben tabakları getirirken açsanıza şu şişeleri!.. Harika. Al baba. Harry tirbuşonu Tyronea fırlattı ve müzik setine gidip radyodan müzik açtı. Marion birkaç dakika içinde tabak, çatal bıçak ve doğ-

rama tahtası getirerek masayı kurmuştu. Harry bir kadehe şarap koydu, sonra kadehini kokladı, bir yudum aldı, yudumunu ağzında şöyle bir dolandırdı ve sonra dudaklarını şapırdattı. Harika bir koku. Zengin aromalı. Tok içimli, aynı zamanda yumuşak. Muhteşem bir şarap. En az bi haftalık, di mi? Öööf, valla ne kadar eski olduğu hiç ama hiç umrumda diil! İçinde kirli çorap yıkanmış olmasın da... Bu şarabın geldiği yerde Tyrone, insanlar çorap giymiyo. Oooo, bu hatun fena ha coni, baya fena! Ve kahkahalar ve gülüşmeler eşliğinde salamı, ekmeği ve peyniri dilimlediler ve şarapla indirdiler midelerine; patlıcan kızartmasını ekmekle ya da bir dilim salamın üstüne koyarak ve ağızlarına tıkarak yediler. Erkeklerin her ikisi de ağzını elinin tersiyle silerken Marion bunun için bir peçete kullanıyordu. Sonra Harry kendi peçetesini aldı ve kullanmaya başladı. Marion yavaş yavaş, keyfini çıkararak yiyordu; Harry de, hızını ona uydurarak yavaşladı. Yemeyi bitirdiklerinde tabaklarda ekmek kırıntıları ve salam derisinden başka bir şey kalmamıştı. Kahve yaptılar ve bir sarma yaktılar. Sarma bittiğinde Marion tatlı olarak üç cannoli* getirdi. Tyrone cannolisini iştahla yemeye koyulmuştu; Harryyse kendininkiyle boğuşuyor, çatalıyla ayırdığı küçük tatlı parçalarını büyük bir zarafetle ağzına götüren, yavaşça çiğneyip yuttuktan sonra uygun bir süre boyunca bekleyen ve kahvesini yudumlayarak ağzını peçetesiyle nazikçe silen Marionın tatlısını kremasını dışına fışkırtmadan havalı havalı yiyişini taklit etmeye çalışıyordu. Tatlı faslı bitince Tyrone arkasına yaslandı, karnına hafifçe vurdu: Vay be! Hakkaten acayip iyi yedik. Kahvelerini tazelediler ve bir sarma daha yaktılar ve her yerlerine sinmiş derin tatmin hissinin, dünyayla ve kendileriyle ilgili her şeyin yolunda olduğuna ve dünyanın sadece içindekini çıkaracakları istiridyeleri değil, aynı zamanda midye soslu linguinileri olduğuna dair bu hissin sonuna dek tadını çıkardılar. Her şey sadece mümkün değil, aynı zamanda onlarındı da. Harry yarı kapalı gözlerle Tyrone C. Lovea uzun uzun baktı: Heralde şehir merkezine inip hizaya gelmeyi bu gecelik unutsak iyi olur dimi? Abicim şu anda

* Bir tür Sicilya tatlısı. (ç.n.)

çalışmaktan bahsetmek bile istemiyorum; zaten çok hastası diilim. Şu anda sadece Tyrone C. Lovei ve onun ne *kaddaaaaaaar* iyi hissettiğini düşünmek istiyorum. Tyrone bir an için yukarı, havaya doğru baktı, sonra gülümsedi: Valla belki güzel bi hatun da hayal ediyo olabilirim; ama işle ilgili ne surette, ne biçimde olursa olsun bişey düşünmek istemiyorum, işte o kadar. Marion gözlerini olabildiğince açtı ve kaşlarını kaldırdı. Bu iş muhabbeti nedir? Bahis falan mı kaybettiniz? Tyrone kıkırdamaya başladı: Ulan var ya, bu hatun çok doğrucu başı ha, coni!.. Harry kendi kendine biraz güldükten sonra Mariona nasıl kısa bir süre, çok kısa bir süre çalıştıktan ve Brodynin dalgasından bir parça alabilecek kadar mangırı bir araya getirdikten sonra malı bölecekleri ni ve dağıtacaklarını anlattı özetle. Konuşmayı bitirdiğinde Marion gerçekten de dinliyordu. Bunun iyi bir fikir olduğuna katılıyordu: Ama sizin sabahın o saatinde orada bulunabileceğinizi düşünemiyorum. Valla olucaz. Orda bulunabilirsiniz belki ama ne kadar dayanıcaksınız? Yavrum tadımızı kaçırma; keyfim bu kadar gıcırındayken hem de. Bi yerlerden biraz bennie aşırıp onlarla idare etmeyi düşünüyoruz. Hep beraber gülümseyerek başlarını salladılar. Valla tek derdiniz buysa onu halledebilirim ben. Her zaman bi dexy ya da sakinleştirici kanalım olur benim. Oooof, dur dur acele ettirme şimdi bizi! Düşünmek için zamana ihtiyacımız var dimi baba? Harry güldü: Panik yapma Ty, bu gece çalışmıycaz. Heralde çalışmıycaz lan, hayret bişey! Böyle güzel olmuş kafayı piç eder miyim ben ya!.. Güldüler; sonra Harry bir an için ciddileşti. Yarın nasıl? Gün boyu sakin takılırız, gitmeye hazırlanırken de bikaç dexy atar, yanımıza da nolur nolmaz diye bikaç tane alırız. Ne dersin Ty? Öööf, ver gelsin coni! Ama unutma bak, yarın. Melek annem bana yarına erteliyceğin işi asla bugün yapma derdi hep. Bi de bu gece bi hatun görücem, beni yarından önce bırakmaz kesin. Çalışmamızı sağlıycak kadar dexy var mı sende? Ayık kafayla yapmamızın mümkün olmadığını biliyosun. Heralde. Söyledim ya, tanıdığım bi iki doktor reçete yazıyo bana. O zaman kralmış. Yarın yapıyoruz şimdi öyle mi? Aynen öyle baba! Ve beşlik çaktılar. Ayyyynen öyle!

Sara televizyon koltuğunda oturmuş, televizyon izliyor, diyet kitabını okuyor, çikolataları günlere göre kendine pay ediyordu. Kitabın giriş kısmını okuduktan sonra kişinin sahip olması gereken ideal kiloyu ve her boya uygun kiloyu gösteren tabloları, aşırı kilolu olma durumunda ne kadar kilonun, hangi oranda, ne gibi hastalıkların tekrarına neden olduğunu gösteren tabloların bulunduğu çeşitli bölümleri şöyle bir göz atıp geçti. Ya kilo verilecekti ya da insanı süründüren, rezil bir ölümle karşı karşıya kalınacaktı. Sonra bu yöntemin neden öbür bütün yöntemlerden daha iyi olduğunu ve bu diyetle vücutta ortaya çıkarılan kimyasal dengenin vücudu yağlarını yakmaya nasıl zorlayacağını ve kiloların nasıl güneşin altındaki buz gibi eriyeceğini kanıtlayan bölüme geçti. Kulağa hoş geliyo. Belki yarın güneşe çıkarım biraz. Okumaya ve sonunda sayfaları atlamaya başladı. Şimdiden inanıyorum inanmasına da, nerde bu diyet??? Hah, sonunda! Neredeyse yaklaşık yüz sayfa sonra diyete geldi. BİRİNCİ HAFTA. Bütün bir sayfayı bir seferde yuttu. Gözlerini kırpıştırdı, sonra bölümlere ayırıp öyle baktı. Bir şey değişmedi. Sonra okudu. Sayfanın tamamını satır satır okudu. Yine her şey aynıydı. Kitaptan başını kaldırmadan el yordamıyla çikolata kutusunu karıştırarak bulduğu çikolata kaplı karameli çiğneyip emerken sayfaya inanmaz gözlerle bakmaya devam ediyordu.

KAHVALTI
1 katı yumurta
1/2 greyfurt
1 bardak sade kahve (şekersiz)

ÖĞLE YEMEĞİ
1 katı yumurta
1/2 greyfurt
1/2 bardak marul (yağsız limonsuz)
1 bardak sade kahve (şekersiz)

AKŞAM YEMEĞİ
1 katı yumurta
1/2 greyfurt
1 bardak sade kahve (şekersiz)

NOT: Her gün en az 2 litre su içiniz.

Sara bir yandan kitaba bakarken bir yandan da ağzındakini çiğnemeye devam etti. Gerçek bilginin orada olduğunu artık öğrenmiş, olduğundan, büyük bir dikkatle satır aralarına baktı. Her akşam, haberlerdeki o bıyıklı, gözlüklü, hoş genç adam hep şöyle diyordu: "Satır aralarını okuduktan sonra asıl söylenen şeyin ne olduğu açığa çıkar..." Sara baktı. Öylece baktı. Kitabı farklı açılarda tuttu; ama tek görebildiği beyaz kâğıtlardı. En sonunda jeton düştü. Eliyle alnına vurdu: Ah nası bir *klutzum** ben! Eğer ilk hafta böyleyse, ikinci hafta listede farklı bişey vardır. Elbette. Yemek eklemeye devam ediyorlar. Olacak olan bu. Sayfayı çabucak çevirip baktı ve... neredeyse aynı olduğunu gördü. Neden böyle... Ahh, demek fark bu: İkinci haftanın öğle yemeği mönüsüne dikkatle baktığında farkı gördü. Yumurtanın yerine 120 gram ızgara kuşbaşı et verilmişti. Hemen üçüncü haftanın mönüsüne baktı: Kuşbaşı etin yerine bu sefer 120 gram ızgara balık vardı. Kitabı kucağına bıraktı ve bir çikolata daha almak için uzandı. Ne tür olursa. Televizyonuna bakmaya devam etti. Bu nasıl olabilir? İnsan nasıl sadece bunu yiyebilir? Bi fare bile aç kalır bu durumda. İçinde bir boşluk hissediyordu. Varlığına ağır bir keder nüfuz ediyordu yavaş yavaş. Başı önüne düşmeye başladı; ekranı görebilmek için gözlerini kaldırmak zorunda kalıyordu. Kendini zavallı, tamamen mahvolmuş ve yalnız hissediyordu. Bir başına. Yapayalnız. Boğazı düğümleniyor, gözlerinde yaşlar hızla birikiyordu. Gözlerini kırpıştırarak yaşları bastırmaya çalıştı ve sonra kendini hayal etti o kırmızı elbiseyle. Saçı muazzam bir kırmızıya boyanmış, ekran boyunca yürüyordu; o kadar zayıf, o kadar ince, o kadar seksiydi ki. Vücudunun kıvrımları müthişti. En son kaç yıl önce

* Yidiş dilinde, şaşkın, şapşal. (ç.n.)

böyle kıvrımları olmuştu? Kim hatırlayabilir ki?.. Seymourla ilk tanıştığında kıvrımları vardı. O zaman sıkıydı vücudu. Aynen öyle, sımsıkı. Kıvrımlı. Ah Seymour nasıl da bakardı ona! Ve dokunurdu. O kadar güzeldim ki, bütün arkadaşlarının onu nası kıskandığını anlatırdı bana. *Zophtic**. Böyleydim ben, *zophtic*. Kendini sunucunun yanında durmuş, izleyicilere tanıtılırken izliyor, alkışları ve beğeni ifade eden ıslıkları duyabiliyordu. İzleyicilere gülümsedi. Belki, nasıl gözüktüğümü gördüklerinde düzenli bir TV programı için isterler beni. Belki bi Ziegfield kızı olurum. Kendini ekranda izlerken başını bir o yana bir bu yana çevirdi ve gözleri müteşekkir bir gülümsemeyle büyüdü. Bir süre sırf birkaç yumurta yese ölmezdi ya canım! Çok su içerim, zayıf olduğumu ve zayıfladığımı düşünürüm ve kilolar erir gider... hop diye. Çok da korktum hani! Kim Danimarka çöreği ister? Çikolataları bitirdi, ki israf olmasın; sonra şen şakrak, yatak odasına gitti. Sabah kalkmayı ve şıp diye kiloları eritecek ve onu yeni bir hayata kavuşturacak diyete başlamayı dört gözle bekliyordu. Soyunurken "By Mir Bist Du Schön"den bir kuple bile söyledi. Çarşaflar serin ve ferahlatıcı; karanlık dostaneydi. Yastığına gömülüp iç çekti, rahat bir pozisyon aldı ve kapalı gözkapaklarından sekip giden küçük ışık mermilerini kaybolana kadar izledi ve sonra zihni Seymourla ve neşeyle geçen pek çok seneyle doldu. Nefes aldı ve gülümseyerek Seymour için dua etti. Ve Harry için. O daima çok uslu bir çocuk olmuştu. Onu küçükken öpüp koklamayı ne kadar da severdi. O etli etli küçük bacakları hâlâ gözünün önüne geliyor, onlardan ısırıklar alıyordu: Ah ne keyif, ne keyif! Cadde boyunca onu arabasıyla dolaştırıyor, parka götürüyordu... Ah keşke hep bebek kalsalar... –Annecim, annecim, bak!– Ah Harry, Tanrı seni korusun ki hiç acın, çilen olmasın... Ahhhhh, evladım... İyi ol, mutlu ol da güzel bi yuva kur kendine... Ahhhhhh, güzel bi yuva... Ve ondan önceki yaz, düğün. Hatırlıyo musun Seymour? Mardi Gras vardı. Coney Islanda ilk defa gitmiştim. Palyaçolar, ejderhalar, şamandıralar ve konfetiler... güneş... O günkü güneşi hatırlıyo musun

* Yidiş dilinde, kıvrımlı hatlara sahip, düzgün vücutlu, tabiri caizse balıketi kadın. (y.h.n.)

Seymour? Ben şu anda hissediyorum. İkimiz atlıkarıncaya binmiştik... Sesini duyabiliyorum... O gün her nasılsa daha farklıydı. Ah Seymour, ikimiz için farklı olan ne çok gün vardı... ve sen beni belimden tuttuğun gibi... Sara kıkırdayıp, yattığı yerde hafifçe kıpırdandı. Öyle şeyler söylerdin ki... Televizyona çıkıcam Seymour. Buna ne dersin? Senin Saran televizyonda. Ada saçımı yapıyo. Kırmızı. Elbisem gibi. Gibi gibi. Hatırlıyo musun, Harryynin bar mitzvahında giymiştim? Yani, saçım çok iyi diil ama Ada güzelleştirecek. Hayal edebiliyo musun Saracığının televizyona çıktığını? Hiç gelir miydi aklına böyle bişeyin olabileceği? Belki uzun süre ekranda görünürüm. Belki başka bi programa da çıkmamı isterler. Bak hani Lana Turneri bi eczanede keşfetmişlerdi... Hatırladın mı? Swabstaydı sanırım? Kim bilir? Sanki yeni bi hayat gibi bu, Seymour. Şimdiden yeni bi hayat gibi... Ve yeni bi Sara Goldfarb, Bayan Seymour Goldfarb, çenesini yastığına gömdü ve öyle hoş bir gülümseme yayıldı ki dudaklarına, karanlıkta bile kalbinden akarak bütün varlığına yayılan bir neşeyle parıldıyordu. Artık hayat dayanılacak değil, yaşanacak bir şeydi. Sara Goldfarba bir gelecek bahş edilmişti.

Harryyle Marion malın kalan kısmını da çaktı ve güzel kafaları ile müzik eşliğinde, müzikle oynaşarak seviştiler kanepede. Kendiliğinden odaklandıkları bir yumuşaklık vardı müzikte ve panjurların üstünden ve altından parıldayan ışıkta bir yumuşaklık; ışık panjurların çok renkli kenarlarından sızarak karanlığı zarifçe uzak köşelere itiyordu ve gözlerine nazikçe gelen hafif bir renkle teskin edercesine kaplıyordu odayı. Ve birbirlerine sarılmış, yüzlerine duman gelmesin diye başlarını çevirirken tavırlarında bir nezaket ve şefkat vardı; sesleri bile alçak ve yumuşaktı ve sanki müziğin bir parçasıydı. Harry, Marionın alnındaki saçları geriye itiyor, loş ışığın, saçının kusursuz siyahlığından nasıl yansıdığının ve burnunun ve çıkık elmacık kemiklerinin hatlarını pırıl pırıl parıldıyormuş gibi nasıl gösterdiğinin farkına varıyordu. Biliyo musun? Hep senin gördüğüm en güzel kadın olduğu-

nu düşündüm. Marion gülümsedi ve başını kaldırdı: Gerçekten mi? Harry başını salladı ve gülümsedi: Seninle tanıştığımdan beri. Marion uzanıp parmaklarının ucuyla Harrynin yanağını okşadı ve şefkatle gülümsedi: Ne tatlısın Harry! Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı: Şimdi kendimi çok iyi hissediyorum. Harry hafifçe güldü: Egona iyi geldi dimi? Yani zararı olduğunu söyleyemem ama kastettiğim bu diil. Demin söylediğin şey sayesinde her şeyimle iyi hissediyorum kendimi; sanki... işte, biliyosundur, bi sürü insan bana böyle şeyler söylüyo ve bunlar bana anlamsız, tamamen anlamsız geliyo. Yani yalandan söylediklerini düşünüyorum mu diyosun? Hayır, hayır, öyle diil. Yalandan söyleyip söylemediklerini bilmiyorum ve bu umrumda da diil. Belki gerçekten söylüyolardır ama onlardan gelince –Marion omuz silkti– benim için bişey ifade etmiyo işte. Dünyadaki en samimi insan olabilirler; ama insanın sorası geliyo, bunun kahvenin fiyatıyla ne ilgisi var şimdi diye, anlatabiliyo muyum? Harry başını salladı ve gülümsedi: Evet... Marion bakışındaki hassasiyeti karşısındakine hissettirerek Harrynin gözlerine baktı bir an için: Ama sen söylediğinde bunu *duyuyorum*. Anlatabiliyo muyum? Gerçekten *duyuyorum*. Benim için bi anlamı oluyo. Nasıl diyim, sanki önemli ve sadece duymakla kalmıyorum, her şeyimle inanıyorum... ve bu, içimdeki benin iyi hissetmesine neden oluyo. Harry gülümsedi: Memnun oldum. Çünkü sen kendimi iyi hissetmemi sağlıyosun. Marion heyecanla döndü: Neden biliyo musun? Çünkü öyle hissediyorum ki, sen beni gerçekten tanıyosun, gerçek beni. Sırf dışardakine bakmıyosun. Marion, Harrynin gözlerinin içine daha bir dikkatli baktı. Benim içsel varlığıma bakıyosun ve orda gerçek bi insan olduğunu görüyosun. Hayatım boyunca insanlar bana güzel olduğumu söyledi; tırnak içinde, Kuzgun Saçlı Güzel, dediler ve insanlar bana bunu söylüyodu çünkü bu söylediklerinin her şeyi yoluna koyucağını düşünüyolardı. Dert etme tatlım, sen güzel bi kızsın, her şey yoluna girer. Annem tam bu tip bi manyak işte! Sanki bu, varlığın Alfa ve Omegasıymış gibi. Sanki güzel olunca acıyı hissetmiyosun ya da rüya görmüyosun ya da yalnızlığın çaresizliğini bilmiyomuşsun gibi. Neden mutsuz ola-

sın ki, sen güzelsin ya? Tanrım, beni delirtiyolar; sanki ben sadece güzel bi vücuttan ibaretim ve başka bişey diilim. Asla, bi kere bile gerçek beni sevmeye, beni olduğum gibi sevmeye, beni aklım için sevmeye çalışmadı kimse. Harry, Marionın başını okşuyor, yanaklarını ve boynunu öpüyor, kulak memesini nazikçe ovuyor, onu okşarken Marion başını oynatıp tatlı bir şekilde gülümsediğinde gülümsüyordu. Sanırım biz eş ruhlarız; bu yüzden kendimizi birbirimize bu kadar yakın hissedebiliyoruz. Dönüp bir koluna yaslanarak Harryye bakarken Marionın gözleri daha da yoğun bir şekilde parıldıyordu, Söylemek istediğim şey bu. İşte, senin hislerin var. İçimdeki benin değerini anlayabiliyosun. Şu anda senle aramızda daha önce kimseyle ama *kimseyle* hissetmediğim bi yakınlık hissediyorum. Öyle; ne demek istediğini anlıyorum. Ben de öyle hissediyorum. Kelimelere aktarabilir miyim bilmiyorum ama... Budur işte; kelimelere ihtiyacı yok zaten. Sırrı orada saklı. Hisler yoksa ardında, bütün o kelimelere ne gerek var zaten. Kelimeden başka bişey diiller onlar. Ben bi tabloya baktığımda ona güzelsin, diyebilirim. Bundan tabloya ne ki? Ama ben bi tablo diilim. Ben iki boyutlu diilim. Ben bi *insanım*. Bi Botticelli bile hissizdir ve nefes almaz. Güzeldir ama sonuçta bi tablodur. Dışardaki ne kadar güzel olursa olsun içerdekinin kelimelerin karşılayamadığı hisleri ve ihtiyaçları vardır yine de. Harrynin göğsüne sokuldu ve Harry kolunu ona doladı ve elini tuttu: Evet, haklısın. Güzel olan sadece dışardaki diil; ama insanlar bunu bilmiyo. Bilecekleri de yok. Dünyada olup biteni düşünüp dert etmemek bu yüzden lazım. Nolursa olsun senin sonunu getirmeye bakarlar. İnsanlara bağlanamazsın çünkü eninde sonunda sana karşı olurlar ya da ortalıktan öylece kaybolup seni tek başına bırakırlar. Marion bir anlığına kaşlarını çattı: Ama herkesi hayatının dışında bırakamazsın. Ne bileyim, insan sevebileceği birine... tutunabileceği birine ihtiyaç duyar... Öyle biri olur ki... Yok yok, onu kastetmiyorum! Harry, Marionı tekrar kucağına doğru çekti: Sokaklardaki, etraftaki dallama sürüsünü kastediyorum. Senin gibi biri gerçekten de hayatımı yoluna koyabilir. Sen benimleyken gerçekten bişey yapabilirim. Marion

neredeyse bir ah çekecekti: Gerçekten böyle mi düşünüyosun Harry? Sana ilham verebileceğimi düşünüyo musun gerçekten? Harry, Marionın gözlerinin içine, sonra yüzüne baktı ve yüzünde ve gözlerinde şefkat dolu bir gülümsemeyle parmağının ucunu Marionın yanağında usulca gezdirmeye başladı ve sonra burnunun hatlarını takip etti. Sen gerçekten hayatımı değerli kılabilirsin. Bi erkeğin, hayatında nedene ihtiyacı vardır; aksi halde, yaşamanın ne anlamı var? Sokaklardan daha fazlası lazım bana. Hayatım boyunca oradan oraya kaçıp duran mezarlık kumarcısı olmak istemiyorum ben. Bir şey olmak istiyorum... herhangi bir şey. Marion ona sıkı sıkı sarıldı: Ah Harry, sanırım senin bişey olmana yardım edebilirim gerçekten de! İçimde bişey dışarı çıkmak için haykırıyo; ama kilidinin açılması için doğru insana ihtiyacı var. Sen onu açabilirsin Harry. Bunu biliyorum. Marion ona sokulurken Harry kollarını ona doladı. Evet, bahse girerim bunu yapabiliriz. Bir anlığına Marionın başını okşadıktan sonra kafasını kaldırıp tavana baktı. Bu yüzden istiyorum elime biraz para geçmesini ve onunla mal almayı. Hayatım boyunca sokaklarda dolandırıcılık yapmak ve sonumun diğerleri gibi olmasını istemiyorum. Elime bi miktar para geçerse bi iş kurabilir ve o işe sonuna kadar asılabilirim. Mariona baktı ve gülümsedi: Bak bunu daha önce hiç kimseye söylemedim ama hep ufak bi kafe açmak istemişimdir. Ne bileyim işte, içinde güzel yemekler, hamur işleri, envai çeşit kahve, sıcak çikolata ve dünyanın dört bi yanından, Almanyadan, Japonyadan, İtalyadan, Rusyadan falan çaylar olucak. Ve geceleri gösterilerin falan olacağı... Bi tiyatro grubu da olabilir aynı zamanda, ufak skeçler oynayan pandomimciler falan. Yani henüz her şeyi tam olarak düşünmedim ama... Marion doğruldu: Muhteşem bi fikirmiş ya! Bu harika bi fikir Harry. Ah tatlım, duvarlara da genç ressamların eserlerini asabilirsin. Aynı zamanda bi tür resim galerisi de olur. Heykeller falan. Harry başını salladı: Tabi ya. İyi fikir. Ah Harry, hadi girişelim bu işe. Ay yapalım, yapalım. Muazzam bi fikir. Ben ressamları bulurum hemen; hiç sorun olmaz. Ay hem haftada bikaç gece şiir okumaları yapabiliriz. Ay Harry çok heyecanlı! Başarabiliriz;

başarabileceğimizi hissediyorum. Evet, evet, biliyorum. Hemen olmaz tabi de, sonradan bikaç şube daha açabilirim. Ne bileyim, burdakini oturttuktan sonra Friscoya gidip orda da bi tane açabiliriz. Ay Harry sen San Franciscoya bayılırsın! Ve orda da, iş yapabileceğimiz kadar insan tanıyorum; pandomimciler, şairler, ressamlar, hepsini tanıyorum ve sonra kim bilir ondan sonra nolur. Harry gülümsedi: Evet ya! Ama dışarı açılmadan önce burdakinin iyice oturduğundan emin olmalıyız. Aman tabi canım. Ama yine de plan yapabiliriz. Parayı toparlamak ne kadar sürer sence? Harry omuz silkti: Bilmiyorum ki. Çok sürmez heralde. İlk parçayı ele geçirdik mi sonrası baya kolay olur. Marion ona sarıldı: Ah Harry, o kadar heyecanlıyım ki sana anlatamam. Harry kıkırdadı: Hiç tahmin etmezdim yahu! Güldüler ve kollarını birbirlerine doladılar ve öpüştüler; önce nazikçe, sonra daha tutkulu bir şekilde ve Harry başını birkaç santim uzaklaştırarak sevgiyle Mariona baktı: Seni seviyorum. Ve burnunu, gözkapaklarını, yanaklarını öptü, sonra yumuşak dudaklarını, çenesini, boynunu, kulaklarını öptü ve yüzünü Marionın saçına gömdü ve elleriyle sırtını okşadı ve kulağına ismini fısıldadı: Marion, Marion, seni seviyorum. Ve Marion hafifçe bu akışa bıraktı kendini ve Harrynin kelimelerinin ve öpücüklerinin ve hislerinin hafiflettiği bütün sorunlarının, şüphelerinin, korkularının ve endişelerinin içinden akıp gidişini hissetti. Ve kendini sıcak, canlı ve hayata ait hissetti. Sevildiğini hissetti. Kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetti. Harry kendini gerçek ve mevcut hissediyordu. Daha önce hiçbir yere uymayan bütün parçaların yerine oturduğunu hissediyordu. Çok mühim bir şeyin eşiğinde hissediyordu kendini. Kendilerini tamamlanmış hissediyorlardı. Birleşmiş. Hâlâ kanepede olmalarına rağmen kendilerini gökyüzünün ve yıldızların ve ayın devasalığının bir parçasıymış gibi hissediyorlardı. Nasılsa bir tepenin zirvesindeydiler; yumuşak bir esinti Marionın saçlarını uçuşturuyordu; güneşin aydınlattığı ağaçların arasında ve çiçeklerle kaplı bir çayırda yürüyorlar, şakıyarak ve cıvıldayarak uçuşan kuşların özgürlüğünü hissediyorlardı ve gece rahatlatıcı bir şekilde ılıktı ve yumuşak ışık karanlığı gölgelere doğru itmeye

devam ederken birbirlerine sarılmış, öpüşüyorlar ve birbirlerinin karanlığını bir köşeye itiyorlar, birbirlerinin ışığına, birbirlerinin rüyasına inanıyorlardı.

Sara gülümseyerek açtı gözlerini. Vakit erkendi ama kendini tamamen tazelenmiş hissediyordu. Rüya görüp görmediğinden emin değildi; ama gördüyse de bu güzel bir rüyaydı. Kuşların cıvıldadığını işittiğini sanıyordu. Kalktı ve şen şakrak, banyoya gitti ve duş aldı ve önündeki yeni gün için hazırlandı. Aynada saçına baktı, omuz silkti ve gülümsedi. Nolmuş yani! Güzel işte benim saçım. Bizim sülalede herkesin böyle. Ve kıkırdadı. Işıklar, hoop, abrakadabra, gökyüzü turuncuya. Tekrar kıkırdadı ve şen şakrak, oturma odasına geçti, televizyonu açtı, sonra mutfağa gitti ve yumurtasını haşlamaya koyuldu, sonra dışarı çıktı, posta kutusuna bakıp televizyon şovuyla ilgili belgelerin gelip gelmediğini kontrol etti. Postacının gelmesine saatler olduğunu biliyordu; ama insan bir türlü emin olamıyordu işte. Bir tür özel teslimat söz konusu olabilirdi ya da belki bugün, postaları erken dağıtan farklı bir postacı görevdeydi, kim bilir. Posta kutusu boştu. Diğerlerininki de. Evine döndü ve greyfurtu soymaya başladı; önce greyfurtu mu yoksa yumurtayı mı yemesi gerektiğini düşünüyordu. Sade kahvesini bunu düşünerek içti. Sonra, önce greyfurttan bir parça aldı, sonra yumurtayı yedi ve sonra da greyfurtu bitirdi. İkisi de bitmişti. Sanki henüz yeni kalkmış da kahvaltısı bir anda bitivermiş gibiydi. Omuz silkti ve bir bardağa 0.12 litre su koydu ve içti, kiloların eriyip gittiğini hayal ederek. Masaya oturup kahvesini içmeye devam etti; ama elleri bir şeylere uzanıp duruyordu, o yüzden kalkıp bulaşıkları yıkadı, kuruladı ve kaldırdı, sonra öğle yemeğine daha ne kadar olduğunu merak ederek saate baktı ve daha kahvaltı vaktinin bile gelmediğini fark etti ve midesindeki paniği hissetti; ama o, yatak odasına döndü, yatağını düzeltti, odayı topladı ve midesine artık susmasını söyledi: Kırmızı elbiseyle peynirli çörekle olduğundan daha iyi hissediceksin. Saçına bir işlem daha yapması için Adaya gitme

vaktinin gelmesini bekleyerek oturma odasını temizlerken kendi kendine şarkılar söyleyip mırıldanarak oradan oraya koşturdu. Temizlik yaparken televizyondaki program gittikçe daha çok ilgisini çeker oldu ve sonunda durdu ve programın geri kalanını izlemek için her zamanki koltuğuna oturdu. Program sadece mutlu sonla bitmemişti; aynı zamanda komik ve insanın içini ısıtan cinstenti ve havlusunu alıp evden çıkarken Saranın kalbi daha da neşe doluydu. Posta kutusunu tekrar kontrol ettikten sonra Adaya gitti. Bugün o kadar fena diil en azından. Mektubunu aldın mı? Postam gelmedi henüz. Belki bugün gelir gibi geliyo bana. Hangi program olduğunu yazarlar mı sence? Sara omuz silkti: Umarım. Belki de ne kazanıcağını? Ne kazanıcağımı mı? Robert Redfordla bi hafta sonu... Nerden bileyim yahu? Belki programın ne olduğunu öğrendiğimde ödülleri de öğrenirim. Televizyonun karşısındaki yerlerini alırken Ada havluyu Saranın boynuna sardı: Dün Queensli bi hanımın programın tekinde yepyeni bi araba, altı parça bavul takımı ve yanında da kozmetik çantası kazandığını gördüm. Çantanın rengi de öyle güzeldi ki! Biliyo musun Ada, işte benim de tam bunlara ihtiyacım var. Yeni bi araba ve bavul. Miamiye gitmek için. Ne zaman Fountainblewa gidicek olsam yeni bi bavul alırım yanıma. Arabayı kesin cilalat bak; ucuza da kaçma sakın, iyisinden yaptır. Onca güneşin altında arabanın korumaya ihtiyacı var. Söylesene, arabada hem şoföre hem de bavula yer var mı? Ada boyayı sürmeye başladı: O hanımı görmen lazımdı; düşüp bayılıvericekti. Katzlerin orda oturuyodu sanırım. Katzler mi? Evet, hatırlamıyo musun? Rae ve Irving Katz. Hymienin şarküterisinin üst katında oturuyorlardı. Ne zamandı bu? Belki bi on yıl önce. Kim bilir? Ben ta on yıl önce, Hymienin şarküterisinin üst katında oturan Katzeleri hatırlıycam öyle mi?.. Benim Seymourum o zaman ölmüştü. Ah, biliyorum, biliyorum!.. Ama hatırlıyosundur. O kadar tatlı bi oğulları vardı ki! Şimdi mühim bi doktor oldu. Hollywoodda. Aaa, evet, hatırlıyorum. Şimdi onlar arabayla bavul kazanan hanımın orda oturuyolar öyle mi? Ada omuz silkti. Galiba. Queense taşınmışlardı. Belki birbirlerini tanıyolardır. Neyse canım,

güzel bi ödül sonuçta. Tam da benim ihtiyacım olan şey. Dün evli bi çiftin yüzme havuzu kazanmasını izledim. Yüzme havuzu mu? Evet. Filtreli, ısıtmalı; böyle bi sürü şeyi vardı. İşte benim ihtiyacım olan da bu. Kanepeyi dışarı koysam oturma odasına sığdırabilirler. Öyle olmaz Sara. Kiranı yükseltirler. Ne kadar yükselticeklermiş? Canları ne kadar isterse o kadar. Onlara bavulları veririm. Bi yolculuğa çıkarırım ki beni rahat bıraksınlar. Dur dur, ben şunu yaparken kıpırdama! İhtiyacın olan kırmızı bi burun diil. Konuşmaya ve tahminde bulunmaya devam ederlerken. Ada bir yandan da Saranın saçını boyuyordu dikkatle. İşini bitirdiğinde Sara saate baktı: Güzel. Öğle yemeği vaktim gelmiş. Bu sefer değişiklik olsun diye yumurta, greyfurt, sade kahve ve biraz da marul yiycem sanırım. Afiyet olsun.

Harryyle Marion kanepede birbirlerinin kolları arasında uyuyordu. Müzik çalmaya devam ediyordu ve köşedeki lambadan gelen ışık kapalı panjurların arasından sızan güneş ışığına karışıyordu. Odadaki sükûnet, her nasılsa, homurdanan, bağrışan ve söylenen insanlarla ve araçlarla dolu Bronx sokaklarının gürültüsünü yok sayıyordu. Sıcak, rutubetli havadan ötürü tenleri nemliydi ama yine de rahatsız olmadan huzur içinde uyuyorlardı. Etrafını saran her şeyden yalıtılmış ve soyutlanmış gibi görünen ev ve içindeki her şey, uyuyanların vaziyetini yansıtıyordu. Bazen bir kamyon pencereleri takırdatıyor ve zemini ve duvarları sarsıyordu; ama sesi odanın sükûnetiyle kısılıyordu. Ve zaman zaman bir şey havayı karıştırıyor ve içeri nüfuz eden güneş huzmelerinde süzülmekte olan toz zerreleri okşar gibi gelen hava akımıyla dans ediyordu. Yaz güneşi gökyüzünde yükselmeye ve şehrin üzerine sıcak şok dalgaları yollamaya devam etti ve ağır rutubet vücutları ve elbiseleri nemlendirdi ve insanlar yelpazelenerek ve terli yüzlerini silerek bir rezil günü daha atlatmaya çalışırken Harryyle Marion, etraflarındaki gerçeklikten bihaber, birbirin kollarında uyuyarak huzurla geçirdi günü.

Fazladan biraz marul yediği sıhhatli bir öğle yemeğinden sonra Sara posta kutusunu kontrol etti. Yani hile yaptım sayılmaz çünkü fazladan sadece yarım bardak marul yedim... Aslında insanın nasıl ölçtüğüne bağlı: gevşek ya da sıkı. Ölçme bardağına birazcık marul koyuyosan, kapta maruldan çok hava oluyo. Saranın tek yaptığı marul parçalarını bastırarak aralarındaki boşluğu kapatmaktı... Bir hayli bastırarak, neredeyse kabın yarısının yarısı kadar bir boşluk elde etmişti. Ne olmuş yani canım! Ne kadar marul yersen ye kürdana ihtiyacın olmuyo ki. İki bardak suyu çabuk çabuk içti ve sonra kendini doyduğuna inandırmaya çalıştı ama: Kimi kandırıyorum ben yahu? Kimse böyle bi hikâyeye inanmaz. Doymadım, açlıktan ölüyorum! Kitabı tekrar kontrol etti: Kitap ilk bi iki günden sonra (iki mi! ciddi olamazlar!!!) kendi yağından beslenmeye başlayacağına ve aç kalmayacağına dair temin ediyordu onu. Bekliyorum. Kitap aynı zamanda, Saraya kendini gözünde mükemmel kilosunda canlandırmasını ve duyabileceği herhangi bir açlık hissini (duyabileceği mi? Kim kimi kandırıyo yahu?!) düşünmekten kaçınması için bu mükemmel kiloya konsantre olmasını söylüyordu ve Sara bunu yaptı ve kendini tekrar o görkemli kırmızı elbise, kırmızı saçlar ve altınrengi ayakkabılarla hayal etti: Televizyon ekranında yürürken o kadar *zophtic* görünüyordu ki! Ama mükemmel kilosunda olsa ve ne kadar şen şakrak görünse de hâlâ açtı. İnce ve güzel olduğum için aç diil miyim yani? Bu kadar muhteşem göründüğüm için yemek yemiyo muyum yani? Kitaba baktı: Eh, patlayın e mi! Kahvesini içmeye zahmet etmedi; dairesinden çıkıp posta kutusuna gitti. Hâlâ posta gelmemişti. Eve döndü ve mutfağın orta yerinde durup buzdolabına bakmaya başladı; ileri doğru yavaş yavaş ama hiç durmadan eğildiğini hissedebiliyordu ve bu eylemle büyülendi ve hipnotize oldu ve yüzüstü düşmeden daha ne kadar eğilebileceğini merak etti ve biraz daha eğildi de eğildi, ta ki bir anda kollarını kaldırıp öne doğru uzatarak buzdolabını itip düşmemeyi becerene dek. Buna ihtiyacım yok benim. Sırtını buzdolabına döndü ve dolabın önünden yan yan yürüyerek geçip banyoya gitti. Saçını kabartıp ona dikkatle baktı. Hâlâ istedi-

ği kırmızı değildi ama kırmızıydı işte. Biraz havuç gibiydi ama yine de kırmızıydı. Kesin kalıtsal bu. Yarın bi işlem daha yapacaklardı ve belki o zaman mükemmel olurdu; ama şimdilik idare ederdi. Belki, postacıyı beklerken biraz dışarı çıkıp güneşlenirdi. Herkes yeni saçının ne kadar görkemli olduğunu görmek istiyordu. Mutfağın eşiğinde durdu, sırtını döndü ve hıh dercesine başını buzdolabından öte yana çevirdi. Ne olmuş yani canım! Ve katlanan sandalyesini aldı ve şen şakrak, sokağa çıktı, elbette önce posta kutusunu kontrol ettikten sonra. Binanın önüne oturmuş, güneşlenmekte olan diğerlerine katıldı. İçlerinden bazılarında güneşe bakarken çenelerinin altında tuttukları yansıtıcılar vardı. Sara saçının güneşin altında nasıl da parıldadığını hissediyordu; ilk yorumu beklerken başını hafifçe salladı. Ada söyledi bize. Muhteşem olmuş! Teşekkürler. Yarın biraz daha koyultucaz. Elbisenin kırmızısına uysun diye. Neden daha koyu? Şu anda Lucille Ballun saçı gibi. Ama ben o diilim. Ama yakında... Şu an diyet yapıyorum. Hanımlardan biri yansıtıcısını bir an için indirdi. Köy peyniriyle marul. Sonra yansıtıcıyı tekrar kaldırdı. Kadınlar konuşurken gözlerini kapalı tutuyor, yüzlerini güneşe uzatmış, öylece duruyorlardı. Ne diyeti seninki? Yumurta ve greyfurt. Eyvah, eyvah! Bi kere ben de yapmıştım onu. Bol şans tatlım. O kadar da kötü diil. Ne zaman başladın? Bugün bütün gün. Bütün gün mü? Saat bir. Bütün gün dediğin sonsuza kadar uzuyor mu? Yani? Bütün gün demek bütün gün demek işte. Zayıf halimi gözümün önüne getiriyorum. Benim Rosiem o şekilde nerdeyse yirmi beş kilo verdi. O şekilde mi? Ne şekilde? O şekilde işte. Hop diye. Onu bi terleme odasına falan mı koydun? Doktora gönderdim. Doktor ona hap yazdı. Haplar iştahını kesiyo. Bu şimdi iyi bişey mi yani? Kim iştahı kesilsin ister ki? Yani sence ben burda oturmuş, çavdar ekmeği üzerinde doğranmış ciğer ve pastırma düşünmüyo muyum? Yanında da bi dilim soğanla hardal. Ringa balığı. Ringa mı? Evet, ringa. Ekşi kremayla. Bi de hamursuz ekmek. İşte sana hafif bir öğün yemek. Güneş şu binanın ardında kaybolduğunda yemeğimi yerim. Gözlerini kısarak güneşe baktı. Belki bi yirmi dakikası daha var. Birisi diyetteyken böyle

konuşmamalısın. Aman ne var canım! İlaveten biraz daha marul sıkıştırırım araya. Zayıf halimi gözümün önüne getiriyorum. Kadınlar apartmanın duvarına yasladıkları koltuklarında oturmaya ve yüzlerini güneşe vererek postacı gelene kadar konuşmaya devam ettiler. Sara sandalyesini aldı ve postacının ardından apartmana girdi. Ada ve diğer hanımlar da peşinden. Goldfarb. Goldfarb. Goldfarb adına çok mühim bi postanız olduğunu biliyorum. Şey, doğrusu bilmiyorum. Pek bişey yok elimde. Ve gelen postaları kutulara koymaya devam etti. Aybaşları sosyal yardım çeklerini getirmenin dışında buralara pek gelmiyorum zaten. Ama ben bi posta bekliyodum... Hah, işte Goldfarb, Sara Goldfarb adına gelen bişey! Ve Saraya kalın bir zarf uzattı. Hadi görelim. Aç, aç! Sara içindeki herhangi bir şeye zarar vermek istemediğinden zarfı dikkatle açtı ve içinden bir form ve yanında zarfıyla iki bölümlük bir anket çıkardı. Eee, hangi programmış? Postacı kutuları kapadı ve sonra, Saranın başına üşüşmüş kadınların etrafından dolanarak kendine bir yol açtı: Görüşmek üzere, hepinize iyi günler hanfendiler! Duyuyo musunuz beni? Ve ıslık çala çala çıktı binadan. Kadınlar başlarını sallayıp, farkında olmadan güle güle, görüşürüz gibi şeyler söylediler ve bütün dikkatlerini vererek Saraya doğru eğildiler. Hangi program olduğunu söylemiyo burda. Ne? Sana söylemezlerse nasıl biliceksin ki? Bu formu gönderdikten sonra karar veriyolar. Neden bu kadar gizemli canım bu iş? Ada mektubu Saradan aldı. Sara paragrafı gösterdi: Görüyo musun? Ada başını sallayarak okumaya başladı: "...yarışmacılarını ayarladığımız, televizyondaki pek çok programın ve tasarı aşamasında olan programların promosyon ajansı olarak elimize geçen bu fırsatla..." Bi sürü konuşmuş ama dediği bişey yok. Pembe dizi gibi. Arkası yarın. Kadınlar kıkırdadılar ve güneş karşı apartmanın ardına kaçmadan biraz daha güneşlenebilmek için sandalyelerine döndüler. Sara omuz silkti ve ankete kafa patlatmak için evinin yolunu tuttu. Televizyonu açtı ve her zamanki koltuğuna oturdu ve mutfağa gitmeden önce anketi defalarca okudu. Sırtını buzdolabına verdi ve bir bardak çay koydu kendine, sonra formu doldurmak üzere mutfak masasına

oturdu. Açıkçası, Sara ömründe öyle çok form doldurmuş falan değildi; öte yandan, ne zaman bu işin başına otursa başta imkânsız görünürdü gözüne. Bu da aynıydı. Sırtı buzdolabına dönük, öylece oturdu ve formu yakında anlamaya başlayacağını bilerek bir süre çayını yudumladı. Gözünün ucuyla forma baktı, sonra yavaşça masanın üzerinde kendine doğru kaydırarak önüne kadar çekti; form neredeyse burnuna değecekti. Ne olmuş yani canım! İki üç parça kâğıt başıma dert mi olucak yani!.. Soru mu sorucaksınız efendim? Buyrun Bay Akıllıbıdık; sorun bakalım! Hıh! Siz buna soru mu diyosunuz? Böylelerini ben düşünmeden anında cevaplarım. Her harfi dikkatle yazarak formu doldurmaya başladı: Adı. Adresi. Telefon numarası. Sosyal güvenlik numarası. Hıh! Böyle hemen yapıveririm işte. Bir sorudan diğerine hızla geçiyordu ki aniden durdu: Ooo, demek kişisel sorulara geçtik? Kola Pepsiye sırrını hiç söyler mi? Gözlerini kısarak forma baktı. Ve çayını yudumladı. Peki, madem bilmek istiyosunuz, söyliycem size. Ve sonra hemen bikaç rakamı yazdı: Doğum Tarihi. Sonraki soru: Yaş. Demek şimdi de onlar için hesaplamamı istiyolar. Einstein diilim ama bunu hesaplayabilirim. Sonraki soruya baktı ve gülümsedi, sonra kıkırdadı, omuz silkti ve sonra cevapladı. Medeni Hali: İstiyorum, ihtiyaç duyuyorum. Belki bana Robert Redfordı gönderirler... hatta belki de Mickey Rooneyi. Cinsiyet: Her şeyiyle bir kadın. Kıkırdadı ve formla konuşmaya devam ederek cevapları dikkatle ve temiz temiz yazmaya devam etti. Doldurma işlemi bittiğinde formu dört beş sefer tekrar tekrar okuyarak bütün cevapların kesinkes doğru olduğundan ve hiçbir şeyi atlamadığından emin oldu. Bu kadar mühim bir şeyde özensiz ya da baştan savma davranamazdı. Bu formla kim bilir kaç düşü gerçekleşecekti? Bundan sonra kim bilir neler neler olacaktı? Her gün televizyonda insanların hayatlarının bir anda yoluna girdiğini görüyordu. Evleniyorlardı. Evlatları eve dönüyordu. Herkes mutlu oluyordu. Bir an için gözlerini kapattı, sonra formu katlanması gereken yerlerinden nazikçe katladı ve üzerinde adresinin önceden yazılı olduğu zarfa koydu, zarfı kapatıp üzerine uzun saniyeler boyunca bastırdı, sonra da, garanti olsun diye, koltuğa

koyup üzerine oturdu. Böyle de kapanmazsa kapanmasına gerek yok demektir. Başını buzdolabına meydan okurcasına şöyle bir savurdu: Seni isteyen mi var? Ve formu postaya vermek üzere evden çıktı. İki üç hanım gölgede oturuyordu. Sara zarfı salladı: Yola çıkmaya hazır. Hanımlar köşedeki posta kutusuna kadar eşlik ettiler Saraya. Acaba ne zaman cevap alırsın? Belki seni bi haftalığına Grossingersa yollarlar. Bütün yıldızları oraya yolluyolar. Grossingersta yumurtayla greyfurt mu yiycem yani? Sokakta yürürken hanımlar gülümseyip kıkır kıkır güldüler. Kendi arkadaşları, Sara Goldfarb, yirmi yıldır, belki de daha uzun süredir, arkadaşları olan Sara, televizyona çıkacaktı. Herkesin yaşamında keder ve acı var; ama arada sırada insanın kalbindeki yalnızlığı eriten bir ışık huzmesi çıkagelir ve sıcak bir çorba gibi, yumuşak bir yatak gibi, huzur verir insana. Bu ışık huzmesi arkadaşları Sara Goldfarba vuruyordu şimdi ve onlar da bu ışıktan paylarını alıyorlar, Saranın umudunu ve düşünü paylaşıyorlardı. Sara posta kutusunun kapağını çekti ve zarfı öptükten sonra kutuya attı. Sonra kapağı kapadı; ama sonra, zarfın içeri düştüğünden emin olmak için tekrar açtı ve düşünü Birleşik Devletler Posta Hizmetlerine emanet etti.

Sabah 9 akşam 5 çalışanlar, poşetlerden gizlice içki içenler, taşıma araçlarında ayakta kayışlara tutunmuş gidenler, her zamanki tipler evlerine dönmüş ya da ev yolundayken, Harryyle Marion yeni bir güne yavaş yavaş başlıyordu. Gözlerini açtıklarında ya da araladıklarında sanki gölgeler onlara saldırıyor ve gözlerini zorla kapatıyordu; o yüzden onlar da dar kanepede bir o yana bir bu yana yuvarlanıp durdular ellerinden geldiğince; farkında olmadan ıhlıyorlar, tekrar uykuya dalmaya çalışıyorlardı ama gözleri uykulu ve vücutları uyuşuk olmasına rağmen daha fazla uyumak imkânsızdı, dolayısıyla karanlık aşırı rahatsız bir hal alana kadar uyanıklıkla karanlık arasında sallanıp durdular ve tutulmuş bedenlerini zorla doğrultup kanepenin kenarında bir süre oturarak kendilerine gelmeye çalıştılar. Harry ensesini

ovdu: Ulan bütün gece futbol oynamış gibiyim sanki ya! Gömleğini çekiştirdi. Sırılsıklam terliyim. Çıkar da sandalyenin arkasına as. Hemen kurur. Ben kahve yapiyim. Marion mutfağa doğru seğirtirken Harry onun bir o yana bir bu yana zarifçe devrilen kalçalarını izledi. Gömleğini sandalyenin arkasına astı ve panjuru pencerenin üç beş santim ötesinde tutarak bir süre pencereden dışarı baktı öylece; sokakta olan bitene öyle boş gözlerle bakıyordu ki her şey sürüyle imgeye bölünür gibi oldu ve sonunda gözlerini kırparak her şeyi tekrar bir perspektife oturtmak zorunda kaldı. Başını ovdu ve bir an için gözlerini iyice açmaya çalıştı. Sonra yavaş yavaş, mutfaktan gelen seslerin farkına vardı ve sonra panjuru bıraktı ve masaya iki bardak kahve koymakta olan Marionın yanına gitti. İyi zamanlama. Öyle. Masaya oturdular ve bir yandan sigara içerken, bir yandan da sıcak kahvelerini yudumlamaya başladılar. Ben nası uyuyakaldığımızı hiç hatırlamıyorum; ya sen? Marion gülümsedi: Ben sadece senin ensemi ovduğunu ve bana bişeyler fısıldadığını hatırlıyorum. Harry kıkırdadı: Elimin durumuna bakıcak olursak bütün gece ovmuşum sanırım. Marion baktı ve konuştuğunda sesi neredeyse utanmış gibiydi: Çok güzeldi. Benim çok hoşuma gitti. Dün gece hayatımdaki en güzel geceydi. Dalga geçmiyosun dimi? Marion usulca, tatlı tatlı gülümseyerek başını salladı: Hayır. Üzerimizde giysiler, beraber uyuduktan sonra senle nası dalga geçebilirim? Harry hafifçe güldü ve omuz silkti: Doğru. Biraz tuhaf bi durum dimi bu? Evet ama bombaydı da! Marion başını salladı: Bence her şey çok güzel. Harry tekrar esnedi ve başını salladı: Abi bu sabah mı artık, bugün mü, bu gece mi, her neyse artık, hâlâ kendime gelebilmiş diilim. Al! Marion bir kapsül uzattı. Bunu içince hemen gelirsin kendine. Hmm, ne ki bu? Hapı ağzına attı, yuttu ve üstüne de kahve içti. Bi dexy kapsülü. İşe gitmeden önce bi tane daha alabilirsin. İş mi? Evet ya, bu gece o gazete olayı için merkeze inicez demiştik dimi? Off! Merak etme, ikinci kahveni içerken bu konudaki tavrın daha değişik olucak. Özellikle de neden çalıştığını hatırlayınca. Harry başını kaşıdı: Öyle galiba. Ama şu anda imkânsız görünüyo ya!.. O zaman sen de şu anda düşün-

me. Marion kahveleri tazeledi: Şunları bitirince beraber bi duş alırız. Bu hep işe yarar. Hadi bakalım! Marion gülümsedi: Yağmurda yürümek gibi.

Tyrone aradığında Harry tamamen uyanık olmakla beraber, bir şeyler çiğniyor ve birkaç saattir hiç durmadan konuşuyor ve dexylerin keskinliğini arada bir fırt aldığı sarmayla dengeliyordu. Artık müziği daha bir içinde hissediyordu ve vücudu enerjik bir şekilde hareket ediyor; parmakları sessizce şıklıyor; kafası, özümsediği akorların tam ortasındaymış gibi geliyordu. Kahveden bir yudum, sigarasından bir nefes, sarmasından bir fırt ya da sadece nefes alacak kadar susabildiğinde, dişlerini gıcırdatırken çenesi oynamaya devam ediyordu. Var ya, şunu bütün gece dinleyebilirim ya! Orospu çocuğunun çıkardığı sese bak ya; müthiş, müthiş! Çal be abi, çal ya!.. Harry bir an için gözlerini kapadı; radyoya iyice eğdiği başını müzikle beraber sallıyordu: Duyuyo musun şunu ya? Ha? Nası alçalıp yükseliyor, sonra dümdüz ediyor her şeyi, farkına varıyo musun? Bu dönüşümlere sen de bayılıyo musun? Abi ya! Dayanılmaz... Yürü be, yürü be abi, hahaha, patlat be! Ulan herif inanılmaz ya! Yüksek tempoya süzülür gibi geçişi beni kendimden geçiriyo, anlatabiliyo muyum? Fanki bi tremola ve zil sesiyle ani bi geçiş yaparak diil de sanki, böyle süzülerek yükseltiyo tempoyu ve insan ne olduğunu anlamadan parmaklarını şıklatmaya başlıyo. Bu herif herkesin ötesinde ya, herkesin ötesinde direk... Parça bitti ve Harry kahvesinden son yudumu aldıktan sonra bir anda kendine gelerek dikkatini Mariona verdi. Marion, Harrynin kahvesini tazeledi. Biliyo musun, malı aldıktan ve mangırımızı kazandıktan sonra şehir merkezine inip şu mekânlardan birine gidelim de iki müzik dinleyelim. Çok isterim. Şu mangırı kazandığımızda yapcağımız o kadar çok şey var ki... Her şeyi değiştiricez. İki yakamızı bi araya getirip her şeyi baştan aşağı değiştiricez. Çok geçmeden o kafeyi açıcaz ve sonra da Avrupaya gidicez ve sen de bana şu hep bahsettiğin tabloları göstericeksin. Bi de sana stüdyo bulabilirsek, resim ve heykel yapmaya başlayabilirsin tekrar. Kafeler, çalıştırcak doğru insanı bulduktan sonra kendi kendilerini döndürürler; bu sırada biz de

bi süre dünyayı dolaşırız, arkamıza yaslanırız ve manzaranın tadını çıkarırız. Harry sen bayılcaksın bak! Louvreda Titianlar yürü yürü bitmiyo. Luvr diyosun yani? Hahaha! Ben hep İstanbula gitmek istemişimdir. Neden bilmem ama orayı hep görmek istedim. Orient Ekspresle bi de, anlatabiliyo muyum? Turhan Beyle, Sydney Greenstreet ve Peter Lorreyle beraber. Hakkaten o adam aklımdan çıkmıyo. Mde nasıldı ama adam? Marion başını salladı. Öyle bi insan olmanın nasıl bişey olduğunu hep merak etmişimdir; öyle bi çocuk tacizcisi olmanın yani. Yani ne bileyim, o heriflere hep üzülmüşümdür. Yani çocuklara da üzülüyorum tabi ama yani o küçük çocukları sokakta bulup bi bodrum katına falan inmeye ikna etmek, üstüne bi de onlarla şey yapmak zorunda olmak çok acayip bişey olmalı... Akıllarından ne geçiyo merak ediyorum; yani ne düşünüyolar? Sonra tek başlarına uyandıklarında, yapmış oldukları şeyi bilmek ne büyük bi eziyettir ya... Tanrım! Ve hapisanede diğer bütün mahkûmlar onlardan nefret ediyo biliyo musun? Marion yine başını salladı: Hapisanede en çok nefret edilen tipler onlar. Herkesin gözü sürekli onların üzerinde ve dolandırıcının biri ağızlarına sıçtığında kimse bu konuda bişey yapmıyo, kimin yaptığı bilinse bile. Başlarını çevirip öbür tarafa bakıyolar ve bazı cezaevlerinde onları beceriyolar ve buna yanaşmıycak olduklarında da tecavüz ediyolar. Çok, çok büyük sefalet olmalı ya... Benim *günahım* bu olmadığı için çok memnunum. Öne eğildi ve Mariona iyice dikkatle baktı, gözleri yuvalarından uğrayarak ve kalp atışlarından göğsü titreşerek. Biz bize olduğumuz ve hiçbir şeye ve herhangi bişeye ihtiyacımız olmadığı için, sırf ikimiz olduğumuz için o kadar memnunum ki!.. Marionın ellerini tuttu ve bir süre okşadıktan sonra parmak uçlarını, sonra avuç içlerini öptü ve sonra bir süre ellerini ağzına sıkı sıkı bastırdıktan sonra dilinin ucuyla avuç içlerini okşadı ve ellerinin üzerinden Mariona baktı ve Marion ağzıyla, gözleriyle, gönlüyle ve bütün varlığıyla gülümsedi: Seni seviyorum Harry. Seninle çok büyük işler yapıcaz bebeğim ve bu dünyaya gününü göstericez çünkü bunu iliklerime kadar hissediyorum, yani *gerçekten* hissediyorum; yapamıycağım hiçbişey yok, hiçbişey; seni

dünyadaki en mutlu kadın yapıcam, söz. Ve gerçek; çünkü hep içimden dışarı çıkmaya çabalayan bişey oldu ve bu şey seninle dışarı çıkıcak bebeğim ve beni hiçbişey durduramaz, ta en tepeye kadar... ve gökteki ayı istersen o da senindir; kendi ellerimle paketlerim bile onu senin için... Marion, Harrynin ellerini tutmaya ve gözlerinin içine bakmaya devam etti; yüzünde yumuşak, sevgi dolu bir ifade vardı. Sana söylüyorum bak, kendimi Cyrano gibi hissediyorum. Kalktı ve ellerini sanki kılıç tutarmış gibi salladı: Bana devleri getirin, fani ölümlüleri değil, bana devleri getirin ki onları küçük parçalara ayırabileyim ve... Kapı çaldı ve Marion kalkıp kapıya giderken kıkırdıyordu: Umarım çok büyük bi tane gelmemiştir. Kapıyı açtı ve Tyrone tembel tembel girdi içeri. Harry oturma odasının orta yerinde durmuş, hayali kılıcını sallıyordu: Nerde bu dev? Angard! Ve orada öyle durmuş, gözünü açmaya çalışan Tyronela eskrim yapmaya başladı: Babam Tel Avivin en iyi eskrimcisiydi. Ve eskrim numaralarını yapmaya devam etti: hamle savuşturuyor, hamle yapıyor, yere çöküyordu ve bir anda, hâlâ çömelmiş haldeyken sadık meçiyle hücum etti ve düşmanına ölümcül bir darbe vurdu ve kolu belinde, başıyla onu selamladı ve Tyronea mutfağa kadar eşlik etti. Marion güldü. Lan oğlum manyak mısın *sen* ya? Manyak mı? Manyak falan diilim. Hayatımda kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Bugün harika bi gün. Çok mühim bi gün Tarihin sayfalarına Harry Goldfarbın dünyayı tersine döndürdüğü, kıçüstü oturttuğu gün olarak geçicek bi gün; geri dönülmez ve mutlak bir şekilde âşık olduğum ve sözlüme beyaz tüyümü verdiğim bi gün bu. Ve tekrar şaaşalı bir reverans yaptı ve Marion da reveransına karşılık verdi ve tüyü kabul etti ve Harry, Marionın önünde diz çöktü ve ona uzanmış elini öptü. Kalkınız, Sör Harold, yüce, soylu şövalye, ülkemizin savunucusu, benim sevgili Prensim... Öööff, iyi ki bi manyak mısın dedik; adam bana film çekti burda ya!..Marionla Harry gülerken, Tyrone her an kopacak gibi duran görünmez iplere tutturulmuş gibiydi. Siz kopmuşsunuz ya!.. Sen iyi misin Ty? Biraz solgun görünüyosun. Ve Harry katılarak gülmeye başladı. Şimdi bu ayıp diil mi ya? Ayıp diil mi ulan? Gözlerini kapasan iyi

olur abicim, kan kaybından gidiceksin çünkü. Ve Harry iyice katıldı ve Marion başını sallarken kıkır kıkır gülüyordu. Öööfff! Sanki bi çizgi romanın içindeyim amına koyiim coni ya!.. Harry hâlâ gülüyordu: Kendine gelmen lazım be abicim. Takma kafana, bak dalgana. Tyrone kendini mutfak masasına bıraktı ve Mariona baktı. Sen bu elemanı neyle besliyosun güzelim ya? Aşk abicim aşk. Beni aşkla besliyo. Hayatım boyunca aradığım gıdayı buldum en sonunda. Dünyayı aşkın döndürdüğünü bilmiyo musun be abicim sen! Benim dünya konusunda endişelendiğim yok babuş, senin için kaygılanıyorum. Tyrone zorlukla gülümserken Harryyle Marion gülüyordu ve Harry, Marioni kendi etrafında döndürdü ve elini beline koydu ve Marion hafifçe koluna yaslanırken zarif boynuna minik bir öpücük kondurdu. Benim sabahtan beri basket oynamaktan kıçım başım çatlamış, sen orda o kocaman çirkin suratınla durmuş daşşak geçiyosun, bana dünyayı aşk döndürür muhabbeti yapıyosun. Öööf! Otuz yedi yıl uyuyasım geldi yemin ediyorum. Tyrone kıkırdadı ve Harryyle Marion güldü ve Marion ona bir dexy verdi ve Tyrone hapı attı ağzına ve bir yudum kahveyle midesine indirdi. Niye burdayım bilmiyorum. Valla billa bilmiyorum. Hatun beni uyandırıp evden çıkarmasaydı var ya... Ona da ben demiştim önceden kesin beni kaldır yataktan, çıkar evden diye... Oooff, çitin üzerinde bile uyuyabilirdim valla!.. Aşkın gücü bu Ty. Burda karşılaştığın şey bu işte. Bizim gönderdiğimiz aşk titreşimleri sayesinde sen küçük, tatlı kıçını kaldırıp buraya geliyosun ve sonra da mal almak için mangırımızı kazanmaya gidiyoruz. Öööf! Mal için deliriyo olmamızın aşkla ne ilgisi var lan! Harry, eli Marionın sırtında, kızı arkaya doğru eğdi ve Russ Columbo gibi şarkı söylemeye başladı: Ah, bu sana göre delilik ama bana göre aşk. Tanrım sen izin ver de şu herif beni iyice delirtmeden, işe başlayana kadar hayatta kalabileyim. Valla çok uzun sürcek bişey diil be abi o dediğin, iki dakkalık iş. Ve Harry tekrar katılarak gülmeye başladı ve Marion başını sallayarak kıkırdadı. Of Harry ya, çok korkunçsun! Ve Tyroneun gözleri bir an için sonuna kadar açıldı ve yüzünde yalandan bir inanmazlık ifadesiyle Harryye baktı: Birinin bunu

vurması lazım coni; şöyle canı *çooooook* acısın!.. Ve Tyroneun kıkırdamaları Harrynin kahkahalarına karıştı ve Marion gülmeye başladı ve hep beraber masaya oturdular ve Marion gülmeyi bıraktığında kahveleri tazeledi ve Harry nihayet bir iki derin nefes alacak kadar sakinleşti ve bir melodi takıldı zihnine ve bu melodi tamamen hâkim oldu zihnine ve gözlerini yarı yarıya kapadı ve bir yandan şarkıyı dinlerken bir yandan parmak şıklatıyordu. Öööfff, bu herif tam bi kaçık ama böyle kafadan daha çekilir... Ulan hoşuma gitti be! Ve Marion gülmeye başladı ve Tyrone kıkırdamaya devam etti ve Harry ona yüzündeki artist ifadeyle baktı: Sen takıl be abi! Ve başını sallamaya ve parmak şıklatmaya devam etti ve Tyrone C. Love ikinci kahvesini bitirdi ve gözlerindeki menteşeler kapakları çat diye açtı ve üçüncü kahvesini içmeye başladı ve bir sigara yaktı ve arkasına yaslandı: Sen şakımaya devam et baba. Ve başını sallamaya ve parmak şıklatmaya başladı ve Harry, gözleri hâlâ yarı açık, kolunu avcu yukarı bakacak şekilde yana uzattı ve Tyrone beşliği çaktı: Oooof, başarıcaz coni! Ve Harry de beşlik çaktı: Ayyynen öyle. Ve Marion, Harryye yaslandı ve Harry kolunu ona doladı; müzik dinliyorlar ve kararlılığın gücünün içlerinde nabız gibi atışını hissediyorlar, arada sırada başlarıyla saati işaret edip, yeni bir boyuta geçmek için vaktin, artık çabucak geçmeye başlayan vaktin, gelmesini bekliyorlardı...

Diyetin ilk günü sona ermişti. Yani, hemen hemen. Sara her zamanki koltuğunda oturmuş, bir bardak suyu yudum yudum içiyor, televizyondaki programa odaklanıyor, kulağına baştan çıkartıcı bir şekilde fısıldayan buzdolabını duymazdan geliyordu. Suyu, onuncu bardağındaki suyu, zayıfladığını düşünerek bitirdi. Çikolata kutusunun yerine geçen masadaki sürahiyi alarak bardağını tekrar doldurdu. Eğer sekiz bardak su yararlıysa, on altı bardak iki katı yararlı olur ve belki de ilk haftada on kilo veririm. Su bardağına baktı ve omuz silkti: Bütün gece otursam bile on altı bardak içemem. Biraz daha içersem bütün gece oturucam

zaten. Zayıfladığını düşünerek bardağını yudumladı. Buzdolabı, dolapta duran hamursuz ekmeği hatırlattı. Sara yüzünü çevirmeden kendi işine bakmasını söyledi ona. Senin o dolapla ne işin var zaten? Sendeki ringa balığını hatırlatman zaten fena, bi de üstüne dolaptakilerden bahsediyosun. Sudan birkaç yudum daha aldı ve ekrana baktı ve kulaklarını buzdolabından gelen seslere tıkadı; ama dolap bu engeli delmeyi başardı ve ona ringadan, mis gibi, lezzetli, ekşi kremalı ringadan bahsetmeye devam etti; yakında yemezse balık bozulacaktı ve o nefis ringa lokmalarının çöpe gitmesi ne kadar fena olurdu. Bay İlgiliye bak sen! Yemek bozulucak diye bu kadar endişeleniyosan niye bunun olmasına izin veriyosun. Bu senin işin *meshuggener**. Senin işin yemeklerin bozulmasını engellemek. Sen işini yaparsan ringaya bişey olmaz zaten, anlatabildim mi? Suyundan bikaç yudum daha aldı: *zayıf, zayıf, zayıf, zayıf.* Keşke bi tartım olsaydı. Tartılıp diyetin nası gittiğini görebilirdim. Ay şimdi üstüne çıksam inlerdi heralde. O kadar su içtik. Biraz daha içersem akıp gidicem. Program bitti ve Sara esnedi ve gözlerini kırpıştırdı. Hemen yatmayıp gece programını izlesem mi diye düşündü ama bu düşünceden hemen vazgeçti. Vücudu ağrı içindeydi ve uyku için yanıp tutuşuyordu. Ne gündü ama! Saçı giderek *o* kırmızıya yaklaşıyordu. En azından bir aşinalık söz konusuydu artık. Biraz daha su içti: *zayıf, zayıf.* Anketten hâlâ bi haber yok. Bi posta kutusuna semazenler gibi döne döne gidiyo, benzetmemi maruz görünüz. Ve yumurtalar ve greyfurt, bir, iki, üç ve biraz da marul, teşekkür ederim. Uzun, yorucu bi gün. Yatağa gidicek halim yok nerdeyse. Birdenbire buzdolabını hatırladı: Eğer bana bir hamle yapmaya kalkışacak olursa ona vururum, hem de *tuchi*sinden **diil. Suyunu bitirdi: zayıf, za... *zophtic, zophtic, zophtic.* Ayağa kalktı ve içindeki lukurtuyu dinledi: Kendimi akvaryum gibi hissediyorum. Televizyonu kapadı, sürahiyle bardağı lavaboya koydu ve başı dik, omuzları geride, sağa sola kaymadan, gözleri amacına kilitlenmiş bir halde buzdolabının önünden geçti; korkudan tir

* Yidiş dilinde, aptal; sapık herif. (ç.n.)
** Yidiş dilinde, kıç. (ç.n.)

tir titreyen düşmanını alt ettiğini biliyordu. Şuna bakın nasıl da kendi kendine hırnurdanıyo; dişleri zangır zangır titriyor... Ve bir kraliçe gibi, bir televizyon kraliçesi gibi gitti yatak odasına. Yatağına yavaş yavaş, anın tadını çıkararak bıraktı kendini ve gerindi: Tanrım bu güzel yatağı verdiğin için sana şükürler olsun! Yıpranmış geceliği yumuşacık, serin, ipek gibiydi ve yumuşaklık onu sarmalıyordu sanki ve karnından bir huzur ve neşe hissi zarifçe, bir göletteki dalgalar gibi tüm bedenine yayıldı ve gözlerinin üzerinde durmuş dinlenirken, Sara mutluluk dolu, tazeleyici bir uykuya dalıp gitti.

Marion onları erkenden kovaladığından Harryyle Tyrone işe ilk gelenlerdendi. Aslında bu da çok bir şey değiştirmedi; zira o kadar az insan damladı ki, gelen herkes işe alındı. Harryyle Tyrone, evden çıkmadan birer dexy daha aldıklarından kendilerine gelmiş, çalışmaya hazırdı. Sıcak, nemli bir geceydi ve gazete balyalarını kamyonlara atarken gözeneklerinden ter fışkırıyordu; ama gazeteleri atmayı sürdürdüler ve güldüler ve kıkırdadılar ve konuştular ve neredeyse altı kişilik iş çıkardılar. İlk kamyonu doldurduktan sonra başka bir kamyona yardım etmeye gittiler; onlar balya balya gazeteleri sanki bu eğlenceli bir oyunmuş, bir ayrıcalıkmış gibi kamyona atarken diğer tipler geride durmuş, başlarını sallıyorlardı. Tiplerden biri ağırdan almalarını söyledi: Oğlum işin içine sıçıcaksınız ha! Nası yani? Zaten bizi hayvan gibi çalıştırıyolar; bi de siz gelip böyle hayvan gibi çalışırsanız, aynı şeyi her gün beklicekler bizden. Başka bir tip onlara birer kutu bira uzattı: Hah, alın bakalım da biraz sakin takılın. Biz buraya sürekli geliyoruz, anlatabiliyo muyum? Ve aynen böyle devam etsin istiyoruz. Oooof, anladım abicim ben seni! Biz aynen sakin takılmaca. Kimsenin kimseye yamuk yapmasını istemeyiz coni. Aynen. Harry biranın yarısını bir yudumda götürdü ve sonra elinin tersiyle ağzını sildi: Ulan iyi geldi be! Ağzımın kuruluğunu aldı gitti. Öbür tipler Harryyle Tyroneun sırtını sıvazladı ve herkesin keyfi yerine geldi ve kamyonları doldurma işi bittiğinde

bir düzine birayı onlar ısmarladı ve ikinci parti kamyonun gelmesini beklerken dağıttılar biraları. Daha sonra ortada birkaç şarap şişesi dönmeye başladı ve dexylerin keskinliğini yumuşatan alkolü alan Harryyle Tyrone kendini oldukça iyi hissediyordu. İlaveten bir iki saat daha çalıştılar ve o gece ne kadar para kazandıklarını hesaplamaya çalışırken bokunda boncuk arayan maymunlar gibi yerindeydi keyifleri. Ödemelerinin o gece yapılmayacağını anladıklarında ikisinin de tadı kaçtı; çeklerini haftanın bitiminde alabileceklerdi. Öööf! Şimdi ayıp diil mi bu ya! Ayıp diil mi ulan bu! Siktir et be abi! Neyse ne. Böylece paramızı bi seferde topluca alıcaz ve malı almak için yeteri kadar biriktirinceye kadar çarçur eder miyiz diye endişelenmicez. Yani öyle olabilir tabi de, zaten çalışmak çok tuhaf geliyo, bi de para almadan çalışmak iyice başka bişey oluyo be coni. Çok takma be oğlum Ty. Marionın sana verdiği sakinleştiricileri al sen, sonra da dinlenmene bak. Bikaç gece daha çalıştık mı dalgayı alabilicez. Harry elini uzattı ve Tyrone da beşliği çaktı. Aynen öyle yavrum. Ve Harry de ona çaktı ve sabah trafiğine ve güneşe kalmadan evlerine varabilmek için gazete kompleksinden aceleyle çıktılar.

Harryyle Tyrone gittikten sonra Marion evi ağır ağır, kendi kendine şarkı söyleyip bir melodi tutturarak topladı. Daire küçüktü ve bardakları ve kahve kabını temizleyip kaldırmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu. Kanepeye oturdu ve ellerini bedenine dolayıp müzik dinledi. İçinde çok tuhaf bir his vardı; öyle bir histi ki bu, yabancı olmakla beraber tehditkâr değildi. Marion bu hissin üzerine düşündü, bu hissi tahlil etmeye çalıştı ama bir türlü tam olarak tanımlayamadı. Bir sebepten ötürü Avrupadaki müzelerde, özellikle de İtalyada gördüğü sürüyle madonnayı düşünüp duruyordu ve zihni İtalyan Rönesansının parlak mavileri ve parlak ışığıyla doluydu ve Akdenizi ve denizin ve göğün rengini ve neden İtalyanların ışıkta usta olduklarını ve neden maviyi önce ya da sonra kimsenin onlar gibi kullanamamış olduğunu Napolide, tepedeki bir restorandan Capri Adasına

bakarken nasıl da bir anda fark ettiğini düşündü. Restoranın taraçasında, ağdan bir sayvanın altında oturduğunu hatırlıyordu: güneşin onu ılık ılık, yeni bir yaşam enerjisiyle doldurduğunu ve hayal gücünü ateşlediğini, birkaç asır önce o ışık ve renkler arasında oturup Vivaldinin yaylılarının o havada titreşerek çağlamasını dinlemenin nasıl bir şey olabileceğini deneyimlediğini hatırlıyordu ve etraftaki kulelerden Gabrielin baladları çağıldarken güneş ışıklarının vitrayları delip geçtiği, oyma sıraların üzerinde parıldadığı bir katedralde oturup bir Monteverdi Ayini dinlediğini... Hayatında ilk defa, orada yaşadığını, gerçekten ve hakikaten yaşadığını hissetmişti; sanki var olması için bir nedeni, hayatında bir amacı vardı ve o, bu amacın ne olduğunun farkına varmıştı ve artık bu amacı kovalayacak ve yaşamını ona adayacaktı. O yaz ve sonbahar boyunca, sabah, öğlen, akşam resim yapmış, sonra hâlâ ustaların nağmeleriyle yankılanan sokakları arşınlamıştı ve sanki her bir taşın, her bir çakıl taşının kendine ait bir hayatı ve varoluşunu anlatacak bir sözü vardı ve Marion da her nasılsa, her ne kadar muğlak olsa da, bu sözün bir parçası gibi hissetti kendini. Bazı geceler bir kafede genç sanatçılar ve şairler ve müzisyenler ve kim bilir daha kimlerle oturur, şarap içer, güler, tartışmalara girerdi ve hayat Akdenizin berrak güneş ışığı gibi heyecanlı, elle tutulur ve canlıydı. Sonra, kışın griliği kuzeyden yavaş yavaş aşağı süzülürken, kendi enerjisi ve esini de tüpünden akan bir boya gibi sızmaya başladı sanki ve artık boş bir tuale baktığında gördüğü resmedilecek bir tablo değil, sadece boş bir tual, iki üç parça tahtaya gerilmiş bezden ibaret bir şeydi. Sadece bir tualdi. Daha da güneye gitti. Sicilyaya. Kuzey Afrikaya. Güneşi geçmişe, çok yakın geçmişe doğru izlemeye çalışıyordu ama tek bulduğu kendisiydi. İtalyaya döndü ve bütün tablolarını, malzemelerini, kitaplarını ve ıvır zıvırını sağa sola dağıttı. Napolinin tepesindeki o restorana döndü ve orada her hafta saatlerce oturup Vesuviusa, Capriye, körfeze, gökyüzüne bakarak o eski hislerini son nefesini vermek üzere olanların çaresizliğiyle yeniden uyandırmaya ve mücevher gibi şampanyalar içerek kısacık bir ömür önce hayal gücünü hemen

hemen ateşlemiş olan o alevi yeniden canlandırmaya çalıştı; ama şarap gün ışığında ve ay ışığında parıldasa da, bir zamanlar alev alev olan ateş sönmüştü ve Marion sonunda içindeki taş gibi soğukluğa yenik düştü. İtalyadan ayrılışını ve Amerikaya, ailesinin tiksinçliğine, hayatının donuk parlaklığına dönüşünü ürpererek hatırladı. Kanepede oturmuş, o sefil, mutsuz dünlere dönüp bakarken elinde olmadan ürperdi yeniden; sonra gülümsedi ve kollarını bedenine daha da sıkı doladı ama soğuktan, korkudan ya da çaresizlikten değil, sevinçten. Onlar yakın ve uzak geçmişte kalmıştı. Geride kalmıştı. Bitmişti. Hayatında yeniden varoluşunu anlatacak bir söz... bir amaç vardı. Yeniden izleyeceği bir yön vardı. Gücüne ihtiyaç vardı. Harryyle beraber göğün ve denizin o mavi tonlarını yeniden yakalayacaklar ve yeniden alevlenen arzularının sıcaklığını hissedeceklerdi. Yeni bir rönesansa doğru ilerliyorlardı.

Sara gece yarısı usulca uyandı ve uzun saniyeler boyunca karşı koymaya çalışsa da nihayet yataktan kalktı ve mesanesinin ısrarcı baskısını rahatlatmak üzere sendeleye sendeleye banyoya gitti. Gözlerini kırpıştırarak açmaya çalıştı ama onun bu çabalarına baş eğmeyen gözlerini neredeyse hiç açmadan, zayıflayacağını düşünerek oturdu. Hâlâ için için uyuyor olmasına ve zihninin dağınıklığına ve bulanıklığına rağmen vücudundan akıp giden suyun ve bereketinin nedeninin farkındaydı: *zayıf, zayıf, zayıf*... Birden doğruldu: *zophtic, zophtic, zophtic*... Neden en iyi ikinci olmaya razı olayım ki? Hâlâ için için uyur bir halde durup birkaç saniye boyunca, sifondan akan suyu sevinçle izledi ve dinledi ve bunun sebebi kanalizasyona ve oradan da okyanusa gidenin sadece istemediği kiloları değil, eski bir yaşamın, yalnız bir yaşamın, abes, varlığının gereksiz olduğu bir yaşamın da olduğunu biliyor olmasıydı. Bazen Harrysinin ihtiyacı olurdu ona; ama... Sifonun dolarken çıkardığı müziği dinledi ve tazeliğin içine dolduğunu ve yakında yeni bir Sara Goldfarb olacağını bilerek bir uyur uyanıklık halinin yarattığı pusun arasından gülümsedi. Klozetteki taze

su billur gibiydi ve serin ve canlandırıcı görünüyordu; klozetin içinde bile serin ve güzel görünüyordu. Temiz temizdir ve yeni de yenidir... Yine de ben musluktan içmeyi tercih ederim efendim, teşekkür ederim. Sara hafif, zıplar gibi adımlarla yatağına döndü. Yatağa uzandığında çarşaflar serin ve canlandırıcıydı ve gözkapaklarının iç yüzeyinde yansımasını gördüğü gülümsemeye iyice dalıp giderken, parmak uçlarını geceliğinin ipeksi yumuşaklığında bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Yavaş yavaş, ağır ağır nefes aldı ve sonra uzun uzun, mutlulukla iç çekerken uykuyla uyanıklık arasında, ağırlıksız neşede süzüldü ve bedeni boyunca karıncalanarak yayılan bu duyuların ayak parmaklarının oralarda bir yerde kaybolup gidişini uyuşukça hissederken eski, pofuduk yastığını kucakladı ve kendine bir iyi geceler öpücüğü kondurdu ve rüyalarının rahatlığına hevesle yelken açtı.

Mariona geldiğinde Harrynin kafası hâlâ iyiydi. Marion ona birkaç tane uyku hapı verdi ve bir süre kanepede oturup bir sarma içtiler; sonra Harry esnemeye başladı ve yatmaya gittiler ve bunaltıcı gün boyunca uyudular.

Saçı bugün mükemmeldi. Ne renk ama! O kadar görkemli ki insanın kendini camdan atası geliyo. Şimdi acele etmelisin ve dipleri çıkmadan programa çıkmalısın. İnan bana, ben de istiyorum; öte yandan, biraz daha kilo vermemi bekledikleri için çok mutluyum. Ben sahnede yürürken ortalığa derin bi sessizlik çökücek görüceksin. Omzumun üstünden şöyle bi bakıcam ve beni yalniz birakiniz diycem. Şimdi de İsveç Amerikalısı mı oldun, noldu? Kıkır kıkır güldüler ve Sara, bu kırmızı saçıyla kırmızı elbisesinin nasıl görüneceğine bakmak için eve döndü. Elbiseyi, altınrengi ayakkabıları giydi ve elbisenin sırt kısmını mümkün olduğunca birleştirmeye çalışarak aynanın önünde poz vere vere döndü durdu. Sırt kısmı biraz daha kapanıyor gibiydi. Kilo verdiğini hissedebiliyordu. Minik çığlıklar atarak kıpraştı ve aynadaki

aksine gülümsedi ve kendine bir öpücük yolladı: Çok harikasın, bebek gibisin! Minik çığlıklar atarak tekrar kıpraştı, elini öptü ve aynadaki aksine sırıttı: Greta Garbo diilsin ama Wallace Beery de diilsin yani. Omzunun üstünden buzdolabına doğru baktı: Görüyo musun Bay Ukala, Bay Süslü Ringa Lokması? Şimdiden oluyo üstüme. Aşağı yukarı bikaç santim daha incelince üstüme tastamam, mis gibi oturucak elbisem; teşekkür ederim. Balığın sende kalsın. Kim ister senin ringanı? Ben yumurtamı ve greyfurtumu seviyorum. Ve de marulumu. Biraz daha poz verip gösterişli bir şekilde yürüdükten sonra öğlen yemeğini yemeye ve sonra da dışarı çıkıp güneşlenmeye karar verdi. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade, buzdolabından yumurtayı, greyfurtu ve marulu çıkardı. Başını buzdolabına küçümser bir tavırla şöyle bir savurdu ve kapısını kıçıyla kapattı. Eee, nassınız Bay Boşboğaz? Nasıl göründüğümü görüyosunuz ve görüyorum ki nutkunuz tutulmuş. Buzdolabının önünde şuh birtakım pozlar attıktan sonra kendi kendine bir melodi tutturarak yemeğini hazırlamaya başladı; şarkı söylüyor, kıvırtıyor, kendini güvende ve kendinden emin hissediyordu. Yemeğini bitirdikten sonra bulaşıkları yıkadı, kaldırdı, sandalyesini aldı ve evden çıkmadan önce parmak uçlarını öpüp buzdolabına sevecen bir tavırla vurdu hafifçe. Ağlama tatlım. Harrymin dediği gibi: Rahat ol! Kıkırdadı, televizyonu kapattı ve evden çıkarak güneşin altında oturan hanımların yanına gitti. Sandalyesine güzel bir yer buldu ve gözlerini kapattı ve diğerleri gibi yüzünü güneşe döndü. Konuşurken kıpırdamıyor, doğrudan güneşe bakmaya devam ediyor ancak arada sırada, hep güneşe bakıyor olmak için sandalyelerini döndürüyorlardı. Hangi program olduğu belli oldu mu? Bişey duydun mu? Nası duyabilirim? Belgeleri daha dün verdim postaya. Belki yarın bişey gelir. Daha da uzun sürebilir. Hangi program olduğu ne fark eder ki? Ben böyle düşünüyorum. Önemli olan televizyona çıkıcak olmam. Sana önceden söylicekler ama dimi? Programdan sonra söylicek halleri yok ya canım!.. Yanında arkadaş götürebilicek misin? Sara omuz silkti: Nerden bileyim yahu? En azından bi hamalın olsun yanında. Onca ödülü kim taşıycak? Sen bana

güven, taşırım ben. Özellikle de Robert Redfordı. Onu taşımak için hamala gerek yok. Kadınlar bir yandan güneşe bakarken, bir yandan da başlarını sallayarak güldüler ve önlerinden yürüyerek geçmekte olan diğer kadınlar Sarayla konuşmak için durdular. Orada oturmaya başlayalı henüz yarım saat olmuştu ki, mahallenin bütün kadınları etrafına toplaşmış konuşuyorlar, sorular soruyorlar, kıkırdıyorlar, onun adına umut ediyorlar, iyi dileklerde bulunuyorlardı. Sara kendini, sadece güneşten değil, kendisine bir anda gösterilen bütün bu ilgiden dolayı da ısınmış hissediyordu. Kendini bir yıldız gibi hissediyordu.

Marion birkaç eskiz defteri, kurşunkalem ve resim kalemi aldı. Bir de kalemtıraş. Pastel boya da almak istiyordu ama bir sebepten dolayı onları almayı canı o kadar çekmediğinden şimdilik boş verdi. Daha sonra istediği zaman alabilirdi nasıl olsa. Belki birkaç gün içinde şehre iner ve büyük sanat malzemeleri satan büyük mağazalarda dolanıp durur, tuallere, çerçevelere, şövalelere, fırçalara dokunup onları koklar, şöyle bir göz atardı. Kendine bir stüdyo bulana kadar yağlıboya almak gibi bir niyeti yoktu; ama suluboya çalışmak istiyordu. Şu anda tamamen buna odaklanmış durumdaydı. Nefis, kırılgan suluboyadan renklere dönüştürebileceği ışığı, hassasiyeti hissedebiliyordu içinde. Evet, suluboyanın en çok bu özelliğini seviyordu: kırılganlığını. Yerinde duramıyordu. Zarif, yarı saydam, Venedik camından bir vazonun içinde duran tek bir gülü resmetmek için inanılmaz bir istek duyuyordu içinde. Gül belki de bir kadife parçasının üzerine yatırılmış da olabilirdi. Evet, bu da harika olurdu. Çok hafif gölgesiyle. O kadar zarif ve kırılgan ki insan hoş kokusunu alabiliyor. Eh, görücez bakalım!.. Belki bikaç gün içinde. Ama şu anda gözümü ve elimi yeniden canlandırmak için biraz eskiz çalışmalıyım. Sokakta yürürken gördüğü her şeyi çizmek için neredeyse dizginlenemez bir arzu duyuyordu; her şey o kadar canlı, o kadar hayat doluydu ki... Burunların, gözlerin, kulakların şeklini hemen fark ediyordu; yüzlerin, elmacık kemiklerinin, çenelerin yü-

zeyini; boyunların kıvrımını ve elleri. Ellere bayılıyordu. Ellere ve parmakların şekline ve insanların genelde ellerini tutuş ve onlara davranış biçimine bakarak o kadar çok şey söyleyebilirdiniz ki... Çok gençken, bir çocukken, Mikelanjelonun Yaratılış Tablosunu ilk defa görmüştü ve Tanrının Ademe hayat verişine ilişkin sahnenin detayını gördüğünde resim o anda ve geri dönülmez biçimde kazınmıştı zihnine. Daha sonraki yıllarda tablonun üzerine çalıştıkça resmin ardındaki basit tasavvurdan ve ellerin duruşundaki inanılmaz hikâyeden daha da etkilenmişti. Kendi çalışmalarına da katmaya çalıştığı bir duruştu bu ve arada sırada bunu yapmayı başardığını hissediyordu; en azından bir noktaya kadar. İster insan olsun ister başka bir şey, bakana resimdeki objenin duruşuyla, resimle ilgili temel ve doğrudan bir şeyler söylemek, tualin yüzeyine en derindeki hislerini aktarmak istiyordu... tavrını sanatıyla ifade etmeyi ve duyarlılığının görülmesini ve hissedilmesini istiyordu.

Bundan sonra birbirini izleyen günler Marion, Harry ve Ty için hemen hemen aynıydı. Harryyle Ty geceleri uyarıcılarını alıp deli gibi çalışıyorlar, öbür tiplerin mal yüklü kamyonu gelince olabildiğince yavaşlıyorlar, sonra iki üç tane uyku hapı alıyorlar ve gün boyu uyuyorlardı. Bir kere yaptığı herhangi bir şeyin onun için alışkanlığa dönüşebildiği Harry ikinci geceden bu rutine alışmıştı; o yüzden eve geldiğinde Marionla bir iki saat sevişiyor, sonra onun uyku haplarından birkaç tane alıyor ve sızıp kalıyordu. Bu şeylerle nası kilo verdiğini şimdi anlıyorum; takır takır atıyosun üzerinden kiloları. Biliyo musun, erkeklere etkisi tam tersi, yani olumsuz. Öyle mi? Aynen. Erkekleri tamamen iktidarsız ve bazen de ilgisiz yapıyo. Zormuş be! Benim öyle bi derdim yok valla. Gel bakiyim buraya! Harry, Marionı yatağa çekip boynundan öperken Marion kıkırdıyordu. Napıyosun? Harry başını arkaya atıp Mariona baktı: Anlamadıysan beceremiyorum demektir. Güldüler ve Harry onu boynundan, omzundan ve göğsünden öptü ve dudaklarını hafifçe ıslatıp karnını öptü: Bakalım

canını çıkarabilecek miyim?.. Hangisinin? Kaç tane var? Ve ikisi de güldü ve kıkırdadı ve günü uyuyarak geçirme vakti gelene dek sevgi dolu bir sabah geçirdiler.

Gece, Harry işteyken Marion kanepesinde eskiz defteri, kurşunkalemi ve resim kalemiyle oturuyordu. Bağdaş kurdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kapattı ve Harryyle hep beraber olacakları geleceğe kayıp gitmesine izin verdi zihninin ve kafe hep doluydu ve NEW YORKERda hakkında bir makale çıkmıştı ve çok piyasa bir yerdi ve bütün sanat eleştirmenleri oraya gelip takılıyor, kahvelerini içiyor, hamur işlerinden yiyor, Marion tarafından keşfedilmiş yarının büyük sanatçılarının tablolarına bakıyorlardı. Ve sanatçılar ve şairler ve müzisyenler ve yazarlar içerde oturmuş sohbet ediyorlar, tartışmalara giriyorlar ve zaman zaman Marion kendi tablolarını sergiliyor ve diğer bütün ressamlar tablolara bayılıyordu ve hatta eleştirmenler de çalışmalarını beğeniyor ve eserlerinin duyarlılığına ve farkındalığına methiyeler düzüyordu ve Marion kafede değilken kendini stüdyosunda resim yaparken görebiliyordu ve resimlerden yayılan ışık göz kamaştırıyordu ve sonra eskiz defterini eline alan Marion eskizini yapacak bir şey bulmak için etrafına bakındı ve gördüğü hiçbir şey tam olarak yapmak istediği şeye benzemiyordu sanki, o yüzden mutfaktan veya oturma odasından aldığı nesnelerle bir natürmorta başlamayı denedi ama ona ne esin ne de heyecan veren bir şey bulabildi; sanki o da o yüzden, fantezilerine döndü ve onların verdiği rahatlık ve güvencenin tadını çıkardı ve fanteziler kanepede oturup kurşunkalemlere, resim kalemlerine ve el değmemiş eskiz defterine bakmaktan daha gerçekti.

Sara posta kutusunu her gün etraflıca kontrol ediyordu ama McDick Şirketinden hâlâ bir haber yoktu. Yine de diyete asıldı asılmasına ama bir kap dolusu marul yemesine rağmen bu çaba giderek daha da zor bir hal alıyordu. Günü Ada ve diğer hanım-

larla güneşin altında geçiriyor ve kadınlar yine geliyor ve sorular soruyor ve Sara onlara kırmızı saçını gösteriyor ama hâlâ yeni bir gelişme olmuyordu. Güneş binanın ardında kaybolduğunda hanımların bir kısmı, özellikle de yanlarında yansıtıcıları olanlar, evlerine döndü; ama Sara ve iki üç tanesi dışarıda kalarak serin gölgenin keyfini çıkardı. O zaman bile aklından yemeği atıp, yakında bir bilgi yarışmasında yarışmacı olacağı için gördüğü özel ilginin tadını çıkarmak kolay değildi; gözünün önüne füme balıklar, hamur işleri, mis gibi peynirli Danimarka çörekleri geliyordu ve bu görüntüler o kadar netti ki Sara onların kokularını alabiliyordu ve ağzına neredeyse tatları geliyordu ve Sara gülümserken ve dudaklarını yalarken hanımların sesleri uzaklarda kaybolup gidiyordu. Ama, her zamanki koltuğunda televizyon izleyerek tek başına geçirdiği geceler daha da fenaydı; sırtını döndüğü televizyonun kulağına fısıldadığını duyabiliyor, midesi korkudan düğüm düğüm oluyor ve bir ağırlık göğsünü sıkıştırıyordu. Sırf onun canını sıkıyor olması yetmiyormuş gibi ringa da başlamıştı. Dedikoducu karılar işte. Hiç susmuyolar. Sürekli çan çan çan! Kulakları sanki suyun altında gibiydi. Ben kendimi iyi hissediyorum; öyleyse neden gidip kasap Maurrieye musallat olmuyosun Onun başparmaklarını ısırıp kopar. Herkese iyilik yapmış olursun. *Soğanlı, baharatlı, ekşi kremalı, hmmmmm*... Seni duymuyorum! *Yanında sıcak soğanlı ekmekle*! Ben Kaiseri seviyorum, sağ olun; hem zaten aç da diilim. *Ve midendeki guruldama beni uyutmuyo*. Gurul murul; o zayıfladığını düşünen midem benim bi kere! *Ve füme balık saçın gibi kırmızı; yanında krem peynir ve çörek*... Kim ister ki? Bi gün daha geçtikten sonra öğlen yemeğinde güzel etimi yiyicem ve sen ölsen de umrumda olmaz; teşekkür ederim. Ve Sara bir bardak su daha içti: *zophtic, zophtic*... Ve bardağı lavaboya koydu ve kırmızı saçını buzdolabından yana şöyle bir savurdu, kıçını yüzüne yüzüne salladı ve yatmaya gitti. Artık geceleri iki üç kez uyanıyordu ve su içmeyi bırakıvermek ya da azaltıvermek düşüncesi onu cezp ediyordu; ama kanalizasyona giden bütün o kiloları düşünmeye devam etti ve tuvalete gece ziyaretlerinden çok rahatsız olmayarak hiç durmadan içmeye, içmeye, içmeye...

Ama şu anda rüya görüyordu. Bazen günde birkaç rüya gördüğü de oluyordu. Odasında uçuşan tavuklar gibi; ama tüyleri bir güzel yolunmuş olan tavuklar nar gibi kızarmıştı ve arkaları da küçük karabuğday helva toplarıyla doluydu. Ve bir de o rozbif. Bir tepeden aşağı sanki onu ezecekmiş gibi üzerine doğru yuvarlanıp duruyor ama her nasılsa, hep birkaç santim yanından geçip gidiyordu, ardında içi koyu kahverengi et suyu sosuyla ve kâse kâse patates püresi ve çikolata kaplı vişnelerle dolu bir sos gemisini sürükleyerek. Rüyalarla geçen iki üç geceden sonra Sara yeter artık dedi. Hanım arkadaşından doktorun ismini öğrendi ve bir randevu aldı. Diyet hapları nedir ne değildir bilmem ama, yumurta ve greyfurt ha burama kadar geldi artık, almıyım!

Marion ona psikiyatrıyla akşam yemeğine ve sonra da konsere gideceğini söylediğinde Harry halsiz, içi oyulmuş gibi hissetti kendini ve bu yüzüne de yansıdı. Ne diye görüyosun sen şimdi onu ya. Siktir et herifi, koy götüne gitsin! Aileme terapiyi bıraktığımı söylesin istemiyorum. Her hafta aldığım o elli doları istiyorum. Marion, Harryye şefkatle baktı ve elinden geldiğince nazikçe ve özenle ve duyarlılıkla konuştu. Bitanem, onunla yatmayacağım... Harry omuz silkti ve bir elini havaya kaldırdı: Evet ya, sadece... Ona hasta olduğumu söyledim; dolayısıyla konserden sonra evine gitmeyi düşünüyo o da. Harry hislerini çaresizce saklamaya çalıştı ama bunu beceremedi ve çenesi düştükçe düştü ve surat asmayı bırakamadığı için kendine uyuz olmaya başladı. Bu ne demek oluyo şimdi? Marion gülümsedi, sonra Harrynin bu ruh halinden çıkacağını umarak hafifçe güldü; ama Harry direniyordu. Birden Marion ona sarıldı ve katıksız bir neşeyle ciyakladı: Ay Harry sen kıskandın! Harry onu gönülsüzce itmeye çalıştı ama sonra kendini bıraktı. Marion onu yanağından öpüp kollarıyla sarmaladı: Hadi ama bitanem, dola kollarını bana.. hadi... lütfen! Lütfen! Harrynin kollarını kaldırıp omuzlarına koydu ve Harry istemeye istemeye tuttu kollarını orada bir süre, sonra Marion kollarını biraz daha aşağı indirip iyice Harryye so-

kulduğunda karşı koymadı. Nihayetinde Harry de biraz bastırdı kendini ve Marionı sıkıca kucakladı ve Marion rahatlayarak iç çekti ve başını Harrynin göğsüne koydu ve sonra onu dudaklarından, yanağından, kulağından ve boynundan öptü ve onu kıvranıp kıkırdamak zorunda bıraktı ve Harry gülmeye ve ona durması için yalvarmaya başlayana dek bunu sürdürdü. Hadi, yeter... yeter be manyak karı; yoksa boynundan ısırıcam şimdi seni! Ve Marionı boynundan öpmeye ve gıdıklamaya koyuldu ve Marion da onunla beraber gülmeye başladı ve ikisi de nefes nefese bir diğerine durması için yalvarıp durdu, ta ki ikisi de kahkahalar içinde teslim olana kadar ve durdular. Marion, Harrynin kucağında, ikisi de bez bebek gibi kollarını iki yana açmış duruyor, gülmekten döktükleri gözyaşları yanaklarını gıdıklıyordu. Gözlerini ve yüzlerini sildiler ve bir iki derin nefes aldılar ve hâlâ arada sırada hafiften gülerek nefes verdiler. Ya hasta olduğuna inanmazsa? Aman Harry! Burnuna hafifçe vurdu. O kadar saf olma! Bu ne demek şimdi? Durumu nası kontrol ediceğimi biliyorum demek. Bana inansa da inanmasa da ona söylediğim şeyi kabul edicek. Üstelemek aklına bile gelmez. Öyle bi tip diil. Ya öyle bi tipse? Öyle bi tip olsaydı, canım benim, o zaman onla buluşmazdım. Harry, bitanem, ben aptal diilim. Hafifçe güldü. Deli olabilirim ama aptal diilim. Yapma ya!!! Harry yüzünde kuşkulu bir ifadeyle Mariona baktı. Karısını niye götürmüyo o konsere? Okul Aile Birliği toplantısındadır heralde. Marion omuz silkti: Nerden biliyim canım... Adam havalı yerlerde genç, güzel bi kadınla beraber görünmeyi seviyo. Tam klasik bi beyaz Amerikalı. Bu kendini iyi hissetmesini sağlıyo. Yapma ya!!! Valla bana kalsa, psikiyatra giden birisinin kesin kafadan muayene olması lazım da. Of Harry, çok rezilsin ya! Güldü ve kıkırdadı. O zaman neden gülüyosun? Bilmiyorum. Sana acıdığım için sanırım. Neyse, benim hazırlanmam lazım. Kalktı ve yatak odasına gidecek oldu, sonra döndü ve ayağa kalkmış olan Harrynin yanına geldi ve kollarını ona doladı ve ona sıkı sıkı sarıldı ve başını omzuna dayadı, gözlerini kapadı ve iç çekti... Ah Harry, canın sıkıldığı için o kadar mutluyum ki... Sen kötü hissettiğin için diil tabi bita-

nem; beni bu kadar düşünüyo olduğun için kendimi iyi hissettiğimden. Seni düşünmek mi? Şimdi kim kime hakaret ediyo ya? Sen ben sana seni sevdiğimi söylediğimde dalga geçtiğimi mi zannediyodun? Yok yok tatlım, sana inanıyorum ben. Bütün kalbimle inanıyorum. Ama yüzünün bu hali hoşuma gidiyo galiba işte. Tamam tamam, sorun yok. Marion, Harryye uzun dakikalar boyunca gülümsedi, sonra onu dudaklarından öptü ve giyinmek üzeri yatak odasına gitti: Söz veriyorum, bütün gece seni düşünücem. Harikaymış. Ben de kıçımdan terler aka aka çalışırken senin yemek yiyip şarap içtiğini, müzik dinlediğini düşünücem. Harry güldü: Eh sanırım senin kıçından ter aka aka çalışmandan daha iyidir heralde. Ve gülmeye devam etti. Off Harry iğrençsin ya! Ve kıkırdadı ve akşam için giyinirken içi rahatlayarak güldü.

Marion Arnoldla şehrin doğu yakasında, Avrupa yemekleri yapan sıcak bir restoranın ufak barında buluştu. Marion yaklaşırken Arnold ayağa kalkıp elini uzattı. Marion eli sıktı ve Arnoldın çektiği sandalyeye oturdu. Nasılsın Marion? İyiyim Arnold, ya sen? Be de iyiyim, teşekkürler. Her zamankinden mi? Lütfen. Yanında İngiliz birasıyla bir şişe Cinzano* sipariş etti. Her zamanki gibi çok zarifsin. Teşekkür ederim. Gülümsedi ve sigarasını yakmasına izin verdi. Çok geçmeden masalarının hazır olduğu söylendi ve şef garsonun eşliğinde masaya yöneldiler ve garson, Mösyö ve Hanımefendiye bu akşam nasıl olduklarını sordu ve onlar da olması gerektiği üzere kibarca gülümsediler ve başlarını salladılar ve iyi olduklarını söylediler. Marion sandalyesine yaslandı ve bedeninin mekândaki atmosferi emdiğini hissetti. Arnoldda sevdiği şey restoran seçme konusundaki zevkiydi. Her zaman küçük, sıcak, şık ve harika yemekleri olan, yani Amerikada çok nadir bulunan yerleri seçiyordu. Ortamın zarafeti devamlı yudumladığı aperatiften ziyade hissettiği parıltıyla alakalıydı. Uygun olmaman beni hayal kırıklığına uğrattı. Eh, bu konuda yapabiliceğim çok bişey yok yani... Gülümsedi. Freuda rağmen.

* Bir vermut markası. (y.h.n.)

Anita şehir dışında falan mı? Neden sordun? Bi sebebi yok canım, merak ettim sadece. Cevap vermeden önce bir süre ona baktı: Hayır değil; ama gece boyu bir şeyle meşgul olacak. Dün muhabirler bahçede, yanında iki üç "üye" onun fotoğraflarını çekiyordu. Sana kişisel bi soru sorabilir miyim Arnold? Elbette. Nasıl oldu da senle Anita çocuk yapmayı becerdiniz? Elini kaldırdı. Espri yapmaya çalışmıyorum, gerçekten; sadece siz ikiniz aynı zamanlarda hep farklı yerlerde gibisiniz de... Arnold oturduğu yerde biraz doğruldu: Eh, bu çok gizemli bir şey değil. Çocukları kastetmemiştim. Marion gülümsüyordu. Bunu biliyosun. Neden bu soruları soruyorsun; gerçekten çok ilginç. Tam olarak ne demek istiyorsun yani? Marion omuz silkti ve salyangozunu çiğnemeyi bitirdi. E söyledim ya işte, meraktan, başka bişeyden diil. Marion sipariş ettiği beyaz bordo şarabını yudumlarken, Arnold dikkatle onu inceliyordu. Ay bu harika bi şarap ya! Bir yudum daha aldı ve sonra salyangozuna döndü. Arnoldın kaşları hâlâ hafif çatıktı: İnsanlar hayatta belli bir noktaya ulaştıklarında, belli bir başarıya, kayda değer bir başarıya eriştiklerinde, ilgi alanları büyür ve perspektifleri genişler. Anitanın durumunda, yaptığı kamu işlerinde içinde hissettiği, kendini gerçekleştirmeye duyduğu içsel bir ihtiyaç, kendi kimliğini bulma ihtiyacı. Ama benim asıl ilgimi çeken şey senin böyle bir soruyu soruyor olman. Hayatındaki boşluğu bir yedek rolüne soyunarak vekaleten doldurmaya çalıştığın, kendini karımın yerine koymaya çalıştığın, o kadar bariz ki. Ay Arnold münasebetsizlik yapma! Şarabını bitirdi ve garson anında belirerek içkisini tazeledi. Arnold garsona kibarca başını salladı. Neyse canım, benim kendi kimliğimle ilgili en ufak bi endişem yok zaten. Gülümseyerek Arnoldın eline hafifçe vurdu. Gerçekten yok!.. Salyangozunu bitirmiş, bir parça ekmeği sarımsaklı tereyağına banıyordu. Resim yapmaya tekrar başladım ve kendimi harika hissediyorum. Öyle mi? Marion yemeğini bitirmişti ve garson boş tabakları aldı ve Marion arkasına yaslandı ve Arnolda gülümsedi. Öyle. Daha herhangi bi taslak bitirmedim ama çalışıyorum. İçimde biriken, dışarı çıkmak için çabalayan tabloları hissedebiliyorum. Madem öyle... çalışmala-

rını görmeyi çok isterim. Biliçaltına dair bana müthiş bir içgörü sağlayacaklarına eminim. Ben şimdiye kadar bilincimin altını üstünü öğrenmişsindir diye düşünüyodum. Yani yabancısı değilim elbette; ama çalışmaların bilinçaltına başka bir gözle bakmamı, yeni bir bakış açısıyla yaklaşmamı sağlayabilir. Şöyle ki, orada bütün savunma mekânizmalarının devre dışı kalmış olmasının yanında, semboller de rüyalarındakinden çok daha bariz görünücek ve serbest çağrışımları tahlil ederek vardığımız sonuçlara harika birer destek elde etmiş olacağız. Bakalım belki bi gün eskizlerimi göstermek için eve çağırırım seni. Ve çatalıyla kurbağa bacağından minik bir parça koparırken Marion kıkırdadı.

Konserden sonra, son bir içki içmek için bir mekâna gittiler. Arnold skoçunu çok da zevkle içmiyordu ama Marion şartrözünü* yutmadan önce ağzında dolandırmaya bayılıyordu. Harika bi konserdi, tek kelimeyle harika! Sanki hâlâ konseri dinleyebiliyormuş gibi derin bir ifade vardı suratında; özellikle de Mahleri. Bütün eserleri bi yana, onun Diriliş Senfonisini ne zaman dinlesem uzmanların neden Mahlerin müzikte romantizmi son aşamasına taşıdığını söylediklerini anlamaya başlıyorum. İçim dolup taşıcakmış gibi hissediyorum; sanki çiçeklerle kaplı bi yamaca çıkmışım, hafif bi esinti saçlarımı uçuşturuyo ve ben kendi etrafımda dönüp duruyorum ve güneş ışığı kuşların kanatlarından ve ağaçların yapraklarından yansıyo... Ve Marion gözlerini kapayıp iç çekti. Katılıyorum; eksiksiz bir performanstı. Bence şef, Mahlerin duygu karmaşasının tam yüreğine inmeyi başardı. Belli ki Mahlerin bu duygu karmaşasını bilinçdışı aracılığıyla müziğine nasıl yansıttığını anlamış. Marion kaşlarını çattı: Ne duygu karmaşası? Yaşamındaki temel çatışmalar. Yahudi kimliğiyle uzlaşması ve kariyerini ilerletmek için bu kimlikten vazgeçmeye niyetli olması. Beste yapma arzusuyla, yaşamını idame ettirmek için paraya ihtiyacı olduğundan orkestra şefliği yapması arasındaki bitmek bilmeyen çatışma. Perde değiştirirkenki tavrına bakılırsa, bu değişikliklerden o çatışmaların sorumlu olduğunun farkında olmadığı çok açık. Tıpkı Tanrıya karşı olan tav-

* Bir likör cinsi. (y.h.n.)

rındaki değişikliklerden sorumlu oldukları gibi. Ama ikinci senfoniyi yazdığında o iş sona ermişti. Görünürde; ama Mahlerin müziğini çok dikkatli dinledim ve adamakıllı tahlil ettim ve her ne kadar bir şeyler söylemiş, hatta bu söylediklerine bilinçli zihninde inanmış bile olsa, bilinçaltının çatışmayı çözümlememiş olduğuna şüphe yok. Arnold derin bir nefes aldı: Mahlerin müziği analitik bir açıdan bakıldığında son derece ilginçtir. Ben çok tahrik edici buluyorum. Marion gülümsedi ve boş bardağını masaya koydu: Valla ben müziğini hâlâ seviyorum. Onu dinlerken kederlemek beni mutlu ediyor. Ben gitsem gerçekten iyi olacak Arnold. Son zamanlarda bir hayli koşturup durdum; çok yorgunum. Peki. Marionı eve bıraktı ve Marion arabadan inmeden önce yarı gülümser yarı yılışır bir tavırla sırıttı: Bikaç hafta içinde ararım seni. Uygun olurum gibi geliyor. Arnold onu öptü ve o da Arnoldı öptü ve arabadan indi. Arnold, Marionın apartmana girmesini bekledikten sonra uzaklaştı. Marion eve girer girmez bir sarma yaktı, sonra üzerini değiştirdi, pikapa Mahlerin Kindertotenliederini koydu ve eskiz defteriyle kalemlerini alıp kanepeye oturdu. Defteri kucağında düzeltip durdu; yarısı bitene kadar çekip durduğu sarmayı söndürdü ve hayalinde eskiz defterine aktarabileceği bir imge yaratmaya çalıştı. Çok da zor olmamalı. Mahler... iyi ot... bir şekilde bir şeyler canlanmalı. Kendini çok zorladığını fark edince arkasına yaslandı ve gevşedi ve ilhamın gelmesini bekledi. Defter hâlâ boştu. Bir modeli olsaydı keşke. İhtiyacı olan buydu. Bir model. Çizme dürtüsünün içinden çıkmak için yalvardığını, kendini ifade etme ihtiyacından kuvvet aldığını hissedebiliyor ama kapıları bir türlü gevşetemiyor, bu kuvvete bir türlü yön veremiyordu. Ayağa fırlayıp masadan iki üç tane kadın dergisi aldı ve dergileri hızla karıştırarak içinde bebek ve anne olan bütün reklamları ve makaleleri işaretlemeye başladı ve bulduğu, kafasındakine uyan birkaç taneyi kesip çıkardı ve onları model olarak aldı ve çizmeye başladı; başta tereddütlü, sonra giderek artan bir hız ve güvenle. Anneleri ve bebekleri değişik ifadelerle farklı konumlarda ve farklı farklı eşleştirerek çiziyor, ifadeler giderek daha da melankolikleşiyordu. Bir çocuğun

çarpık şekilde durduğu eskizini çok hızlı çizdi: çocuğun yüzünde dilsiz bir acı ifadesi vardı ve annenin ifadesi bir anda Edvard Munchın gravüründeki adama benzedi ve Marion eskize her açıdan büyük bir dikkatle baktı ve iki figürle de derinden özdeşleştiğini duyumsayarak heyecanlandığını ve esinlendiğini hissetti. Bebeğin acı dolu yüzüne çok dikkatli bir şekilde baktı ve yanına bir bebek daha çizdi; bu bebek yaklaşık bir yaş daha büyüktü ama yüzündeki ifade değişmemişti. Çocuğu çizmeye devam etti; her çiziminde çocuk bir yaş büyüyordu ve çalışmaya devam ettikçe çizimler daha yetkin, daha canlı, duyguyla daha yoğrulmuş bir hal aldı ve çizimlerin altına çocuğun yaşını gösteren küçük doğum günü mumları çizmeye başladı ve sonra yüz hatları daha belirginleşmeye, saç daha uzun, daha siyah olmaya başladı ve çocuğun yüzünde aynı dilsiz acı vardı ve sonra kız çocuğu tomurcuklanarak güzel bir kadına dönüştü; ama yüzünde o hep tekinsiz, acı dolu ifade vardı ve sonra çizmeyi bıraktı ve defterdeki güzel kadına baktığında o da ona bakıyordu ve kadının uzun, su gibi hatları ve kıvrımları vardı; klasik yüz hatlarına ve koyu, pırıl pırıl bir saça sahipti ve içindeki acı, koyu renkli delici gözlerinden yansıyordu ve sonra geniş bir alan bırakıp başka bir figür çizmeye başladı; bu figürün yaşı belirsizdi ama son figürden kesinlikle daha büyüktü ama hatları ve kıvrımları aynı, vücut aynıydı ve yüz hatları aynıydı, ta ki birden Munch figürünün ıstırap çeken ifadesine sahip olana kadar. Marion figüre baktı ve bir anda sessizliğin farkına vardı. Kalktı ve plağı tekrar başlattı, sonra kanepeye döndü ve çizimlerine baktı. Heyecanlıydı.

Harryyle Tyroneun çalışmayı bırakma ve paralarını alma vakti geldiğinde, geceyi ağızlarına attıkları dexylerle geçirmeye ve sonra sakinleştiricileri alarak bütün gün uyumaya o kadar alışmışlardı ki, sonsuza kadar çalışabileceklerini hissediyorlardı; ama bu hissin bırakın gerçekliğe, bir fikre dönüşmesine bile izin vermeyecek kadar akılları başlarındaydı. Enerjileri ve dexedrinin yarattığı zorlayıcı çalışma ihtiyacı yüzünden ve asgari zamanda

azami parayı kazanma isteğiyle birkaç saatlik fazla mesai yaptılar. Ailelerinden yirmi beş kişiye baktıklarını söylemişlerdi, o yüzden mümkün olan en yüksek meblağ yazılıydı çeklerinde. Çekleri gazete kompleksinin karşısındaki barda bozdurdular, sırıtarak ve birbirlerine beşlik çakarak paralarını üst üste birkaç kez sayarken iki üç bira içtiler: Oooof, baya güzel mangır yapmamış mıyız ya? Ve Tyrone banknotları yelpaze gibi salladı. Harry, Tyroneun koluna vurdu: Becerdik be oğlum, becerdik ulan! Malı alıcak kadar mangırı toparladık. Aynen öyle yavrum; o yüzden barlarda oturup vakit harcamayalım. İşimize bakalım. Aybettin baba! Tekrar bir beşlik çaktılar ve mekândan çıktılar. Köşedeki telefon kulübesinde durdular ve Tyrone, Brodyyi aradı. Harry kulübeye yaslanmış, sigara içiyor, dumanın havaya karışmasını izliyor, hareketli bir melodi mırıldanıyor, başını sallayarak müziğe uygun şekilde parmak şıklatıyor, arada sırada sözleri söylüyordu: Öyle yavrum, yürü ama havanı bozma sakı... Öööööf! Ulan ayıp ya!!! Noluyo oğlum? Herif diyo ki iyi bi parça mal için beş yüzlük çıkmamız lazımmış. Herife bak ya! Bu da demek oluyo ki bi yüzlüğe daha ihtiyacımız var. Aynen öyle coni. Belki dört yüz elliye olur diyo ama... Tyrone omuz silkti. Tamam oğlum, panik yapmayalım. Bi yerlerde bi şekilde bi yüz dolar toplayabiliriz. Bunu becericek kadar bulunduk ortamlarda. Evet ama ordan üç dolar şurdan beş dolar toplamaya başlayınca nolduğunu biliyosun. Beşi bulana kadar üç bitmiş oluyo. Harry başını sallayarak onayladı. Bi de Brody diyo ki, ellerinde baya sağlam bi mal varmış coni. Baya baya. Ha siktir be! Ve Harry sigarasını bir fiske vurup sokağa fırlattı ve kafasını bir anlığına geriye attı: Ulan benim kafa niye durdu böyle ya? Parayı nerden bulabilceğimizi biliyorum ya: Marion! Sence o verir mi? Heralde canım. Sorun olmaz. Sonuçta bu gece zaten geri vericez öyle diyi mi? Aynen öyle yavrum. Ve beşlik çaktılar. Hadi gidelim! Mariona gittiler ve Harry ne olup bittiğini çabucak anlattı. Yani ihtiyacımız olan o yüzlüğü de aldık mı, işe giriyoruz bebeğim ve yarın gece bu saatlerde sana borcumuzu ödemekle kalmıyoruz, o kafeyi açma yolunda yatırım yapmaya da başlamış oluyoruz. Marion gülümsedi: Yatırım da-

nışmanımın bunun iyi bi yatırım olduğunu söyliceğinden eminim. Tekrar çalışmaya başladığıma göre bi galeriye ihtiyacım olucak. Şimdi markete gidip bi çek bozdururum. Kralsın be yavrum! Ben de Brodyyi arayıp yolda olduğumuzu söylerim. Yok, burdan olmasın Ty. Bi telefon kulübesi bulalım. Tyrone omuz silkti: Tamam coni. Marion dışarı çıktı ve on beş dakika sonra parayla beraber döndü. Harry sarılıp onu öpücüklere boğdu: Sonra görüşürüz yavrum, işleri halledip ayarladıktan sonra. Buraya üzerimde malla gelmek istemiyorum. Senin mekân etiket olsun istemem. Ulan benim mekânım hakkında hiç öyle düşünmüyosun ama!.. Oğlum sen Marion mısın? Biliyoruz biliyoruz, o senden bile soluk. Hey yarabbim, bütün gün bunu dinliycez şimdi. Marion güldü: Sen de onun kadar fenasın. Hep beraber güldüler. Sen benim tarafımda diil misin ya? Marion onu yanağından öptü: Gelecek hafta kankanı sev haftası, unuttun mu? Hadi abicim gidelim, gidelim! Tamam, tamam. Harry, Marioni öptü ve sonra Tyronela ikisi evden çıktı. Tyrone şehir merkezine, Brodyye giderken Harry de saydam kâğıttan kesekâğıdı ve laktoz alıp Tyroneun mekâna giderek beklemeye koyuldu. Her şey daha yeni başlıyordu.

Buzdolabı, Saranın bir çöreği ikiye ayırıp alt kısmına büyük bir parça krem peyniri sürüşünü gülerek izliyordu. Sen gül bakalım Bay Çokbilmiş! Son gülen iyi güler. Buzdolabına dilini çıkardı ve bol bol krem peyniri sürülmüş çörekten yavaşça ama çok yavaşça koca bir ısırık aldı ve dudaklarını şapırdattı ve yaladı. Sana bişey daha söyliyim Bay Kıkırkıkır, öğlen yemeğinde ringayı yiyicem. Belki hepsini yemem de bi kısmını daha sonra atıştırmak için saklarım. Bir yandan yüksek sesle bir şarkı mırıldanıp, bir yandan da çöreğin öbür yarısına krem peyniri sürerken kaşlarını kaldırdı ve kapışmayı kazandığını zannederek hâlâ şımarık şımarık gülen, Sara Goldfarbı kalori savaşında alt ettiğini zanneden buzdolabına uğursuzca baktı. Sonra sadece başını salladı: Sana çok yazık Bay C.I.A. Sen bi çatışmayı kazandığını zannediyo

olabilirsin ama ben seni yendim Bay Çokbilmiş. Buzdolabı güldü ve onun bu oyununa kanmayacak kadar yaşlı olduğunu söyledi ona ve Sara bu kelimeleri elinin tersiyle savuşturup duymazdan geldi. Senin yaşlı olduğunu biliyorum, senin sürekli homur homur homurdandığını duyuyorum ama sende senin zannettiğin kadar büyük bi numara yok. Sara peynirli Danimarka çöreğini bandırıp, masanın üzerine kahve damlamasın diye dikkatle ağzına götürürken buzdolabı yüksek sesle bir kahkaha attı: Valla şu yediğin bana pek yumurta ya da greyfurt gibi gelmedi. Ve daha yüksek sesle güldü. Sen keyfini çıkarmaya bak bakalım Bay Boşkafa. Kahvaltımı bitirip dışarı, arkadaşlarımın yanına çıkıcam. Elbisende açık kalan yerleri dikerek birleştirsen iyi olur belki de; ordan burdan dikişleri ayrılıyor, hahahahaha! Sana haha! *Zophtic* olup televizyona çıkınca senin yüzüne bakmıycam. Birilerine seni burdan aldırıp çöpe attırıcam. Ellerimi hiç pisletemem senin için. Hıh! Ve başını şöyle bir savurdu ve çöreğin kalan son parçasını da yerken mırıldanmaya kaldığı yerden devam etti ve sonra bulaşıkları yıkadı ve sokakta güneşlenen hanımların yanına gitmek üzere hazırlandı. Son sözünden utanan buzdolabının önünden muzaffer bir edayla geçti. Öbür hanımlar Sarayı bekliyordu ve o geldiğinde ona en özel yeri, güneşin en uzun süre vurduğu yeri verdiler. Saranın oturmasıyla beraber hangi programa çıkacağına ilişkin tahminler kaldığı yerden devam etti ve hep beraber postanın geleceği gün bugün mü olacak diye endişeyle karışık bir heyecanla postacıyı beklemeye koyuldular.

Harry, Tyroneun işinin birkaç saat süreceğini tahmin ediyordu; o yüzden birkaç sarmasını, sigaralarını ve Tyroneun dandik radyosunu önüne koyup masaya kuruldu. Olup bitenin bu kadar uzağında olmak elbette hiç hoşuna gitmiyordu; ama kafede o kadar uzun süre bekleyemeyeceğini biliyordu. Çok dikkat çekebilirdi. Zarfları ve şekeri masaya dikkatle yerleştirdi, sonra bir an için kaşlarını çatarak, bir eleman içeri girip masadaki "levazımatı" görse ne olur diye düşündü ve ortalıktakileri bi yerlere zulala-

mak için etrafına bakındı; ama bir iki dakika sonra bundan vazgeçti çünkü saklayacak adam gibi bir yer yok gibiydi ve sonra bütün bu çabası gözüne gereksiz göründü: Nolcak zaten lan, yarım kilo laktozla üç beş pul zarfı bulundurmaktan kim suçlu bulunmuş!.. Harry birkaç fırt çektiği sarmayı söndürdü, bir sigara yaktı ve arkasına yaslanıp müzik dinlemeye başladı. Bir iki dakika sonra müzik başta olduğu kadar belirsiz gelmemeye ve radyoyu dinlemeye devam ettikçe ve daha fazla ot içtikçe kulağına daha hoş gelmeye başladı. Esasen, o kadar da fena değildi. Eee... neye göre, kime göre fena? Bişey bu orospu çocuğu kadar kötü olunca birazcık daha güzel olan bişey fark ediyo tabi. Bundan daha fenası artık korkunç sayılır zaten; ama... Harry omuz silkti. Eh, bu da bişeydir. Hiçbişey olmamasından daha iyidir heralde. Hem vakit geçiyo işte. Ty çok geçmeden gelir ve biz malı poşetleriz ve parayı kaldırırız ve malı sağda solda okutucak bi iki eleman buluruz ve sonra daha büyük işlere girişiriz... evet ya, direk İtalyanlardan yarım kilo saf mal alırız ve baya baya bi müessesemiz olur ha: GOLDFARB & LOVE LİMİTED: O siktiğimin Ltd. Şye falan gerek yok; her şeyi siyah ve beyaz yaparız, hahahaha, herkese eşit şans tanıyan bi işveren oluruz. Ulan var ya, kim bilir işleri ne kadar ilerletiriz. Sakin, rahat takılırız ve yoldan sapmayız ve malı götürürüz. Çok geçmeden o yarım kiloluk malı götürüyo olabiliriz...

Harry parayı saymayı yeni bitirmişti; Tyrone bir daha saydı: Tamamdır baba, yetmiş beş bin. O elemanlara herhangi bi şekilde yamuk yapmak istemiyorum abi. O heriflerin kitabında yanlışlıkla oldu diye bişey yok. Kendileri yapmadıkça tabi. Hemen kıllanabiliyolar. Tamamdır, hadi paketleyelim! Gitmem lazım. Gecikmek istemiyorum. Paraları bir bond çantaya güzelce yerleştirdiler, çantayı kilitlediler ve Harry üzerine taba rengi bir pardösü giydi ve başına koyu kahverengi bir şapka geçirdi: Hadi görüşürüz abi! Tamam baba, kendine dikkat et. Harry arabanın kapılarını kilitledi ve Kennedyye doğru yola çıkmadan önce camların kapalı olduğundan emin oldu. Müziğin sesini iyice kıstı ki dikkati dağılmasın. Yan koltukta duran ve içinde yetmiş beş bin

dolar olan çantaya, üzerinde taba rengi pardösüsü, kendisiyle gurur duyan bir gülümsemeyle baktı; sokaktaki ve diğer arabalardaki insanların ona bakıp bakmadığını ve onun kim olduğunu ve ne işler peşinde koştuğunu merak edip etmediğini merak ediyordu; sonra fark etti ki insanlar ona pek bakmıyordu çünkü rahat rahat takılıyordu ve hiç dikkat çekmeden trafiğe karışıp gitmişti. Bu iş böyle yapılır. Asla dikkat çekme. Mercedes yerine Chevrolete binmesi bu yüzdendi. Beyazlarla anlaşmayı kendisinin, siyahlarla anlaşmayı Tyroneun yapması da bu yüzdendi. Topluma her zaman uyum gösteriyorlardı. Bu yüzden başarılıydılar. Bu yüzden tepedeydiler ve bu yüzden asla yakalanmayacaklardı. Aynasız onları sokakta yürüyen herhangi bir adamdan ayıramazdı. Arabayı dikkatle ama aşırı ihtiyatlı olmadan kullanıyordu. Bu işin sürekli tırsa tırsa dolanarak yapılacağına inanmıyordu. Bu adamlar ensene öyle biner. Trafikte öylece ilerliceksin ve dikkat çekicek hiçbişey yapmıcaksın... Trafikte diğer arabaların arasında rahatça akıyor, arada sırada etrafındaki arabalarda oturan insanlara bakıyor, eğer onun Harry Goldfarb olduğunu, bu şehrin mühim uyuşturucu dağıtıcılarından biri olduğunu, bilselerdi ne yapacaklarını merak ediyordu; hele bir de yan koltuktaki bond çantada yetmiş beş bin papel olduğunu ve o parayla yarım kilo saf mal alacağını bilselerdi... Tuğla sıçarlardı valla. Bildiğin tuğla sıçarlardı! Muhtemelen inanmazlardı da. Benim yolda gördükleri başarılı işadamlarından biri olduğumu düşünüyolar kesin. Belki de borsacı... bi yatırım danışmanı. Evet ya, ben buyum... bi çeşit yatırım danışmanıyım aslında. Şimdi gidip sokakta birisine taşaklı bi uyuşturucu dağıtıcısı olduğumu söylesem yüzüme gülüp şöyle der: Evet ya, ben de Alkaponum, hahaha! Evet ya, şimdi elimde yarım kilo saf malla emniyete gidip orda takılsam, bişeyler sorsam, kim olduğumu da, elimde ne olduğunu da hayatta anlamazlar. Belki de karakola gidip onlara mahallelerindeki cankilerle sorun yaşayıp yaşamadıklarını sorarım... Yeni mahallelerdeki ortamları öğrenmek için süper fikir aslında. Aynasız söylesin bana hangisi nerde, sanki yüz metre öteden anlamazmışım gibi. Bomba olur ya! Gişelerde yavaşladı

ve sonra hızlandı ve güneş ışığının köprünün çelik halatlarından yansımasını izledi parlaklıklarından büyülenerek ve onların birer sahne ışığı ve kendisinin de bir yıldız olduğunu düşünerek. Araçların arasından anayola kolayca geçti ve trafik, yoğun olmasına rağmen rahatça akıyordu ve Harry direksiyonun başında gevşemiş bir halde gidiyordu; dikkatini yola vermişti ama arada sırada bond çantaya şöyle bir göz atıyor, gözünün ucuyla da etrafındaki arabalarda bulunan insanlara bakıyordu. Onların ya işten geldiklerini ya da işe gittiklerini biliyor, banliyöde kutu gibi bir eve ya da şehirde bir leş yuvasına mahkûm, ne olup bittiğini ve özgür bir insan olmanın ne demek olduğunu asla bilemeyen, istediği zaman istediği yere gidemeyen insanlar olduklarını ve kolunda müthiş bir hatun, kapıdan içeri girdiğinde bütün elemanların senin olayına hasta olduğu, şehir merkezinin dışındaki o yerlere gitmek isteyen sen olmak istediklerini... Evet, benim yerimde olmak istiyolar... Şu zavallı heriflere bak! Saat daha on iki ama bitmişler. İçinden camı indirip bu insanlara biraz gevşeyin diye bağırmak geldi. Zaman zaman suyun üzerinde süzülen martılara ve dalgalanan suda güneş ışığının oynaşmasına bakıyordu çabucak. Su gri ve soğuk görünüyordu ama bu keyfini kaçırmıyordu. Hiçbir şey kaçırmıyordu. Hayatındaki her şey harika gidiyordu. Marionla beraber süper takılıyorlardı. Kafe harika gidiyor, yasal yatırımları harika gidiyordu ve bunun gibi bir iki iş daha yaptıktan sonra emekli olacak ve vaktini sadece işleriyle ilgilenerek ve seyahat ederek geçirecekti. Bir iki Bahama kaçamağı haricinde Marionla planladıkları seyahatleri gerçekleştirme fırsatı bulamamışlardı. Burda ve İsviçrede onca mangırları varken bu işi yapmaya artık ihtiyacı olmayacaktı ve tadı kaçmadan bırakacaktı. Bu işte gereğinden fazla kalıp yıllarca hapis cezası alan ya da birinin damarına basıp da nalları diken öbür herifler gibi olmayacaktı. Yok abicim, bana öyle bişey olmıycak. Biz beceririz bu işi. Bi süre Fransada, Rivierada takılıcaz plajda, sonra Paris ve Romadaki o kafelerde takılıcaz ve sonra da şu bizim eski sevgili güzel İstanbula gidicez ve çıkarsa Turhan Bey karşımıza, olur sonu fena. Ulan harika melodi oldu ha! Başını

müziğin ritmine uydurarak sallamaya ve şarkı söylemeye başladı: Çıkarsa Turhan Bey karşımıza, olur sonu fena. Çıkarsa Turhan Bey karşımıza, olur sonu fena. Gülümsedi ve içinden güldü: Fena diil. Belki boş zamanlarımda güfte yazarlığı yapsam iyi olur. Anayoldan çıkıp havaalanı yolundaki yavaş ve yoğun trafiğe girdi. Saatine şöyle bir göz attığında bol bol vakti olduğunu ve park yeri bulmak için koşturmak zorunda kalmayacağını fark ederek gülümsedi. Bu yüzden hep erken çıkıyordu evden, ki trafiğe takılır ya da başka bir şey olursa endişelenmesin. Bazen zavallı herifin tekinin lastiği patlıyor ya da arabası arıza yapıyordu ve trafik bir süre kilitleniyordu ve Harry yarım milyon dolardan fazla parayı bir moronun patlak lastiği yüzünden piç etmek istemiyordu... Daha fenası da olabilirdi. Bu insanlar ortalık yerde yarım kilo saf malla takılıp kalmaya ve sonra malın gerisingeriye götürülmesine pek iyi gözle bakmıyorlardı. Harry her zaman ilerisini planlıyordu. Başarının sırlarından biri buydu: dikkatli ve titiz bir planlama. Arabayı park etti ve sakin sakin terminale yürüdü. Vakti olduğundan kafeye uğradı ve bir kahveyle bir dilim dondurmalı pay aldı. Bond çanta kucağında, payı yerken kendinden memnun bir halde gülümsüyor, yanındaki çantada 70 bin papel olduğunu bilse etrafındaki şu tiplerin nasıl da altına edeceğini düşünüyordu. Hesabı ödedi ve kokteyl bar tarafına yavaş yavaş yürüyerek, barın uç tarafına, havaalanını gören büyük pencerelerin yanına oturdu. Çantayı yere, sol ayağından üç beş santim uzağa koydu ve elinde tuttuğu içkisinden arada bir ufak yudumlar alarak uçakların inip kalkmasını, taksi yapmasını izledi. Uçakları izlemeye devam ederken aynı tarzda giyinmiş, üzerinde renkli bir pardösü ve şapka ve takım elbise olan bir adam gelerek Harrynin solundaki tabureye oturdu. Aynı Harryninki gibi bir bond çantası vardı ve adam çantayı yere, sağ ayağından üç beş santim uzağa koydu. Kendine bir içki söyledi ve Harry kendininkini bitirmeden bitirdi içkisini. Boş bardağını tezgâha koydu ve Harrynin çantasını aldı ve gitti. Harry içkisiyle oynamaya ve ufak yudumlar almaya ve havaalanındaki uçakları izlemeye devam etti. On dakika sonra bond çantayı aldı ve gitti. Doğrudan

ama acele etmeden terminal çıkışına ve arabasına yöneldi. Etrafına bakınıp aynasız mı diye insanları kontrol etmekle uğraşmadı; çünkü her şeyin yolunda olduğunu biliyordu. İçindeki sese güveniyordu ve o ses şöyle diyordu: Yürü be oğlum! Arabanın kapısını açıp çantayı içeri koyarken neredeyse kahkaha atacaktı; arabaya bindi ve kapıları kilitledi. İşte budur! Son alışveriş. Götürdüğü en son yarım kiloluk mal. Tyla beraber bunu sokakta erittikten sonra dükkânı kapatıyor ve sokaklara veda ediyorlardı; hem de sonsuza dek. Havaalanı çıkışında ve neredeyse yolun geri kalanının tamamında trafik sıkışıktı ve yavaş ilerliyordu ama; Harry buna alışıktı ve çalan müziğin belli belirsiz farkında olarak koltuğuna yaslandı. Zihni tetikte, trafikteydi ve rahattı. Trafik, aldıkları güvenlik önemlerinden biriydi. Buluşmayı öğleden sonra güpegündüz Kennedy Havaalanı gibi bir yerde gerçekleştirmelerini kimsenin beklemeyeceğini biliyorlardı. Her şeyiyle yanlıştı. Çok kalabalıktı. Çok orta yerdeydi. Ülkeye gelen insanları kontrol eden her türden sürüyle polis vardı. İnsan paçayı kaptırsa nereye gidecekti? Hiçbir yere kaçamazdı. Arabayla gidemezdi. Yüzemezdi. Hahaha, ulan ben daha havuzda yüzemiyorum! Orası koca bi okyanus lan, nereye giderim ammına koyayım! Her şeyiyle yanlıştı. Neresinden tutsan elinden kalıyordu. Zaten bu yüzden bu kadar iyi işe yarıyordu. Ama bugün trafikteki bağrış çağrış her zamankinden fazlaydı. Yol patlak lastiklerle ve çarpık tamponlarla kaplı gibiydi. Nereye baksa, önüne, arkasına, o yanıp sönen kırmızı ve sarı ışıkları görüyor gibiydi; ama sakindi ve panik yapmadı ve ya bir çekici ya da bir ambülansın geldiğini düşündü ve onunla bir ilgisi yoktu ve kaza yerinde trafiğin akışını sağlayan bir polis gördüğünde bile rahat rahat, sakin sakin gidiyo... Siktir! Yok be abi. Saçmalık bu. Kim bütün o eziyete katlanır ya! Aynasızlar yakalamasa bile trafik yakalar adamı. Şu bizim Bob Moses ve onun o dünyanın en büyük otoparkı. Bomba olan, buluşma mekânı olarak kararlaştırılacak o kadar alışılmışın dışında bir yer var ki, düşündükçe içim gıcıklanıyo lan!.. Öyle mi? Abi bak, kimse ama kimse Macyse bakmaz. Ooo, iyiymiş. Çok acayip lan! Oyuncak reyonu... Evet evet... Trenlerin orası. Belki düze çıktığı-

mızda bikaç tane alırım. İçi o trenlerle dolu bi odan olsa ne kral olur ya... evler, köprüler, nehirler, ağaçlar, arabalar, kamyonlar, hem gece hem gündüz ışıkları, şimdi anlattırma bana baştan sona. Evet, trenlerin sergilendiği yerin orda. Atla bi taksiye, yaslan arkana, şoför trafikle boğuşsun, koca şehirdeki bütün altına araba çekmiş dalyaraklar hakkında sövüp saysın: Niye bunlar arabalarını evde bırakmıyolar da yollar rahatlamıyo ulan. Bak, şerefsize bak nası yolumu kesiyo! Şeridine dön lan amına kodumun maymun karısı! Ve dönüp Harryye baktı: Direksiyon sallamasına bakılırsa o lezzolardan heralde bu karı. Ve birden direksiyonu öbür şeride kırdı ve ani fren sesleri ve bağrışmalar ve lanetler duyuldu ve herif onlara pencereden çıkarıp ortaparmağını gösterdi ve trafikte sağlı sollu ilerlemeye devam ederken, korna çalanlara kalkan o parmak hiç inmiyor, bir yandan da hırsla kendi kornasına basıyor, diğer şoförlere bağırıyordu: Noelde kornadan başka ne verdiler lan size, hehehehe! Ve Harry arkasına yaslanmış, yüzünde bir tebessüm, gidiyor, kucağındaki çantayı kayıtsızca tutuyor ve şu çantayı açıp içindeki bütün paraları koltuğa boşaltsam da şu şoförün götünün düşmesini izlesem ne bomba olur diye düşünüyordu; ama sakindi ve şoföre başıyla işaret etti ve Macysin önünde durduklarında ona ücreti ödedi ve üstü kalsın dedi ve el salladı ve taksiden uzaklaştı ve büyük mağazaya girdi. Erken gelmişti; o yüzden iç çamaşırı reyonunda durdu ve Marionın seveceğini düşündüğü bir şeylere baktı ama bir şey almadı; önce her zaman işini hallederdi. İnsanın yaptığı işe konsantre olması gerekir. Aynasızı da, dünyayı da böyle yenersin. Konsantre ol. Zemin katı ağır adımlarla turladı ve oyuncak reyonuna gitmek için asansöre bindi; asansör yükselirken aşağıda kalan zemine bakmanın keyfini çıkarıyordu. Tren reyonu çok inanılmaz değildi ama sergiledikleri bazı trenler güzeldi ve tam vaktinde, içinde iki üç aksesuar olan ve iki üç trenin hiç durmadan hareket ettiği vitrinin önüne geçti ve çantayı yere, sağ ayağının üç beş santim uzağına koydu ve bir önceki seferde olduğu gibi bir adam geldi ve çantaları değiştirdiler falan ve Harry ağır adımlarla mağazadan çıktı ve bir taksiye atlayıp şehir merke-

zinin dışına doğru yola koyuldu, sonra bir blok yürüdü, şehrin daha da dışına çıkmak için bir taksiye daha bindi, biraz daha yürüdü ve şehir merkezinin biraz içerilerine gitmek için bir taksiye daha bindi ve birkaç blok daha yürüyerek Tyroneun kendisini beklediği montaj odasına geldi. İşte yavrum, eriticeğimiz son yarım kiloluk mal. Evet. Ve insan eli de hiç değmemiş. Of abicim of, Ty sen bi acayip adamsın ya! Emekli olunca napıcaksın; öyle oturup bütün gün kıkırdıycak mısın? Öööf! Bana öyle şey gelmez baba. Ben de biraz işime bakıcam tabi. Malı dikkatle kestiler, poşetlediler ve sokaktaki müptezellerle ilgilenen tiplere ulaştırdılar. Direk kullanan biriyle ya da ne idüğü belirsiz biriyle iş yapmıyorlardı. Tyrone malın büyük kısmını aldı çünkü o siyahlarla çalışıyordu; geri kalanını da Harry soluk benizlilere götürmek için aldı. Malın son parçası da elden çıktığında kutlamalara başlandı. Harryyle Tyrone manitalarını aldılar ve onları sırf şehre götürmekle kalmayıp, şehrin dört bir yanında gezdirdiler ve günün sonunda Central Parkta faytonlarla dolaştılar ve güneşin doğuşunu izlediler. Ertesi gün Harry mali işler müdürüyle buluşarak ek gelir getirecek bir mülkün iktisabı konusunda görüştü ve sonra Marionla beraber çıkacakları dünya turu için bazı ayarlamalar yaptı. Afrikadan uzak dursak iyi olur sanırım ya, orası pek tekin bi yer gibi gözükmüyo. Kuzey Afrika dışında. Belki Cezayirden, Kazablankadan başlarız. Evet ya, tekrar çal Sam. Sonra doğuya gideriz. Kahirede ve oralardaki öbür mekânlarda ne olup bittiğini görürürüz ve sonra da ver elini İstanbul. Yılların İstanbulu... Yuh, üstünde Goldfarb yazan bi pasaportla mı? Belki de adımı değiştirip Smith ya da Turhan Bey yapmalıyım. Ve Harry güldü ve koltuğuna yaslandı ve Tyın dandik radyosundan gelen müziği şöyle böyle dinledi ve bir sigaranın ucunu boşalttı ve son sarmasının zıvanasını oraya soktu ve dolu sigarayı içerken önce merdivenlerden gelen ayak seslerini, sonra da kilide giren anahtarın sesini duydu ve Tyrone C. Love yüzünde gebeş gibi bir sırıtışla içeri dans edercesine girdi ve masaya ufak bir paket bıraktı. İşte burda yavrum! Brody diyo ki mal bomba! Bi de diyo en az, en az üç kere bölün ve diyo ki takılıcaksanız ufacık bi parça alıp

tadına bakın. Orda bi tattırmadı mı sana? Kontrol etmek için burnuna bile çektirmedi mi? I–ıh! Kendi mekânında kimsenin takılmasına izin vermiyo. Hiçbi şekilde. Oğlum eğer dolandırıldıysak nası anlıcaz? O herif kimseyi dolandırmaz be baba! O yüzden hâlâ hayatta ve torbacılık yapıyo. Herif harbi staf diyosa, harbi staftır. Ona bizim maldan takılmıcamızı söyledim zaten, dedim biz rahat olucaz, işin içine sıçmıcaz. İyi de tadına bakmadan elimizde ne olduğunu ve nası bölüceğimizi nerden bilicez? Doğru diyosun. Eh, azıcık bi tadına baksak bişey olmaz. Öyle öyle. Ama çok çok küçük bi parça. Bong yapabiliriz aslında. Coni, takılıcaksak ben adam gibi takılırım. İyi dalgayı bongla harcıycak halim yok. Herhangi bi uyuşturucuyu da. Harry güldü ve levazımatı çıkardı. Ama adam olalım be abi! Baba, ben her zaman adamım. Abi bak cidden, Ty, hakkaten adam olalım. Bu bizim yırtma şansımız. Baya büyük yırtma ama. Ömrümüz boyunca kıçı kırık malları satmak zorunda diiliz. Şu işi düzgün yaparsak o yarım kiloluk saf malı alabiliriz; ama takılıp durursak içine sıçarız işin. Baba, ben de senle daşşak geçmiyorum. Hayatım boyunca sokaklarda yırtık ayakkabılarla, burnum ağzıma aka aka dolaşmak istemiyorum ben de. Kralsın! Ve Harry elini uzattı ve Tyrone beşliği çaktı ve Harry de ona çaktı. Tamam, hadi bakalım tadına! Harry ocağa az bir şey koydu; sonra biraz daha koyacaktı ki durdu. Yeter. Parmak burunda iş yapılmaz. Malı vurdular ve ilk dalga midelerinden başlayıp yüzlerini kıpkırmızı yaparak yukarı kadar çıktığında Brodynin onlara bir numara çekmediğini ve bu malı hayvan gibi bölseler bile yine de sokağa iyi mal çıkarabileceklerini anladılar. Ooof, ulan bunu dört kez bölsek bile kimse gelip de bizi kazıkladınız demez ya! Evet... oğlum, bu çok acayip lan! Brody elimde hâlâ biraz var diyo; o yüzden şunu olabildiğince çabuk eritelim de biraz daha alalım coni; çünkü bu dalga zehir. Abi biliyo musun, kıçımızı biraz sıkarsak hemen yarın bikaç parça daha alabiliriz. Tamamdır! Ve birer beşlik çaktılar ve eroinle laktozu dikkatli bir biçimde karıştırmaya başladılar; değerli tozu yanlışlıkla havaya üflemekten, öksürmekten, hapşırmaktan ve sonsuza üflemekten korktukları için sigara içmeden. Kafalarının

iyi olduğunun farkındaydılar, o yüzden yaptıkları işe bütün güçleriyle konsantre oldular; hareketlerinin tamamı yavaş ve kesindi. Arada sırada mola veriyorlar ve masadan uzaklaşarak ihtiyaç sigaralarını yakıyorlardı. İşleri bittiğinde her biri ellişer poşet aldı ve sokağa çıktı. Üzerleri bu kadar doluyken sokağa çıkma fikri pek hoşlarına gitmiyordu; ama başka seçenekleri yoktu. İnsanların, onların yerlerini bilmesi gerekiyordu ve Tyroneun ev telefonu yoktu; o yüzden müptelalarla iletişime geçebilecekleri tek yol dışarı çıkıp aralarına karışmaktı. Harry, Marioni aradı ve ona her şeyin yolunda gittiğini ve bundan sonra ne yapacaklarını anlattı ve Marion, bir süre için onun telefonunu kullanabileceklerini söyledi. Emin misin? Evet. Tedbirli olun yeter. Yani yolda gördüğünüz her müptelaya vermeyin. İşte, Gogite falan verin sadece. Gerçekten tanıdığınız tiplere. Mal da Tyın evinde durabilir. Tamam tatlım, öyle yaparız. Bi yer ayarlayıp telefon bağlatana kadar işimizi çok kolaylaştırır bu. Seni karıştırmak istemiyodum ben anlatabiliyo muyum? Anlıyorum Harry ve beni düşündüğün için de teşekkürler. Ama sorun diil. Harika. Tamam, sonra görüşürüz. Ah Harry? Söyle? Bize de bi ince ayırırsın dimi? Sen merak etme. Ayarladım ben onları. Çok diil ya. Bilirsin işte. Tamam. Sonra hesaplaşırız. Görüşürüz. Bay bay. Harry telefonu kapattı ve sonra Tyronea bir süre Marionın telefonunu kullanabileceklerini söyledi. Telefonları ordan cevaplarız, sonra da malı kapıp buluşuruz. Mal senin evde durur. Süper abi! Ama numarayı verirken dikkat et abi. Sen merak etme. Tamam, sonra görüşürüz. Görüşürüz baba. Ayrıldılar; Harry bir yöne, Tyrone bir başka yöne gitti. İşi siyah ve beyaz olarak ayrı ayrı yürütüyorlardı.

İşler iyi gitti. Tyrone neredeyse saniyesinde Gogite rastladı ve ona Marionın numarasını verdi ve Gogit her zamanki voltasını atarak kimlerin almak istediğini belirledi ve çok geçmeden Tyroneun elinde mal kalmamıştı ve eve dönüp depoyu doldurması gerekmişti. Mahalleye geri geldiğinde etrafta sürüyle tedirgin müptela, malını bekliyordu; elinde iyi mal olduğu haberi kulaktan kulağa yayılmıştı. Tyrone içinin heyecanla dolduğunu hissetti ama sükûnetini korudu ve bir yandan içinde büyümekte

olan histeriyi beslemeyi reddederken, bir yandan da maldan bir tadımlık daha alma güdüsüyle savaşıyordu. Daha önce bir kere tadına baktığı için memnundu çünkü sakin durabiliyordu ve kendine rahat olması ve işi halletmesi ve bir tadımlık daha alma konusunda sonra endişelenmesi gerektiği konusunda telkinde bulundu. Sokakları ve ortamları biliyor, nasıl ağır abi takılacağını ve yirmi beş yıllık ömrü boyunca geliştirdiği, Bronxtan Harleme kadar bütün sokaklarda hayatta kalmasını sağlayan içgüdülerine güvenmeyi biliyordu ve kendi kendine şöyle diyordu: Eğer o sokaklarda var olmayı başardıysan yavrum, her yerde başarırsın. Ve kimseye yalandan konuşmuyordu coni. Ve içgüdüleri bu gece jilet gibiydi. Öyle olmak zorundaydı. İnsanların üzerinde ne olduğunu bilmesine izin vermesi gerekiyordu; ama şu da bir gerçekti ki, haber yayılır yayılmaz etrafta onu kazıklayacak insanlar belirecekti ve bu herifler için boğaz kesmek bir sigara yakmak kadar kolaydı: Bu adamlar için sokaktaki bi herifin diğerinden farkı yok coni. Hepsi de aynı sefil pis uyuşturucu müptelaları be abi! Ve Tyrone zulasını iki üç ayrı yere yerleştirdi ve parayı alıp malı getirmeye giderken izlenmediğinden emin oldu. Normalden daha uyanık, gözleri normalden daha açıktı çünkü ve bu elindekinin onun için bir fırsat olduğuna, tek fırsatı olduğuna inanıyor, bir ikinci fırsatı olacağını sanmıyordu. Onun dünyasında yirmi beş yıl uzun bir ömürdü ve bu dünyadan kurtulma fırsatı, ki o da olursa, nadiren karşına çıkıyordu ve bu da öyle bir fırsattı ve bunun elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Bütün bunların nasıl olduğundan, bu kadar çok malın eline nasıl geçtiğinden ve paraları nasıl böyle alabiliyor olduğundan emin değildi ve bütün bunlar bir düşten fırlamış gibi geliyordu ona; ama işte her şey önündeydi ve bunun elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Ve biliyordu ki, uyanık olmazsa coni, kaybedeceği şey bir düşten daha fazlasıydı. Ve kaybetmekten bıkmıştı. Bu sokaklar kaybedenler içindi. Bu sokaklara kaybedenler hükmediyordu. O yukarı, çıkışa doğru gidiyordu. Ve altında kocaman, kral bi El Dorado ve yanında da dizi dizi fıstık gibi hatunlar olsa hiç de fena olmazdı doğrusu... Oooof, bana bi manita yeter be! Tyroneun en

çok istediği şey, kavga dövüş olmamasıydı. Aynen öyle yavrum, kavga dövüş istemem. Yirmi beş yıllık ömrüm boyunca bundan başka bişey görmedim. Herkes sürekli birbiriyle kavga dövüş içinde. Herkes sürekli birinin ensesinde. Aynasız diilse, kardeşin oluyo. Kimse hiçbi zaman tatmin olmuyo. O toz kanına girdi mi coni ya da o piiz, sonra sağda solda yavşak yavşak bi vuruş için, bi kadeh için dilene dilene dolanıyosun. Öööf, bana gelmez öyle şey baba! Yok, hayatta. Ben o açgözlü amına kodumun evlatlarından diilim. Şöyle başımın üstünde bi çatı olsun, bi de küçük dükkân... Ooof, ne dükkânı olduğu da umrumda diil coni, kuru temizlemeci, bi de televizyon, manitayla beni huzurumuz kaçmadan götürücek bi yer. Ne biliyim, şehrin dışında ufak, şirin bi mekân. Banliyöde falan. Ne biliyim, belki Queenste, hatta belki de Staten Islandda. Bi ev, bi araba, iki güzel kıyafet ve ne kavga ne de dövüş. Oooof, bahçe mahçe de istemez ya. Rahat rahat, sakininden, be coni; ben seni seviyom sen beni seviyon, falan.. Oooof, beni sevmene de gerek yok be coni; kara kıçımdan nefret et istiyosan. Kavga dövüş olmasın da...

Harry mahallede ağır ağır dolanarak, insanlara üzerinde ne olduğunu ufaktan çaktırdı; sonra bir süre bir pastanede oturup sütlü kahve içti ve porno dergi okudu. Biraz orda bulunanlarla iş yaptı ve dükkân kapandığında, zamanında tanışmış olduğu üç beş tiple sokaklarda orda burda takıldı, sonra bir bara geçti, sonra bir bara daha; hiçbir yerde uzun süre kalmıyordu. Elindekiler bittiğinde bir süre ortamlarda kalıp kimin ne istediğine baktı. Uzun zamandan beri tanıdığı bir eleman, Bernie, ona iki üç kişiye mal vereceğini ve bir saat içinde döneceğini söyledi; o yüzden Harry de Tyroneun evine döndü ve bir parti daha mal aldı ve Mariona gitmeden önce onu da sattı. Sonra Tyrone aradı ve ona ne kadar mal sattığını söyledi ve satışları topladıklarında daha şimdiden bir büyük parti daha mal alacak kadar paraları olduğunu gördüler ve işler hareketlenmeye başlıyordu. Ooof be abi, şimdi üç beş herif de biliyo elimizde dalga olduğunu. Yarın, gece olmadan yine eritmiş olucaz elimizdekini. Ben kralım. İki büyük partiye yeticek kadar satış yaptık mı yine alırız dimi? Heralde be

coni. O maldan alabildiğim kadar almak istiyorum ben. Bomba! Eğer önce sen damlarsan ararsın beni bi. Görüşürüz yavrum. Ve Tyrone telefonu kapattı ve seke seke eve yollandı. Uzun, yorucu bir gece olmuştu be coni ve o götçüğünü dinlendirince mutlu olacaktı gerçekten de. Sırtından akan teri hissedebiliyordu. Sokaklarda çok vakit geçirmişti; ama şu son saatler hayatındaki en kötü saatlerdi. Sokaklar hakkında, oralardan kurtulmak istemesi dışında pek bir şey düşünmemişti. Zaten daha önce hiçbir zaman kendisi için kişisel bir tehdit oluşturmamıştı sokaklar. Sokaklarda gece gündüz dolanabilirdi ve yanından kimin geçtiği ya da arkasına kimin yanaştığı sorun değildi; ama şimdi olay farklıydı. Aynen öyleydi abicim. Daha önce kaybedecek bir şeyi yoktu. Daha önce herkesin istediği bir şeye sahip olmamıştı. O da sokaktaki siyah elemanlardan, bu soluk benizlilerin dünyasında yolunu bulmaya, hayatta kalmaya çalışan kardeşlerden biriydi işte. Ne kimse ondan, ne de o kimseden korkuyordu. Gülüyor ve sokaklarda ite kaka yolunu buluyordu. Sokakları bilince ve manyaklardan, ellerinde kasap bıçakları ve silahlar, ortalıkta dolaşan şu sarhoş delilerden uzak durunca, alt etmen gereken sadece sokaklar kalıyordu geriye; ama üzerinde bir başkasının istediği bir şey olunca başın belada demekti coni. O zaman savaşman gereken sadece beton ve zift değildi; bu sokakların insanlara armağan ettiği delilikle de savaşman gerekiyordu. Bu elemanlardan biri tek başına gelse tamam. Tek başına sokaklar da çok büyük bi sorun diil. Ama ikisi bi araya gelince, işte o zaman, ortaya amına kodumun bi manyaklığı çıkıyo coni ve o zaman kıçını kollaman lazım işte. Ve sende başkasının istediği bişey varsa başın belada demektir ve sende olan şey malsa ve bu sokakları arşınlıyosan o zaman başın büyük belada demektir. Oooof! Çok fena be coni, çok fena. Ama bu sokakları yenmenin tek yolu sokakların senin için çalışmasını sağlamak. Bu amına kodumun evlatlarını dolandıracaksın işte kardeşim.

Harry telefonu kapattıktan sonra Marioni belinden kaptığı gibi döndürdü etrafında. İşler tıkırında yavrum, işler baya baya tıkırında! Bu gidişle o yarım kiloluk dalgayı çok geçmeden alırız

ve sonra bakarız keyfimize. Ah çok mutluyum Harry! Sarıldı ve onu öptü. O kadar mutluyum ki! Kafama takılcağını zannetmiyodum ama bütün gece endişelendim. Sanırım daha önce hiç öyle düşünmemiştim; ama birdenbire dışardaki her şey o kadar tehditkâr bir hale büründü ki... Sana bişey söyliyim mi tatlım, benim de götüm yemiyodu. Üzerin bu kadar doluyken yakalandın mı boku baya yemiş oluyosun; mapusta zorlu yıllar seni bekliyo demektir. Her geceniz böyle mi geçicek peki şimdi? Yok ya! Marionın yüzü endişeyle buruşmuştu ve Harry ona gülümsedi. Sınırı mümkün olabildiğince zorlamak istedik ki yarın iki parça daha alacak kadar para olsun ve ayrıca kendimize de o müthiş maldan kalsın. Sonra frene basıp, göz önünde olmadan takılcağımız bi yer buluruz. Umarım tatlım. Dün gece hayatımda geçirdiğim en yalnız gecelerden biriydi. Harry ona tekrar sarılıp yanağına öpücükler kondurdu: Merak etme sen, göz açıp kapayıncaya kadar sokaklardan uzaklaşmış olucaz. Malı direk müptelaların iş yaptığı torbacılara satıcaz ve geri planda kalıcaz. Ama şimdi boş verelim bunları olur mu? Şöyle elimizdeki malın bi tadına bakalım ve kafemizden ve Avrupaya yapcağımız seyahatlerden bahsedelim. Malı vurdular ve müzik dinleyerek yayıldılar kanepeye ve ilk kafeleri için daha kesin planlar yaparak gelecekleriniin üzerinden bir daha geçmeye koyuldular. Marion eskiz defteriyle kalemlerini alıp geldi ve akıllarına ne gelirse eskizini çizmeye başladı ve çok geçmeden ilk kafelerinin bütün kat planı ortaya çıkmıştı bile: sarmaşıklar, gösteriler için küçük bir sahne, açık hava bahçesinde üzerinde asmaların büyüdüğü küçük bir kuşhane olacaktı ve duvarlar üzerlerine asılacak tablolara zarar gelmesin diye özel olarak inşa edilmiş olacaktı; sonra Marion San Franciscoda açmayı düşündükleri kafeyle ilgili zihninde canlananları tarif etmeye başladı ve bunların da eskizini çizdi ve Harryye neler yapabileceklerini gösterdi ve Fishermans Wharfa ve orada gösteri yapan pandomim sanatçılarına ve harika restoranlara Harrynin ne kadar bayılacağını söyledi: Biliyo musun, adamların tiyatroları gerçekten kusursuz ve müzik ve sanat konusunda aynı New York gibi, her an bişeyler oluyo, her konuda as-

lında. Ve Kindertotenliederi koydu pikapa ve plağın art arda birkaç kez çaldığı sırada ikisi kanepede oturuyor, çizimler yapıyor, konuşuyor, birbirlerine yaslanıyor, birdenbire gülüyor ya da kıkırdıyor ve birbirlerine sarılıyor ve öpüşüyor ve düşlüyor ve inanıyorlardı...

Bekleme odası kalabalıktı. Sara oradaki kimseyi tanımıyordu ama insanlar tanıdık gibiydi; genç, zayıf olanlar bile. Formu doldurup hemşireye uzattı ve kısa süre sonra muayene odalarından birine götürüldü. Hemşire kilosunu ve boyunu ölçtü ve Saraya kendisini nasıl hissettiğini sordu. İyiyim; zaten o yüzden burdayım. Ve ikisi birden güldü. Hemşire tansiyonunu ölçtü ve ona kulaklarının ve gözlerinin ne durumda olduğunu sordu ve Sara ikisi de mevcut dedi ve hemşire tekrar güldü ve odadan çıktı. Çok geçmeden doktor geldi ve önce hemşirenin hazırladığı çizelgeye, sonra Saraya baktı ve gülümsedi: Gördüğüm kadarıyla kilomuz biraz fazla. Biraz mı? Bağışlamaya hazır olduğum yirmi beş kilom var. Eh, sanırım bir sorun yaşamadan halledebiliriz bunu. Doktor, Saranın kalbini çok kısa dinledi, parmaklarıyla iki kez hafifçe sırtına vurdu ve çizelgeye döndü. İyi durumda görünüyorsunuz. Hemşire size bir kutu hap verecek, yanında her türlü talimatın yazılı olduğu bir broşürle beraber. Ayrıca hemşire size haftaya bir randevu ayarlayacak. O zaman sizi tekrar göreceğim. Ve gitti. Sara ilaç kutusunu aldı ve hemşire ona talimatları açıkladı ki Sara tam anlamıyla bellesin. Tamam, anlıyorum ama, söylesene tatlım, bu doktora borcum ne kadar benim şimdi? Haftaya gel dedi ama benim hiç param yok. Ah siz o konuda endişelenmeyin Bayan Goldfarb, biz onu Medicarein* ödeyeceği şekilde ayarlayacağız. Ay aman iyi! Rahatladım şimdi. O zaman haftaya görüşürüz. Elbette. İyi günler Bayan Goldfarb. Sana da tatlım. Kendine iyi bak.

Sara, önünde haplar ve talimatlar, mutfak masasına oturdu. Şimdi bakalım; mor olanı sabah alıyorum, kırmızı olanı öğleden

* ABD'de yaşlılar için devlet sağlık sigortası. (y.h.n.)

sonra, turuncu olanı da akşamları. Döndü ve buzdolabına bilmiş bilmiş gülümsedi. İşte sana üç öğün, Bay Akıllıbıdık! Buzdolabı merak dolu bir sessizlikle kaşlarını çattı. Ve yeşil olanı da geceleri alıcam. Aynen böyle işte. Bir ki üç, dört beş şeş derken kilolar eriyi eriyivericek. O zaman şimdi mor olanı atıyım ağzıma; nerdeyse kırmızının vakti geldi çünkü. Ve bir bardak su almak üzere neşeyle zıplayarak lavaboya giderken kendi kendine kıkırdadı ve sabah için olan hapı içti. Bir melodi tutturarak buzdolabını açtı ve krem peyniri çıkardı ve kendinden memnun bir tavırla üstünlük taslayarak kapattı buzdolabının kapısını ve masadaki poşeti açtı ve büyücek bir soğanlı çörek çıkardı ve bir parça füme balığın paketini açtı. Bak bak, Bay Buzkutusu, bak da için gitsin! Havamı da atarım böyle. Çok geçmeden yemek masrafından baya bi tasarruf yapmış olucam. Omuz silkti, başını buzdolabından yana şöyle bir savurdu ve çöreğe krem peynir sürdü ve balıktan lezzetli bir lokma aldı: Hmmmmmmmm! Dudaklarını şapırdattı ve sandalyesini biraz çevirdi ki Bay Akıllıbıdık Buzkutusu bu nefis lokmayı yalayıp yutuşunu görebilsin.

Bir demlik kahve daha hazırladı. Daha önce sabahları birden fazla kahve içtiği olmamıştı; günün geri kalan kısmında hep çay içerdi. Ama bu sabah bütün bir demliği içti; altı bardak olmuştu ve şimdi bir kere daha kahve hazırlıyordu ve bunun üzerine düşünmüyordu; nasıl hissettiğinin farkındaydı sadece. Kendini iyi, coşku dolu, gürül gürül hissediyordu. Ve sonra öğle yemeği vaktinin geldiğinin farkına vardı ve aç bile değildi. Şu kadarcık bile. Kahve içmeye devam etti. Yemek vakti geldi çattı: Canım hiçbişey istemiyo. Buzdolabına dil çıkardı. Ekşi kremalı bir lokma ringa bile almıyım, sağ olun. Bu nasıl bi büyü böyle. En ufak bişey bile atıştırmak gelmiyo içimden. Sıcak bi tatlı içecek istemiyorum. Çavdar ekmeği üzerinde hardallı pastırma, yanında da patates salatası istemiyorum. Hiçbişey istemiyorum. Kahvaltıdan beri bi tane hap aldım, bi de bi kahve... Demliğe ve bardağa baktı ve bir kahveden fazlasını içtiğini fark etti; ikinci kez kahve demlemişti ve o da neredeyse bitmek üzereydi. Aman canım, diye omuz silkti, ne olmuş yani! Bi hap, bi demlik kahveyle şimdiden

zophtic oluyosam kime ne ki? Kahvesini bitirdi ve sonra tazeledi: Gözüm üzerinde! Ve buzdolabına göz kırptı. Artık yemek vakti gelmişti; kırmızı hapı aldı ve ağzına zarifçe bıraktı ve sonra kahve yudumladı ve bir an için hayatında vuku bulan bu inanılmaz mucizeyi düşünerek sandalyesinde heyecanla kıpırdandı. Ah şu haplardan daha önce haberi olsaydı... Kendini o kadar genç, o kadar enerji dolu hissediyordu ki, dağlara tırmanası geliyordu. Belki yerleri, duvarları silerim, diye düşündü. En azından mutfak duvarlarını, bu öğleden sonra halledeyim. Ne var ki, bunu ertelemeye ve dışarı, hanımların yanına çıkıp güneşlenmeye ve onlara kendini nasıl hissettiğini anlatmaya karar verdi. Onlara gençlik pınarını bulduğunu söylemek için yanıp tutuşuyordu: Size söylüyorum hanımlar, Fountainblewda diil orası.

Sandalyesini yanına alıp hanımların yanına gitti ve sandalyeyi hep ona ayrılan şeref locasına koydu. En az bir düzine hanım orada bekleşiyordu ve Sara dışarı çıktığında hemen hangi program, nerde, ne zaman diye sormaya başladılar ve Sara sadece gülümsedi ve en soylu tavrıyla şöyle bir el salladı ve postacı geliyor mu diye sokağın bir o ucuna bir bu ucuna baktı ve içi dizginlenemez bir enerjiyle dolup taşıyordu ve hanımların sağında solunda adeta uçuşuyordu; bir an oturuyor, sonra kalkıp bir tur atıyordu ve ona doktoru tavsiye eden hanım yanlarına geldiğinde Sara ona öpücükler kondurup sarıldı ve onu sonsuza kadar seveceğini söyledi: Şu yaşadığım şey dünyadaki en harika olay ve inanır mısın bilmem ama aklıma yemek gelmiyo bile. Koca bir kâse tavuk suyuna şehriye çorbası koysalar önüme onu bile yiyemem. Hatta borç çorbasına yatırsalar bile... Ve bütün o yemeklerle kendini yormadığından ne kadar iyi hissettiğini anlattı ve şimdi kendini bir kuş gibi özgür hissediyordu ve tek istediği uçmaktı ve kanatlarını çırpıp şarkılar –"O by Mier Bist du Schön"– söylemekti ve bunun için tek kuruş harcamıyordu: Doktoru Medicare karşılıyo; belki sonra dans etmeye giderim. Ve oturup biraz güneşlenmeye çalıştı; ama sanki görünmez bir güç onu koltuğundan kalkması için itekliyor, hanımlara doğru tavşan gibi zıplatıyordu ve sokağın bir o ucuna bir bu ucuna bakıyordu pos-

tacı geliyor mu diye. Yakında ona McDick Ştinden bir posta getirecekti ve postada hangi programa çıkacağı ve kırmızı elbiseye girmeden önce ne kadar beklemesi gerektiği yazacaktı ve hanımlar başlarını sallayarak onu onayladılar ve ona oturmasını söylediler: Otur, otur da bi nefes al yahu! Biraz güneşlen. Tamam kendini iyi hissediyorsun ama bu kadar da yorma kendini. Ve güldüler ve şakalaştılar ve Sara oturdu ve yürüdü ve sarıldı ve öptü ve sokağın bir o ucuna bir bu ucuna bakarken postacı göründü ve Sara, ardında maiyeti, ona doğru yürürken postacı başını salladı: Bugün bişey yok valla! Ve adam elinde üç beş parça postayla binaya girdi; ama Sara umudunu yitirmedi ve hanımlara kendini ne kadar iyi hissettiğini ve çok yakında Kırmızı Başlıklı Kız gibi görüneceğini söylemeye devam etti.

Sokağı en son terk eden Saraydı. Akşam yemeği hazırlamak zorunda olmadığından acelesi yoktu. Yaptığı ilk iş televizyonu açmak, sonra tekrar kahve hazırlamak ve yenilginin kokusunu alarak sessizce surat asan buzdolabına muzaffer bir tavırla burnu havada bakmak oldu. Sara orayı burayı ovalayarak, silip süpürerek mutfakta kendini meşgul etti ve bu arada da sürekli saate bakarak yemek vaktinin gelip gelmediğini kontrol etti. Sonunda saatin kolları düz bir çizgi halini aldı ve Sara elinde turuncu hapı, masaya oturdu heyecanla. Hapı ağzına attı, üstüne biraz kahve içti, sonra süpürme, temizleme ve ovalama işine şarkılar mırıldanarak ve kendi kendine, televizyonla konuşarak devam etti; buzdolabını bilinçli olarak görmezden geliyordu. Arada sırada kendine su içmesi gerektiğini hatırlatıyor ve zayıfladığını ve *zophtic* olduğunu düşünerek bir bardak su içiyordu. Nihayetinde enerjisi azalmaya başladı ve dişlerini sıkıp gıcırdattığının farkına vardı; ama her zamanki koltuğuna kurulmuşken ya da en azından kurulmaya çalışırken bunu görmezden gelmek kolaydı. Yerinde duramıyor, sürekli kıpraşıyor, şu ya da bu sebeple ya bir bardak kahve ya da su içmek için yerinden kalkıyor, derisinin hemen altında hafif bir kıpırdanma hissediyor, midesinde alarm zillerinin belli belirsiz çaldığını duyumsuyordu; ama bu gerçekten rahatsızlık verecek kadar güçlü bir his değildi. Ayırdında olduğu tek

şey, kendini öğleden sonraki gibi iyi hissetmediğiydi; ama yine de yıllardan beri olmadığı kadar iyi ve daha canlı hissediyordu kendini. Yolunda olmayan her ne varsa, buna değerdi. Ödenecek küçük bir bedeldi bu. Yeşil hap aklından çıkmıyordu ve izlemekte olduğu programı her ne kadar ancak yarılamış olsa da, koltuğundan kalktı ve yeşil hapı aldı ve koltuğuna geri döndü. Birkaç bardak daha su içti ve yarın daha az kahve içmeye karar verdi. O kahve denilen şey iyi bişey diil. Çay daha güzel. Doğru gitmeyen bişeyler varsa muhtemelen kahve yüzünden. Biraz daha su içerken suyun vücudundaki yağları erittiğini gözünün önüne getiriyordu ve su bütün o yağları alıp uzaklara, uzaklara, çok uzaklara götürüyordu...

Tyrone iki parça mal daha ayarlamıştı ve bu gece Harryyle beraber esaslı bir iş yapmaya hazırlardı. Ellerindeki mala tebelleş olmamaya devam ettiler. Az bir parça tadımlık alıyorlardı sadece; sokaklarda sakin durmalarına yetecek ama duyularını uyuşturmayacak kadar. Sakin ama sert bir duruş sergilemeleri gerekiyordu. Gün boyunca telefonlar gelip durmuştu ve daha bölmeden ellerindeki malın yarısını satmaya hazırlardı. Üç beş mal teslimiden sonra Harry kimin aradığını ve ne olup bittiğini öğrenmek için Marioni aradı. İşler o kadar birbirine girmişti ki Marion, Tyroneun mekânına telefon ayarlayana kadar malı kendi evinde tutmayı önerdi: Bütün bu koşturmaca, mesaj alma işi çok saçma ya! Ve sanki bana yok yere risk alıyomuşsun gibi geliyo Harry. Yolunuz yol değil. Harry bu teklifi çok yerinde buldu ve iki üç gün içinde Tyronea telefon bağlanana kadar Marionın evinden yürüttüler işleri. Artık her şey çok daha rahat ve kolay ilerliyordu. Kendi kullanacakları malın miktarına hâlâ çok dikkat ediyorlardı ve temin ettikleri mal hâlâ, dört kere bölmelerine rağmen ellerinde fazladan iki poşet kalacak kadar iyi bir maldı. Sokakta elemanlar mallarını bekliyordu. Malı beş kere bölmeye ve bir o kadar daha fazla para kazanmaya başladılar. Papeller bin bin birikiyordu ve takma isimle bir kasa kiraladılar ve parayı ora-

da biriktirdiler. Günde bin dolardan fazla kazanıyorlardı ve artık biraz rahatlamanın vakti geldiğine ve dışarı çıkmak için üzerlerine düzgün kıyafetler almaya karar verdiler. Ama dışarı çıkacak hiç vakitleri yoktu sanki; o yüzden Gogit gibi birkaç aracı tipe mal verip gece boyunca sattırmaya başladılar; paralarını ertesi gün alıp elemanlarla paylaşıyorlardı. Birdenbire –ya da öyle görünüyordu– dünya tersine dönmüştü ve hayat güllük gülistanlık olmuştu. Şimdi bardağın yarısı boş değil, doluydu ve giderek daha da doluyordu.

Bir gece Harryyle Marion kanepeye oturmuş müzik dinliyordu; yeni takılmışlar, her zamanki gibi kafe planlarının üzerinden geçiyorlardı ki Harry, yüzünde düşünceli bir ifade, arkasına yaslandı ve bir karara vararak başını salladı: Evet, öyle yapıcam. Marion gülümsedi: Ne için napıcaksın? Ya da kimin için mi demeliydim? Benim valideye ya. Ona bişey almayı düşünüyodum da, bilirsin işte, hediye gibi bi şey; ama ne alıcağımı bilemiyodum işte. Öyle birine bişey almak kolay diil. Neyi kullanır, ne ister falan diye mi? Her kadın parfüm sever. Kristal bi şişe içinde hoş bişey alabilirsin. Yok yok, ona gelmez hiç. Benim valideyi biliyosun. Evet, haklısın galiba. Ama umarım sen anlamışsındır beni. Marion kıkırdadı. Sana daha sonra. Harry, Marioni yanağından öptü ve ensesini hoyratça ovdu. Sonunda mükemmel hediyeyi buldum. Burnumun dibinde olan şeyi görememişim resmen. Sonunda aklıma şunu sormak geldi: Onun tutkusu ne? Ve kendi kendime dedim ki, televizyon, dimi? Eğer dünyada TV bağımlısı diye bişey varsa, o da benim validedir. Şu Abein yerine ileri geri *schlep*lemekten* yıprattık da aleti, yeni bi tane almak boynumun borcu oldu diye düşünüyorum. Şu kelimeyi kullanma. Neyi ya? *Schlep* mi? Evet. Aklıma babam ve o mağaza ağzı geliyo. Harry omuz silkip güldü: Sen hakkaten kıl oluyosun herife dimi ya? Marion omuz silkti: Görmezden gelemiyorum işte!.. Bu televizyon olayı ne peki şimdi? Benim valideye yeni bi TV seti alıcam. Gerekirse bin dolara kadar çıkarım, o da aklını başından alıcak bi televizyona sahip olmuş olur. Ama öyle böyle diil, başı-

* Yidiş dilinde, çekmek, sürüklemek. (y.h.n.)

nı döndürücek bişey. Görür görmez düşüp pekmezi akıtıvericek! Ay Harry ama ya! Marion dudaklarını büzüp surat astı ve Harry güldü ve kollarını ona doladı: Pardon tatlım ama bazen dayanamıyorum işte, o kadar çabuk kıllanıyosun ki... Neyse, yarın ona kocaman, renkli, cam gibi bi TV alıcam ve o, eskisini ödünç alıp durduğum zamanları şıp diye unutucak. Marion başını yana eğdi ve bir an için Harryye baktı, sonra zarifçe gülümsedi: Onu gerçekten seviyosun dimi? Harry omuz silkti: Eee, heralde. Yani, tam olarak bilemiyorum. Bazen bi türlü, bazen öbür türlü hissediyorum. Çoğu zaman onun mutlu olmasını istiyorum sadece. Ne demek istediğimi anlatabiliyo muyum? Marion başını salladı, yüzünde hasret dolu bir ifadeyle. Onun mutlu olduğunu, hayatının yolunda olduğunu görmek istiyorum... ama bazen böyle kendimi durduramıyomuşum gibi geliyo ve ona öyle bi saldırmak istiyorum ki... Aman, bilmiyorum işte! Öyle gerçekten saldırmak istediğimden diil de, onu yüzyıllardan beri yaşadığı o eski evde otururken gördükçe, üzerinde o aynı eski ev kıyafeti, yani aynı şey diil tabi de, insan ne yapcağını bilemiyo. Ondan uzaktayken sorun yok; hatta sevdiğimi bile hissediyorum ve aklıma geldiğinde güzel şeyler düşünüyorum hakkında. Ama ordayken, onunla o evin içindeyken bişey oluyo ve o kadar geriliyorum ki ona bağırmaya başlıyorum. Aman canım, nedeni çok basit. Onu seviyosun ve bağlılık duyuyosun ve bağımsızlığını sağlıklı bi şekilde, mesela yuvadan kanatlanıp uçarak, elde etmeyi bilmiyosun ve tepki gösteriyosun ve onu kendinden uzaklaştırıyosun, o seni uzaklaştırmadan önce. Klasik bi vaka aslında. Olabilir. Açıkçası bütün bu şeyler benim çok umrumda diil. Tek bildiğim, sürekli bana dikkatli olmam, uslu durmam yönünde nasihat ettiği, anlatabiliyo muyum? Aman kendine dikkat et, aman başına bişey gelmesin... Nefes almama izin vermiyo sanki. Marion başını sallıyordu. Harry omuz silkti: Aman ya, bilmiyorum! Önemli diil. Artık işlerimi yoluna koyduğuma göre ona bakabilirim ve arada ziyaretine giderim ve belki de işlerimin ne kadar yolunda olduğunu görünce o da ensemden düşer. Aaa, baksana, belki bi akşam onu yemeğe çıkarırız. Ya da belki bi gösteriye falan götürürüz,

ne biliyim. Ne dersin? Çok isterim Harry. Ben anneni hep çok sevdim. O kadar büyüleyici, değişik ve... gerçek bi kadın ki! Dünya ona değmeden geçip gidiyo sanki. Bronxta yaşıyo ve Bronxa bayılıyo ve hayatını apaçık yaşıyo. O New Rochellede ya da Connecticut banliyölerinde ya da Westchesterda yaşamadıkça insanlara burun kıvıran ve kendilerini olmadıkları bişey sanan ve konuştuklarında sesleri boğazlarını temizliyomuş gibi çıkan ve her sabah ağızlarına krem peynir ve çörek tıkıştıran ve her Pazar gecesi dışarı çıkıp Uzakdoğu restoranlarına giden tipler gibi diil. O kadar iğrençler ki! Şu hayatta gösteriş budalası bir kültür barbarından daha kötü bişey olamaz. Hey, sen baya dolmuşsun yahu! Ve güldü. Ay yani çok sinir oluyorum işte! Shakespeare şöyle demiş: Her şeyden önce, hakikatli ol kendi benliğine. Polonius ahmağın teki olabilir ama o cümlede müthiş bir bilgelik var. Bence günümüzde dünyanın sorunlarından biri de bu: kimse kim olduğunu bilmiyo. Herkes etrafta koştura koştura kimliğini arıyo ya da bi kimlik ödünç almaya çalışıyo ama kimse bunun farkında diil. Baya baya kim olduklarını bildiklerini zannediyolar; ama ne bunlar yani? Ayaktakımından başka bişey diiller ya –Harry, Marionın kelimeleri tükürürcesine söylemesine ve öfke dolu keskin tarzına güldü– ve kişisel hakikat ve kimlik arayışının gerçekten ne olduğu hakkında en ufak bi fikirleri yok ve onlar gibi yaşamıyosan düzgün yaşamıyosun demektir ve elinden senin alanını almak isterler... baya baya; senin alanına girmek isterler ve o alanın içinde yaşamak, orayı değiştirmek ya da yok etmek isterler –karşısındaki öfke kabararak boşalırken Harry gözlerini kırpıştırarak öylece bakmaya devam etti– ve senin ne yaptığını biliyo olduğuna ve kendi kimliğin ve alanın olduğuna ve mutlu olduğuna ve bundan tatmin olduğuna bi türlü inanmazlar. Görüyosun dimi, sorun tam da burda. Bunu görebiliyo olsalardı kendilerini tehdit altında ve sen onları yok etmeden önce seni yok etmek zorunda hissetmezlerdi. O cahil kafalarına senin olduğun yerde mutlu olduğunu ve onlarla bi işin olmadığı gerçeğini bi türlü sokamıyolar. Herkesin alanı kendine, benim ki de bana ve bu da bana yetiyo. Harry bir an Mariona baktı. Sana bişey diy-

cem tatlım; böyle olduğuna çok memnunum. Senin alanını paylaşmak zorunda kalmayı hayatta istemezdim. Yanardık valla Ağzımdan *schlep* çıktı, bak nerden nereye geldik. Düşünsene bi de *yenta* deseydim nolcaktı. Ve Harry güldü ve Mariona sarıldı ve Marion birden gevşedi ve uyuşturucunun ve Harrynin tavrının ve kendi yorgunluğunun çatılan kaşlarını yumuşatmasına izin verdi ve o da gülmeye başladı. Biliyo musun tatlım, aynen Konfüçyusun ünlü Wang Ton Savaşından önce Lei Kowana söylediği gibi: Ekmek bulamıyolarsa pasta yesinler!.. Ve ikisi de tekrar gülmeye başladı. Of Harry ya, çok rezilsin! Ve Marion kalktı ve Kindertotenliederi başa aldı ve kanepeye döndü ve Harryye sokuldu; gevşediler ve müziğe kulak verdiler ve kafe planlarının üzerinden geçmeye koyuldular ve uyuşturucu kanlarında akıp gitmeye, vücutlarında yaşayan her hücreye düşler fısıldamaya devam ediyordu.

Harry ertesi gün annesine yeni bi TV alma planını hâlâ hatırlıyordu ve bunu yapmayı hâlâ istiyordu; ama bir şekilde dışarı çıkıp o mağazalara gitmek ve orada yardımcı olacak bir satıcı bulmak ve sonra da orospu evladının sana kakalamaya çalıştığı şeyi değil de asıl istediğin şeyi sana göstermesini sağlamak tam anlamıyla eziyet gibi geliyordu: O kadar tiksinç, amına kodumun eziyeti. Sokayım! Bi dükkânı arayıp eve bir tane yollatabilseydi keşke. Ama şimdi bir mağazaya gidip insanlarla konuşmak falan... Bir süre kara kara düşündü ve sonra farkına vardı ki tek yapması gereken bir tadımlık almaktı; her şey yoluna girecekti Evet ya, şöyle ufak bişey vuriyim... İşte o zaman bütün o mağazalara ve Tanrının cezası satıcılara dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirdi. Bu kadar erken saatte takılmak istemiyordu; ama lanet olsun, bu farklı bir durumdu. Kulağa da doğru geliyordu. Sonuçta, mal parası bulmak için validenin TVsini sürekli kullanıyordu; şimdi de malın birazını TV almak için kullanmış olacaktı işte. Evet ya, hahahaha, çok iyiymiş! Sevdim bunu. Evet... Tavukla yumurta gibi ya da öyle bi sikim işte!.. Harry, Ma-

riona birlikte gitmeyi teklif etti ve Marion ilk başta, daha kalkar kalkmaz takılmalarına karşı çıkacak gibi olsa da kelimeler ağzından hiç çıkmadı ve onlar da güne biraz takılarak başladılar, önceki günden birazcık daha fazla ve alışverişe gittiler. Marion ona nereye gitmek istediğini sordu ve Harry omuz silkti ve birden aklına geldi: Macys. Oraya gidelim. Taa Macyse niye gitmek istiyosun ki şimdi? Hoşuma gidiyo. Orda baya sağlam iş yapıyorum. Özellikle de oyuncak reyonunda. Ve güldü ve Marion ona ahmağın tekiymiş gibi baktı ve omuz silkti ve karşı çıkmadı. Şehrin bi ucundan diğerine taksiyle gitsem ölmem heralde...

Macyse vardıklarında Harry şoföre yedinci cadde girişine gitmesi için ısrar etti. Şoför omuz silkti ve Harrynin, karşılaştığı sürüyle çatlaktan biri olduğunu düşündü: Para senin baba! Neden yedinci caddeye gitmek istiyosun ki Harry? Burda insek de rahat rahat gideriz zaten. Hayır, yedinci cadde olsun. Ben böyle yapıyorum. Marionın kafası karışmış gibiydi. Harry ise şımarık şımarık sırıtıyordu. Marion doğrudan televizyon reyonuna gitmek istiyordu; ama Harry önce oyuncak reyonuna gidip trenlere bakalım diye ısrar etti. Marion başını salladı yine ama karşı çıkmayarak trenlere bakmaya gitti Harryyle. Televizyon reyonuna geldiklerinde Harry etraftaki televizyonlara çabucak bir göz attı ve satıcı yanlarına gelip yardımcı olabilir miyim diye sorduğunda Harry ona baktı ve kendinden emin bir tavırla konuştu: Evet. Büyük bir set istiyorum. Efendim elimizde, lüks Akdeniz dolabıyla gelen bir model var ve sadece bugün için indirimde. 1299 dolardan 999 dolara kadar düştü. Yanında am-fm radyosuyla komple bir ev eğlence sistemi, ek ol... Yok, yok! Öyle bişey olmasın. Sadece televizyon istiyorum. Elbette. Şöyle buyrun! Bu en iyi modelimiz. Özelli... En büyüğü bu mu? Evet. Ve hem parça, hem işçilik garantisi var. Bir yıllık. Tüp ise beş yıl garantili... Tamam, alıyorum. Satıcı gülümsedi ve faturayı yazarken televizyonun bütün o inanılmaz özelliklerini saymaya devam etti. Sonra, garanti bittikten sonra geçerli olmak üzere beş yıllık servis sözleşmesini doldurdu ve Harry adama ödemeyi yüzlük banknotlarla yaptı ve sakin sakin paranın üstünü bekledi. Satıcı satış

işlemini tamamlamak üzere kasaya gittiğinde masanın yanında oturmaya devam etti ve kendini orada sakin sakin otururken ve gerçek insanlar gibi iş hallederken izlerken gülümsedi. Satıcı paranın üstü elinde, bir uşak gibi gelirken içinden şımarık şımarık sırıtıyordu. Harry parayı umursamaz bir tavırla cebine koydu ve adama oradan ayrılırken başıyla şöyle bir işaret yapıp el salladı.

O gece geç vakit Harrynin aklına Macysde televizyonu aldığı an geldi ve kızarmaya ve gerilmeye başladı ve şakaklarından terler aktı. Düşününce, satıcının ona cevabını veremediği sorular sorduğunu görüyordu ve Harry sürekli bocalıyor, kekeliyor ve utanıyor ve eğlence sisteminin tamamını istemediği için tekrar tekrar özür diliyordu ve adam ona malın nasıl kelepir olduğunu ve aleti alacak olursa yaşlı annesinin ona ölene dek müteşekkir kalacağını anlattıkça kendini daha çok suçlu hissediyordu; sonunda, bu harika ev eğlence sistemini almazsa ahmaklık edeceğinin farkına vardı. Ayrıca, annesinin evine sığmayacak olursa gerekli ayarlamaları yapıverirlerdi. Harry başını salladı ve bu düşünceleri zihninden atmaya çalıştı ve Marionla birlikte banyoya gittiler ve takıldılar ve onları bekleyen başka bir gece işine hazırlandılar.

Evden çıkma vakti geldiğinde annesini ziyaret etme fikri kulağa pek de hoş gelmiyordu artık; ama maldan bir tadımlık aldı mı gözü her şeyi kesiyordu. Yepyeni, jilet gibi bir pantolon, spor bir gömlek ve rahat bir çift ayakkabı giydi. Aynada kendine tekrar baktıktan sonra Mariona nasıl göründüğünü sordu. Yakışıklı. Baya yakışıklı! Her annenin istediği bir evlat gibisin. Öyle yerlerde ne diye aranıyolar ki? Ve güldü ve sonra üstünü başını tekrar düzeltti. Tamamdır; ben ufaktan kaçsam iyi olur. Görüşürüz yavrum. Marion onu öptü: Rahatla biraz. Her şey iyi gidicek. Senin annen benimki gibi timsah diil. Öyle olsa daha kolay olurdu belki. Neyse, görüşürüz. Harry evden çıktı ve metro durağının oradaki bir ayakkabı boyacısında durdu ve yeni ayakkabılarını gıcır gıcır parlattırdı ve boyacı çocuğa iki üç dolar bahşiş verdikten sonra bir taksi çevirdi.

İki haftanın sonunda Sara hapların yan etkilerine alışmıştı. Dişlerini gıcırdatmak hoşuna bile gidiyordu ve arada keyfi kaçsa da, insanın kendini bu kadar iyi hissetmesine ve onca kilo verdiğini görmesine değerdi. Her sabah ve akşam kırmızı elbiseyi giyip, üstüne olmasına ne kadar az kaldığına bakıyordu ve her seferinde elbisenin sırtının iki ucunun birbirine daha çok yaklaştığını söyleyebilirdi. Sabah kahvesini günde bir demliğe indirmişti ve günün geri kalanında çay içiyordu. Bazen gözleri hafif pörtlemiş gibi geliyordu ona. Ne olmuş yani canım! Bu gibi rahatsızlıkların bir kısmından doktora bahsetmişti ve doktor ona bunun normal bir tepki olduğunu ve endişelenmemesi gerektiğini söylemişti. Çok iyi gidiyorsunuz. İlk haftada beş kilo verdiniz. Sara pırıl pırıl gülümsedi ve diğer her şeyi unuttu. Beş kilo. Ne kadar iyi bi doktor bu öyle. Zehir gibi, zehir! Her hafta gidiyor, tartılıyor, yeni hap kutusunu alıyor, Medicare formunu imzalıyor ve eve dönüyordu. İnsan daha ne isterdi ki... Dışarıda güneşlenen öbür hanımların yanına gittiğinde onlara şovunu yapıyor ve özel yerine oturmadan önce görkemli vücuduna bakmalarına izin veriyordu. Ama çok oturmuyordu. Arada sırada kalkıp geriniyor, yürüyor, konuşmanın yanı sıra yapacak bir şeyler aranıyordu. Dili o kadar çalışıyordu ki, bedeninin geri kalanı da çalışmak istiyordu. Ve neredeyse her gün aynı şey yaşanıyordu postacıyla: Hanımların hepsi sokağın ucundan gelirken ona bakıyor ve postacı sırıtıyor ve başını sallıyor ve bugün bir şey yok diyordu: Postanız geldiğinde elimi kolumu işte böyle sallıycam; ama öyle böyle diil! Ve elindeki postaları dağıtmak üzere binaya giriyordu. Ama farklı olan bir şey vardı: Artık buzdolabı konuşmuyordu Sarayla. Sanki surat bile yapmıyordu. Hâlâ oradaydı ama kişiliğini kaybetmişti. Sadece bir buzkutusuydu. Başlarda, onu kışkırtmayı özlemişti ama çok geçmeden boş verdi. Mutfaktaki işlerini olabildiğince çabuk bitirdikten sonra dışarıda güneşlenen hanımların yanına gidiyordu.

Harry taksiden indiğinde, ona ayrılmış özel yerinde oturuyordu Sara. Harry pantolonunun belini düzeltti ve bir anda kadınlar alayıyla yüz yüze kaldı. Zihni çaresizce onların yanından geçip

gitmenin bir yolunu arıyordu; ama yaşam boyu edindiği deneyimler ona bunun imkânsız olduğunu söyledi ve eroinle güçlenmiş bedenini savaşa hazırladı ve doğrudan annesine doğru yürümeye başladı. Sara bir an için ona baktı; uyarılmış zihni duyuların gönderdiği her şeyi anında hesaplıyordu: Taksinin kapısı kapandı. Üstü kalsın! Yeni elbiseler, rahat duruş, gülümseme, renk dolu, ifade dolu gözler... Ayağa fırladı: Harry! Ve kollarını ona öyle bir doladı ki Harry neredeyse düşüyordu. Harryyi öptü ve Harry de onu öptü ve Sara o kadar heyecanlanmıştı ki onu tekrar tekrar öptü. Yahu anne dur, kemiklerimi kırıcan! Ve ona yüzünde hafif bir tebessümle baktı ve sonra üstünü başını düzeltti. Gel gel, içeri gel Harry! Sana kahve yapayım, sonra oturup sohbet ederiz. Oğlunun koluna girdi ve apartmanın girişine doğru yürümeye başladı. Anne sandalye, sandalyeni unuttun. Ve Harry o tarafa gitti ve sandalyeyi alıp katladı ve bir yandan da, onu neredeyse doğduğu günden beri, hatta daha doğmadan, henüz bir hayal olduğu günden beri tanıyan bütün o kadınlara selam verdi ve onlar da ona ne kadar iyi göründüğünü ve işlerinin bu kadar yolunda gitmesinden ötürü ne kadar mutlu olduklarını söylediler ve Harry başını salladı ve öpüldü ve orası burası sıkıldı ve sonunda kadınların pençelerinden kaçıp kurtulmayı başardı. Sara hemen kahve yaptı ve etrafta koşuşturarak tabak çanak bardak süt şeker peçete çıkarmaya başladı. Harry nasılsın oğlum? Çok iyi görünüyosun. Ve kahve hazır olmuş mu diye baktı ve Harryye bişeyler yemek isteyip istemediğini sordu: Hafif bişeyler atıştırmak ister misin ya da belki bi dilim kek. İstersen hemen alıp geliyim. Evde bişeyim yok ama Adada vardır kesin. Belki ufak bi kek gibi bişey falan... Ve Harry annesini izliyor ve dinliyor, ben doğru yere mi geldim, diye düşünüyordu ve sonunda kahve oldu ve annesi birer bardak kahve koydu ve Harryye tekrar bir şey yemek isteyip istemediğini sordu. Hayır, anne. İstemiyorum. Otursana. Bi otur lütfen ya! Başım döndü resmen! Sara demliği ocağa koydu ve Harrynin önünde durdu ve gülümsedi: Bişey fark ettin mi? Bütün bu olan bitenden hafif başı dönmüş olan Harry gözlerini kırpıştırdı. İnceldim, fark ettin mi? Evet, evet ya, incel-

mişsin valla anne! 13 kilo. İnanabiliyo musun? On üç kilo. Ve bu daha başlangıç. Müthiş be anne. Gerçekten müthiş! Çok mutlu oldum bak şimdi. Ama bi otur, olur mu? Sara oturdu. Harry hâlâ sersem bir haldeydi ve kafası vücudunun beş metre ardından geliyor gibiydi. Uzun zamandır uğrayamadığım için kusura bakma anne; ama meşguldüm, acayip meşgul. Sara çenesini sımsıkı kenetlemiş, başını sallayıp duruyor ve Harryye gülümsüyordu: Kendine iyi bi iş buldun mu? Halin vaktin yerinde mi? Evet anne, çok yerinde. Ne tür bi iş bu? Eee, bi tür dağıtımcılık yapıyorum. Büyük bi ithalatçı için. Ay yavrum o kadar mutlu oldum ki! Kalktı ve oğluna kocaman sarıldı ve onu kocaman öptü. Anne bi dur ama ya dimi! Öldürüyosun beni. Görüşmeyeli naptın sen ya, ağırlık mı çalıştın? Sara oturdu; çenesi sımsıkı kenetlenmiş bir halde, hâlâ sırıtıyordu, Kimin için çalışıyosun? Yani, aslında kendi işimdeyim. Ben ve bi arkadaş daha. Kendi işin mi? Ay Harry! Ve ayağa kalkıp ona tekrar sarılacak oldu ve Harry onu oturttu: Anne lütfen ama, tamam mı? Kendi işin demek. Ay Harry, zaten seni görür görmez kendi işin olduğunu anlamıştım ben. Bunu yapabileceğini hep biliyodum içimden. Evet anne, haklıydın, yaptım da, aynı senin söylediğin gibi oldu. Ve gülümsedi ve kıkırdadı. Belki şimdi de genç, hoş bi Yahudi kızla tanışırsın da beni de büyükanne yaparsın. Tanıştım bile... Sara ciyak ciyak bağırmaya ve sandalyesinde hop oturup hop kalkmaya başladı ve ellerini havaya kaldırdı. Tanrım anne, delirme tamam mı ya? Ay Harry sana anlatamam. Anlatamam işte. O kadar mutluyum ki! Düğün ne zaman? Düğün mü? Bi sakin ol tamam mı? Rahat olalım. Düğünü düşünmeye daha çok var. İyi bi kız mı? Anne babası kim? Peki şeyi... Onu tanıyosun anne. Marion. Marion Kleinmeitz. Hatırladın mı, hani... Aaa, Kleinmeitz. Tabi hatırladım. Biliyorum. New Rochelleden. Garment Centerda evleri vardı. Evet, evet, babası kadın iç çamaşırları pazarında mühim bi isim. Ve Harry güldü; Sara ise mutlulukla sırıtmaya devam ediyordu ve zihninde görkemli düğün canlanmış, bütün arkadaşları oğlunun evlilik törenini izliyordu: Revakın altında Harryyle Marion, haham, şarap, torunlar... O kadar heyecanlanmıştı ki yerinde dura-

mıyordu; o yüzden kalktı ve kahveleri tazeledi ve oturdu. Etrafta tekrar koşuşturmaya başlayıp aklımdakini unutturmadan önce bırak da şunu söyleyeyim: Sana bi hediye aldım... Harry ben hediye istemiyorum; beni torun sahibi yap yeter. Ve kocaman sırıttı. O sonra, tamam mı? Ne getirdiğimi söylememe izin vericek misin bi ya, ha? Sara başını salladı. Sırıtıyor, dişlerini gıcırdatıyor, çenesini sımsıkı kenetliyordu. Tanrım, bugün neyin var senin bilmiyorum!.. Şimdi, şöyle ki... yani... Harry ensesini ovuşturdu, başını kaşıdı, söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı; utancın yüzünü kızarttığını hissettiğinden başını eğdi ve kahvesinden bir yudum aldı, bir sigara yaktı ve en baştan başladı: Demek istediğim şu ki... eh... –omuz silkti– yani... Sana örnek bi evlat olmadığımı biliyorum... Ay Harry hiç öyle şey olur mu?.. Yok, yok! Lütfen anne, izin ver de lafımı bitiriyim. Sen böyle sözümü kesip durursan içimdekini dökemiycem. Derin bir nefes aldı: Hayırsızın teki olduğum için özür dilerim. Durdu. Nefes aldı. İç çekti. Nefes aldı. Sara sırıttı. Çenesini sımsıkı kenetledi. Bunu telafi etmek istiyorum. Yani geçmişte olan bitenleri değiştiremiyceğimi biliyorum; ama üzüldüğümü ve seni sevdiğimi ve bunları telafi etmek istediğimi bilmeni istiyorum. Harry, şey... Bütün o şeyleri niye yaptığımı bilmiyorum. Yapmak istemiyorum da. Öyle oluveriyo işte galiba. Bilmiyorum ki... Bi şekilde çok ahmakça hareketler zaten; ama seni gerçekten seviyorum annem ve senin mutlu olmanı istiyorum, o yüzden sana yepyeni bi TV aldım. Bikaç gün içinde teslimatını yapıcaklar. Macysden. Sara tekrar ciyaklamaya başlamıştı ve Harry onu ellerini kaldırarak savuşturdu ve Sara tekrar oturdu ve bir yandan çenesini sımsıkı kenetleyip dişlerini gıcırdatırken oğluna sırıttı. Bütün varlığından mutluluk titreşerek yayılıyordu. Ay Harry, sen ne kadar iyi bi evlatsın! Baban bu gariban, yalnız annen için neler yaptığını görseydi o kadar mutlu olurdu ki... Garantisi bittikten sonra da geçerli olan beş yıllık bi servis sözleşmesi hazırlattım. Beş artı bi yıllık garantisi var. Hangisinin ne için olduğunu tam bilmiyorum. Sonuçta uzun zaman işte. Verebilecekleri en iyi süre. En iyi model. Görüyo musun Seymour? Evladımızın ne kadar iyi olduğunu görüyo musun? Tek

başına yaşayan annesinin ne denli yapayalnız olduğunu biliyo, kimsecikler onun ziyaretine bile... Anne yapma ama tamam mı? Şimdi bu ağır suçlama triplerine girme tamam mı? Ellerini göğsünün üzerinde sıkı sıkı kavuştururken Saranın gözleri iyice yuvalarından dışarı uğradı: Ben hiç evladıma öyle şey yapar mıyım! Asla! Yemin ederim oğlum için hep en iyisini istedim ben; onun hiçbi şekilde kendini kötü... Tamam, tamam anne, sakin olalım tamam mı? Tek istediğim sana şu televizyonu vermek ve üzgün olduğumu söylemekti ve senin de mutlu olmanı istiyorum anladın mı? Ve Harry masaya eğildi ve annesini çok uzun zaman sonra ilk defa öptü ve son defa ne zaman öptüğünü hatırlamıyordu bile. Böyle bir şeyi düşünmemişti, bunu planlamamıştı; her nasılsa, aralarındaki konuşmanın doğal sonucu olarak gerçekleşmişti. Oğlu onu öperken Saranın gözlerinin içi gülüyordu ve gözlerini kırpıştırdı ve kollarını ona doladı ve o da oğlunu öptü ve Harry onu tekrar öptü ve kollarını ona doladı ve içinden tuhaf bir hissin geçip gittiğini duyumsadı; sanki takıldıktan sonraki hissi andırıyordu ama farklıydı. Hissi tanımlayamıyordu ama iyi bir histi. Annesinin ışıl ışıl gülümseyen yüzüne baktı ve bu his, içinden açıklanamayan bir güçle akıp giden bu his arttı ve bu enerji kendisini bir anlamda... evet evet, tamamlanmış gibi hissetmesini sağlıyordu. Harry, kısa bir an için, kendini tamamlanmış hissetti; sanki vücudunun her parçası öbür bütün parçalarıyla uyum içindeydi ve bir araya gelmişti... sanki sadece kocaman tek bir parçaydı. Bütündü. Orada oturmuş, annesine ve kendi hareketlerine ve hislerine gözlerini kırpıştırarak bakarken bu his çok kısacık bir an sürdü ve sonra içine bir şaşkınlık hissi yayılmaya başladı ve kendini bir şeyi tanımlamaya çalışırken buldu ve ne tanımlamaya çalıştığı şeyi, ne de bunun nedenini biliyordu. Ah Harry, evladım, seninle o kadar gurur duyuyorum ki! Senin her zaman iyi şeyler yapıcağımı biliyodum ve şimdi de yapıyosun... Harry annesinin ağzından çıkan kelimeleri duyuyordu ama zihni bir şeyi tanımlama sorusuyla meşguldü tamamen. Sonra cevap yavaş yavaş belirmeye başladı. Annesinin üzerine eğilmiş, onu öpüyordu ki tanıdık bir ses duydu. Evet, tanımlamaya çalıştığı şey

buydu, bu ses. Ne olabilirdi bu ya??? Babanla ben senin hakkında uzun uzun konuşurduk; senin mutlu olmanı istediğinden bahsederdi... Evet, buydu! Ses onun sesiydi. Annesine önce bunun ne anlama geldiğini bilemeyerek şaşkına dönmüş halde bakakaldı; sonra her şey kafasında anlam kazanmaya başladı ve bütün parçalar bir anda yerine oturdu ve Harry yüzündeki ifadenin şaşkınlık, şüphe ve kafa karışıklığına dönüştüğünü hissedebiliyordu. Duyduğu ses dişlerin gıcırdamasıydı. Kendisi gıcırdatmıyordu dişlerini, uyuşturucu almıştı, speed değil; o yüzden gıcırdatan annesi olmalıydı. Uzun anlar boyunca zihni hakikatle boğuştu, tıpkı taksiden ilk adımını attığından beri bariz olanın farkına varmamak için boğuştuğu gibi; ama şimdi gerçekler karşısında afallamıştı ve masanın üzerinden eğilirken gözlerini hâlâ kırpıştırıyordu: Anne baksana, sen uyarıcı mı kullanıyosun? Efendim? Uyarıcı mı alıyosun? Sesi elinde olmadan yükselmeye başladı. Diyet hapı kullanıyosun dimi? Dexy çakıyosun. Sara tamamen şaşkına dönmüş, olduğu yerde kalakalmıştı. Evladının sesi de tavrı da birdenbire değişmişti ve ona bağırıyor ve anlamadığı şeyler söylüyordu. Ona baktı ve başını hayır anlamında salladı. Çakmak mı; ne çakması yahu? Nası oldu da bu kadar kilo verdin? Sana söyledim ya, bi uzmana gidiyorum. Yaa, tabi. Ne uzmanıymış bu? Neyin uzmanıymış? Uzman işte. Kilo vermek için. Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Yalandan reçete yazdırıyosun dimi doktora sana uyarıcı versin diye? Harry sen iyi misin? Sara omuz silkti ve gözlerini kırpıştırdı: Doktora gidiyorum sadece. Ben bilmem yalandan şey yazdırmak, onu yapmak, bunu yapmak falan... Başını sallamaya ve omuz silkmeye devam etti: Noldu şimdi Harry? Ne güzel oturuyoduk, güzel güzel sohbet ediyoduk, sen... Sana ne veriyo anne o? Ha? Hap mı veriyo? Elbette hap veriyo evladım. Adam doktor. Doktorlar hap verir ya... Nası haplar veriyo onu soruyorum? Nası mı? Bi tane mor, bi tane kırmızı, sonra turuncu, bi de yeşil. Hayır, hayır, ne tür diyorum, ne tür? Saranın omuzları kulaklarına değecekti neredeyse: Ne tür mü? Söyledim ya. İşte yuvarlaklar... düzler. Harry gözlerini devirdi ve başını hafifçe salladı: Diyorum ki, içinde ne var? Harry, ben Sara Goldfarbım, Doktor Einstein diil.

İçinde ne var nerden biliyim? Doktor bana hapları veriyo, ben de alıyorum ve kilo veriyorum; bunda bilecek ne var? Tamam tamam! Harry oturduğu yerde kıpırdanıyor, ensesini ovuşturuyordu. Yani içinde ne var bilmiyosun. Bu şerefsizi sen nerden buldun? Kimden mi? Bayan Scarlinniden, kimden olucak. O da kızından almış adını. Harry başını sallıyordu: Anlaşıldı. Rosie Scarlinni. Noldu ki? O tatlı bi kız; hem de incecik. O hatunun aldığı uyarıcılarla kilolu olması mümkün değil zaten. Üzerinden atıp kurtuluyodur. Harry karıştırıyos... Bak anne, bu aldığın şey bi şekilde sana kendini iyi hissettiriyo mu? Yerinde duramıyo olabilirsin ve belki de normalden biraz daha fazla konuşuyosun... Gerçi siz *yenta*lar için ne kadarı az ne kadarı çok anlamak mümkün diil ya neyse... Sara başını sallıyor, dudaklarını büzüyordu: Yani, belki biraz, evet. Harry tekrar gözlerini devirdi. Biraz mı? Tanrım, ben ta burdan dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum ya! Ama geceleri yapmıyorum. Geceleri mi? Yeşil hapı aldığım zaman. Yarım saatte uyuyorum. Hoop diye. Harry başını sallamaya ve gözlerini devirmeye devam etti: Anne bak, onları almayı bırakman lazım. İyi şeyler diil onlar. Kim demiş iyi diil diye. On üç kilo verdim ben. On üç! Aman ne müthiş! Evet, çok müthiş bi kere. Ya sen müptela mı olmak istiyosun bi söylesene bana ya? Ne müptelası yahu? Ağzımdan köpük mü akıyo benim? Adam iyi bi doktor. Torunları bile var. Masasında fotoğraflarını gördüm. Harry kendi alnına vurdu: Anne, sana diyorum bak, bu yalandan reçete yazan heriflere güvenmiceksin. O hapları almayı bırakman lazım. Sonra ip gibi geriliceksin. İp gibi mip gibi. Kırmızı elbiseme ha sığdım ha sığıcam. Saranın ifadesi yumuşadı: Senin bar mitzvahında giydiğim şu elbiseye. Hani babanın çok sevdiği. Üzerimde kırmızı elbisem, ayağımda da altınrengi ayakkabılarım varken bana nası baktığını hatırlıyorum onun. Beni kırmızı elbisemle bi tek o zaman görmüştü. Sonra çok geçmeden hastalandı, öldü gitti ve sen babasız kaldın benim gariban gözağrım. Ama Tanrıya şükürler olsun bar mitzvahını gördü de... Bu kırmızı elbise muhabbeti ne ya? Ne ilgisi v... Kırmızı elbiseyi televizyona çıkarken giyicem. Aaa, sen bilmiyosun sahi! Televizyona çıkıyorum. Beni telefonla

aradılar ve başvuru formu yolladılar ve yakında televizyona çıkıcam... Hadi ama anne ya, kim kekledi seni? Kek mek. Sana söylüyorum işte, televizyonda yarışmacı olucam. Şimdilik hangi program olduğunu söylemediler ama ben hazır olunca söylicekler. Görürsün bak, anneni televizyonda üzerinde o kırmızı elbisesi ve altınrengi ayakkabılarıyla seyredince gurur duyucaksın Birilerinin seni kandırmadığından emin misin? Emin memin. Resmi form geldi eve. Matbaada basılmış. Harry bir yandan başıyla onaylıyor, bir yandan da kafasını iki yana sallıyordu: Peki, peki. Yani resmi bişey bu. Televizyona çıkıcaksın demek. Televizyona çıkıcağım için mutlu olman lazım. Bütün hanımlar mutlu. Senin de mutlu olman lazım. Mutluyum anne, mutluyum. Bak, gülümsüyorum. Ama Tanrı aşkına söyle bana; bunun o kahrolası hapları almakla ne ilgisi var? Kırmızı elbise çekmiş biraz... Sara pişmiş kelle gibi sırıtıyor ve hafifçe kıkırdıyordu: Biraz da dar geliyo, o yüzden kilo veriyorum. Nası olmuşum? Ama anne o haplar sağlığın için fena. Fena mı? Nası fena olabilirler ki? Doktor verdi bana onları. Öyleler anne işte, ben biliyorum. Nası oluyo da bu kadar çok şey biliyosun? Nası oluyo da ilaçlar hakkında doktordan daha çok şey biliyosun sen? Harry derin bi nefes aldı, neredeyse iç çekecekti: Biliyorum anne işte, inan bana, biliyorum. Onlar ilaç diil. Diyet hapı sadece. Diyet hapı sadece. Diyet hapı sadece. O diyet hapı sadeceler şimdiden on üç kilomu aldı götürdü ve daha durmuş diiliz. Ama anne kilo vermek için o boktan şeyleri almak zorunda diilsin. Sara incinmişti ve kafası karışmıştı: Harry noldu oğlum? Neden böyle konuşuyosun sen şimdi? Benim tek istediğim kırmızı elbisemin içine girmek. Bar mitzvahında giydiğim elbiseme. Baban o elbiseye bayılıyodu Harry. O elbiseyi giyicem. Televizyona onunla çıkıcam. Benimle gurur duyucaksın Harry. Ama anne, televizyona çıkmak niye bu kadar önemli ya? Sen daha oraya çıkmadan öldürücek bu haplar seni. Niye mi bu kadar önemli?.. Senin bildiğin, televizyona çıkmış kim var? Kim? Harry bıkkınlık içinde başını sallıyordu. Kim? Bütün mahallede televizyona çıkmış kimi biliyosun? Kime sormuşlar? Kime biliyo musun Harry? Sordukları tek insan kim biliyo musun?

Sara Goldfarb. Bendeniz. Bütün mahallede televizyona çıkması istenen tek insan. Sen taksiyle geldin ya... Harry başıyla onaylıyor ve bir yandan da başını iki yana sallıyordu: Evet, taksiyle geldim... Gördün mü güneş alan koltukta kim oturuyodu? Annenin en çok güneş alan özel yerde oturduğunu gördün mü sen?.. Harry hâlâ bir yandan başıyla onaylıyor bir yandan da olumsuz anlamda başını sallıyordu. Herkes kimle konuşuyo sen biliyo musun? Şimdi kim insan yerine konuyo biliyo musun? Kim artık küçücük evinde yapayalnız yaşayan bi dul diil sadece? Ben artık biriyim, Harry. Kırmızı saçımın ne kadar güzel olduğunu görüyosun... Harry gözlerini hızla kırpıştırdı ve alçak sesle bir yuh çekti. Saçı parlak kırmızıya boyanmıştı ve o fark etmemişti bile. Şimdi de pek anlamlı gelmiyordu ama Harry annesinin saçının önceden farklı bir renkte olduğunu düşündü; ama hangi renk olduğunu hatırlayamıyordu... Eee, tahmin et bakalım hanımlardan kaçı saçını kırmızıya boyatıcak? Hadi, tahmin etsene? Anne neyi tahmin edicem ya? Altı. Altısı. Saçım kırmızı olmadan önce sokakta insanlar, küçük çocuklar belki, hakkımda bişeyler diyolardı; ama şimdi biliyolar. o küçük çocuklar bile biliyolar, ki, televizyona çıkıyorum ve kırmızı saçımı beğeniyolar ve beni beğeniyolar. Herkes beni beğeniyo. Yakında milyonlarca insan beni görücek ve beni beğenicek. Ben de onlara senden ve babandan bahsedicem. Onlara babanın kırmızı elbiseye nasıl da bayıldığını ve senin bar mitzvahın için verdiği büyük partiyi anlatıcam. Hatırlıyo musun? Harry başıyla onayladı; kendini yenilmiş, bitap düşmüş hissediyordu. Onu yenen şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama başa çıkamayacağı bir şey olduğunu, kontrol edemeyeceği kadar kendi gücünü aşan bir şey, hatta bu noktada kavrayamayacağı bir şey olduğunu seziyordu. Annesini hiç bu kadar canlı, hayatındaki herhangi bir şeyle hiç bu kadar ilgili görmemişti. Herhangi birisini bu kadar hevesli, bu kadar heyecanlı ancak yılların uyuşturucu müptelasının tekine gidip iyi mal bulduğunu ve malı alacak kadar da parası olduğunu söylediğinde görmüştü. Televizyondan ve kırmızı elbisesinden bahsederken annesinin gözlerinde bir ışık parlıyordu ve bu ışığı daha önce görmemişti. Bir ihtimal çocukken görmüş olabilirdi;

ama o kadar eskiyi hatırlayamıyordu. Annesinin tavrında o kadar güçlü bir şey vardı ki, karşısında boyun eğmek zorunda kalıyordu ve herhangi bir sürekli direniş ya da fikrini değiştirme çabası faydasız kalıyordu. Orada öylece durdu ve annesini izledi ve dinledi; bir yanı şaşkına dönmüş, bir yanıysa annesi mutlu olduğu için mutlu olmuştu. Hem belki kim bilir neler kazanıcam? Yeni bi buzdolabı. Belki bi Rolls Royce. Robert Redford. Robert Redford mı? Nesi varmış Robert Redfordın? Harry durduğu yerde sadece gözlerini kırpıştırdı ve şaşkına dönmüş bir halde başını salladı ve kendini konuşmanın akışına bıraktı. Sara oğluna, tek evladına gözle görülür bir içtenlikle baktı; yüzündeki o sırıtış ve dişlerini gıcırdatması gitmiş, yerini bakışlarını yumuşatan ve sesinin tonunu alçaltan bir rica almıştı: Önemli olan ödüller diil Harry. Kaybetsem de kazansam da ya da sadece sunucunun elini sıksam da fark eden bişey yok. Sabah kalkmak için bi sebebi oluyo işte insanın. Sağlıklı olabileyim diye kilo vermek için bi sebebi oluyo. Kırmızı elbiseye sığmak için. En azından gülümsemek için. Ertesi günü çekilir kılıyo. Sara oğluna biraz daha yaklaştı: Ben bu hayatta neye sahibim ki Harry? Yatağı ne diye topliyim ya da bulaşıkları ne diye yıkıyim ki? Bunları yapıyorum; ama neden yapıyım? Tek başımayım. Seymour yok, sen yoksun... Harry karşı çıkmak içi ağzını açtı ama tek bir kelime çıkmadı. İlgileniceğim, bakıcağım kimse yok. Ada insanların saçını yapıyo. Herkes, hemen herkes bişeye sahip. Ya ben? Yalnızım, Harry. Yaşlıyım. Harry bu sözler karşısında tamamen bocalamıştı; başını sallıyor, gözlerini kırpıştırıyor, huzursuzla elleriyle oynuyor ve kekeliyordu. Arkadaşların var anne, niye... Aynı şey diil. İnsan yardımı dokunucağı birilerini arıyo. Ben birine yemek yapmadıkça nası alışveriş yapabilirim? Soğan alıyorum, havuç alıyorum, arada bi tavuk. Sara omuz silkti. Atıştırmalık bi şeyler alıyorum kendime; ama nası rosto yapıyım? Özel... özel herhangi bişey nası yapıyım? Yok Harry, böyle hissediyo olmaktan memnunum. Kırmızı elbiseyi ve televizyonu düşünüyo olmaktan memnunum.. ve babanı ve seni. Şimdi güneşe çıkınca gülümsüyorum. Ben gelip seni ziyaret ederim anne. Şimdi kendime bi çekidüzen vermiş-

ken, işlerim yolunda giderken gelirim. Marionla beraber... Sara başını sallıyor ve gülümsüyordu. Gerçekten anne. Sana yemin ederim. Yemeğe geliriz. Yakında. Sara tek evladına başını sallayarak, inanmak için elinden geleni yaparak gülümsedi: Güzel, sen Marioni getir, ben de sana en sevdiğin borç çorbasıyla balık dolmasından yapayım. Harika işte anne! Ben önceden ararım zaten seni, tamam mı? Sara başını salladı: Güzel. Memnun oldum. İyi bi kız ve iyi bi iş bulduğun için memnun oldum. Memnunum. Babanla ikimiz senin için hep en iyisini istedik. Televizyonda hep mutlu sonlara şahit oluyodum. Her zaman. Sara kalktı ve kollarını oğluna doladı ve onu kendine sıkı sıkı bastırdı; gözyaşları yanaklarını okşuyordu. Harry, beraber olucağın birini bulduğun için çok memnunum. Sağlıklı ve mutlu olmalısın. Ve bikaç tane çocuk yapın. Bi tane yapmayın. Bi tane iyi diil. Dizi dizi yapın. Onlar seni mutlu ediceklerdir. Harry annesine sarılabilmek ve kendisi onu çekiştirmeden onun da kendisine sarılabilmesi için elinden geleni yaptı ve çaresizce tutundu ona; bunun nedeni hakkında en ufak fikri yoktu ama bir şey, bu sanki çok önemli bir olaymış gibi, olabildiğince uzun süre tutunmaya ve tutmaya zorluyordu onu. Kendisini sıkışmış, bunalmış hissetmesine rağmen nasıl olduysa iradesine karşın tutunmaya devam etti. Nihayet, en sonunda dağılıp gideceğini düşünmeye başlamışken annesi kendini biraz geriye çekti ve onun yüzüne baktı ve gülümsedi: Baksana, ağlamaya başladım bile. O kadar mutluyum ki ağlıyorum. Harry bütün gücünü harcayarak yüzüne gergin bir gülümseme yerleştirdi: Sen mutlu olduğun için çok memnunum annecim. Seni gerçekten seviyorum. Ve çok üzgünü... Sara başını salladı ve elini savurarak onu susturdu: cık cık cık cık! Gerçekten öyle. Ama telafi edicem. Sen mutlu olmalısın. Benim için endişelenme. Ben yalnız olmaya alışığım. Bir an için birbirlerine baktılar, sessizce ve gülümseyerek ve Harry yüzünün çatlayıp dağılacağını sandı ve hareketlendi ve saatine baktı: Benim gitmem lazım anne. Bikaç dakka içinde şehir merkezinde randevum var. Ama yine gelicem. Güzel! Sana yemekler hazırlarım. Anahtarın var dimi hâlâ? Evet var anne. Anahtarını gösterdi.

Acele etsem iyi olur. Geciktim. Güle güle. Ve oğluna bir daha sarıldı ve onu bir daha öptü ve Harry gitti. Sara uzun dakikalar boyunca kapıya baktı; zamanın anlamı yok gibiydi. Sonra kendine bir kahve daha koydu ve masaya oturup hissettiği yalnızlıkla baş başa kaldı. Harrynin badi badi bacakları ve tombik yanaklarıyla bebeklik halini düşündü: Soğuk havalarda dışarı çıkarırken onu sımsıkı giydiriyor ve üç battaniyeye birden sarıyordu. Ve sonra Harry yürümeye başlamıştı; çocuk parkını ve kaydırağı ve salıncakları ne kadar da çok seviyordu... Sonra kahve vücudundaki kimyasalları uyarmaya ve kalbi daha hızlı atmaya başladı ve Sara yine dişlerini gıcırdatıyor ve çenesini sımsıkı kenetliyordu ve bir coşku hali adeta içine pompalanıyordu ve Sara kırmızı elbisesini ve verdiği kiloları ve televizyonu düşünüyordu –*zophtic, zophtic*– ve yüzüne sırıtmaya varan bir gülümseme yayıldı ve Sara kahve demliğinin tamamını bitirmeye ve sonra dışarı çıkıp hanımlara Harrysinin işlerinin ne kadar iyi gittiğini, nişanlısıyla arasının ne kadar iyi olduğunu ve yakında babaanne olacağını anlatmaya karar verdi. Mutlu bir sondu bu.

Annesinin evinden ayrıldığında Harrynin kafası karışmıştı ve şaşkına dönmüş hissediyordu kendini. Sadece kafası karışmış ve şaşkına dönmüş değildi; bu durumun farkındaydı da. Bundan önce annesiyle beraberken zamanın neredeyse hiç geçmediğinin hep farkındaydı. Annesi damarına nasıl basacağını, onu nasıl delirteceğini çok iyi biliyor gibiydi; ama bu sefer farklı, beklenmedik bir şey olmuştu ve bu şeyin ne olduğu hakkında Harrynin en ufak bir fikri yoktu. İçinden ona saldırmaktan ziyade, kıvrılıp kendi içine kapanmak geliyordu. Ya da belki de hep böyle hissetmişti. Bilmiyordu. Sokiyim böyle işe! Kafası inanılmaz karışmıştı. Kırmızı saç. Kırmızı elbise. Televizyon. Bir yandan bütün bunlar son derece ahmakça gözüküyordu gözüne; ama diğer yandan, vuku bulan öyle bir şey, öyle bir his vardı ki, her şeyi yoluna koyuyordu sanki. Belki annesi mutlu olduğu içindi. Şoke olmuştu ya! Annesinin mutlu olmasını bu kadar istediğini hiç

fark etmemişti. Daha önce olaya hiç böyle bakmamıştı. Daha önce, etrafta olması insana sıkıntı veriyordu. Ama bugün oldukça yerindeydi keyfi. Eh, o kahrolası haplar yüzünden! Tanrım, ne yapacağını bilemiyordu. Validesi o kahrolası hapları kullanıyor, saçını kırmıza boyatıyordu... Kafa karışıklığını ve şaşkınlığını artıran kelimeler ve düşünceler ve hisler onu bombardımana tutarken Harry başını sallıyordu. Annesine ne olduğunu bilmiyordu ama kendisinin acilen bir doz alması gerektiğini biliyordu kesinkes. Evet ya, bi tadımlık aldım mı her şey düzelivericek...

Tyrone, dört kere böldükleri halde yine de sokağa müthiş mal çıkarabildikleri o harbi stafı haftalarca tedarik etmeyi becerdi. Kiraladıkları kasa papellerle doluyordu ve yarım kilo saf malı nereden alırız diye ufaktan etrafı koklamaya başlamışlardı. Mümkün mertebe ketum olmaları gerekiyordu ki, bu durum kulağına çalınan yanlış insanlar onları soyup soğana çevirmesin. Ortalıkta mal dağıtan yeni tipler var gibiydi ve Harryyle Tyroneun bağlantıya geçmeye çalıştıkları da bu yeni tiplerdi; çünkü piyasadaki harbi stafı dağıtan onlardı. Daha bağlantıya geçmemişlerdi ama geçmelerine az kalmıştı, çok az. Ve işler harika gidiyordu. Malı sokaktaki elemanlara teslim edip, arkalarına yaslanıyorlar ve işin kendi kendine yürümesine izin veriyorlardı. Talep hep vardı. Piyasa kesinlikle satıcının tekelinde olduğundan onlar da alıcıların kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Baktılar o kadar kasmalarına gerek kalmayacak, eldeki maldan biraz daha kullandılar. Kendileri kanal oldukları sürece malsızlıktan gerilme gibi bir dertleri de yoktu, ki gerilmeye de gerek yoktu zaten. İstedikleri zaman bırakabileceklerini biliyorlardı. Bırakmayı isterlerse eğer.

İki üç hafta daha geçmiş ve Sara televizyonculardan hâlâ bir haber almamıştı; ne var ki bu durum bugüne kadar pek sorun olmamıştı. Bugün kalkıp kırmızı elbiseyi denediğinde sırtındaki fermuarını tamamen çekebilmişti. Son birkaç santim çekiştire

çekiştire, ıhlaya ıhlaya bir hal olmuş, nefes nefese kalmıştı ama fermuar kapanmıştı. Yakında hem elbiseyi giyip hem de nefes alabilecekti. Şimdi, ilgililer tarafından, hangi programa ne zaman çıkacağı konusunda bilgilendirilmeyi endişeyle beklemeye başlamıştı. Zamanını değilse bile hangi program olduğunu bilse, programı izleyebilir, neyle karşılaşacağını görebilir ve böylece bir tür prova yapmış olurdu ve hanımlara bunu anlatabilirdi ve belki de onları programı o görkemli yeni televizyonunda izlemek üzere eve davet edebilirdi. İşleri harika giden oğlu Harry almıştı televizyonu ve onun kendi işi vardı ve Sara oğlunun, nişanlısıyla birlikte yemeğe gelmesini o kadar istiyordu ki... Harrynin, tıpkı dudaklarını şapırdata şapırdata daha var mı diyen babası gibi çok sevdiği borç çorbasıyla balık dolmasından yapardı. Sara iç çekti... Zaten Harry geçen gün onu aramış, bir merhaba deyip nasıl olduğunu sormuş ve yakında ziyarete geleceğini tekrar söylemişti; ne var ki şimdi gelemiyordu çünkü işten güçten eli kolu bağlıydı. Tek başına olsun gelemez misin? İki dakkalığına olsun? Anne dedim ya, elim kolum bağlı. Aynı koltukta iki üç karpuz taşıyorum ve karpuzların başında durmam lazım. Ama senin annenim ben? Kısacık bi ziyaret için de mi gelemiyosun? Ben sana ne yaptım Harry de sen beni görmek istemiyosun? Sen ne diyosun anne ya? Benim sana bişey yaptığım falan yok. Nişanlını alıp gelsen ve ben de sarılıp onu öpsem ne güzel olurdu... O hapları bırakman lazım. Her zamanki halinden de ahmak yapıyolar seni! Şimdi de deli mi oldum yani? Kim deli dedi ya? Anne bak, iki dakka rahatlayıp, bana kendimi suçlu hissettirme numalarını bırakıcak mısın? Numara mı? Ne numarası? Bi sakin ol ya, tamam mı? Ben sana seni sevdiğimi ve yakında görüşüceğimizi söylemek için arıyorum, sen bana tutup suçlama tripleri atıyosun. Bunu istemiyorum ya tamam mı? Tamam, tamam. Neyi istemiyosun anlamadım ama tamam. Galiba beni istemiyosun ama tamam. Harry derin bir nefes aldı ve başını salladı ve telefonu sertçe sıktı ve telefonu açmadan önce takılmayı akıl ettiği için Tanrıya şükretti. Bak anne, senin başını ağrıtmak istemiyorum tamam mı? Seni seviyorum ve yakında görüşücez. Kendine

iyi bak! İyi ol evladım. Harry telefonu kapadı ve Sara omuz silkti ve kendine bir kahve daha koydu ve masaya oturdu ve beklenti içinde kahvenin diyet haplarını tekrar harekete geçirmesini ve bedenine o mutluluktan uçma hissini tekrar pompalamasını bekledi ve çok geçmeden sırıtmaya ve dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı ve güneşlenmek üzere dışarı çıkıp hanımlara katıldı. Ve televizyonculardan pazartesiye kadar haber gelmezse kendisi telefon açacaktı.

Harryyle Marion günde iki kez, bazen de daha fazla takılıyordu ve aralarda sürekli ot içiyor ve zaman zaman da hap atıyorlardı. Marionın çizdiği kafe eskizlerine bakıyorlardı ama giderek azalan bir hevesle ve sıklıkla. Bütün vakitlerini etrafta serilip yatarak ve belli bir şey yapmadan boş boş oturarak ve gelecek için belli belirsiz planlar yaparak ve tıpkı şimdi olduğu gibi her şeyin her zaman yolunda olacağı hissinin tadını çıkarak geçirdiklerinden, kafeyi açmaya bir türlü zamanları olmayacakmış gibi görünüyordu. Harry işten emekli olunca Marion banliyöde oturmayacakları konusunda ısrar ediyordu ve beyaz çitlerle çevrili bir evde oturmayacaklardı ve Pazar günleri barbekü yapmayacaklardı ve... Hey, bi dur ama dimi? Ne yapıcaz? Ve Marionın memelerinden birini kavradı ve diğer kolunu da ona doladı ve onu boynundan öptü. Ay dur yapma, gıdıklanıyorum! Tamam, seni gıdıklamıycaz da. Başka ne vardı? Cadillac almıycaz. Hamursuzda annemleri ziyarete gitmiycez. Hatta, ne Hamursuzu kutluycaz, ne de evde bi kutu bile hamursuz ekmek olucak. Marion yapmıycaz, etmiycezlerini sıralarken Harry başını sallamayı ve gözlerini devirmeyi sürdürdü. Ama Villageın batı yakasında güzel bi evimiz olucak, arada sırada mahalle barına bi tek atmaya gidicez ve Bleecker sokağında alışveriş yapıp çeşit çeşit güzel peynir alıcaz, özellikle de İtalyan provolone ve mutfakta takılıcaz ve istediğimizi yapıcaz. Harry kaşlarını kaldırdı: Ooo, istediğimiz her şeyi öyle mi? Merak etme Harry, istediğimize sahip olabilicez. Harry gülümsedi ve Marioni kendine çekti: Ben şimdiden

sahibim zaten. Ve onu öptü ve avcunu yavaşça kıçında gezdirdi. Sende istediğim her şey var. Marion kollarını Harrynin boynuna doladı: Ah Harry, seni seviyorum. Sayende kendimi insan gibi hissediyorum; sanki ben benmişim ve güzelmişim gibi. Güzelsin zaten. Dünyadaki en güzel kadınsın. Benim düşümsün.

Pazartesi Sara her zamanki gibi güne mor hapıyla ve bir demlik kahveyle başladı; ama hap alışık olduğu etkiyi göstermiyordu her nedense. Hâlâ kilo veriyordu ve kırmızı elbisenin fermuarı artık daha rahat kapanıyordu ama eksik olan bir şey vardı; bir demlik kahveden sonra bile. Hapları almaya ilk başladığı zamanki gibi hissetmiyordu kendini. Hapların içinden bazı şeyleri çıkarmışlardı sanki. Bir hata yapıp ona yanlış hap mı vermişlerdi acaba? Daha tesirli olanlarından mı almalıydı acaba? Doktorun muayenehanesini aradı ve hemşireyle konuştu ve iki kere, üç kere, defalarca sordu: ona doğru hapı verdiklerinden emin miydiler? Evet Bayan Goldfarb, kesinlikle eminim. Ama son gelişimde verdikleriniz daha küçüktü sanki. Buna olanak yok, Bayan Goldfarb. Görüyorsunuz ya, hepsi aynı etkiye sahip. Fark renklerinde. Bütün morlar aynı kuvvette, bütün kırmızılar vesaire de. Ama bir şey farklı. Bünyeniz alışıyor. Başta güçlü tepki alabilirsiniz ama bir süre sonra bu etki geçer ve canınız bir şey yemek istemez sadece. Endişelenecek bir şey yok, Bayan Goldfarb. Yani diyosunuz ki... Kapatmam gerekiyor, öbür telefon çalıyor. Sara bir an için telefona baktı: Çat diye kapanmıştı. Belki de kız haklı. Bişey yemiyorum *–zophtic, zophtic–* ve elbise de üstüme oluyo. İç çekti: Zayıflıyorum. Çay kavanozuna bakarken düşünmeden bir kahve daha demledi ve evin içinde oyalanırken demliği bitirdi ve sonra üstüne bir süveter geçirdi ve güneşlenmek üzere dışarı çıkıp hanımlara katıldı. Artık sabahları ve akşamları biraz serin oluyordu ama hâlâ oturuyorlardı ve öğleden sonraları hava daha sıcaktı. Sandalyesini her zamanki yerine koyup bir süre oturdu ve sonra kalktı; ama her zamanki neşesi ve gülümsemesi yoktu yüzünde. Otur, otur. Ne diye sürekli yoyo gibisin sen?.. Oturu-

cam. Bugün biraz gerginim. Bugün biraz gergin misin? Dün sessiz sakin oturuyodun yani? Sara, haftalardır genç kızlar gibi Robert Redfordı düşünüyosun. Hanımlar gülüyor ve kıkırdıyordu. Gevşemen lazım. Yakında televizyona çıkıcaksın, böyle sinir topu gibi ortalıkta dolanamazsın. Yine kıkırdaşmalar ve kahkahalar. Bekliyorum, bekliyorum. Bence bugün gelicek haber. Hangi program olduğunu öğrenince rahatlarım. Belki ne zaman olucağını da söylerler. Sara omuz silkti: Kim bilir. Kırmızı elbise artık oluyo üstüme. Sara ufak bir daire çizerek hızla yürüyor, sonra kaldırımdan iniyor, sokağın bir o ucuna bir bu ucuna bakıyor ama gözünün gördüğüne dikkat etmiyor, sonra tekrar hanımların yanına dönüyor, bir an için oturuyor, sonra tekrar kalkıyor ve giderek genişleyen daireler çizerek volta atıyordu. Ama saçıma bi rötuş lazım. O zaman yarın elden geçirip yepyeni yaparız ve sen de tıpkı Rita Hayworth gibi muhteşem olursun. Sara bir eli kalçasında poz verdi: *Zophtic.* Hanımlar gülüşüyordu. Sara tekrar, sokağın bir o ucuna bir bu ucuna baktı: Gün bugündür. Biliyorum, gün bugündür.

Saat daha üç olmamıştı ve Sara akşam için olan turuncu hapını alıyor ve üstüne de bir bardak kahve içiyordu. Postacının sokağın ucundan gelip, başını sallayarak apartmana girdiğini görmüştü. Sonra adamın peşine takılıp, kutulara postaları koyuşunu izledi, postacı apartmandan çıkmadan önce uzun saniyeler boyunca kendi kutusunun boşluğuna baktı öylece ve sonra da eve girdi. Hiç düşünmeden, otomatik olarak kahve demledi, sonra akşam için olan hapını aldı ve sonra da mutfak masasına oturup oğlu Harrynin ona aldığı yeni televizyonu izlemeye başladı. Arada sırada saate bakıyordu. Saatin üç olmasına az bir süre kala neredeyse akşam yemeği vaktinin geldiğini düşünüyordu. Turuncu hapı aldı ve üzerine biraz daha kahve içti. Bir demlik kahve daha hazırladı. Oturdu. Düşündü. Televizyonu. Programı. Kendini nasıl hissettiğini. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Çenesi acıyordu. Ağzının tadı bir garipti. Ne olduğunu anlayamıyordu. Kokmuş çorap gibiydi ağzının içi. Kuru. Mide bulandırıcı. Midesi. Ah o midesi! O kadar fenaydı ki!.. Sanki içinde bir şey

hareket ediyor gibiydi. Sanki bir ses dikkat et diye bağırıyordu: DİKKAT ET!!! Peşindeler. Başını çevirip omzunun üzerinden baktı tekrar. Kimse yoktu. Hiçbir şey yoktu. DİKKAT ET! Kim peşimde? Neyin peşinde? Ses midesinde homurdanmaya devam etti. Önceleri, bu durum başladığında biraz daha kahve içiyor ya da bir hap daha alıyor ve ses kayboluyordu; ama şimdi oradaydı işte. Hep. Ve o ağzındaki iğrenç tabaka, bozuk macunu andıran o şey önceden kaybolup giderdi ya da bunun gibi bir şey. Ama bunu kafasına takmıyordu. Şimdi, ieğğ! Ve şimdi kollarında ve bacaklarında titremeler vardı hep. Her yerde. Derisinin altında küçük şeyler. Hangi program olduğunu bir bilebilse, kaybolup giderlerdi. Tek ihtiyacı olan buydu. Bilmek. Kahvesini bitirdi ve bekledi; o güzel hisleri bedenine, kafasına geri getirmeye çalışıyordu... ama hiçbir şey olmuyordu. Ağzında macun ve kokmuş çoraplar. Derisinin altında kıpırdanmalar. Midesinde ses: DİKKAT ET! Televizyona bakıyor, izlediği programın tadını çıkarıyordu ki, birden: DİKKAT ET! Bir bardak kahve içti ve kendini daha kötü hissetmeye başladı. Dişleri yerlerinden fırlayıverecekmiş gibiydi. McDick Ştiyi arayarak Lyle Russella görüşmek istedi. Kim? Lyle Russel. Üzgünüm ama listede böyle bir isim yok. Neyle ilgiliydi? Televizyon. Hangi kanal? Bilmiyorum. Öğrenmek istiyorum. Bir saniye bekleyin lütfen. Santral gelen diğer telefona baktı ve Sara dikkatle sessizliği dinledi. Hangi program demiştiniz? Bilmiyorum tatlım. Bay Russel beni aradı ve bir programa çıkacağımı söyledi ve... Bir saniye. Sizi program departmanına bağlayayım. Telefon bir yerlerde defalarca çalarken Sara bekledi, ta ki bir ses ona nasıl yardımcı olabileceğini sorana kadar. Lyle Russelı istemiştim. Lyle Russel mı? Burada o isimde birinin çalıştığını zannetmiyorum. Doğru numarayı aradığınızdan emin misiniz? Santral beni buraya bağladı. Ee, neyle ilgili aramıştınız? Bay Russel beni bi programa çıkarıcaktı... Program mı? Ne programı? –DİKKAT ET!– Sara terlerin bir yerlerden aktığını hissedebiliyordu. Bilmiyorum. Bana o söylicekti. Kusura bakmayın ama ben durumu anlayamadım. Sesindeki sabırsızlık barizdi. Şayet açıklayabilirseniz... Beni aradı ve yarışmacı olucağımı söyledi ve

bana belgeler yolladı. Onları doldurup postaya vereli bi ay oldu ve hâlâ hangi programa çıkıcağımı bilmiyorum. Hıı, anladım. Bir saniye bekleyin, sizi doğru departmana aktarayım. Telefonun düğmesine bastı ve bastı ve bastı: Ay ama hadi! Ve o basmaya devam ederken Sara telefonu sıkı sıkı tutmuş, yüzünden akan terleri siliyordu. Size nasıl yardımcı olabilirim? Bu aramayı yarışmacı kısmına aktarın lütfen. Bir saniye lütfen. Sara yine çalan bir telefonun sesini dinlemeye başladı; gözleri başının içinde dönüp duruyor, terleme ve kıpraşma giderek daha kötü bir hal alıyordu ve ağzı o bozuk macun yüzünden neredeyse açılmayacak durumdaydı. Size nasıl yardımcı olabilirim? Sara konuşamıyordu. Alo? Ter gözlerini yaktı ve sonunda dudaklarını var gücüyle araladı ve Lyle Russelı sorup, alacağı cevabı beklerken bir dehşet duygusu tüm bedenini sarstı. Kim? Sara koltuğuna gömülmeye başladı. Koltuğun altından çıkıverecekmiş gibi geliyordu. Öldüğünü düşünüyordu ve –DİKKAT ET!– kıvranmaya başladı ve ismi tekrarlarken odanın önce bir ucuna sonra diğer ucuna baktı. Doğru departmanı aradığınızdan emin misiniz? Beni size yönlendirdiler. Istırap dayanılmazdı. Bir bardak daha kahve içmiş olsaydı keşke. Son bir gayretle, yapışmış ağzını ayırdı ve hikâyesini öbür uçtaki, oralarda bir yerdeki sese tekrar anlattı. Ah, evet. Sonunda! Sonunda! Biri tanıdı. Sara içini saran rahatlama duygusuyla eriyip gidiverecekti neredeyse. Telefonla bağlantı kuran danışmanlarımızdan biri olmalı. Takdir edersiniz ki böyle çok çalışanımız var. Size nasıl yardımcı olabilirim? Ben hangi programa çıkacağımı ve mümkünse ne zaman... İsim ve adres alabilir miyim lütfen? Sara adını ve adresini yavaş yavaş, tane tane söyledi; telefonun ucundaki *shiksa** İngilizceden pek anlamıyordu. Sonunda adı ve adresi yazılmıştı. Ben bu bilgileri kontrol edeceğim, Bayan Goldfarb ve sonra da sizinle iletişime geçeceğiz. Aradığınız için teşekkürler. Klik. Kapanma sesi televizyonundan gelen seslere karışarak kaybolup gittikten sonra saniyeler boyunca konuşmaya devam etti Sara.Telefona baktı; ter, gözyaşları gibiydi. İletişime geçicekler. Başını salladı. İletişi... DİKKAT ET!!!

* Yidiş dilinde, Yahudi olmayan genç kız. (y.h.n.)

Tyrone güldü: Valla benim başımda böyle dırdır eden bir ana olmadığına çok memnunum be coni. Siz soluk benizlilerde bu suçluluk muhabbeti gırla gidiyo. Kötü bi şaka gibi. Nolduğunu bilmiyorum ama valideye adam gibi davranmaya çalışıyorum ama... Harry omuz silkti: Ama sürekli şu Yahudi anne zırvalıklarıyla üstüme üstüme geliyo. Ooof, sırf siz Yahudiler diil be coni, bütün soluk benizliler öylesiniz! Bi türlü anlamıyosunuz şunu dimi? Ooof! Anneler insanın kafasını becermeye meyillidir ama kendi göğsünü dövmez, yok abi. Onun yerine seni döver. Biliyo musun abi, bazen düşünüyorum da, anneler olmasa daha iyi gibi geliyo. Freud haklıydı belki de. Bilmiyorum be abi. Benim anne ben sekiz yaşındayken öldü; ama hatırlıyorum da çok kral kadındı. Yedi çocuğu vardı coni, şu filmlerde gördüğün analar gibiydi; kocamandı ve sürekli güler, sürekli şarkı söylerdi. Böyle kocaman göğsü vardı ve beni kucaklardı coni ve beni kucakladığında kendimi ne kadar iyi hissettiğimi ve onun ne kadar güzel koktuğunu hatırlıyorum. Yedi çocuğu vardı abi ve hiçbirimize elini kaldırmadı. Bizi tepeden tırnağa severdi ve herkes de onu severdi. Bi de nası şarkı söylerdi var ya!.. Ama yani yirmi dört saat o kilise şarkılarını öyle bi söylerdi ki zannedersin cennet hemen köşeyi dönünce. Demek istediğim, kadın şarkı söyleyince kendini tepeden tırnağa iyi hissederdin, tıpkı uyuşturucu etkisindeymiş gibi. Harry bir kahkaha attı ve sonra kıkırdadı. Tam Mahalia Jacksonmış ya dimi? Valla o başka bişeydi be coni!.. Yani işte ben çocukken bizim ev baya güzeldi galiba. Ne biliyim, annem hâlâ hayattaydı ve her şey kral gibiydi. İşte sağa sola gidiyoduk, bişeyler yapıyoduk, evde eğleniyoduk. Sonra annem öldü ve... Tyrone omuz silkti. Senin pedere noldu peki? Ooof! O, annem ölmeden çok önce terk etmişti evi. Muhtemelen sokaklarda bi yerlerde kendi işine bakıyodur. Annem ölünce hepimizi başka bi akrabanın yanına verdiler. Ben Harlemdeki teyzemin yanına gittim; bi süre orda oturduk. O annenin kardeşi mi? Evet ama baya farklı bi tipti. Ama iyi biriydi. Şarkı falan söylemiyodu ve sopa atmayı da seviyodu; ama okuldan eve geldiğimizde bi tane şekerli meme hazırlamayı ihmal etmezdi. Şekerli meme mi?

O ne lan? Ne ne? Sen şekerli meme ne demek bilmiyo musun ya? Valla tatlı amcığın nolduğunu biliyorum koçum da şekerli memenin ne olduğuna hiç basmadı kafam. Gülüyorlardı ve Tyrone başını salladı: Peynirin içine tereyağıyla şeker koyuyosun, sonra da emiyosun, al sana şekerli meme. Haa, öyle mi diyolarmış ona? Ulan var ya, sen baya cahil bi herifsin ya!.. Teyzem iyi bi kadındı... ama annem başkaydı, hakkaten başkaydı. Harrynin gözleri kapalıydı ve arkasına yaslanmış, annesinin çocukken onu kışın sert esen rüzgârdan nasıl koruduğunu, eve döndüğünde onun nasıl sıcacık olduğunu ve ona sarıldığında kulağının, yanağının soğuğunu nasıl alıverdiğini ve nasıl bir tas sıcak çorbanın daima hazır olduğunu düşünüyordu... Evet ya, benim valide de baya kraldı. Öyle yalnız yaşamak çok boktan bişey galiba ya! Harry Goldfarb ve Tyrone C. Love yayılmış oturuyor, onları bekleyen gece işine hazırlanırken, gözleri yarı kapalı bir halde içlerinden akıp giden sevgi dolu hatıraların ve eroinin sıcaklığını hissediyorlardı.

Tyroneun en çok sevdiği şeylerden biri kaliteli ipek gömleklerdi. Vay be! O gömleklerdeki tıpkı manitasının kıçını andıran, o yumuşacık, mis gibi hissi seviyordu kesinlikle. Hatun da müthiş bişeydi be coni; baya baya iyi bi parçaydı. Dolabında asılı yaklaşık bir düzine gömleği vardı, farklı kesimlerde ve her renkte. Gömleklerini okşamayı tıpkı Alicei okşamayı sevdiği gibi severdi ve bazen dolabın önünde durur ve o güzel gömleklerin hepsinin tadını çıkarırdı. Vay be! Dolabı bile seviyordu. İki tane kocaman ve kayarak açılan kapısı vardı ve ön tarafı boydan boya ayna kaplıydı. Kocaman bi ayna coni! Bazen kapıları sırf eğlence olsun diye kaydırıp dururdu. Napıyosun tatlım? Niye yatağa gelmiyosun? Ooof, vaktimiz bol yavrum; kendime kocaman oyuncak buldum, takılıyorum... Çocukken bi film görmüştüm ve filmdeki herifin aynı bunun gibi kayan kapılı kocaman bi dolabı vardı ve dolabın içi ağzına kadar takım elbiseyle doluydu ve elbiselerin arkasında gizli bi geçit vardı. Bomba bişeydi ya! Ne diye gizli

geçit vardı ki? Onu hatırlamıyorum da, dolabı hatırlıyorum. Tyrone kapıları kapadı ve aynaya baktı; aynadan arkasındaki hatununu gördü ve ona gülümsedi. Tyrone evi görmek için ilk geldiğinde yatak odasındaki dolaplara âşık olmuştu ve o an kararını vermişti. Apartman görevlisinin ona ilk gösterdiği şeylerden biriydi bu. Kapılar üç metre genişliğinde ve baştan başa ayna kaplı. Dolaplar da bi üç buçuk metre vardır. Her ikisi de. Her biri odanın bi tarafında. Araya bi de yatak attın mı al sana şov! Ve güldü ve göz kırptı ve Tyroneun koluna vurdu: hahahaha! Tyrone çıplaktı ve yatağın başında durmuş, karnını kaşıyordu: Evet efendim, benim adım Tyrone C. Love; işte ben buyum. Ve o zıplayıp yatağa atlarken Alice kıkırdamaya başladı. Yapma şunu Tyrone ya, ödüm kopuyo! Ah anam benim seni korkutmayı hiç ister miyim!.. Alicein boynunu ve omzunu nazikçe ve yavaş yavaş ovuyordu. Ben hiç kimseyi korkutmak istemem, özellikle de gelmiş geçmiş en bomba hatunu. Ve Tyrone boynunu öperken Alice hafifçe ciyakladı ve sonra Alice, Tyroneu kendine sıkı sıkı bastırdı ve o sırada Tyrone boynunu ve memelerini öpüyor ve elleriyle paketini okşuyordu ve Alice onun kafasını tuttu ve onu öptü ve öptü ve ona sarıldı ve onu sıkıştırdı ve ciyakladı ve iç çekti ve inledi ve Tyrone C. Love sevişme tarzıyla Alicein kendini harika ve çok özel hissetmesini sağlıyordu ve işini bitirdiğinde ve sırtüstü yattığında baştan ayağa şöyle bir titredi ve ciyakladı: Aaaaaaaaaaaah! Ve öbür tarafa devrildi ve Tyronea sarıldı ve Tyroneu öptü ve ikisi de sessizce ve huzur içinde, kolları birbirine dolanmış, yatıyordu. Tyrone sırtüstü, Alice, manitası, yan yatıyordu ve yüzünü Tyroneun omzuna ılık ılık gömmüştü ve ikisi de daha önce ne eroinle ne eroinsiz hissettiği bir huzur ve tatmin ve heyecan hissediyordu. Tyrone arada sırada gözlerini usulca açarak bu yaşadığının gerçek olduğuna ve bu yatakta, bu odada, bu kadınla yatıyor olduğuna dair kendini temin ediyordu ve sonra derin derin iç geçiriyordu ve yanında yatan Alicein yumuşaklığını ve sıcaklığını ve içinde duyduğu huzuru ve tatmini hissediyordu. Başını yavaşça yana bıraktı ve Alicei alnından öptü ve başını okşadı: Sen hakkaten de burdasın be! Ve Alice onu sıkıştırdı ve yüzünü omzuna iyice

gömdü ve Tyrone nefesini kolunda hissedebiliyordu ve bir şekilde Alicein içindeki yaşamın artık onun bir parçası olduğunu hissediyor ve duyumsuyordu ve o da onun bir parçası olmak ve ona bakmak istiyordu. Kollarındayken kendini iyi ve güvende hissetmesini istiyordu ve mis gibi takılacaklardı ve gülüp eğleneceklerdi ve kavga dövüş olmayacaktı.

Balayı bitmişti. Harbi staf bitmişti. Brody tam olarak ne olduğunu anlatmamıştı Tyronea. Muhtemelen şu çöp konteynerlerinde bulunan herifler yüzündendir. Şu boğazları kesilip üzerine şöyle not düşülen herifleri diyosun dimi: Kentimizi temiz tutalım? Evet ya!.. Brody başını sallıyordu ve ikisi de güldüler. Ooof be abi, o harbi stafın amına koyulduysa hiç gülücek bişey yok aslında!.. Brody bir süre daha başını salladı: Aynen öyle kardeşim ama duyduğum kadarıyla bu herifler yanlış insanlara yamuk yapmışlar. Jefferson kardeşlerden iki üç kilo mal çalmışlar, sonra malı ellerinden hemen çıkarmak istediklerinden sokağa çıkarmışlar. Eee, Jeffersonlar da onları kazığa oturtmuş ha? Brody güldü: Başka kim yapar ki bunu! Kimse Jefferson kar-

deşlere yamuk yapıp bundan paçasını kurtaramaz... Tyrone başını kaşıdı, arkasını, önünü, orasını burasını. Bu dalga nası? Eskisi gibi mi? Poşette bişey olsun istiyosan ikiden fazla bölemezsin. Tyrone omuz silkti ve malı Harrynin onu beklediği eski evine götürdü. İşe girişmeden önce her zamanki gibi malın birazını ocağa koydular ve damardan vurdular. Malı birbirlerine bakarak birkaç kere vururken o ani alevlenmeyi bekliyorlardı. Bir türlü tam olarak gerçekleşmedi. Hafif bir parlama oldu sanki; ama alışık oldukları gibi gürül gürül değildi. Ooof! Amına kodumun evladı bu mal harbi staf diil derken şaka yapmıyomuş. Yapma ya! Biraz daha pişirsek iyi olur. Aldıkları tat sıkıntı vericiydi. Ocağa biraz daha mal attılar ve tekrar takıldılar ve bu sefer biraz daha kuvvetliydi; en azından karınlarında ve gözkapaklarında hissedebilecekleri kadar. Birbirlerine bakıp omuz silktiler. Laktozdan artırcağımız parayı düşün. Harry güldü ve Tyrone kıkırdadı. İşler iyi gidiyo zaten. Hâlâ para kazanıyo olcaz.

İstedikleri kadarını kullandıklarında satacak mal oldukça az kalmıştı ve harcadıklarından çok da fazla kazanmadılar ama bu mühim değildi; zulaladıkları mangırları vardı ve yakında yüklü mal temin edecek kadar paraları olacaktı ve tekrar harbi staftan alabileceklerdi ve yakında iki yakaları bir araya gelecek ve o yarım kiloluk saf malı alabileceklerdi.

Sara kırmızı elbisenin içine kolayca girebiliyordu artık; ama hâlâ hangi programa çıkacağını bilmiyordu. Haftada iki kez telefon açıyordu ama hep aynı cevabı alıyordu: başvurusunu inceliyorlardı ve yakında bilgilendirilecekti. Artık o arayıp mesaj bırakırken kızın tek yaptığı etrafındakilere bakıp gülümserken telefonda başını sallamaktı. Yine o arıyo dimi? Kız başını salladı ve gülmemek için kendini zor tuttu. Sara, kapattıktan sonra uzun dakikalar boyunca telefona bakıyor, sonra mutfağa gidip kahve hazırlıyordu yeniden. Yemekten kısarak para biriktiriyor, çok az yiyordu ve artırdığı parayı kahveye harcıyordu. Ve bugün kahvenin fiyatı: aaah ahh! Arada sırada çaya dönmeye çalışıyordu ama

içtiği çay, ancak kahvenin bastırdığı belli belirsiz bir tatminsizlik hissi bırakıyordu ardında. Öte yandan, kahve de gerçek ihtiyacı eskisi gibi karşılamıyordu; ama çaydan daha az bir tatminsizlik hissi yaratıyordu. Sara kendini sürekli tedirgin hissediyordu ve bu başlı başına fena bir şeydi; ama daha da fenası bu tedirginliğin sebebini bilmiyor olmasıydı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. Sürekli çok korkunç bir şey olacakmış gibi hissediyordu. Ve bazen ağlamaklı oluyordu. Önceden olduğu gibi, Seymouri ya da gözağrısı Harryyi düşündüğünde ve kendini yapayalnız hissettiğinde kederlendiği gibi değildi. Artık koltuğunda oturmuş televizyon izlerken ağlamaya başlıyordu – DİKKAT ET!– kalbi yerinden fırlayıp çıkacakmışçasına ve bunun nedenini bilmiyordu. Program için telefon açtığında az daha ağlayacak gibi oluyordu. Karşısındaki kıza bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlatmak istiyordu ama kafası karmakarışıktı. Kız insanları hangi programlara aldıklarını bir söyleseydi tutunacağı bir şey olacaktı; ama kız bunun gizli olduğunu söylüyor ve yan masadaki kıza kıkırdayarak göz kırparken elini ahizenin üzerine koyuyordu. Sara televizyonun düğmelerine sürekli basarak yetişebildiği bütün yarışma programlarını izlemeye çalışıyor ama herhangi birini gerçekten izleyecek kadar uzun süre oturamıyordu televizyonun karşısında ve programların nasıl programlar olduğunu anlayamıyor ve kendini sahnede yürürken gözünde canlandıramıyordu. Birkaç sefer kendini sahnenin uzak köşesinden yürütecek oldu ama bütün enerjisi elbiseyi kırmızı ve ayakkabıları altınrenginde tutmaya gidivermiş gibiydi ve o yüzden bütün suret anında solup gitti ve Sara da her zamanki koltuğunda oturmuş, bir şeye, orada olmayan kendisine bakarken buldu kendini. Yarışmada değildi. Bir tanesini baştan sona izlemeye çalıştı ama yapamadı. Kalktı ve kendine bir kahve daha koydu ya da yeniden kahve demlerken ocağın başında durdu; biraz daha hap alırsa her şeyin daha iyi olacağı benzeri belli belirsiz düşünceler geçiyordu kafasından. Mor, kırmızı ve turuncu hapları sabahları birlikte almaya başladı ve bir süre kendini böyle daha iyi hissetti ve göz açıp kapayıncaya kadar evi temizledi ve dışarı çı-

kıp biraz güneşlenmeye hazırdı; ama öğle vakti geldiğinde vücudu karıncalanıyor ve içi düğüm düğüm oluyordu ve –DİKKAT ET!– ve bir arabanın park etmiş bütün arabalara bindirdikten sonra kaldırıma çıkıp ona çarpmasını bekliyordu; ya da çatıdan bir şey düşecekti ya da... Bilmiyordu, bilemiyordu ama fena bir şey olacaktı. Yerinde duramıyordu. Kalktı ve hanımlar güldüler ve onunla maytap geçtiler: Kıçı kurtlu Sara! Ve Sara etrafta dolanıp duruyor ve zayıfladığını ve *zophtic* olduğunu düşünüyordu ve iki üç haftada bir Ada saçına rötuş yaparken bile zar zor hareketsiz durabiliyordu ve yerinde hoplayıp duruyordu ve hoplayacağını önceden bilemiyordu ve Ada onu yerine oturtuyordu: Kırmızı saç istiyosan kıpırdamadan durman lazım. Kilo veriyordu, kilo veriyordu. Elbise üzerine çok güzel oturuyordu. Rahat rahat oluyordu. Göbeğini içine çekmesi gerekmiyordu. Kilo veriyordu. Mutlu olmalıydı. Kırmızı elbise üstüne olmuştu ve saçı Rita Hayworthınki gibiydi ve altınrengi ayakkabıları parıl parıl parıldıyordu ve televizyona çıkacaktı. Bir düştü bu, bir düştü ve mutlu olmalıydı, mutlu olmalıydı!!!

New Yorkta yazın getirdiği o festival havası artık yoktu ve Harryyle Tyrone açıkta kalmıştı... Brody bölünmemiş mal alamıyordu artık. Ne! Öyle abi. Mal bulabiliyo ama bölünmüş. Siktir... nolmuş peki? Tyrone omuz silkti ve avcunun içiyle başını ovdu: Brody diyo ki, birileri heriflerin malını bölüp bölüp satıyomuş. Bölüp bölüp satıyo muymuş? Tyrone başını sallıyordu: Ve Brody bölünmemiş mal alamıyosa kimse alamıyo demektir. Harry masadaki mala bakıyordu: Bu şekilde, anca kendi kullanıcağımızın parasını verebiliriz. E o zaman niye bırakmıyoruz abi kullanmayı??? Tyroneun sorusunun olası sonuçları direndikleri halde yavaş yavaş gözlerinin önüne gelirken ve zihinleri tarafından kavranırken bir süre birbirlerine baktılar. Harry omuz silkti: Evet ya, bıraksak iyi olur sanırım. Ama şimdi bi takılıp yarın sakinlesek daha iyi olucak gibi. Evet ya, bu boku takılmadan poşetlemek tam eziyet. Harry güldü. Görünüşe göre laktozlar elimizde

kalıcak. Sorun diil be yavrum, bi gün o yarım kiloluk malı alıcaz, o zaman lazım olcak onlar da.

Marionla Alice de uyuşturucuyu bırakma kararını sonuna kadar destekliyordu; o gece hep beraber amansız bir azimle gittiler yataklarına. Öğle civarı kalktılar, kahvenin yanında bir sarma içtiler; bırakma mevzusunu hiç akıllarına getirmedikleri için kendilerini iyi hissediyorlardı ve biraz aylak aylak oturdular, biraz televizyon izlediler, bir şeyler yesek mi dediler ama canları pek istemiyordu; sonra o gün yapılması gereken şeyler hakkında düşünerek ve konuşarak ve sonra o şeyler için planlar yaparak suratsız suratsız takıldılar ve sonra biraz daha TV ve biraz daha kahve ve biraz daha ot ve vakitlerinin çoğunu akan gözlerini ve burunlarını silerek geçirdiler ve saat üçte, bir bardak suda fırtına kopardıklarının farkına vardılar; gerçekten bırakmayı isteseler kesinlikle bırakabilirlerdi, bunu zaten o esnada kanıtlıyorlardı ama sırf şu anda bölünmemiş mal alamıyorlar diye paniklemek ve dünyanın sonunun geldiğini düşünmek aptalcaydı, o yüzden kaşığa döndüler. Burunlarıyla gözleri açıldı ve yemek yerken müzik dinlediler.

Bir hafta geçmişti ve hâlâ bölünmemiş mal alamıyorlardı, o yüzden bırakmayı tekrar denediler; ama bu sefer daha giyinmeden dönmüşlerdi kaşığa. Her zamankinden erken uyandılar; mideleri panikle bulanıyor, gözleri yanıyor ve burunları akıyordu ve uyuşturucunun sihri bütün hastalıklarını iyileştirdi. Bırakamadıklarından değil; sadece bu sefer doğru zaman değildi. Yapacak çok işleri vardı ve kendilerini iyi hissetmiyorlardı. Her şey yoluna girince hepsini topluca bırakıvereceklerdi; ama şimdilik, gevşemek için arada bir takılacaklardı.

Nihayet Sara son derece zaruri birkaç şeyi yapmasına imkân verecek bir sabah programı oluşturmuştu kendine. Mor, kırmızı ve turuncu hapları bir arada aldı, bir demlik dolusu kahvesini içti, sonra kırmızı elbisesini ve altınrengi ayakkabılarını giyip, *zophtic* görüntüsüyle kendini son derece iyi hissederek aynanın

önünde kendi etrafında döndü ve öğleden sonra kendini nasıl hissediyor olacağını düşünmemeye çalıştı. Elbisesini çıkarmadı ve her zamanki koltuğuna oturdu ve programları izlemeye başladı; artık düğmelere sürekli basıp durmuyor, programın tamamını izliyordu. Sunucuyu, izleyicileri, ödülleri gördü, kahkaha ve alkışları duydu ve büyük bir çaba harcayarak kendini sunucunun yüzünde büyük bir gülümsemeyle beklediği sahneye geçmeye zorladı ve alkışları dinledi; ama o esnada kendini kontrol edemedi ve ekranı terk etti ve odaya geldi ve evin içinde yürürken eski, çok eski mobilyalara ve evin ışıktan ve yaşamdan yoksun görüntüsüne bakıyordu; sonra tekrar sete dönmeye çalıştı ama bunu tam olarak beceremedi ve nihayetinde bir yerlere kaybolup gider gibi oldu. Sara emin değildi nereye olduğundan; belki setin arkasına, belki yatağın altına... bir yere işte. Bütün bunlar Saranın kafasını karıştırıyordu. Evin her tarafına baktı ama Kırmızı Başlıklı Kızı bulamadı. Bir dahaki sefer onun nereye gittiğine daha dikkatli baktı ve ona ne yaptığını ve nereye gittiğini sordu; ama o sadece Saraya baktı ve başını şöyle bir savurdu ve omuz silkti ve ona bir sen de kimsin böyle bakışı attı ve mutlu mutlu yoluna devam etti ve tekrar kaybolup gitti. Her gün setin içinden çıkıveriyor ve etrafta yürüyordu. Yere zıplayarak inmiyor da, bir şekilde ekrandan dışarı adımını atıveriyordu ve bir de bakmıştı ki ayakları yerdeydi ve çok bariz ve gürültülü bir şekilde Sarayı görmezden gelerek ve evine burun kıvırarak etrafta dolanıyor, arada sırada tepeden tepeden Saraya bakıyor hoşnutsuzca ve hmmlıyor ve hıhlıyor ve her şeyi inceleyerek ve her şeyde bir hata bularak yoluna devam ediyor ve burnu beş karış havada gezerken Sarayı aşağı görüyordu. Sonunda Sara bozuldu ve sinirlendi ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı: Sen kimsin de beni hakir görüyosun be? Sen kim olduğunu zannediyosun? Ve Sara da hakir gören bakışlarını ondan öteye çevirdi ve tekrar aşağı baktığında o kaybolmuştu. Bu, pek çok sabah tekrarlandı, ta ki bir sabah sunucu da setten çıkana ve Kırmızı Başlıklı Kız onu elinden tutup evin içinde dolaştırmaya başlayana kadar: Sunucuya şunu bunu gösteriyor, ikisi de dayanılmaz bir tenkitle başla-

rını sallıyor ve sonra başlarını kaldırıp Saraya bakıyor, tekrar kafa sallıyor, teftiş noktasına geri dönüyor, tekrar Saranın yanına geliyor ve başlarını tekrar bir sallayıp teftişlerine ve tenkit dolu bakışlar atmaya ve kafa sallamaya evin başka bir kısmında devam ediyorlardı. Bu üç sabah boyunca olmuştu ve Sara, sefil evini teftiş eden onları izlerken her seferinde daha kötü olmuştu: Ne bekliyodunuz ki? Siz yapayalnızken bundan iyisini mi yapcağınızı zannediyosunuz? Eski bi ev işte. On yıldan beri boya badana yapılmadı; belki daha fazla olmuştur. Ben yaşlıyım. Yalnızım. Siz yapın bakalım. Çabalıyorum, çabalıyorum işte! Ve Sara bağırsaklarında bir ateş topunun dönmekte olduğunu ve mide bulantısının dalga dalga boğazına saldırdığını hissedebiliyordu. Lütfen... lütfen. İzin verin anlatıyım! Ama onlar dinlemek için kalmadılar ve geldikleri gibi televizyona döndüler ve izleyicilere el salladılar ve sonra yüzlerce insan onların peşi sıra televizyondan çıktı ve Saranın minik, paspal evinde hep beraber dolanmaya başladı ve çekim ekibi kameralarıyla ve öbür ekipmanlarıyla ve evin zemininde sürünen kalın kablolarıyla onları takip etti ve Sara kendini her zamanki koltuğunda oturmuş, evinin o cansız kasvetiyle kuşatılmış bir halde televizyona bakarken görebiliyordu. Ve Saranın ekrandan izlediği evi küçüldükçe küçülüyordu sanki ve Sara bütün bunların etrafında olup bittiğini hissediyordu ve bir eziklik hissine kapılmıştı ve onu ezen duvarlar değil de kendi utancı ve çaresizliğiydi. Onların, evinde ne bulduğunu, ne gördüğünü bilmiyordu ama buldukları şeyin fena olduğunu biliyordu... hem de çok fena. Onlar gelmeden bakınmalıydı etrafa. Orada ne vardı? Daha geçen gün temizlik yapmıştı. Yapmamış mıydı? Emin değildi. Başka kanala geçti ama görüntü aynıydı. Hep, tekrar tekrar aynı kanal çıkıyor, görüntü aynı kalıyordu. Milyonlarca insan onun televizyonunun önünde durmuş, kanalı değiştirmek, görüntüyü değiştirmek için nasıl çabaladığını izliyordu ve o, içinde bir şeyin sürüngüğünü hissediyordu. Herkes utancını biliyordu. Herkes. Milyonlar. Milyonlarca insan şimdiden biliyordu ama o bilmiyordu. Yaşlar gözlerinde girdap gibi dönüp duruyor ve süzülerek yanaklarından akıp gidiyordu. O bilmiyordu bile. Tek bil-

diği onların bir şey bildiği ve utançtan ve çaresizlikten mahvolduğuydu. Ve artık kırmızılar giymiş küçük hanımı ve insanları küçük, pis evinde dolaştıran sunucuyu görebiliyordu; ekranda onları görebiliyordu ve onlar ona yüzlerinde tiksinme dolu bir ifadeyle bakıyordu. Sara ekranı kapayıp saklamaya çalışarak televizyona sarıldı ve yavaşça, acı verici bir yavaşlıkta iki büklüm olarak televizyonun önünde diz çöktü ve televizyona yaslandı; başı önüne düşmüştü ve gözyaşları Harrynin bar mitzvahında giydiği kırmızı elbisede leke yapıyordu ve Sara kıvrılıp top haline gelirken ekran ona küçümseyerek ve hor görerek bakan insanlarla doluyordu ve Sara midesinden boğazına doğru dev bir dalga yükselirken kollarını bedenine dolamış, gözyaşlarında boğulduğunu hissediyordu: Ah lütfen, lütfen... lütfen alın beni yarışmaya... lütfen... lütfen...

Brody nalları dikti. Mortu çekti. Tyrone tam olarak ne olduğunu öğrenemedi; yarım düzine insana sordu ve yarım düzine farklı cevap aldı. Ama önemli olan nasıl olduğu değil, Brodynin morgda yatıyor olmasıydı. Dar bir sokak arasında ya vurulmuş, bıçaklanmış, çatının tekinden itilmiş ya da insanların deyişiyle, başına bir talihsizlik gelmiş halde bulunmuştu. Cepleri boştu, dolayısıyla gebertildiği barizdi. Evinde olmadığı zamanlar ya mal satıyor ya da elinde mal alacak parası oluyordu. Tyrone ortamlarda dönen dedikoduları ve saçmalıkları bir süre dinledikten sonra yürümeye başladı. Evine dönerken yol boyunca adam gibi bir yedek kanalı olmadığı için kendine kızıp durdu. Şöyle bir yarım yamalak bakınmışlardı; ama Brody o kadar sağlam bir har-

bi staf temin ediyordu ki Fransaya gitseler bile ondan iyisini bulamayacaklarını biliyorlardı. Brodynin elindeki mal bittiğinde de, harbi stafın çok geçmeden ellerinde olacağına ve ortamlarda iyi mal varsa bir şekilde Brodynin eline geçeceğinden emin olduklarından bir türlü başkasını bulma çabası içine girmemişlerdi. Şimdi boku yemişlerdi... hem de öyle böyle değil, baya baya yemişlerdi. Of oğlum lan ne sikim iş bu! Gidip kendini öldürtüyosun, sonra bizi böyle dımdızlak ortada bırakıveriyosun. Böyle şey olur mu ya! Hele Brodyye. Onca yıldan sonra. E abi, görünüşe bakılırsa bişeyler yapmamız lazım. Böyle oturup duramayız. Öyle. Doğru diyosun. Sokiyim! Bu ne saçma bi siktiğimin işi ya! Şansa bak! Oğlum sakin ol lan, bi dur. Burda oturup burnumuzu silip durarak bi şey olacağı yok. Öyle öyle, biliyorum. Düşündükçe deliriyorum sadece ondan. Abi benim de içimden kırlarda sekerek dolaşmak gelmiyo; ama bi şekilde kıçımızı kaldırıp dışarı çıkmalı, ne yapabilceğimizi görmeliyiz. Nihayet, Harrynin biraz olsun yüzü güldü: Evet ya, ben otobüsün ön tarafına giderim, sen de arkasına. Ayyynnen! Ben işimi hep siyahlarla beyazlar içinde yaptım. Oooof, bişeyler yakalıycaz yavrum. Rahat olalım, bi yerlerden bişeyler yakalıycaz...

Saranın markete gitmesi gerekiyordu. Günlerdir gitmesi gerekiyordu ama hareket edemiyordu. Evden çıkamıyordu. Güneşe çıkamıyordu. Tabii eğer güneş kaldıysa. Belki de dışarısı da bulutludur. İçerisi gece gibi. Belki daha da fena. Gece olduğunda ışığı açarsın ve ortam neşelenir. Şimdi burası gri. Gri. Dükkâna gitmesi lazımdı. Günlerdir gitmesi lazımdı. Ada gelse. Belki o zaman. Belki telefon açsa iyi olurdu. Ada onu götürürdü. Neden kendi başına gidemediğini mi sorardı? Ona ne derdi? Bilmiyordu. Sadece markete gidecekti. Evet. Sadece markete. Ama gidemiyordu. Gitmemesinin yanlış olduğunu biliyordu. Fena bir şey olduğunu. İçten içe, fena bir şey olduğunu biliyordu. Sürünen bir şey. Ona nasıl... DİKKAT ET!!! Hayır hayır hayır hayır, ahhhh! Ona nasıl anlatabilirdi? Ne diyecekti ki? Diyecek ne vardı??? Git-

mesi lazımdı. Günler olmuştu. Tuvalet kâğıdı yoktu. Şeker yoktu. Artık her şey bitmişti. Artık gitmesi lazımdı. Dışarı çıkması lazımdı. Kalkıp yürüyerek odayı geçiverecekti. O kadar. Kalkıp dışarı çıkacaktı. Kırmızı Başlıklı Kız. Şen şak... DİKKAT ET! Hiçbir şey. Hiçbir yer. Hiçbir şey. Gidiyordu. Buzdolabı şekil değiştiriyordu. Yaklaştı. Kocaman bir ağızla. Daha da yaklaştı... Kalktı. El çantası. Nerde? Nerde? Buldu. Çantayı iki eliyle sıkı sıkı kavradı. Kapıya doğru hareket ediyordu. Buzdolabı hareket etti. Yaklaştı. Şekli bambaşkaydı. Sadece bir ağızdan oluşuyordu neredeyse. Altınrengi ayakkabıları mutfak zemininde tıkır tıkır ses çıkarıyordu. Kırmızı elbise kırış kırış olmuştu. Kapıyı hızla çekti. Buzdolabı yaklaştı. Televizyon daha da büyüdü. Ekran büyüdükçe büyüdü. Kapı tokmağını aniden çekti. İnsanlar televizyondan dışarı çıktı. Kapı açıldı. Dışarı çıkıp kapıyı çat diye kapadı. Altınrengi ayakkabılarının üzerinde sendeledi. Yüksek topuklar karoların üzerinde takırdadı. Esintiden biraz ürperdi. Burası da griydi. Apartmanın yakınında kimse yoktu. Sokakta yürüdü. Sendeleyerek. Yalpalayarak. Duvara tutunarak. Sokağın köşesine ulaştı. Durdu. Trafik. Trafik! TRAFİK!!! Arabalar. Kamyonlar. Otobüsler. İnsanlar. Gürültü. Hareketler. Ani dönüşler. Başı dönüyordu. Sokak lambasına tutundu. Çaresizce. Hareket edemiyordu. Yeşil ışık yandı. Sıkı sıkı tutunuyordu. Parmak eklemleri bembeyazdı. Işık yeşilden sarıya döndü. Kırmızıya. Yeşile. Tekrar tekrar. Defalarca. Ardı ardına, tekrar tekrar. İnsanlar geçti. Bazıları bakıyordu. Omuz silkiyordu. Yollarına devam ediyordu. Sara sıkı sıkı tutunuyordu. Yolun karşısına baktı. Bir uçtan diğerine. Işığı bekleyerek. Geçmek için güvenliydi. Denedi. Bakmayı bıraktı. Yüzünü direğe gömdü. Tutunuyordu. Tutunuyordu. Sesler boğuklaştı. Ani ani yanıp sönen ışıklar kapalı gözkapaklarına bıçak gibi saplandı. Tutunuyordu. Sokak lambası soğuktu. Lambanın direğindeki tıklamayı duyabiliyordu. Tutundu... Napıyosun yahu? Ada ve Rae ona bakıyordu. Lambaya mı tutunuyosun? Sara başını yavaşça kaldırdı. Onlara baktı. Çok iyi görünmüyosun Sara... Sara onlara boş gözlerle bakmaya devam etti. İki kadın bir an için birbirine baktı ve sonra koluna girip Sarayı Adanın evine

götürdüler. Sara belli belirsiz titriyordu ve ona bir bardak çay verdiler ve Sara iki eliyle bardağı sıkıca kavramış, ağzını açmadan üzgün üzgün oturuyor, kasvetle önüne bakarken arada sırada başını bardağa doğru eğerek çayını yudumluyordu. Ben kıçında kurt var sanıyodum sadece; ama şimdi meraklandım bak! Ada ve Rae gülümsedi ve kıkırdadı ve Sara cevap verdi: Sırf kıçımda kurt olsa mutlu olurdum. Belki bi virüs falan kaptın. Neden doktorunla görüşmüyosun? Sana anti bişey verir belki. Randevuma iki gün var. İki gün mü? Senin neyin var; randevuya göre mi fenalaşıyorsun? Sana ne diycek? Şimdi iyi ol da iki gün içinde hastalan mı? Hep beraber güldüler ve Sara kendi kendine kızdı çünkü doktora gitmek aklına gelmemişti. Bir an için bu duruma kafa patlattı ve sonra vazgeçtiği bu düşünce gidip bir yerlerde kayboldu ve kıkırdaşmaları dinledi, kendi kıkırdayışını hissetti ve bardak boşalana kadar çayını yudumlamaya devam etti.

Bekleme odası her zamanki gibi doluydu ve Sara hiçbir şey yapmadan otururken Ada ve Rae konuşuyordu. Doktorun yanına gittiğinde ona kendini çok iyi hissetmediğini söyledi. Peki tam olarak sorun nedir? Kilonuz çok yerinde görünüyor. Ve Saraya gülümsedi. Kilomda sorun yok. Ben iyi diilim. Televizyondakiler dışarı –DİKKAT ET!– çıkıyo... Ve Sara aniden döndü ve arkasına baktı, etrafına baktı, koltuğun altına baktı ve sonra doktora ve doktorun sağına soluna baktı. Doktor dişlerini göstererek sırıtmaya devam ediyordu. Bir sorun mu var? Her şey bi tuhaf. Birbirine girmiş gibi. Şey gibi karmakar... Eh, bu konuda endişelenecek bir şey yok canım... Bir kâğıt parçasına bir şey yazdı: Bunu hemşireye verin ve önümüzdeki haftaya randevu alın. Haftaya görüşürüz. Sara şimdi elinde kâğıt parçasıyla tek başınaydı odada. Bir süre kâğıda baktı, sonra güç bela dışarı attı kendini. Kâğıdı kıza uzattı. Doktor bi hafta dedi. Benim iki gün sonraya randevum vardı. Ah sorun değil. Onu iptal edip, size bir hafta sonraya randevu veririz. Üç uygun mu sizin için? Sara başını salladı. Güzel. Haplarım? Size bir haftalık daha vereceğim. Sara ve bedeni ferahlayarak iç çekti. Güzel. Teşekkürler. Şimdi bakalım elimizde ne varmış. Tamam. Kız bir şişe çıkardı ve şişeden bir avuç kapsül

boşalttı ve yirmi bir tane saydı ve onları ayrı, küçük bir şişeye koydu ve üzerine etiket yapıştırdı. Günde üç kere bir tane alacaksınız. Etikete de yazdım. Bu nedir? Ah, sizi sakinleştirecek bir şey sadece. Sara şişeye baktı. Bu nası okunuyo? Valiyum. Valyum? Hastalık adı gibi. Kız güldü: Haftaya görüşürüz. Eve gider gitmez bir tane almayı unutmayın. Sara başını salladı ve muayenehaneden çıktı. Hep beraber Adaya gittiler ve çayın yanında kuru erikli çörek yediler. Sara çörekten ufak bir parça aldı ama yiyemedi. Belki yarın. Şimdi şey... Ve omuz silkti ve çayından bir yudum aldı. Hapın bir şeyler yapmasını bekleyerek Rae ve Adayla birlikte oturdu; ama ne beklediğini bilmiyordu. Ama bir şekilde kendini yakında daha iyi hissedeceğini duyumsuyordu. Eve döndüğünde buzdolabı ve televizyon olmaları gereken yerdeydi ve düzgün davranıyorlardı. Televizyonu açtı ve ilaç şişesini masaya, diğerlerinin yanına koydu ve aynanın önünden geçerken kendini fark etti. Üzerinde kırmızı elbise vardı. Kırış kırış olmuştu. Üzerinde lekeler oluşmuştu. Bir an için gözlerini kırpıştırarak aynadaki aksine baktı. Her sabah olduğu gibi elbiseyi denediğini belli belirsiz hatırlıyordu; ama daha önce hiç üzerinde böyle yıpratmamıştı. Sadece bir sefer olmuştu, o da Harrynin bar mitzvahıydı. Başını salladı ve bir an için buna kafası takıldı ve sonra omuz silkti ve gülümsedi ve mutfağa dönmeden önce üstünü değiştirdi, şu yeni haplardan bir tane daha aldı ve sonra her zamanki koltuğuna oturdu. Kendini sakin hissediyordu. İyi gibiydi. Gözleri biraz ağırlaşmıştı. Biraz. Gevşemişti sadece. Koltuk her zamankinden daha rahat gibi geldi. Koltuğa iyice yerleşti. Programlar güzeldi. İnsanlar düzgün davranıyordu. Koyduğu çaydan bir yudum aldı. Koltuğunun yanındaki masaya uzandı; ama masa boştu. Üzerinde bir şey yoktu. Sonra parmak uçlarını masaya sürttüğünü fark etti ve masaya, parmaklarına baktı, sonra omuz silkti ve o sırada devam etmekte olan programı izlemeyi sürdürdü. Hangi programsa artık, güzeldi. Programdaki insanlar güzel görünüyordu. Ekranın kendilerine ait tarafında kalıyorlardı.

Tyrone mümkün mertebe sakin olmaya çalışıyordu; ne var ki iyi malın nerede olduğunu öğrenmenin tek yolu sokaklara çıkıp malın bulunduğu yere gitmekti ve o yerdeyken de ortamlar her zaman gergin olurdu. Herkes, zenci kardeşleri, büyük bir hevesle parasını alıp çok sağlam malla geri dönmeyi vaat ediyordu; ya da harbi staf bulabileceklerini; ya da bir kanalla bağlantı sağlayabileceklerini... Herkes ayrı bir hikâyeydi. Tyrone gülümsedi ve kıkırdadı ve elemanlara gidip o boku Jerseyde satmalarını söyledi. Ara sokaklardan, kapı eşiklerinden ve apartman girişlerinden uzak durarak bir süre delikanlı delikanlı, rahat rahat takıldı ve sonunda tanıdığı bir elemana rastladı ve ondan birkaç paket aldı. Sokağı geçip taksiye binecekken iki narkotik polisi onu durdurdu. Üstünü aradılar, cebindeki uyuşturucuyu hissettiler ama meydana çıkarmadılar. Parasını alıp saydılar: Yirmi dolar. Gecenin bu saatinde taşınıcak para mı bu! Onlar gülerken Tyrone sessizce duruyordu. Yüz doların üstünde parası kalmıştı ama bir şey demedi. Polisler Tyroneu arabaya tıktılar ve biri arkaya, yanına oturdu. Ne yapması gerektiğini bilen Tyrone bunu olabildiğince çabuk ve tıkır tıkır yaptı. Uyuşturucuyu cebinden yavaşça çıkardı ve koltuğun kenarından aşağı itti. Karakola geldiklerinde polisler ona hazır olup olmadığını sordular ve Tyrone başını salladı. İçeri girdiklerinde Tyrone onlara neyle suçlandığını sordu ve polisler gülümsediler ve eskortluk yapmak dediler. Tyrone başını salladı ve tam bir eziyet olan nezarete atılma sürecinin başlamasını bekledi. Nezarethaneyi ağırlıklı olarak uyuşturucu müptelaları ve ayyaşlar doldurmuştu. Telefon etme hakkını kullanma sırası geldiğinde Harryyi aradı; ama Harry hâlâ eve gelmemişti ve o da bu yüzden olan biteni Mariona anlattı ve nerede olduğunu ve Harrynin gelip kefaletini ödemesini söyledi. Telefondan zorla uzaklaştırılmadan önce, Mariondan Alicee de bir telefon etmesini istedi. Kısa bire süre sonra, yüz dört yaşında gibi gözüken eskilerden bir müptela atıldı içeri ve adam, sanki doğup büyüdüğü yer mapusmuş gibi kuruldu nezarethaneye. Boynunun kenarında, damardan eroin vurduğu yerde, kevgir izleri vardı. O yüzden hep kravat takıyordu. Eski püskü kravat rezil gibi gözükü-

yordu ama iş görüyordu. Harika ya! Umumi bi tuvalete git, malı pişir, kravatı iyice sık, malı vur. Hayatta kaçırmazsın. İp kadar kalın amına koyiim! Aynı zamanda Selamet Ordusundan atılmış gibi görünmesine neden olan vatkalı bir ceket giyiyordu; ne var ki bu da ekipmanının bir parçasıydı. Her takıldığında uyuşturucunun bir kısmını sol omzununun vatkasına sokuyordu. Hapishanede her zaman levazımatı çıkarabilirsiniz; o da vatkanın bir kısmını dışarı çıkarıyor, malı ısıtıyor ve artık oradan nereye gidiyorsa son vuruşunu yapıyordu. Dışarı çıktığımda da elimde az bişey malım olucak böylece. Muhtemelen Adaya* yollarlar beni altı aylığına. Yakınındaki genç bir elemandan bir sigara otladı ve yakarken başını elemana salladı. Of var ya, Rikersı avcumun içi gibi bilirim. O kadar çok yattım ki hissem var orda. Öbür tipler güldü ve Tyrone yaşlı elemana bir iki metre mesafede yere oturdu ve hücredeki çoğu tip gibi yaşlı adamın Raymond Sokağı, yılların Tombs Hapishanesi, Rikers ve eyaletteki bütün mapuslar hakkında anlattığı hikâyeleri dinlemeye başladı. Özellikle de o Danamora var ya, resmen Sibirya gibi orası. Cehennem gibi sürüyle yerde bulundum ama o amına kodumun yeri resmen dünyanın göt deliği be! Georgiadaki prangalı hapisanelerden bile beter. Orda da bi üç ay yattıydım. İki üç saat boyunca Fort Worthe ve K Ya yaptığı seferleri anlattı: Ama o amına kodumun Lexingtonında bi kere yattım sadece. Salıverildim ve elemanın tekiyle Elmaya dönüş yoluna koyulduk ve herif amına kodumun Clevelandında durup akrabalarını görmek istedi. Götoğlanı! Biraz kafurlu afyon bulduk, pişirip soğutup sallıyoruz, keyfimize bakıyoruz. Ama sonra o ne? Bu amına kodumun evladı otelin kapısını kırıyo ve hadi tekrar mapusa! Ufacık bi şeyden amına koyiyim, iki buçuk yıl yattık. Ne iş dimi? Bu eşşooleşşek, millete mal vermeye başladı... Mapusta nası yatılcağını bilmiyodu ve tam beş yıl yattı. Ben iki yıl yattım ve o zamandan beri Ohionun yakınından bile geçmedim. Geçmem de. Hücredeki tipler gülüyorlar, kıkırdıyorlardı; tabii Tyrone da onlarla beraber. Biliyo musunuz, o amına kodumun Ohiosunda uyuşturucu yüzünden idam

* Riker Adası. (ç.n.)

cezası veriyorlar!.. Buraya dönünce gençten bi herifle iş bağladım. Herif ne hırsızdı ama! Güpegündüz donunuzu alırdı da ruhunuz duymazdı... Ortalık kahkahadan inliyordu. Hücredeki dinleyicilerden oluşan çember yaşlı adama biraz daha yaklaştı ve bu yılların adamını dinlerken aralarında bir yoldaşlık hissi oluştu; bu karmakarışık, cansız saçlı, gri tenli, ağzında üç beş lekeli dişi kalmış adam, üç dolarlık godikle kafanızın sonsuza dek iyi olduğu geçmişin altın günlerinden bahsediyordu. Oof, heriflerde o kadar iyi mal vardı ki daha ısıtırken kafan iyi oluyodu ya, hahaha, ve malı vurduğunda da göt deliğin hemen kasılıyodu. Ooff, sıçmayı kavram olarak bile düşünemiyodun. Nası bişey olduğunu bile hatırlayamıyodun. Klozette ayak yıkanır sanıyodun. Herkes kahkahalarla gülüyordu ve gerek bıkkınlıklarından gerek korkularından kaynaklanan enerji kahkalarına yansıyordu. Savaştan önce amına kodumun Almanları bu tarafa saf mal yolluyolardı... Siz saf malın ne olduğunu bildiğinizi mi sanıyosunuz?.. Ve yarım kiloluk saf malı da nerdeyse beleşe alabiliyodunuz. Öte yandan, biz de beleşçiden başka bişey diildik zaten. Kahkahalar yükseldi. Galiba amına kodumun Almanları bütün ülkenin kafasını iyi yapıp savaşı kazancaklarını düşündüler, ha? Ama o zamanlar kimsenin pek sikinde diildi. İstediğin kadar kafurlu afyon alabiliyodun ve her türlü bokun içinde afyon vardı. Laudum falan. Manyak bişeydi. Hasta olunca. Bi şişe kafurlu, iki üç tane yatıştırıcı içicen, üstüne bi de gine ekmeği çiğniycen. Direk korunuyosun. O zamanlar ot taşımak hemen hemen serbestti. Boş arazilerde yetiştiriyodu millet... O zamanlar sürüyle boş arazi vardı; şimdi gibi diildi. Amına kodumun şehrinin her yerinde bu boş arazilerden vardı ve buraları gören olursa da çoğu zaman ne olduğunu anlamıyodu. Şimdi düşünebiliyo musunuz kocaman bi arazide ot yetiştirdiğinizi? Bu sokaklardaki hayvanlar o otları ellerine geçirebilmek için kafanızı kırar mıydı kırmaz mıydı? Herkes gülüyor ve yaşlı adamın ağzının içine bakıyordu. Önceden bu arazileri arada sırada yakarlardı; lakin insanlara haber vermeleri gerekiyodu. Yangın yönetmelikleri yüzünden mi neydi... bilemiyorum. O yüzden gazetelere ilan veriliyodu. Taşşak geçmiyorum;

baya baya gastede çıkıyodu, işte şu şu arazi şu şu tarihte yakılcak diye, saatiyle maatiyle. Bi tanesini hatırlıyorum. Pale serserinin tekiydim o zaman, daha harbi bi bağımlılığım yoktu Harbicilerden bahsediyorum... Ve bizim mahalledeki bi araziyi yakıcaklardı, anlatabildim mi? İşte biz de yakmadan önceki gece arkadaşlarla toplayabildiğimiz kadar ot topladık tamam mı ve gençler, ertesi gün bi de baktık, arazideki bütün otları yakıcakları zaman mahalledeki herkes, şehrin orasından burasından duyan herkes kopmuş gelmiş, rüzgârı karşısına alıp durmuş, derin derin nefes alıyor lan... Nası bi manzara anlatamam lan... Sokakta yüzlerce tip öyle bi durmuş ki, dışardan görsen derin nefes egzersizi yapıyolar sanırsın... E biz böyle hep beraber kah kah nası gülüyoruz ve amına kodumun itfaiyecileri de, biz orda durmuş baştan aşaa uçarken ve dişimiz, tırnağımız bile uyuşmuş bi haldeyken bize kafayı yemişiz gibi bakıyo. Hücredeki herkes öyle bir gülüyordu ki gardiyanlardan biri tipleri kontrol etmek için hücrenin önünde şöyle bir tur attı. Tyrone, bu yaşlı uyuşturucu müptelasının ağzının içine baktığını, bir köşeye guru gibi oturmuş bu adamın şanla, bilgelikle dolu hikâyelerini dinlediğini fark etti. Evet ya, ne manyak herifler gördüm ben sahiden de. Hem de ne herifler!.. Danamorada bi tip vardı, tam numunelik. Bu adam... Amcık McScene derlerdi... bu adam ne versen sikerdi. Herif sikini sığdırabildiği ne varsa sikerdi ya! O amına kodumun Sibiryasında o kadar uzun yatmıştı ki kadın nedir unutmuştu. Ama mapusları bilirsiniz, etrafta oynıycak sürüyle göt deliği vardır. İşte bu Amcık McScene salıveriliyo, sonra Needle Parkın orda bi hatuna kancayı takıyo... karının adı Hortense mi neydi mına koyiim... bunlar beraber oluyolar işte... kadın elli yaşlarında muhtemelen çünkü Amcık da o sıralar altmışlarında ama kuş hâlâ ötüyo... o da hapisanedeki tiplere yazdığı mektupta bi kadın becerdiğini söylüyo. Doğal olarak buna kimse inanmıyo. Herif o kadar çok adam sikmiş ki, biz de doğal olarak, karı sikmeyi nerden bilsin ki diye düşünüyoruz, o yüzden cezaevinin içinde bahisler dönüyo, bu herif hakkaten karı mı sikiyo diye. E bu durumda birisinin gidip görmesi, bahisleri bağlaması lazım dimi? İşte o sıralarda biri

şartlı tahliyeyle çıkıyo, gidip Amcığı buluyo, kodese yazdığı mektupta da diyo ki, Amcık hakkaten de yaşlı bi hatunla beraber ve ikisinin beraber fotoğrafını çekiyo, fotoğrafta da Amcık, hatunun elbisesini kaldırmış amını gösteriyo. Ve noluyo biliyo musunuz? O yaşlı karı meğersem Amcığa çalışıyomuş ammına koyiim! Annadınız mı, bu karının ayda bi iki kez müşterisi oluyomuş... Bickforddan salınanlar heralde onlar da... ve parayı da Amcığa verip sonra şöyle diyomuş: Buyur tatlım! Herkes gülüyor ve kıkırdıyor ve birbirinin omzuna vuruyordu. Babalık sen neymişsin ya! Altımıza işettin bizi be! Ee, ortamlarda bulunduk. Kimler geldi kimler geçti. Ne sağlam keşler gördüm ben. Ama ben hâlâ burdayım işte. Onlar öldü amına koyiim. Ya Potters tarlasında ya da siktiğimin arazisinin tekinde. Bu sektörde ayakta kalmak kolay diil be, ha? Sefil olan, vurulup giden sürüyle iyi adam gördüm. Birisinden bi sigara daha otlandı. Size nası ayakta kalıcağınızı anlatıcam. O amına kodumun herifleri kim bilir hangi mezardayken benim nası burda olduğumu anlatıcam. Benim de inişlerim çıkışlarım oldu heralde; ama benim ayakta kalmamın, hâlâ da kalıyo olmamın sebebi amcık bi karı yüzünden başıma bi iş açılmaması. Onlar kanser gibidir amına koyiim, öpücükleri ölüm getirir. Ne diyon be babalık ya? Arada sırada ufacık bi amcığın nesi var ya? Hehehehe! Öyle mi? Ben sana bişey diyim... Normalde bu tavsiyeleri ücret karşılığında veririm ama size bedavadan söylüyorum, tamam mı? Amcık dediğin şey bataklık gibidir, içine düştün mü seni hemen yutar ve sen boğuştukça daha da batarsın, ta ki boğulana kadar. Oooff, nallar böyle dikilir mi ya! Ben sendenim babalık. Sokiyim o orospulara be coni! Adamın sonunu getirirler sonunu. Evet ya, amına kodumun bi karısındansa alışkanlığımı beslerim daha iyi. Yaşlı adamın yüzüne ve tavırlarına babacan bir endişe hâkim oldu ve ağır bir ifadeyle öne eğildi: Dediğim gibi, bu dünyada ayakta kalmak kolay diil ama yapabilirsiniz. Biliyorum çünkü ben bunu başardım. Size söylediğim genç var ya, hani şu müthiş hırsız olan. O da benim gibi bi başarı hikâyesi olabilirdi ama sıçtı batırdı. Sürtüğün tekine kaptırdı yakasını tamam mı? O zamanlar ona, düşür şunu yakandan diyorum ama herif gülüyo

bana. O yüksek sosyete orospusu bi kere, diyo bana. Sağlam mangır getiriyo, diyo. Karı buna afili kıyafetler alıyo, uyuşturucu alıyo. Bu herif de tembelleşiyo ve karının parasıyla yaşamaya başlıyo, bu da tam zamanlı işe dönüyo anlatabildim mi? Herifin de emin olması lazım ama tamam mı, karının bütün parayı eve getirdiğinden, sağa sola bedava numune dağıtmadığından emin olması lazım. Aynen babalık! Kahkalar ortalığı çınlatıyor. Ve yatırımını koruması lazım. İşte bu karı bi herifle oynaşmaya başlıyo.. dünyada... ve size şöyle diyim, bu dünyada arkanızdan oynaşmıycak karı yoktur. Ve bizim herifin de bu işi halletmesi lazım dimi? Noluyo dersiniz? Kafaya üç kurşunu yiyo. Aynen öyle. Çok yazık oldu tabi. Kral hırsızdı ve böyle sürtük tasası çekmesine hiç gerek yoktu. Size söylüyorum gençler, uzak durun!.. Ooof, bizim Amcık bile o amına kodumun kart Hortense karısı yüzünden nalları dikti. Assiktir! O moruk karıyı birisi çalmak mı istedi yani? Hahaha, yok lan! Bu deli moruk karı bi tane kanalı dolandırmış, sonra da bu Amcığın fikriydi demiş. Bizim zavallı Amcığın bişeyden haberi yok tabii. Herif gidip arabayla ezmiş bunu. Kendi gözlerimle görmedim ama milletin dediğine göre herif buna Bickfordstan bi koymuş, Amcık Needle Parktan çıkmış, hahahaha! Ama size söyliyim çocuklar, bu dünyada ayakta kalmak ve alışkanlığınızı beslemek istiyosanız hatunlardan uzak durun ve çok büyük işlere girmeyin. Ufak takılın ki, yakalanırsanız... dinleyin bakın, arada sırada yakalanmanız lazım. Ortalamalar kanunu bu; içerde hem dinlenmek hem de temizlenmek için zamanınız olur, sonra salıverilince de tekrar vurabilirsiniz damardan. Ama adi suçlardan şaşmayın. Ağır suçlara girmeyin. Tek yolu bu. Bu şekilde ayakta kalabilirsiniz adam gibi. Böyle yaparak hapisanede uzun süre yatma riskine girmeden her zamanki gibi takılabilirsiniz. Benim de uzun süre yattığım oldu; ama aynasızlar ebemi siktiği için Herifler kanalımı onlara gammazlamadım diye üstüme suç yıktılar. Sokarım öyle işe! Ben hayatta kimseyi gam... Tyrone içerideki diğer tiplerle beraber gülerken kaykıla kaykıla hücrenin yan duvarına yaslanmış, yaşlı adamı dinleyen öbür elemanlara bakarken buldu kendini; onlar da kendisi gibi gençti ve öne eğilmiş, ada-

mın ağzından çıkan tek bir kelimeyi dahi kaçırmıyor, daha yaşlı olan tipler ise arkalarına yaslanmış, başlarını sallıyor, neşeyle bacaklarına vuruyor ve diğerleriyle beraber gülüyorlardı. Tyrone-un içinde tam olarak anlayamadığı tuhaf bir şeyler oluyordu. Kendisiyle hücredeki diğer tipler arasında bir şey var gibiydi. Gitgide, bir özdeşleşme duygusunun varlığını hissetti; sanki ortak bir noktaları vardı. Ama bu hissi çabucak defetti çünkü o yaşlı adamdan ve hücredeki öteki tiplerden farklı olduğunu biliyordu. Midesindeki düğümlenmenin ve başının arka tarafındaki acının farkına vardı. Yaşlı adama baktı. Gözlerini dikerek. Dikkatle... Baya baya muhbire benziyo bu herif coni! Aynen öyle. Amına kodumun muhbirinin teki bu herif! Gri derisi gerim gerim gerilmiş kolları, bacakları, amına kodumun, kevgire dönmüş boynuyla orda oturmuş kodeste biraz daha vakit geçirmeye hazırlanırken boş boş konuşuyo. Ooof, böyle iş olmaz coni! Ben evlilik yapmam, hiç işim olmaz. Ölüm bizi ayırana dek muhabbetleri açmaz beni. I–ıh, yok! Tyrone C. Lovei marketten et çalarken veya milletin kilerine gizlice girip kahve aşırırken görmiycek kimse. Oooof, dışarı çıkınca götü başı aynen toparlıyoruz, temiz duruyoruz ve mis gibi işimize bakıyoruz, öyle adi işlerle uğraşmıyoruz. Biz işleri yoluna koyucaz coni. İşler yoluna giricek ve o saf maldan yarım kilo alıcaz ve tıpkı eskisi gibi olucak: yaslancaz arkamıza, sayıcaz papelleri ve Alicele beraber o paralarla krallar gibi yaşıcaz coni. Köşesinde oturmuş, hücrenin geri kalanı etrafında, yine birinin paketinden bir sigara otlanan yaşlı adama baktı. Yok abicim, ben kodeste modeste yatmıycam. Şu kadarcık bile! Temizlenmek için de hapse girmeye ihtiyacım yok benim amına koyiim! Ben böyle iyiyim coni. Hem zaten benim öyle bi bağımlılığım yok. Bu herifin bahsettiği gibi bişey diil benimki. İstediğim zaman bırakırım ve zamanı gelince de bu boka aynen elveda ve... LOVE... LOVE, TYRONE C. 735. Eşyalarını topla gel! Gardiyan hücre kapısını açtı ve adam önde Tyrone arkada bir koridordan geçerek başka bir odaya geldiler. Gardiyan bir masanın arkasında duran başka bir gardiyana bir kâğıt parçası uzattı ve hapisaneden çıkış süreci başladı. Nihayet bütün eşyalarını aldıktan ve gerekli belgeleri

imzaladıktan sonra salıverildi. Harry kapının öbür tarafında onu bekliyordu. Ne iş baba? Ooof! Hadi gidelim coni. Harry güldü: Güzel dedin. Bir taksi çevirdiler ve Tyroneun evine doğru yola koyuldular. Eve döner dönmez fırlayıp geldim. Kralsın yavrum, sağ ol! Harrynin eline beşliği çaktı. Harry de onunkine. Senin evde bişeyler var mı? Var var. Bi süredir temizim. Sen naptın? İnanılmaz bişey olmadı ya. Bildiğin gibi. Ama fena mal diil. Ufak poşetler içinde alabildim anca ama şimdilik işimizi görür. Bu maldan bizi böyle idare edicek kadar alabilirim. Ama anca ufak poşetlerde. Tyrone omuz silkti: Hiç yoktan iyidir coni. Aynen öyle En azından tekrar harbi işlere girene kadar. Sen noldu anlatsana asıl? Ooof! Tyrone güldü ve başını salladı: İki amına kodumun evladı, narkotik işte, durdurdu beni. Kıkırdadı, sonra da Harryye anlattı hikâyeyi. Eve gelmeden bir iki dakika önce bitirdi anlatmayı. Taksi durduğunda Harryye tekrar teşekkür etti ve birer beşlik çaktılar ve ayrıldılar. Karakolda kapının eşiğinden adımını atarken Harryyi kendisini beklerken gördüğünde hissettiği ve takside beraber giderken artan yakınlığı hâlâ hissediyordu. Bu insanın içini ısıtan, güzel bir histi. O yaşlı herif gibi olmayacaktı. Onun sağlam arkadaşları vardı be abi! Harryyle o sıkı arkadaştı, bir hayli sıkı. Harrynin nasıl da anında nezarete geldiğini düşündü ama aklı o yaşlı adama da kayıp duruyordu. Harrynin onu kodesten nasıl kurtardığını düşünerek o güzel hissi sürdürmeye her çalıştığında zihni bu düşünceyi bir kenara atıyor ve içini o yaşlı adamın görüntüsüyle dolduruyordu. Ooof, bi siktir ol git be moruk! Ben müptela falan diilim. Sen umudun amına koymuş, müptela olarak ölücek bi adamsın. Ben kavga dövüş istemeyen herifin tekiyim. Şurda tek yaptığımız iyi vakit geçirmek ve ufak bi iş kurmak için o yarım kiloluk saf malı alalım diye iki kuruşu bi araya getirmek... Evet ya, manitayla beraber coni. Kapıdan içeri girerken Alice üstüne atladı: Ah tatlım seni orda bütün gece tutucaklar diye o kadar korktum ki! Ve Tyrone ona sarıldı ve onu öptü ve bir süre beraber gülümsediler ve güldüler, sonra Tyrone banyoya yöneldi: Benim ufak bi takılmam lazım yavrum... şu güzel ağzımdan o pis kodes tadını bi atıyım...

Neden olduğunu bilmiyordu ama eve dönerken Harrynin içini kemiren bir şey vardı. Bunun ne olduğunu ya da neden olduğunu tam olarak çözemiyordu. Sanki bir anı kendini hatırlatmaya çalışıyor da tam olarak beceremiyormuş gibiydi ve Harry de ne olduğunu anlayabilmek için onu iterek çıkarmaya çalışıyor gibiydi ama ittikçe o şey bir köşeye saklanıp karanlıkta kayboluyordu. Aklına uyuşturucularını ve paralarını çalan amına koduğunun polislerini getirmeye çalışıyordu; ama tıpkı Tyroneda olduğu gibi, onun da zihninin bir köşesi yaşlı adamı gözünün önüne getirmek istiyordu ve içinden başını sallıyor ve zihnini bir defa daha amına koduğunun polislerine yönlendirmeye çalışıyordu ama kafası inatçıydı ve sürekli yüzünün önüne yaşlı adamın görüntüsünü getiriyordu ve Harry ona sırtını çevirmeye ve yüzünü tiksintiyle buruşturmaya devam ediyordu: İnsan nasıl olur da kendini bu kadar alçaltabilir ulan ya? Onun yarısı kadar kötü olsam kendimi öldürürüm resmen be. Of! Ve tekrar tiksintiyle çattı kaşlarını. Eve geldiğinde, Mariona Tyroneun nasıl yakalandığını anlattı ve yaşlı adamdan bahsetti ve Marion gülümsedi: Valla insan böyle yerlerde öyle klas insanlarla tanışabiliyo ki!.. Ve sonra kıkırdadı. Harrynin yüzündeki ifade biraz rahatladı, sonra o da güldü. Marion başının ve elinin bir hareketiyle yaşlı adama boş verdi: Adam o kadar Freudyen bi vaka ki, acınası yani. Şu kadınlar hakkında söyledikleri falan. Belli ki ödipal kompleksini yenememiş ve bu da onu müptela yapmış. Böylece kadınlardan korktuğu gerçeğini kabullenmeden kadınlara ilgi duymadığını iddia edebiliyo. Muhtemelen iktidarsızdır. Her şeyine bahse girerim ki adam iktidarsız ve kadınlardan da o yüzden bu kadar korkuyo. Ve sonra da gidip uyuşturucu bağımlısı oluyo. Bariz. Çok acınası ya! Harry önce kıkırdadı, sonra bir kahkaha attı. Nedenini bilmiyordu ama Marionın söyledikleri kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Belki de bakışlarından ve elini havada sallama tarzındandı; ama her ne ise artık içinden bir şeylerin boşalıp aktığını hissediyor ve her ne ise o şeyin yerini bir ferahlık duygusu alıyordu. Marionı dinlerken ve izlerken gülümsemeye devam ediyordu. Beni asıl sinir eden, yani asıl öfkeden

kudurtan şey polisler. Tipik faşist domuzlar işte! Kent Üniversitesindeki öğrencileri öldüren de, Korede, Güney Afrikada insanlara işkence eden de aynı polisler. Toplama kamplarını inşa eden de aynı zihniyet. Ama o içi doldurulmuş orta sınıflara hele bi... Of var ya, deliriyorum ya! Ailecek oturup haberleri izlerken polislerin insanların kafalarına kafalarına copları indirdiğini görünce annem de babam da ya göründüğü gibi olmadığını ya da dayak yiyenlerin bi grup dejenere komünist hipi olduğunu iddia ederdi. Onlar için varsa yoksa bu zaten. Herkes kızıl. Özgürlükten ve insan haklarından mı bahsedicek oldun, kızılsın. Bahsetmek istedikleri tek şey hisse sahibinin kutsal hakları ve polisin mülkümüzü nasıl koruduğu... Derin bir nefes aldı, bir an için gözlerini kapadı ve sonra Harryye baktı: Biliyo musun, şu olaydan onlara bahsedicek olsam böyle bişeyin olmadığını, benim uydurduğumu söylerlerdi. Başını salladı. Bazı insanların gerçekler karşısında nasıl da bu kadar kör olabildiklerine inanasım gelmiyo. Olay gözlerinin önünde ve görmüyolar. İnanamıyorum ya! Evet, çok acayip. Nası beceriyolar ben de anlamıyorum. Harry kalktı: Hadi, ben işe gitmeden önce şu yeni malın bi tadına bakalım!..

Roş Aşana ve Yom Kippur* geçmişti. Sara bu yılın güzel geçeceğini biliyordu. Yom Kippurun gereklerini yıllardan beri olmadığı kadar yerine getirmişti. Bir bardak çay bile içmemişti. Sadece su içmişti. Ve haplarını. İlaç farklı diye düşünüyordu. Yemek değildi. Ve doktor vermişti. Zaten o yüzden ilaçtı. Ama orucunu tutmuş ve kefaretini ödemişti. Harry aklına gelince üzerine dalga dalga bir keder çöküyordu. Onun için dua etti. Yeniden. Kim bilir kaçıncı kez. Onu görebilmek için dua etti. Onun baba olduğunu görecekti. Yeni yıla birkaç hafta kalmıştı. Belki biraz daha fazla.

* Roş Aşana: Musevi takvimine göre yılbaşıdır ve dünyanın her yerinde Museviler tarafından bayram olarak kutlanır. (y.h.n.)
Yom Kippur: Musevilikte, Musevi Takvimi'nin ilk ayı olan Tişri ayının 10. günü yaklaşık 26 saat boyunca tutulan oruç.(y.h.n.)

Artık McDick Ştini haftada birkaç kez arıyordu; bazen sabahları, mor, kırmızı ve turuncu haplarını alıp bir demlik kahve içtikten sonra arıyordu ve onlara bilgi kartını bulmaları ve hangi programa çıkacağını söylemeleri gerektiğini hatırlatıyordu. Daha fazla bekleyecek hali yoktu ve onlara kartımı kaybetmiş olabilir misiniz, diye soruyordu. Belki de oraya gidip aramalarına yardımcı olsa iyi ederdi ve konuştuğu kız, her kimse, sinirleniyordu ve sakinliğini olabildiğince koruyarak ona kesin bir tavırla kendi işlerini yaparken yardıma ihtiyaçlarının olmadığını, rahatlaması gerektiğini söylüyordu ve Tanrı aşkına aramayın burayı artık diyordu ve sonunda telefonu kapatıyordu ve Saranın bir daha aramayacağını umarak dua ediyordu; ama Sara arıyordu: Akşamüstüne doğru sakinleştiricilerini aldıktan sonra arıyor ve tatlı tatlı konuşmaya başlıyor ve telefondaki kıza, her kimse artık, sen ne kadar tatlı bi kızsın öyle canım benim, diyordu. Lütfen bi kontrol edip hangi program olduğunu söyleyebilir misin bana? Başınızı ağrıtmak istemiyorum ama o kadar çok insan soruyo ki... Bak sen de benim kızım sayılırsın, annene bi iyilik yapmış gibi olucaksın ve sana söz veriyorum seni tekrar uğraştırmıycam; o kadar tatlısın ki!.. Ve kız kıkırdıyor ve önce başıyla onaylıyor, sonra başını sağa sola sallıyor ve sonunda telefonu kapatıyordu ve Sara da gidip her zamanki koltuğuna oturuyordu tekrar.

Kış erken geldi. Gökyüzünün berrak, keskin ve top top bembeyaz bulutlarla mavi, havanın ılık ama güneşte insanın kemiklerini ısıtırken gölgede içini ürperttiği birkaç harika sonbahar günü yaşanmıştı sanki. Her şeyiyle mükemmel günler. Sonra hava birden gri ve rüzgârlı ve soğuk ve yağmurlu olmuştu ve sonra sulu sepken ve kar gelivermişti ve arada sırada kendini gösterse de, güneş sıcaklığını yitirmiş gibiydi. Marion zaman zaman eskiz defteriyle vakit geçiriyordu ama sanki eli kalemi hareket ettirirken bedeninin geri kalanı eylemden tamamıyla kopuk gibiydi. Arada bir, açmayı düşündükleri kafeye ve diğer planlarına ilişkin hevesi canlandırmaya çalışıyorlardı ama vakitlerini ço-

ğunlukla uyuşturucu kullanarak ve televizyon izleyerek ya da arada sırada müzik dinleyerek geçiriyorlardı. Sinemaya da nadiren gidiyorlardı zaten ve havalar da bozunca hepten ilgilerini çekmez oldu. Harry artık ancak mal almaya gittiğinde çıkıyordu dışarı ve bu da gittikçe daha zor bir hal alıyordu. Ne zaman bir kanal bulacak olsalar buldukları tipler her nedense işi bırakıyorlardı lanet olası bir sebepten. Sanki bütün tanrılar onlara karşı tavır almıştı. Yarım kiloluk saf mal alma fikrinden çoktan vazgeçmişlerdi; gerçi çok nadiren de olsa onun ve bölünmemiş mal almanın bahsi geçiyordu. Küçük poşetlerde mal almaktan yeterince hoşnuttular; ama artık o bile ender bulunur olmuştu. Piyasada ne varsa onu alıyor, aldıklarının tamamını da kendileri kullanıyorlardı ve kendi takılacakları malın bile parasını bir araya getiremiyorlardı. Bir zamanlar yığınla paraları vardı sanki; ama şimdi bir bokları yoktu. Harryyle Tyrone bu durum ve ellerinde kalan para hakkında konuşuyor, ne olup bittiğini tahlil etmeye çalışıyor, uyuşturucu kıtlığına neden olan, sağdan soldan duydukları muhtelif nedenleri dikkatle inceliyordu ve hepsi kulağa hoş gelmekle beraber bu nedenlerin tümü de aynı derecede inanması zor şeylerdi. Bazı tiplerin dediğine göre, İtalyan çeteleriyle siyah çeteler kapışıyordu. Başkaları ise, öyle şey olur mu lan, diyordu. Ben direk aha şurdaki adamımdan duydum; bi gemide içinde tamı tamına elli kiloluk mal olan koca bi otobüs varmış ve... Ne diyosun sen ya? Polis elli kiloluk beyazı ele geçirmiş abi işte ve gastelerde, televizyonlarda sabah akşam bu uyuşturucu haberlerini veriyolar paso. Ooof, aynasızlar o kadar malı yakaladılarsa topluca yas tutmamız lazım be yavrum! Aynen öyle abi. Ve ona bir beşlik çaktı ve sonra dalgayı çevirdiler ve hikâyeler konuşulmaya devam etti. Ama son tahlilde değişen bir şey olmuyordu. Ortada bir sorun vardı işte. Nedeni bir sikim fark etmiyordu ve tek yapabildikleri duruşlarını bozmayıp ortamların yakında rahatlamasını ummaktı, ki eski hallerine dönebilsinler. Er ya da geç şehrin her tarafında uyuşturucu olacağını biliyorlardı, tıpkı eskiden olduğu gibi. Aksi olamayacak kadar çok para vardı işin içinde. Harry bu konuyu arada sırada Marionla da ko-

nuşuyordu ve elbette konuşmaları, Tyronela arasındakiler gibi, verimsiz oluyordu. Tek fark, bu durumun aralarındaki bağı kaya gibi sağlamlaştırıyor olmasıydı. Bir şeyler paylaştıkça kendilerini birbirlerine yakın hissediyorlardı ve bu önemli bir şeydi. Ve ne zaman içlerini ürperten bir korku ve ezen bir endişe hissedecek olsalar takılıyorlar ve uyuşturucunun sıcaklığıyla bütün endişelerini ve kaygılarını kovup uzaklaştırıyorlardı. Bazen, iş olsun diye yeni pişirme düzenleri kuruyorlardı. Bu da, idare etmenin bir parçasıydı. Bütün bu rutin kendilerini bir şeyin parçası gibi hissetmelerini sağlıyordu. Çok büyük bir neşe ve hevesle bekledikleri bir şeydi bu. Tüm bu ritüel yaşamlarını ve ihtiyaçlarını sembolize ediyordu: Poşeti dikkatle açıyor ve uyuşturucuyu ocağa yerleştiriyor ve şırıngayla suyu damlatıyorlardı. İğne sıkı dursun diye şırınganın ağzına yeni manşon yapıyorlardı: Harry kibrit kutusundan, Marion bir dolarlık banknottan. Isıtıcıda ısınan ve çözülen solüsyondan gözlerini ayırmıyor ve pamuğu iğneyle karıştırıp solüsyonu şırıngaya çekiyor ve şırıngayı ağızlarında tutarken lastiği bağlayıp sevdikleri damarlardan birini buluyor, genellikle daha önceden delinmiş bir tanesini seçiyor ve iğne damarın içine girerken ve kan şırıngaya hamle yaparken patlayan o heyecanı hissediyor ve sonra kollarındaki lastiği bırakmalarıyla beraber malı kollarına vuruyor ve vücutlarına o ani sıcaklık dalgasının ilkinin yayılmasını bekliyorlardı ve karınlarından yukarıya bir sıcaklık dalgası yükselmeye başlıyordu ve şırınga kanla dolarken bekliyorlar ve tekrar vuruyorlar ve sonra şırıngayı çıkarıyorlar ve su dolu bir bardağa koyuyorlar ve kollarındaki kan damlalarını siliyorlar ve kendilerini pek çok şey hissederek arkalarına yaslanıyorlardı ama en çok, tamamlanmış hissederek.

Ne var ki piyasada gittikçe daha az uyuşturucu bulunuyordu. Sanki her geçen gün uyuşturucu bulmak daha da zorlaşıyordu ve mal arayan insanlar tarafından aranıp duran telefonları susmak bilmiyordu. Zaman zaman ellerine satmak için ayırabilecek kadar mal geçiyordu ve biraz para kazanıyorlardı; ama çoğunlukla ellerindekinin hemen hepsini kullanıyorlardı. Bir gece hiç bulamadılar. İki üç elemandan yakında ellerinde mal olacağına dair

söz alıp durdular ama bir şey çıkmadı. Sonunda iki üç uyku hapının da yardımıyla uyuyakaldılar; ama vücutları şiddetle sarsılıyor ve içleri titriyordu. Evde sabah kalkınca takılmak için mal bulundurmadan yatmaya gittikleri hiç olmamıştı. Uyuşturucuya hiç bu gözle bakmamışlardı. Son zamanlarda yaşadıkları kargaşaya rağmen her zaman kendilerine yetecek kadar malları oluyordu; ama şimdi evde hiçbir şey yoktu, sakladıkları şırınga pamukları dışında. Onları kullanacaklardı; ama iradelerini iyice zorlayarak ve sakinleştirici alarak ve ot içerek pamukları sabaha saklamaya karar verdiler. Uykuları hafif bile denemeyecek kadar sefildi. Uyanık olmaktan bile daha korkunçtu neredeyse. Terlediklerini hissedebiliyorlardı ve terlerinin kokusu burunlarına kadar geliyordu. Sanki donuyorlarmış gibiydi. Başlarının arkası ve mideleri birbirine acıyla bağlanmıştı sanki; her an patlayacakmış hissi yaratan bir mide bulantısı için beraber çalışıyorlardı ama acının ve mide bulantısının yarattığı sürekli baskı dışında bir şey olmuyordu ve her nefes alışlarında panikleri artıyordu. Tedirginlikleri büyüdükçe büyüdü ve bedenlerini yedi bitirdi ve göğüs kafeslerinde kabarmaya başladı ve aldıkları havayı kesecek gibiydi ve nefes almaya çalışırken nefes nefese kalarak yataklarında doğruldular ve onları uyandıran şeyin ne olduğunu tanımlamaya çalışarak etraflarına bakındılar karanlıkta. Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştılar ama uykuyla uyanıklık hali arasındaki farkı anlayamıyorlardı. Bir tür kapana kısılmış gibiydiler ve oradan oraya dönüp durdular ve inlediler ve nihayet Marion yataktan nefes nefese fırladı ve Harry ışığı açtı: İyi misin? Marion başını salladı: Kötü bi rüya gördüm sanırım. Hâlâ nefes nefeseydi ve aldığı her nefesle bütün bedeni inip kalkıyordu. Harry kolunu ona doladı: Pamukları şimdi mi kullansak acaba? Kullanalım mı; çok erken diil mi? Neden olmasın canım? Sana da iyi gelir hem. Öyle galiba. Ben gidip getiriyim. Tamam. Harry banyoya gitti ve banyoda pamukları bölerken yanında olmak için Marion yataktan kalkıp geldi; ikisi de, pamukları belirledikleri zamandan bu kadar önce kullandıkları için haklı mazeretleri olduğuna inanıyor ve sırtlarından büyük bir yükün kalktığını hissediyorlardı

ve zaten önce o teklif etmişti. Bunları saklama işi oyun olarak başlamıştı ama artık pamuklar daha ziyade can kurtaran gibiydi.

Takıldıktan sonra uyku haplarıyla uyuşturucunun etkisi birleşince başları sallanmaya başladı ve uykularına kaldıkları yerden iki üç saat daha devam edebildiler ve bu sefer yavaş yavaş kendilerinden geçtiler. Uyandıklarında güneş parlıyordu ve kalkar kalkmaz başka hiçbir şey yapmadan pamuklara yöneldiler. Birkaç parça pamuk kalmıştı ama yeterli değildi. Harry sağa sola telefon açtı ama bir şey çıkmadı. İki üç sarma içerek ve televizyon izlemeye çalışarak evde gergin gergin oturdular ama içi sıcak buhar dolu kaloriferin pıt pıt seslerini duymalarına rağmen havada onları şaşırtan ama pek kafalarına takmadıkları ürpertici bir serinlik vardı; kafalarına takmıyorlardı çünkü akıllarında tek bir şey vardı: ellerine biraz uyuşturucu geçmesini beklemek. Saatin on iki olmasına yakın Tyrone telefon açıp haber var mı diye sordu. Yok abi, yok! Benim şehir merkezindeki kankadan haber geldi; onun elinde bişeyler varmış ve ben de hemen çıkıyorum. Harika! Ne kadar sürer senin gidip gelmen? Trafiğe bağlı. Belki bi saat. Belki biraz daha az. Döndüğümde haber ederim. Kralsın! Bu taraflardan bişey çıkarsa diye buralarda takılıcam ben. Görüşürüz yavrum. Harry telefonu kapatırken sesli bir şekilde derin bir nefes verdi. Oda birden ısınmıştı ve engeller dağılıp gitmiş gibiydi. Evde öylece oturmaya devam edip isterik, kaskatı bir kayıtsızlıkla muhabbet ettiler, sigara içtiler ve televizyon izlediler. İkisi de ne hissettiğini belli ederek saate bakmak istemiyordu; ama televizyon programının süresini esas alarak kafadan zaman hesabı yapıp duruyorlardı ve beklentilerinin yoğunluğundan neredeyse mideleri bulanacak gibi oluyordu. Telefon çaldığında, Harry cevap vermeye giderken ağır ağır yürümek için elinden geleni yaptı ve Marion bir yandan gözünü dikmiş televizyona bakarken ama diğer yandan gözünün ucuyla Harryyi izlerken ilgisiz bir tavır takınmaya çalıştı ve Harrynin yüzündeki ifadeyi fark edince ani bir panik duygusuyla başını sertçe çevirdi. Yok abi, bişey yok daha. Sonra haberleşelim yine. Marion içten içe rahatlayarak iç

çekti. En azından bir şey bulamadım diye Tyrone aramamıştı. Harry kanepeye döndü: Herkes sokaklarda aranıyo. Marion başını salladı, bir şey söyleyecek oldu ama zihninde hiçbir kelime şekillenmediğinden ağzı kapalı kaldı ve gözleri ekranda ne olup bittiğini görmeden ama sonsuz zamanın biraz olsun daha hızlı geçmesini sağladığından televizyon izlemeye devam etti. Harry telefona daha yakın olabilmek için kanepenin öbür ucuna geçti ve telefon çaldığında yerinden kalkmayıp, şöyle bir uzandı. İkisi de aniden çöküveren sessizliğin ve beklentinin baskısını hissediyordu; sanki odadaki bütün hayat ve eylemler bir anda askıya alınmıştı. Marion, Harryye yüzünü tam olarak görebileceği bir açıdan bakıyordu ki yüz, bir sırıtışla genişledi. Görüşürüz abi. Harry kalktı: Ty dönmüş; dolu hem de! Marion kalktı ve sesini olabildiğince normal bir tonda tutmaya çalışarak ama yine de içinde devam etmekte olan çatışmayı inkâr etmeyi başaramayarak konuştu: Ben de seninle geleyim ya. Biraz hava almak iyi gelicek gibi. Hayat kaldığı yerden bir anda döndü odaya ve montlarını giyip birbirlerine gülümserlerken sessizlik, sözcüklerin ortaya dökülmesiyle çatırdayarak dağıldı gitti. Kendilerini, üzerlerinden devasa ve ağır bir şey kalkıp gitmiş ve onların gülümsemesine ve konuşmasına izin vermiş gibi hissediyorlardı. İçlerinde olan bitene inanamıyorlar, bunun varlığını reddetmeye çalışıyorlar ve hakkında birbirlerine bir şey demiyorlar, taksiye atlamış, Tyronea giderken anlamsız diyaloglarına devam etmeye çalışıyorlardı çaresizce. Belirgin, yüksek bir ses onlara dönüşü olmayan bir şekilde bağımlı olduklarını söylüyordu ve onlar bu sesi susturmaya çalışıyorlardı; ama o ısrar ediyordu ve sesten ziyade, bağımlısı oldukları uyuşturucunun çoktan yapmış olduğu gibi, bütün hücrelerine nüfuz etmiş bir hissiyat olarak ısrar ediyordu ve ona, ne var canım, halledilmiycek bişey diil diyen bir sesle karşı koymaya çabalıyorlardı. İstedikleri zaman bırakabilirlerdi ve hem başka yapacak ne vardı ki?.. İşler yakında yoluna girecekti ve taksinin camlarından dışarda rüzgârla ve soğukla boğuşan insanları boş gözlerle izleyerek ve o sevgi dolu, sıcak akışı çok yakında hissedeceklerini düşünerek zihinlerini meşgul

etmeye çalıştılar ve Tyroneun mekâna vardıklarında sakin tavırlarını sürdürmeye ve eve girip montlarını çıkarırken geçen birkaç dakika boyunca kasıtlı ve bilinçli bir şekilde uyuşturucu muhabbeti yapmamaya, kasarak gülümsemeye ve şakalaşmaya çabaladılar; ama Alicein gözlerinin neredeyse kapalı olduğunu ve Tyroneun rahat rahat takıldığını gördüklerinde dalga dalga bir sevinç hissettiler ve sonunda genizlerindeki tat, hava hakkında boş boş konuşmalarına daha fazla izin vermedi ve Tyronea malı sordular ve Tyrone iki paket ve iki üç parça da poşet çıkardı ve Harryyle Marion banyoya gitti ve Tyın levazımatını ödünç aldılar ve damardan vurdular ve önceki gecenin bütün düşünceleri ve kâbusları ve korkuları ve dehşetleri ve pek azı geçmiş olan gün boyunca ve Tyronea giderken içlerinde kopan fırtınalar yok olup, dağılıp gitti ve aslında hiç var olmamışlardı ve dördü günün geri kalanı boyunca eve yayıldılar ve dostluklarının rahatlatıcı sıcaklığına kendilerini bırakmış bir halde müzik dinlediler ve çalan şarkılara tempo tuttular ve takıldılar.

Artık işin iyice boku çıkmıştı. Çıkmış olmalıydı çünkü şehirde mal namına bir şey yoktu. Artık para kazanmak gibi bir düşünce, bir arzu bile yoktu; tek varolan, kendilerine yetecek kadar mal bulma yönünde hiç bitmeyen bir çabaydı. Bazı günler sırf o an için mal bulmaya çalışıyor, sonra günün geri kalanını kurtarmak için tekrar sokaklara çıkıyorlar ve sabah dozlarını garantiye almaya uğraşıyorlardı.

Ve sokaklar sertleşiyordu. Mahallenin bütün sokakları müptelalarla dolup taşıyordu; kış kıyamet demeden ortalıkta dolanıyorlar, ne olursa olsun bir şey bulmaya çalışıyorlardı. Apartman eşiklerinin tamamı burunları akan, hasta suratlarla ve soğuktan ve uyuşturucu yoksunluğundan titreyen bedenlerle doluydu; so-

ğuk bir yandan iliklerine kadar işlerken arada sırada deli gibi terliyorlardı. Terk edilmişlikleriyle kilometrelerce uzanan ve şehrin İkinci Dünya Savaşından kalma bir muharebe alanı gibi gözükmesine neden olan ve içlerinde yaşayan insanların yüzüne donuk bir şekilde yansıyan bu acınası ve mahvolmuş ifadeyi veren apartmanlar küçük ateşlerle doluydu; titreyen bedenler ısınmaya ve öyle ya da böyle uyuşturucu bulacak kadar hayatta kalmaya ve ertesi gün aynı rutine tekrar başlayabilmek için o günü atlatmaya çalışıyorlardı. Biri mal bulmayı becerdiğinde evine ya da herhangi bir yere güvenli bir şekilde dönmek zorundaydı ki biri kapısını kırmadan ve malını çalmadan takılabilsin; belki de öldürülmeden ya da o birisini öldürmek zorunda kalmadan; o an hayatından daha değerli bir şeyden ayrılmak istemiyorsa tabii; çünkü onsuz hayat cehennemdi ve ölümden çok daha beterdi ve ölüm gözüne bir tehditten ziyade bir ödül gibi görünüyordu çünkü bu bir türlü gerçekleşmeyen ölüm süreci, olabilecek en korkunç şeydi. Ve şehir geçen her günle, atılan her adımla, alınan her nefesle daha vahşi bir yer haline geliyordu. Arada sırada pencerelerin birinden bir vücut aşağı düşüyor ve daha kan elbiselerden sızmadan eller Cehennemde kısılıp kalınmış zamanı bir süreliğine de olsa çekilir kılabilmek için bir şeyler bulabilmek amacıyla cepleri karıştırmaya başlıyordu. Taksiciler belli mahallelerden uzak duruyor ve silah taşıyorlardı. Teslimatlar yapılmıyordu. Bazı kamu hizmetleri verilmiyordu artık. Şehrin bu kesimleri sanki kuşatma altında bir şehir gibiydi ve düşman içerdekileri açlığa mahkûm ederek boyun eğdirmeye çalışıyordu ve düşman içerdeydi. Sadece şehirlerin ve mahallelerin ve terk edilmiş binaların ve sidik lekeli kapı eşiklerinin sınırları içinde değil, tek tek bedenlerin ve zihinlerin ve hepsinden öte, ruhların içindeydi. Düşman, direniş gösteremesinler diye iradelerini kemiriyordu. Bedenleri onları tam da o acınası varoluşa hapseden zehre kavuşmak için can atmakla beraber, ihtiyaç da duyuyordu; zihinler saplantılı hale geldikleri düşman tarafından hasta edilmiş ve sakat bırakılmıştı ve saplantı ve o korkunç fiziksel ihtiyaç ruhları öyle kirletmişti ki eylemleri bir hayvanınkinden bile aşa-

ğı, yaralı bir hayvanınkinden bile aşağı, olmak istemedikleri her şeyden ama her şeyden daha aşağıydı. Delilik anında yapılan soygunların sayısı artarken, polis sokaklardaki devriyelerini artırıyordu ve mağaza vitrinlerini kırıp ellerinde televizyonlarla kaçmaya çalışan erkekler ve kadınlar vurulup yere devrilirken televizyonlar da yere düşüp patlıyor ve bedenler buzun üzerinde kayıp giderken geride kan izi bırakıyor ve donup kaskatı hale geldikten sonra alınıp götürülüyordu. Sokağa çıkarılan bir gıdım uyuşturucuya dahi binlerce açgözlü ve hasta el talipti ve bu eller uzanıyor ve kapıyor ve bıçaklıyor ve boğuyor ve sopalıyor ya da bir tabancanın tetiğini çekiyordu. Ve birisinin elinden malını almayı becerip paçayı kurtarsanız bile malın damarlarınızdan akacağından emin olamıyordunuz. Ve bazen, ocağın başında malın bir damlasını bile ziyan etmeden ısıtmaya konsantre olmuşken iğne daha kolunuza değmeden birinin gelip kafanızı kırıp kırmayacağını bile bilemiyordunuz.

Harry ve Tyrone giderek daha çok vakit geçirir oldukları batakhanelerin içine çekiliyordu yavaş yavaş. Çoğu hastalık gibi bu da kademe kademe ilerliyordu ve karşı koyamadıkları ihtiyaçları, olan bitenin çoğunu görmezden gelmelerini, bir kısmını kafalarında çarpıtmalarını olanaklı kılıyordu ve geri kalanları da hayatlarının gerçekliğinin bir parçası olarak kabul ediyorlardı. Ama her geçen günle beraber gerçek görmezden gelinmesi imkânsız bir hal alırken, hastalık, gerçeği anında ve otomatikman kabul edilebilir bir şekilde çarpıtarak rasyonalize ediyordu. Hastalıkları, hastalıklarını sürdürmeye ve ona boyun eğmeye devam etmeleri için gerekli olan bütün yalanlara inanmalarını sağlıyordu; ona esir olmadıkları ve hatta özgür olduklarına inandırma noktasına kadar. Çöktü çökecek merdivenlerden çıkıp, eski sıvasının parça parça döküldüğü yerlerde kocaman deliklerin açıldığı, sütunları kırık dökük ve hayatları parça parça olmuş insanlara korunak olan harap evlere giriyorlardı; en az apartmanın öbür sakinleri kadar çaresiz devasa fareler karanlık deliklerden ve köşelerden çıkıyor, yerlere serilmiş yatan bilinçsiz bedenleri kokluyor, onlara saldırıyordu. Harryyle Tyrone, hangi rengin baskın

olduğuna bakmadan beraber gidiyordu buralara artık. Çünkü tek başına dolaşmak demek uyuşturucunun ve hayatının elinden zorla alınmasına çıkarılmış bir davetiye demekti. Herkes kunduz gibi görünüyor, kokarca gibi kokuyordu; o kesif, müptelalara has hastalık kokusu elbiselere ve içerdeki havanın her zerresine nüfuz etmişti. Başlarda Harryyle Tyrone, mahvolmanın sınırlarında dolanarak, terk edilmiş binalardaki kamp ateşlerine uzaktan baktı. Ama ihtiyaçlarını karşılamak için çaresizliğin derinliklerine inmek gitgide daha da zaruri hale geldi; zira ihtiyacın aciliyeti hayatlarının öncelikli kaygısıydı. Başlarda, yaptıkları seferler çekingen ve acemiceydi; ama geride boş poşetler, kırık şişeler, bilinçsiz bedenler ve belki de bir ceset kalmadan önce aksiyonun olduğu yere olabildiğince çabuk varmanın gerekliliğini anladıklarından artık dikkatli ve kendilerinden emindiler. Almaları gereken risk her ne ise otomatikman o riski aldılar çünkü hastalıkları emrediyor ve onlar da itaat ediyordu. İçlerinden küçük bir ses karşı koymaya çalışıyordu; ama o ses o kadar bastırılmıştı ki önceki hayatlarından birinde görülmüş kadim bir rüyadan başka bir şey değildi. Hayatlarında öneme sahip tek şey, o an duydukları tatmin edilemez, gözü dönmüş ihtiyaçtı sadece ve onlara emir veren de oydu.

Orada burada boğuşuyor, bir günden diğerine, bir saatten öbürüne canlarını zor atıyorlardı ve her geçen gün çaresizlikleri büyüyordu. Çoğu zaman bir yüzlük şurada bir yüzlük orada kazıklanıyorlardı; ama bütün bunlar o dünyanın parçasıydı ve tek yapabildikleri biraz daha mangır bulup orada burada boğuşmaktı, ta ki ihtiyaçları olan uyuşturucuyu elde edene kadar. Çoğu zaman ellerine tek geçirebildikleri iki üç küçük poşet oluyordu ve onları hemen damardan vurup, bu sefer, Marionla Alice için mal bulmaya çalışıyorlardı ama bazen onların vuruşları arasında uzun süre geçiyordu. Harryyle Tyrone takıldıktan sonra onlara, ellerine geçen malı, sadece iki üç küçük poşet olsa bile, bir dahaki sefere eve getireceklerini söylüyorlardı, ki manitaları da tadına bakabilsin; ama her seferinde sadece iki poşet bulabiliyorlar ve onları da anında damardan vuruyorlardı çünkü böylesinin

işin içinde olan herkes için daha iyi olacağını, hemen orada, aksiyonun olduğu yerde vururlarsa daha fazla mal bulup kızlara da verebileceklerini biliyorlardı. Biliyorlar ve inanıyorlardı ki malın yeteri kadar olmamasındansa hiç olmaması daha iyiydi ve ortamlardan uzaklaşırlarsa ne olacağını kim bilebilirdi. Ve kendi evlerine döndüklerinde yalanlar çabucak ve inanılır bir şekilde dökülüyordu ağızlarından. Arada sırada yaşlı adamı hatırlıyor ama vakit kaybetmeden kovuyorlardı kafalarından; çünkü biliyorlardı ki onlar asla öyle olmazlardı ve öyle bir şey başlarına gelmeden önce bu konuda bir şeyler yaparlardı. Ve ne zaman sokakta uyuşturucu karşılığında başkasının levazımatını satmaya çalışan ya da klozete elini sokmuş malını pişirmek için su almaya çabalayan birini görseler böyle rezil şeylere asla tenezzül etmeyeceklerini biliyorlardı. İnsan uyuşturucu kullanabilirdi; ama böyle şeyleri ancak bir hayvan yapabilirdi. Yine de, nasıl oluyorsa, olan biten her şeyi görmezden gelmek giderek daha kolay hale geliyordu. Kanalın tekinden mal almak için iki üç elemanla beraber yürürken bir kapı aralığından herifin teki fırladı ve kanalın kafasına silahı dayadı ve tetiğe basıp herifin kafasının yarısını uçurdu ve malı kaptı ve kimse beni dolandıramaz lan gibi bir şeyler mırıldanarak kaçıp gitti. Olay gerçekleştiğinde diğer tipler hemen dağılıp, uzadılar ve herkes gittiğinde Harryyle Tyrone kısa bire süre için kanala baktı: Başındaki delikten kan fışkırıyordu. Sonra onlar da kendi yollarına gittiler. Donmuş ceset sekiz saat sonra bulundu.

Sara, Adayı ziyarete gitmeden önce bir Valium daha aldı. Oturup çay içtiler, sohbet ettiler, televizyon izlediler. Şimdi tatiller de geçti ya, belki artık öğrenirsin hangi programa çıkıcağını... Daha sürüyle tatil var. Her zaman bi tatil oluyo zaten. Şimdi tam tatil arasındayız. Belki daha sonra aradığımda bilgi kartımı bulmuş olurlar. Belki de buldular da benim aramamı bekliyolar. Ada omuz silkti: Olabilir, kim bilir. Ama bişeyler yemen lazım. Bi de kıpırdama da diplere inebiliyim. Bu zayıf halini hiç beğenmiyo-

rum. Kırmızı elbise tam oturuyo ama. Tam oturuyo, tam oturuyo. Sen tam oturmuyosun ama. Bişeyler yemen lazım. Aman, sen de benim buzdolabı gibisin ha! Ada gözlerini kocaman kocaman açtı; televizyon tamamen çıkmıştı aklından: Ne yani, şimdi de buzdolabı gibi mi oldum? Nası olunuyomuş buzdolabı gibi? Sarsılmak ve inlemek ve benimkinin yaptığı gibi arada sırada duruvermek dışında? Sara omuz silkti: Dinlenmeleri lazım. Sara, sen iyi misin? Tabi ki. Neden iyi olmiyim? Neden mi? Çünkü iyi gözükmüyosun. Yorgun ve... Şimdiden *zophtic* oldum bile. Kırmızı elbiseyle altınrengi ayakkabıların nası yakıştığını bi görsen.. Sara, yolunda gitmeyen bişeyler var. Elbisenin üzerine olmasına sevindim ama senin için endişeleniyorum. Gözlerin pek iyi görünmüyo tatlım. Lütfen bak, bi izin ver de sana bişeyler hazırliyim... bi tabak çorba. Daha yeni pişirdim. Sara başını ve elini salladı: Hayır, yok, yok! Şimdi olmaz. Sonra. Ayağa kalktı: Benim telefon etmem lazım. Kartımı bulduklarını hissedebiliyorum. Ada endişeli olduğu kadar üzülmüş görünüyordu: Bunu belki yüzlerce kez söyledin. Biliyorum, biliyorum ama bu sefer gerçekten... hissediyorum... içime doğdu.

Harryyle Tyrone sokaklarda ve ara sokaklarda saatlerdir ama saatlerdir didiniyorlardı. Rüzgâr kuvvetliydi ve arada sırada çok sertleşerek sulu sepken karla ve doluyla beraber esiyordu. Ne zaman bir yerde kıpırdanmadan duracak olsalar tekrar hareket etmek neredeyse imkânsız oluyordu. Ayakları uyuşmanın da ötesinde hissizleşmiş ve yere donarak çivilenmiş gibiydi ve acı tabanlarından başlayıp bacaklarına doğru çıkıyor, dizlerini neredeyse parçalayacak gibi oluyordu. Sırtlarını rüzgâra vermeye çalışıyorlardı; ama ne yöne dönerlerse dönsünler rüzgâr hep yüzlerine doğru esiyor gibiydi. Montlarına olabildiğince sokuldular ama yine de o kadar üşüyorlardı ki zar zor konuşabiliyor ve birbirlerine başlarını sallayabiliyorlardı. Gözleri ve burunları hiç durmadan akıyordu ve donuyordu ve yüzleri ince bir buz tabakasıyla kaskatı olmuştu. Uzaktaki kamp ateşlerinden gelen parıltı-

ya bakıyorlar ve gidip bir süre bunlardan birinin yanında takılmak istiyorlardı; ama böyle bir şey yapacak olsalar sahip oldukları her şeyin, elbiseleri dahil, ellerinden alınacağını biliyorlardı ve o yüzden acıya ve buza dayanmaya devam ettiler ve nihayet bir düzine poşet alabildiler ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde ortamdan uzadılar. Bir metro istasyonundaki umumi tuvalete girdiler, kapıyı kilitlediler, biraz tuvalet kâğıdı yakıp ısındılar ve sonra paslı, leş gibi klozetten şıringalarına su çektiler ve malı vurdular ve kabinin duvarlarına öylece yaslanıp uyuşturucunun ateşinin kanlarındaki ve kemiklerindeki buzu kırmasını hissettiler ve sonra yüzlerindeki suyu sildiler ve birbirlerine gülümsediler ve bir beşlik çaktılar. İyi malmış be abi! Aynen yavrum, iyi ya, baya. Tuvaletten çıktılar ve metronun merdivenlerinden kendilerini ısınmış ve güvende hissederek indiler.

Ortalığa, iki üç gün içinde sokaklara mal dağılacak diye bir haber yayılmıştı. Herkes başını salladı ve hı-hı deyip, bir günü daha atlatmak üzere kendi yoluna gitti. Ama ısrarla anlatılan hikâyeye göre, Harlan Jefferson adamlarına Noel dönemi için iki üç kilo malı dağıtmalarını söylemişti. Herif iyi bi Baptist; bu fevkalade dönemde kimsenin ihtiyaç içinde kıvranmasını istemiyo tabi. Hikâye sağda solda ısrarla anlatıldıkça insanlar da inanmaya başladılar; inanmalarının asıl nedeni inanmak istemeleriydi ve aynı zamanda da bu gerçekten de Harlan Jeffersonın yapacağı bir şeydi. Havada bir beklenti hissi, bir gerilim vardı ve bir de, ellerine adam gibi mal geçene kadar sağlam durmak ve bugünleri atlatmaya çalışmak için insanların bir sebebi. Yukardan fiyatın ikiye katlanacağı ve insanların malı kapışmak için sıraya gireceği haberi gelince herkes büsbütün inanır oldu. Metroda, otobüslerde, Hudsona giden trenlerde ertesi gece, saat onda, terk edilmiş, harap binaların bulunduğu kocaman bir arazide malın satılacağı ama en az yirmi beş gram zift olan parçalardan almak zorunda kalınacağı ve parçanın da beş yüz dolar olacağı konuşuluyordu. Öyle bi parça için beş yüz dolar resmen soygun be abi; ama naparsın işte? Adam sana beş gramlık ot vermiyo ama orası kesin. Sokaklarda elemanlar ortamı çaresizce hararet-

lendirmeye çalışarak mal alacak parayı bir araya getirmeye çalışıyorlardı. İyi de beş yüz dolar nası bi araya gelir ya? Günde iki üç ufak poşet için milletin parasını çalıp çırpıp didinmek, insanlarla boğuşmak zaten yeterince eziyet, şimdi bi de beş yüz doları nası bulucaz??? Oooof, ben hayatta yapamam abi!.. Ama yarış her şeye rağmen başlamıştı. Malı direk abiden alacak parayı toparlayamasalar bile belki de alabilen tiplerden temin edecek kadar para bulabilirlerdi! İyi de, poşetlerin fiyatı da iyice artıcak şimdi coni...

Harryyle Tyrone o maldan bir parça almayı ölesiye istiyordu ama ellerindeki toplam para sadece yedi yüz dolardı. Ne çalarız, neyi rehine veririz diye düşündüler ama iki yüz üç yüz dolar edecek bir şey bulamadılar. Sonra Harrynin aklına Marionın psikiyatrı geldi. Arnoldı mı diyosun? Evet. Aylardır görüşmedim ki onunla. Nolcak ki? Hâlâ arıyo dimi? Evet de, bilmiyorum yani. Bak, sen ona de işte, yirmi dört saat içinde vericez de. Parayı almamız anca o kadar sürer. Marion kaşlarını çattı; keyfi kaçmış ve endişeli görünüyordu. Harrynin sesinde ve yüzünde ısrarcı bir ifade vardı: Bak şimdi malı alıcaz, bi kısmını satıcaz ve sonra da tekrar para kazanmaya dönmüş olucaz. Muhtemelen piyasalarda panik bitti ve sokaklarda tekrar mal olucak ve sokaklarda manyak manyak milletle boğuşup her gün o ortamlara gitmek zorunda kalmıycaz artık. Sana söylüyorum tatlım, büyük bi eziyet oraya gidip gelmek. Biliyorum Harry, biliyorum. Bu şeyler benim de hoşuma gitmiyo. O zaman sorun ne? Bilmiyorum, yani ben... Bak, sonuçta adamdan iki yüz üç yüz dolar koparabilirsin. Ona koymaz ki! Herifte para bok gibi resmen. Marion gözleriyle ve sesiyle belli belirsiz yalvarıyor gibiydi: Şu parayı bulabilceğimiz başka bi yol olsa keşke... Bak Marion, parayı nası bulduğumuz umrumda diil! Senin başka bi fikrin varsa harika ama benim hiç yok ve o para bize lazım. Mesele parayı almak diil Harry... Ne peki o zaman ya? Marion ona neredeyse yalvararak bakıyordu: Parayı almak için ne yapmam gerekiceğini bilmiyorum sadece. Marionın söylediği şey çok açık ve kaçınılmazdı; ama Harryyi zorlayan zaruriyet hali, hakikat zihninde arzularını değiştirebile-

cek kadar yer etmeden önce bariz olanı çabucak bertaraf edebilmesini sağlıyor ve onu buna zorluyordu ve bu imayı omuz silkerek geçiştirdi: Sen merak etme. Halledersin. Marion bitmek bilmeyen saniyeler boyunca, bir şeyin ortaya çıkıp kelimeleri ve durumu bir anda ve mutlu bitecek bir şekilde değiştirivermesini, tavandan bir *deus ex machina*nın* inmesini ve düğümü anında çözüvermesini umarak baktı Harryye. Ya parayı psikiyatrdan alırsın ya da elimizde mal falan olmaz. Bu kadar basit! Marionın dileği yerine geldi. Düğüm çözülmüştü. Kabullenerek başını salladı ve muayenehaneyi aradı.

Marionın isteği doğrultusunda, insana mahremiyet hissi veren, loş ışıklı, küçük, sessiz bir restoranda buluştular. Arnoldı beklemek ve herkesin kendisine baktığını hissetmek zorunda kalmayı kesinlikle istemediği için on beş dakika geç gitti buluşmaya. Makyajı cildini kaplamıştı ama yüzünün zayıflığı ve bitkin ifadesi restoranın loş ışıkları altında bile bariz bir şekilde seçiliyordu. Sen iyi misin? Bir sorun mu var? Yok yok, grip oldum da geçmek bilmedi bi türlü ya. Bi türlü atlatamadım. Bi iki gün iyileşiyo gibi oluyorum, sonra tekrar başlıyo. Son zamanlarda stres altında mıydın? Çözülmemiş duygusal gerilimin viral enfeksiyona neden olabileceğini biliyorsun. Marion midesinin kasıldığını hissedebiliyordu ve kendini zorlukla kontrol etmeye çabaladı ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi: Yok, öyle bişey diil. Baya meşguldüm de. Son zamanlarda sürüyle iş yaptım. Aa, harika! Üretken olduğunu duymak ne kadar güzel. Marion yüzündeki gülümsemeyi bozmamak için elinden geleni yaparken tabağındaki yemekle oynuyor, şarabından ufak yudumlar alıyordu ve Arnold arada sırada iştahsızlığı hakkında bir şeyler söylüyor ve şarabına hiç ilgi göstermemesine şaşırıyordu: Senin en sevdiğin şaraplardan biri bu. Marion gülümsemesini bozmadı ve başını salladı. Uzanıp eline dokundu: Ama şu grip mi artık her

* Bir kurgu veya dramada, beklenmedik, yapay ve imkânsız bir karakter, alet veya olayın senaryo akışı içinde beklenmedik bir yerde aniden ortaya çıkması, örneğin anlatıcının bir anda uyanıp her şeyin rüya olduğunu anlaması veya aniden ortaya çıkan bir meleğin sorunları çözmesi için kullanılan Latince kalıp. Bir anlamda Tanrının eli, beklenmedik biçimde yetişen yardımcı güç. (y.h.n.)

neyse tat alma duyumu da iştahını da öldürdü sanki. Arnold gülümsedi ve öbür eliyle Marionın eline dokundu: Açıkçası, aramış olmana oldukça şaşırdım. Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var? Marion masadaki mumu Arnoldın ağzına sokmamak için kendini zor tuttu ve gülümsemesinin tüm yüzüne yayılması için elinden geleni yaptı: Yoo, neden sordun ki? Yani genelde, uzun zamandır hiç konuşmadığın, son birkaç aydır akşam ve öğlen yemeği tekliflerini sürekli reddeden biri seni aradığında genelde durum öyle olur da... Marion şarabını yudumladı, sonra kadehini tazeletti. Hayır, her şey yolunda; ama senden bir iyilik istiyorum. Arnold arkasına biraz yaslandı ve yüzünde bilmiş bir ifade, gülümsedi. Marionın içinden, seni kendini beğenmiş orospu evladı, diye bağırmak geliyordu ama yüzünü hafifçe öne eğdi ve yarı açık gözleriyle ona baktı: Üç yüz dolara ihtiyacım var. Nedenini sormamda bir mahsur var mı? Kişisel bişey. Marion gülümsemesine olabildiğince samimiyet katmaya çalışıyor, başını ağrıtmadıkça onun ne düşündüğünü hiç sallamıyordu. Arnold, Mariona bir saniyeliğine baktı, sonra omuz silkti: Sorun değil canım! Marion içinden derin bir oh çekti. Ama nakit verebilirim, durumu biliyorsun. Marion başını salladı: Hiç fark etmez. Ve hakiki bir sıcaklık ve samimiyetle gülümsedi ve bir de baktı ki yemeğinden biraz biraz yiyordu ve şarabın tadını çıkarıyordu ve Harrynin bu olayı hasta hasta halletmek zorunda kalmasın diye kendisine bir parça iyi kalite uyuşturucu bulmuş olmasından ötürü müteşekkirdi. Bu yaptığının Arnoldla daha önce yediği öğle ya da akşam yemeklerinden bir farkı olmadığını hatırlatıyordu kendine sürekli. Aynı şeydi. Aynı şeydi. Baksana, bu borç olayının şu beraber yaşadığın tiple bir ilgisi var mı? Marion içini kavuran ani öfke dalgasını bastırmak ve yüzündeki gülümsemeyi korumak zorunda kalmıştı: Hayır yok. Arnold gülümsedi ve öne eğildi ve Marionın eline dokundu: Önemli değil. Merak ettim sadece. Nasıl bir tip bu? Marion vücudunun gevşemesine ve uyuşturucunun bünyesinde dolaşmasına ve içini sıcaklığıyla ve tatmin duygusuyla doldurmasına yeniden izin verdi. Çok tatlı biri. Harika hatta. Marion şarabını bitirdi ve Arnold biraz daha

öne eğilmeden önce garsonun şarabı tazelemesini bekledi. Çok yakışıklı ve duygusal. Şairane bi tip. Haline tavrına bakılırsa ona âşıksın sanki. Evet, âşığım. Marionın yüzü biraz daha yumuşadı: Evet. Ve o da sana âşık? Evet. Ve bana ihtiyacı var. Arnold olumlu anlamda başını salladı ve birbirlerine gülümsediler. Onun müthiş şeyler başarmasına yardımcı olabilirim. Bir sürü ortak planımız var.

Yemekten sonra Arnoldın şehir merkezindeki dairesine gittiler. Marion çok tanıdık bulduğu eve, eşyalara bakarak kendini rahat hissetmeye, tehdit altında hissetmemeye çalışıyordu ama Arnold her ağzını açtığında onun yüzüne haykırmak istiyordu; ama öylece bakmaya ve gülümsemeye çalışmaya ve buraya daha önce geldiği onca zaman nasıl davrandığını, neler yaptığını ve dediğini çaresizce hatırlamaya çalıştı ama aklına Arnoldın yüzüne bakıp çığlık atmaktan başka bir şey gelmiyordu. Koltukta kıpırdanıp durarak alışık olduğu pozisyonu bulmaya çalıştı; burdayken kitaplığa mı bakıyordu yoksa kanepenin üstündeki tabloya mı? Sigarasını nasıl tutuyordu? Sigara eline birden fazla büyük, gözüne fazla dikkat çekici göründü ve külleri küllüğe silkerken acaba sigarayı küllüğün içinde yavaşça yuvarlayarak mı bıraksaydım külleri diye düşündü. Birden doğruldu ve boynunu ileri geri esnetti ve sonra bacağını diğer bacağının üstünden indirdi ve eteğini aşağı çekti, sonra gözlerini kırpıştırdı ve bu hareketlerinin Arnoldın hoşuna gidip gitmediğini düşünürken yüzünün kızardığını hissetti. Kendini, önceden alışık olduğu rahat moda sokmaya çalıştı ama başaramadı. Her şey bir tuhaf geliyordu hâlâ. Kendi kendine her şeyin eskiden nasılsa öyle olduğunu, aynı şey, aynı şey olduğunu söyleyerek bu hissi uzaklaştırmaya ya da en azından hissin üstünü örtmeye çalıştı ama his inatla orada durmaya devam etti. Arnoldın sesi müziği bastırıyordu ve Marion yüz kaslarının ona karşılık verdiğini hissedebiliyor, sesinin onun sesine cevap verdiğini duyabiliyordu ama her nasılsa kendini tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi bunda da tuhaf bir şekilde uzaktan izliyordu sanki. Bir şey bekliyordu sanki; belki telefonun çalmasını ve Harrynin ona, siktir et parayı da gel

eve, elimde mal var, dediğini duymayı bekliyordu; ne var ki Harry buranın telefon numarasını da, onun burada olduğunu da bilmiyordu. Onun bir konsere falan gittiğini zannediyordu. Burada olduğundan, Arnoldla yatacağından en ufak şekilde haberi yoktu. Bilmiyordu. Bilse öyle yap... Düşüncesini çaresizce devam ettirmeye çalışıyordu ama içinden bir ses onunla dalga geçiyordu ve hakikat benliğinin her yanını bir kurtçuk gibi kemirerek kendine yol açıyordu... Marion da biliyordu, Harry de. Birbirlerine âşıktılar ama ikisi de onun bu evde, Arnoldla yatmayı beklediğini biliyordu...

Marion yatağın kenarına, sırtı Arnolda dönük oturdu; yönünü bulmaya çalışıyordu çırpınırcasına. Yabancılaşma duygusu arttı –aynı şey, tamamen aynı– ve etrafa bakınırken gözlerini kırpıştırdı ve Arnoldın sesi kafasında uğulduyordu. Önüne, yere baktı; soyunması gerektiğini biliyordu. Başucu lambasından gelen ışık o kadar loştu ki duvarı zar zor görebiliyordu ama yine de rahatsız oldu ve Arnolddan ışığı kapamasını istedi. Arnold bir an için kaşlarını çattı: Neden şimdi durduk yere ışığı kapamak istiyorsun ki? Daha önce hiç istememiştin. Boğazına kadar gelen çığlığı bastırdı ve neredeyse ağlayacaktı. Normal bir tonda, artık normal de neyse, konuşmaya çalıştı ama sesindeki gerginlik çok belliydi: İstiyorum işte. Lütfen Arnold! Arnold omuz silkti ve ışığı kapadı. Aniden kararan odada kendini bir anlığına güvende hissetti ve üzerinden çıkan her kıyafetin farkında olarak çabucak soyundu ve yorganın altına çabucak girerken kollarını göğsünde kavuşturduğunu hissetti –aynı şey, tamamen aynı– ve sanki çarşaflar yapış yapıştı.

Evin ışığı altında Arnold, Marionın makyajla kamufle edilmiş yüzünün ne denli solgun ve süzgün olduğunu fark etti. Son birkaç yıl içinde Marionla defalarca yattığından vücudundaki ve tavrındaki değişikliğin farkındaydı; ama gözü loş ışığa alıştıktan sonra dikkatini daha çok çeken şey kollarındaki iğne delikleri olmuştu. Marion kollarını saklamak için, doğal olarak, uzun kollu bir elbise giymişti; ama sürekli böyle gezmek imkânsızdı. Arnold delikleri soracak oldu ama birden fikrini değiştirdi ve onlar yok-

muş gibi davranmaya çalıştı. Yan dönüp Marioni öpmeye başladı ve Marion da ona olabildiğince sıcak bir şekilde karşılık vermeye çalıştı, kendine hiç durmadan aynı şey olduğunu hatırlatarak. Aynı şey. Daha önce de yatmıştı Arnoldla. Tamamen aynıydı. Arada bir fark yoktu. Yapması gereken şeyleri yaparken hareketlerinin ve çıkardığı seslerin doğru olduğunu umuyor, o hareketlerin ne olduğunu çaresizce hatırlamaya çalışıyor ama bir şekilde her şey ona yabancı ve aykırı geliyordu ve sonra Harryyi düşünmeye çalıştı; ama bu hemen her şeyi yıkmaya başladı ve Harrynin görüntüsünü zihninden çıkarırken bir saniye durdu ve sonra Arnolda daha sıkı sarıldı ve daha önce Arnoldla defalarca beraber olduğu zamanlardaki gibi hareket ettiğini umarak şiddetle sarsılmaya başladı; ama daha önce bunu birçok kez yaptığını kendine ne kadar hatırlattıysa da kendini kirlenmiş hissetti ve kendine tekrar tekrar şöyle deyip durdu: *Aynı şey. Aynı şey. Aynı şey.* Ama kendini ikna edemedi ve elinden gelen tek şey Arnoldı ikna etmeye çalışmaktı ve o yüzden *aynı şey* mantrasını tekrarlayıp duruyordu ve bu her ne kadar kendisini temiz hissetmesini sağlamasa da yapılması gereken şeyi yapmasına imkân tanıyordu ve arada sırada kendine Harrynin paraya ihtiyacı olduğunu ve bunu aslında para için değil, onun için yaptığını hatırlatıyordu ve *aynı şeydi, aynı şey, aynı şey...*

Marion banyoya giderken giysilerini de yanına aldı. Duş aldıktan sonra giyindi, saçını ve makyajını düzeltti ve sonra yatak odasına geri döndü. Işık açıktı ama kendini güvende hissediyordu. Arnold yatağın kenarına oturmuş, sigara içiyordu. Marion, Arnoldın alıştığı şekilde olduğunu umarak gülümsedi; ama şu anda kafasındaki tek şey evine dönmekti. Bu paranın kollarındaki izlerle bir alakası var mı? Ne? Şu izleri diyorum. İğne izlerini. Para bu yüzden mi gerekiyordu? Kullanıyor musun??? Omuz silkti. Sen ne diyosun ya? Gözleri alev alevdi. Arnold psikiyatrlara has bir tavırla gülümsedi: Sinirlenme ama. Başın beladaysa yardımcı olabilirim belki. Gözlerinde şimdi sakin bir ifade vardı. Başım herhangi bi şekilde belada diil, Arnold. Her şey yolunda. Arnold bir an için Mariona baktı; yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Parayı verebilicek misin Arnold? Artık cidden eve gitmem gerekiyo. Geç oldu. Arnold bir süre daha ona bakmaya devam etti: Cevap verebilirsen çok sevineceğim. Yani sen şey mi... O kolundaki izler ne? Of Arnold ya, illa lafı dolandırıp durucaksın dimi? Direk soramıyo musun uyuşturucu mu kullanıyosun sen diye? Söylemek istediğin bu diil mi? Ha? Arnold başını salladı: Evet. Eh, kendini daha iyi hissediceksen eğer, evet, kullanıyorum. Arnold incinmiş gibiydi; başını hafifçe iki yana salladı: Ama nasıl olur? İmkânsız! Hiçbişey imkânsız diildir Arnold. Hatırladın mı? Ama sen çok genç, çok akıllı, çok yetenekli bir insansın. Ne bileyim, sen o... o sokaklarda serseri gibi dolanıp yaşlı kadınları uyuşturucu parası için soyan o tiplerden değilsin. Sen kültürlüsün, zarifsin, bir terapi sürecinin altına girdin... (terapistin de!..) Bir iki dakika boyunca birbirlerine baktılar; Arnoldın kafası gittikçe karışıyor, üzüntüsü artıyordu. Ama neden? Neden? Marion ona bir an için baktı, sonra yüksek sesle, uzun bir iç çekti ve bedeni sanki yanlardan presleniyormuş gibi bir tepki verdi: Çünkü kendimi tamamlanmış hissetmemi sağlıyo... tatmin olmuş hissediyorum. Arnoldın gözlerindeki acı ve karmaşa öfkeyle parıldamaya başladı. Parayı alabilir miyim lütfen Arnold? Gerçekten gitmem lazım. Arnold kaskatı kalktı ve başka bir odaya gitti ve elinde parayla döndü ve parayı Mariona uzattı: E veriyim hakkaten... İki üç gün içinde vericem geri. Yok yok, sorun diil. Kazandın sonuçta. Banyoya gitti ve ardından kapıyı kapadı. Marion bir an için kapıya baktı, sonra evden çıktı. Merdivenlerden inerken içinde bastırdığı öfke ve tiksinti büyüyor, boğuşarak dışarı çıkmaya çalışıyor, gözleri doluyordu ve kendini sokağa atıp, soğuk hava yüzüne sersemletici bir şekilde çarptığında başı dönerek birden durdu, bir binaya yaslandı ve kustu ve kustu...

Harrynin karnına sancılar giriyordu. Marion gittikten sonra ilk yarım saat bir saat öylece oturdu ve arkasına yaslandı ve uyuşturucunun etkisiyle gevşek gevşek takıldı ve televizyon izledi. Kendine sürekli Marionın iki üç saat sonra dönmüş olacağını

ve her şeyin güzel olacağını söyleyip duruyordu ama dakikalar geçmek bilmiyordu ve karnında kaya gibi bir şey büyüyor gibiydi ve o şey şişti ve göğsüne kadar çıktı ve genzini öyle bir çekiştirmeye başladı ki belli belirsiz bir bulantıyla savaşmaya başlamıştı. Bir bakıma, duyduğu bu fiziksel rahatsızlığı o kadar dert etmiyordu; çünkü ona konsantre olarak aklından geçen şeyleri savuşturabiliyordu. Öyle şeylerdi ki bunlar giderek büyüyor ve görüntülere ve kelimelere dönüşüyordu ve bu görüntüleri ve kelimeleri görmek ve duymak istemiyordu. Bir saat sonra yerinde iyice duramaz olmuştu. Üç dört dakika içinde defalarca saatine baktı ve her seferinde, daha fazla vaktin geçmiş olduğu hissiyle, saat karşısında hayrete düşüyor, sonra gözlerini tekrar televizyona kaydırıyor, sonra saatine doğru baktığına inanamayarak tekrar zamanı düşünmeye başlıyor ve o yüzden tekrar bakıyor ve saatin gerçekliği karşısında sinirlenerek hayal kırıklığına uğruyordu ve tekrar televizyona dönüyordu ve bu rutini defalarca tekrarlıyordu ve sonra kalkıyor ve amına koduğu televizyonun kanallarını değiştiriyor, yeni açtığı kanaldaki her amına koduğu program bir önceki kanaldakinden daha kötü oluyordu ve baştan sona bütün kanallara tekrar tekrar baktıktan sonra eski bir filmi açtı ve kanepeye oturdu ve bilinçli bir şekilde saatine bakmamaya çalıştı. Midesini kendine getirir diye yarım bir sarma içti ve sarmayı bitirdikten sonra arkasına yaslandı ve sağ elini farkında olmadan saatinin üzerine koydu ve televizyona boş boş bakarak programla ilgilenmeye çalıştı ama program zihninin yüzeyindeki enerjiyi bile ememiyordu ve zihninde oluşan görüntülerin ve kelimelerin giderek daha da farkında oluyordu, o yüzden dikkatini duyduğu fiziksel rahatsızlığa verdi ve kusacağını düşündüğü anda bir kutu Mallomars çıkardı ve televizyona bakarken ve midesinde fırtınalar koparır gibi görünen ve zihninde ani ani yanıp sönen görüntülerle boğuşurken Mallomarsları çiğniyordu ve hem görüntüleri hem de sesleri bastırmaya, kafasından atmaya, kahrolası bir yerlere yollamaya çalışıyordu ama hastalığı kafasına kadar yaklaşmıştı ve çok geçmeden bu savaş yüzünden vücudunun her yeri hasta olmuştu ve elinden gelen her

şeyle boğuşmaya çabaladı ama sonunda saatine tekrar baktığında orospu evladı saatin durmuş olduğunu gördü ve içinden saati bileğinden koparıp alıp camdan fırlatmak geldi ve sonra bu durumun harika olduğunu düşündü; bu demek oluyordu ki düşündüğünden çok daha fazla zaman geçmişti ve saat sorma servisinin numarasını çevirdi ve kayıttaki sesi ve bip sesini dinledi ve saatine bakıp ona tekrar tekrar saatin kaç olduğunu söyleyen sesi dinlemeye devam ederken korkunç bir keder bedenini ele geçiriyordu ve her seferinde saat tamı tamına doğruydu ve sesi ne kadar dinlerse dinlesin, o amına koduğu kadranlara ne kadar bakarsa baksın saat değişmiyordu ve keder artık gözlerinin ardında damla damla hızla birikiyordu ve bir gözyaşı selinin dışarı akmak için gözlerini zorladığını hissediyordu ve ahizeyi yerine koyup kanepeye otururken bedeni iki büklüm olmuştu ve saatinin kadranları onu acı vererek ezmeye devam ederken televizyona baktı ve zaman ne kadar yavaş geçerse geçsin kaçınılmazdı ve artık o gideli saatler olmuştu ve görüntüler ve kelimeler artık belli belirsiz etrafında süzülmekle ve bilincini yavaşça dürtmekle kalmıyor, birdenbire önünde beliriyor ve sanki dışındaymışçasına Harryye saldırıyorlardı ve Harry, Marionın kocaman, şişko bir herifin tekiyle yatakta olduğunu ve herifin onun götüne götüne koyduğunu görebiliyordu ve hemen başını çeviriyor ve inliyor ve oturduğu yerde dönüyor ve kıvranıyor ve kahrolası televizyona lanet okuyor ve sonraki kanalda izleyebileceği bir şeyler olmasını umarak kanalı değiştiriyor ve kendi kendine onların sadece akşam yemeğine gittiklerini, insanın öyle hemen parayı alıp kalkamayacağını, o yüzden orada oturacağını ve şarap içeceğini ve boş boş konuşacağını ve gülümseyeceğini ve yalaya... Bu ne biçim program ya? Ve düğmelere en baştan tekrar basıyordu ve amına koduğu çam yarması herifin tekinin sokup sokup çıkardığı görüntüyü artık durduramıyordu ve onları çabucak giydirmeye ve bir restorana koyup kahve içirmeye ve muhabbet ettirmeye çalıştı ama bu görüntüye tutunamadı ve bunu yapmaya çalışırken bile kafasının gerilerinde bir yerlerde bir ses onunla dalga geçiyor, hadi lan ordan, saçmalama, saçmalama, diye fısıldıyor-

du ve gözlerini sıkı sıkı kapamaya ve başını sallamaya çalıştı; ama bu da sadece onların olduğu yatağa bir spot ışığı tutmaktan başka bir işe yaramadı ve onları bir masaya oturtmayı başarsa bile Marion masanın altından uzanıyordu ve Harry banyoya gitti ve ertesi güne sakladığı poşetlerden birini kullandı: Sokarım ya, şimdi lazım bana! O son poşet çok bölünmüştü, mal bi boka benzemiyodu ve hasta olmak da istemiyorum, ortamlara çıkıp sefil olmak da... Evet, öyle yapıcam, takılıcam ve ortamlarda ne olup bittiğine bakıcam; belki bi olaylar vardır da düzgün bişeyler bulabilirim. Bütün gece burda böyle oturup amına kodumun televizyonunu seyredemem, kafayı yiycem yoksa. Ve birden kendini çok fena hissetti ve klozete eğildi ve daha demin yediği Mallomarsları çıkardı ve kusmuğun insanı hipnotize edercesine ağzından klozete kolayca akıvermesini izledi ve kusmuk biraz kenarlara sıçrıyor, siyah çikolata, beyaz hatmi ve yeşil safra o kadar güzel karışıyordu ki Harry altındaki, küçük adaları ve zirveleri karlı dağları olan okyanusa gülümsedi ve gülümsedi ve hafifçe güldü ve sifonu çekti ve sonra soğuk su çarptığı yüzünü havluyla sildi ve kendini daha iyi hissetti ve küvetin kenarına oturup tüm bedenine dolan coşkun güven duygusunu ve görüntüleri silen ve kelimeleri yok eden ve tüm bedenine sökün eden dinginlik verici huzuru hissetti ve sonra yavaş adımlarla oturma odasına döndü ve sarmanın kalanını içti ve arkasına yaslandı ve televizyondaki filmi keyifle izlemeye başladı ve kendini bir süre rahatlamış ve sakin hissederek Mallomarsın geri kalanını bitirdi ve sonra saati fark etmeye başladı ve artık zaman saat saat geçiyordu ve o anasını siktiği görüntü geri geliyordu ve o sesi kafasından söküp atmaya çalıştı ama ses onunla dalga geçmeye ve sinsice fısıldamaya ve kıkırdamaya devam etti ve çok geçmeden restoran iyice aydınlanmıştı ve duvarları yok olmuştu ve Harry ne kadar çabalarsa çabalasın duvarları yerine koyamıyordu ve çok geçmeden uğraşmayı bıraktı ve Marionla orospu evladı yatakta yuvarlanıp dururken olayların başlamasını izledi ve herif onu evire çevire sikiyordu ve Harrynin karnındaki boşluk büyüdükçe büyüyordu ve sanki sonuna kadar açılmıştı ve kış rüzgârları içini delerek ge-

çiyordu ve aynı zamanda karnı kıvranan ve kıpraşan kurtçuklarla ve farelerle kaynıyordu sanki ve öfke ve keder dolu gözyaşları gözlerini nemlendirdi ve başı sanki suya batırılıyormuş gibiydi ve görüntülere bakarken korkunç hastalık içinde büyüdükçe büyüyordu ve artık onlara yardım ediyor ve kuvvet veriyordu ve bu enerji içinden bir yerlerden geliyor ve onu daha da güçsüz bırakıyordu ve acı artıyor ve bulantısı büyüyordu ama bir şekilde kusamayacağını ve bulantısına tutunmaktan başka bir şey yapamacağını biliyordu ve bir elini farkında olmadan apış arasına götürmüştü ve bacaklarını yerden alıp kanepeye, kendine doğru çekti ve yavaşça ama engellenemez bir şekilde iki büklüm olarak cenin pozisyonuna geçiyordu ve sigara üstüne sigara içerek bulantısını bastırmaya devam etti ve kafasının içinde bulunan ekrandaki görüntüleri izledikçe kalbi sanki büyüyordu ve kaburgalarını parçalayıp göğsünden dışarı çıkacak gibi oluyordu ve bir yandan boğazında kahrolası bir şey şişiyor gibiydi ve aldığı nefesi zorla bastırması gerekiyordu ve birden ayağa fırladı ve amına koduğu kanalı değiştirdi ve bütün kanalları birkaç kere daha dolaştı ve kanepeye döndü ve gözlerini olabildiğince açtı ve görüntülerle savaşmamaya ya da kendini onlara iyice bırakmamaya çalıştı ama hastalık ısrarcıydı ve boğuşmayı yavaş yavaş bıraktı ve içindeki o boşluk, hasta, ölü şeye öylece teslim oldu ve bütün o acı ve dehşet ve ıstırap, her yanını kaplayan ve mücadele etmeyi artık bıraktığından neredeyse rahatlatıcı gelen bir çaresizlik örtüsüne dönüştü ve öylece arkasına yaslandı ve gözünü televizyona dikti; ekranda olup bitenler ilgisini çekmeye başlıyordu ve oradaki yalana inanacak gücü bulmaya çalışıyordu ki içindeki yalana inanabilsin.

Reklamları izlerken Harrynin kafasının içinde sokaklarda bir atraksiyon olup olmadığı düşüncesi dönüp duruyordu; ama bir türlü harekete geçemiyor gibiydi. Çıkıp çıkmamayı şöyle bir düşündü ve her seferinde düşünceyi akışına bıraktı ve film kaldığı yerden devam edene kadar kendi halinde mutlu mutlu takılmasına izin verdi. Marion sonunda eve geldi; makyaj ve serin esen rüzgâr yanaklarına renk getirmişti. Paltosunu silkerek çıkardı: Ay

dışarısı buz gibi! Delirdim taksi bulucam diye. Evet ya, çok sinir. Paltosunu asarken ve dolaptaki kıyafetleri düzeltirken o kadar çok vakit harcadı ki hareketlerinin aşırı farkına vardı ve gözlerini kapayıp midesindeki gerilimi aklından atmaya ve dönüp Harryye bakmadan önce gözlerine bir ışıltı katmaya çalıştı. Eh, parayı aldım... Rahat ve kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak kanepeye yürüdü. İşte! Parayı Harryye verdi. Güzel. Şimdi düze çıkabiliriz işte. Gevşemeye ve odada neredeyse elle tutulacak kadar yoğun bir gerilim olduğu gerçeğini sadece görmezden gelmeye değil, reddetmeye de çalışıyordu. Marion kanepeye yaslandı, bacak bacak üstüne attı, başını hafifçe yana eğdi ve gülümsedi, olabildiğince rahat konuştu: Hangi film bu tatlım? Harry omuz silkti: Bilmem. Öyle açtım işte. Bilirsin ya. Marion başını salladı ve gözlerini ekrana dikti ve boğuşuyor, boğuşuyor, boğuşuyordu; ama hiçbir şey olmamış gibi ve her şey yolundaymış gibi ve hiçbir şey değişmemiş gibi yapmanın hiçbir yararı olmadığı gibi, saçma olduğunu da biliyordu. Absürd bir durumdu ve kelime kafasının içinde çınlarken istemsizce omuz silkti; kendi kendini kandırma tuzağına düşmeyecek kadar akıllı ve bilinçliydi. Bu konuyu Harryyle konuşamayacağını, konuştukları takdirde her şeyin fena, çok daha fena olacağını biliyordu ama bunu kendi içinde inkâr etmeyi başaramıyordu. Vardığı sonucu kabullenirken neredeyse duyulabilecek şekilde iç çekti. Olan olmuştu. Bunu böyle kabul edecek ve zihninden süzülüp başka bir yere gitmesine izin verecek ve Harryye hiçbir şey demeyecekti... İçinden omuz silkti. Olmaz, zaten o da sormaz heralde. İç çekti, kendisine bakan Harryye gülümsedi, biraz ensesini ovdu: Seni seviyorum Harry. Harry onu öptü: Ben de seni seviyorum. Marion tekrar gülümsedi ve sonra Harry dikkatini tekrar televizyona verdi ve Marion onu içten içe kemiren tüyler ürpertici duyguyu yok saymaya çalışarak ekrana bir süre öylece baktı, sonra bacağını indirdi ve öne eğildi: Galiba ben takılıcam. Sen de ister misin? Ben daha yeni vurdum. Sen takıl. Marion yeniden, otomatikman gülümsedi ve kendi kendine, Harrynin tuhaf davrandığı fikrini kendi kafasında kurduğunu söyleyerek banyoya gitti. Takıldıktan

sonra bir süre banyoda oturdu ve bütün çatışmaların çözülmesine ve rahatlatıcı bir sıcaklıkla üstünden akıp gitmesine izin verdi ve yüzünde hakiki bir gülümseme hissetti ve tekrar oturma odasına döndü. Harryye kolunu doladı ve ensesini tekrar ovdu; sonra kulağını öptü ve göğsünü okşadı ve Harry ona yavaşça karşılık verdi ve birbirlerine sıkı sıkı tutundular, çaresizce ve uzun dakikalar boyunca uzanıp birbirlerine dokundular ve bu arada televizyon uğuldamaya devam ediyordu; sonra yatağa gitmeye karar verdiler ve Harry onu sıkıca tuttu ve orasına burasına gittikçe daha sert bir şekilde dokundu ve Marion ona tutundu ve onu öperken ve ısırırken Harry onun bedenini öpüyor, kendi bedenine bir tutkunun hâkim olmasına çabalıyordu; ama bir şey eksikti, bir şey bir şeylerin akışını engelliyordu ve o çaresizlik içinde, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar bedensel hareketlerine hareket olmalarından başka bir anlam katamıyorlardı ve ne kadar çok uğraşırlarsa kendi utanç kabuklarına o kadar çok çekiliyorlardı ve sonunda sessizce, karşılıklı olarak çabalamayı bıraktılar ve kendilerini yora yora bir tür teslim oluş ve uyku haline geçtiler.

Sara kırmızı elbisesini hiç çıkarmıyordu üzerinden. Altınrengi ayakkabılarını da ayağından. Ada saçını hâlâ rötuşluyor ve belki de çıkacağı programın başına bir şeyler geldiğini söyleyecek olduğunda Sara sadece başını değil, kollarını ve bütün bedenini sallıyordu. Arada sırada hanımlar geliyor ve onu ziyaret ediyor ve çörek ya da füme balık getiriyorlardı; ama Sara her zaman toktu. Hâlâ *zophtic* olmayı düşünüyordu. Kollarının üst kısmındaki etler hamak gibi sallanıyordu ama o hâlâ yemiyor ve *zophtic* olmayı düşünüyordu. Tamam, *zophtic* ol da o kemiklere et lazım... Ne var ki Sara bu önerileri reddediyor ve sadece kahvesini içiyor ve hiç durmadan televizyona çıkacağından bahsediyordu. Televizyon hep açıktı ve Sara bütün yarışma programlarını

izliyordu ki hangisine çağrılırsa çağrılsın iyi bir yarışma çıkarabilsin. Çok geçmeden arkadaşları gidiyor ve Sara her zamanki koltuğuna oturup izlemeye devam ediyordu: Kendisinin son derece soğukkanlı bir tavırla bütün soruları takır takır cevaplamasını izliyor, başını sallıyor ve gülümsüyordu ve herkes onu alkışlıyordu ve ona hediyeler veriyorlar ve o da ufak bir konuşma yaparak hediyeleri almayacağını ve ihtiyacı olanlara vereceğini söylüyordu ve alkışlar daha da yükseliyordu ve gazetede fotoğrafları çıkıyordu, altı haberlerine ve hatta on bir haberlerine bile çağrılıyordu ve herkese gülümsüyordu ve sokağa çıktığında insanlar SARAYI SEVİYORUZ, SARAYI SEVİYORUZ, SARAYI SEVİYORUZ diye hep bir ağızdan haykırıyordu ve Sara televizyonunu izlerken içini çekti ve gülümsedi ve kollarını bedenine doladı ve kahvesini içti. Ama her gün, sabahları bir şey oluyordu ve kendini bir tuhaf hissediyordu ve storları indiriyor ve perdeleri çekiyordu ve arada sırada kalkıp perdenin yanından göz ucuyla dışarı bakarak, kendisini izleyen biri varsa onu yakalamaya çalışıyordu ve onu gizlice gözetleyen her kimse ona yakalanmadan olabildiğince geniş bir alanı gözlüyordu ve sonra her zamanki koltuğuna dönüyor ve hızlıca buzdolabına şöyle bir bakış atıyordu ve buzdolabı orada öylece, sessizce, korkmuş bir halde duruyordu ve sonra Sara kalkıyor ve ayaklarının ucuna çok yavaşça ve sessizce basarak kapıya gidiyor ve uzun dakikalar boyunca kapıyı dinliyordu; nefesini olabildiğince uzun tutuyordu ki onu duymasınlar. Ve sonra çok büyük bir dikkatle eğiliyor ve anahtar deliğinin üzerindeki bandı çıkarıyor ve delikten onları görebilecek mi diye bakıyor ama Sara onları yakalayamadan her seferinde kaçmayı başarıyorlardı. Sonra bandı yerine takıyor, iki üç tane Valium alıyor, her zamanki koltuğuna dönüyor ve art arda programlarını izlerken endişeli bir anne gördüğünde elini göğsüne sıkı sıkı bastırıyor, kadına evladını özlemenin ne demek olduğunu bildiğini söylüyordu. Benim biricik evladım, gözağrım o ve telefon numarasını bile bilmiyorum. Ama meşgul işte, anlatabiliyo muyum. Kendi işi var. Profesyonel bir adam benim Harrym ve çok yakında beni torun sahibi yapıcak... Ve Sara kadını teselli

ediyordu ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu ve iki üç Valium daha aldıktan sonra gözleri kapanmaya başlıyordu ve üzüntü gibi bir örtü döne döne etrafını sarıyordu ve akşamleyin ve gece vakti yayımlanan programları izlerken yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu ve on bir haberlerinde kendini görmek bile üzüntüsüne son vermeye yetmiyordu; her şeyi gözyaşlarından oluşan ince bir tabakanın ardından izliyordu ve televizyondan hangi programa ne zaman çıkacağını duyabilmek için hafifçe mırıldanarak dua ediyordu. Harry ziyaretine gelmeli ve yanında nişanlısını da getirmeliydi. Beraber çay içerlerdi ve kıza hangi programa çıkacağını ve kırmızı elbiseyi giyeceğini söylerdi. Ah Seymour, kırmızı elbiseyi hatırlıyo musun? Harrynin bar mitzvahında giydiğim? Seymour, yanlış giden bişeyler mi var? Programa sen de geliceksin ve beraber ödüller kazanıcaz ve ödülleri fakirlere vericez ve onların gönlünü alıcaz ve Harry beni torun sahibi yapıcak ve ay şu kadın arabaya dikkat etsin... Ay bak sana söylüyorum dikkat etmelisin, araba o şekilde geliyosa, içindeki adam belasını arıyo gibi bakınıyosa ve ben küçük toruncuğuma bakıcam ve gelinime Harrynin sevdiği balık dolmasının nası yapıldığını göstericem ve sen neden benimle konuşmuyosun Seymour? Öyle durmuş bakıyosun bana; gelsene, gel de yatağa gidelim, gel, gel hadi! Ve Sara Goldfarb, Seymourın ve Harrynin ve Harrynin oğlunun elini tutarak yatağa gitti ve televizyon gözyaşlarıyla dolu zihninde dönüp duruyordu ve yaşlar gözlerinden akmaya devam etti ve başını koyduğu yastık nemli nemli olurken bağrındaki acıyı gözyaşlarıyla yıkamaya çalışıyordu... ve sonra sabah uyanıyor, televizyonu açıyor, ocağa kahve koyuyor ve sonra mor, kırmızı ve turuncu haplarını alıyor ve kahvesini içiyor ve gözlerini çekili perdelere dikmiş bakarken McDick Ştini arıyor ve telefonu kapatıyor ve ona ne dediklerini hatırlamaya çalışırken şaşkınlık içinde başını sallıyor ve sonra oturduğu yerde küt küt atan ve göğsünden fırlayacakmış gibi gelen kalbini dinliyor ve hissediyordu ve nabzı kulaklarında davul gibi gümbürdüyordu ve her zamanki koltuğunda oturuyor, küt küt atan kalbi nefesini kesecek gibi olduğunda bazen kolçakları sıkı

sıkı kavrıyordu ve sonra, başta yavaş yavaş, sonra birdenbire McDick Ştinden birilerinin onun televizyona çıkmasını engellemeye çalıştığının farkına vardı ve muhtemelen o birileri kartını da yırtıp attığından hangi programa çıkacağını da bilmiyordu Böyle şeylerin olduğunu duymuştu; insanların bunu nasıl yaptıklarını televizyonda defalarca görmüştü ve bazen birilerinin elinden mirası alınıveriyordu ve kimse ne olup bittiğini anlamıyordu; ama o gidecek ve bunu kimin yaptığını bulacak ve kendine yeni bir kart açtıracaktı ve külotlu çorabını, üstüne de kalın, yünlü çoraplarını giydi ve ayaklarını zorla altınrengi ayakkabılara soktu ve kırmızı elbisesinin üstüne kat kat süveter giydi ve en kalın paltosunu üstüne geçirdi ve bir atkı boynuna, bir atkı kafasına doladı ve sokağa çıktı; soğuk ve sulu sepken kar yüzüne vururken hiç tereddüt etmeden ve yavaşlamadan metroya yürüyor, ne insanları ne arabaları duyuyor, kafası önde, rüzgâra karşı cansiparane yürüyordu ve metroda oturmuş reklamlara bakarken kendi kendine mırıldanıyor, televizyondan bildiği, tanıtımı yapılan ürünleri tanıyor ve ürünlerin ilişkili olduğu programları buluyor ve etrafındaki insanlara yarışmadan ve televizyona çıkacağından ve fakirlere yardım edeceğinden bahsediyordu ve Harrysi onunla beraber olacaktı ve insanlar o orada sanki hiç yokmuşçasına gazetelerini okumaya ya da pencereden bakmaya ve onu görmezden gelmeye devam etti, trenden inene kadar ve ardından birkaç kez hafifçe omuz silkip gözlerinin ucuyla Saranın peronda gidişini izlediler ve Sara hâlâ mırıldanıyordu ve merdivenlerden çıktı, sokaklarda oradan oraya yürürken donmuş sokaklarda altınrengi ayakkabılarıyla kayıyor, düşecek gibi oluyordu; ama rüzgâra ve sulu sepkene rağmen yoluna cansiperane devam ederek Madison Caddesindeki binaya vardı ve sonra insanların bakışlarının farkında olmadan asansörle yukarı çıktı ve McDick Ştinin kabul salonuna geldi ve santral görevlisine neden Lyle Russella görüşmek için açtığı telefonlarını aktarmadığını sordu ve operatör, Saraya baktı; önündeki panelde ışıklar yanıp sönüyor, sesler vızıldıyordu ama kadın bir anlığına donakalmış, karşısındaki bitkin yüze, çökmüş gözlere, darmadağın, ordan burdan çıkmış ve

yapışmış seyrek saçlara, altınrengi ayakkabılardan fırlamış kalın yün çoraplara bakıyordu; kopuk kopuk bir şeyler söyleyip, durmadan ismini yinelerken arada sırada duvara çarpıyordu ve çok geçmeden operatör ismi hatırladı ve Saradan bir dakika oturmasını istedi ve yeni programlar departmanını aradı ve onlara kimin geldiğini ve olan biteni anlattı ve çok geçmeden iki üç kişi gelerek Sarayı sakinleştirmeye ve eve gitmesi gerektiğine ikna etmeye çalıştı ve Sara onlara hangi programa çıkacağını öğrenmeden hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi ve yüzünden ve elbiselerinden sular akıyordu ve kırmızı elbisesi ıslanmış, kırış kırış olmuştu ve atkısı başının arkasından kayıyordu ve Sara Goldfarb sırılsıklam, yürek paralayıcı bir sefalet ve çaresizlik yığını gibi görünüyordu ve bir koltuğa yavaşça çöktü ve gözyaşları yüzünden akmakta olan erimiş karlara karışarak kırmızı elbisesinin, Harrynin bar mitzvahında giydiği kıyafetin, üst kısmına damlıyordu ve biri ona büyük bir bardakta sıcak çorba getirdi ve yudum yudum içmesini söyledi ve çorbayı onun yerine tuttu ki biraz içi ısınsın ve çalışan diğer iki üç kız koluna girerek onu küçük bir ofise götürdü ve onu teskin etmeye çalıştı ve biri doktoru aradı ve çok geçmeden ambülans yola çıktı ve Sara koltukta çökmüş, sırılsıklam bir halde oturuyor ve hıçkırıklar içinde, onları zaten fakirlere vericem diyordu: Hediye istemiyorum, bi garibanı mutlu etmiş olurum, ben sadece programa çıkmak istiyorum. Harryyle ve torunumla beraber olmak için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki... Ve ona çok az insanın seçildiğini açıklamaya ve sonra bu işin zaman aldığını, belki daha sonra olabileceğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştılar ama Saranın hıçkırıkları kesilmedi ve arada sırada sıcak çorbayı ağzına götürüyorlar ve Sara da birazcık içiyordu ve sonra iki ambülans görevlisi geldi ve bir an baktıktan sonra Saraya, nazikçe ve teskin edici bir tavırla yürüyüp yürüyemeyeceğini sordular ve Sara onlara sahnede hep yürüdüğünü söyledi ve Harrysini altı haberlerinde kesin görmeleri gerektiğini. Adını sorduklarında kızlardan biri Sara Goldfarb olduğunu söyledi ve Sara, Kırmızı Başlıklı Kız dedi ve sunucunun yanına şen şakrak gidiyorum dedi ve sonra tekrar oturdu ve hıç-

kırıklara boğuldu ve sonra, biraz zaman geçince, azıcık sakinleşti ve insanlardan Seymouru aramalarını istedi, gelip onu güzellik salonundan almalıydı ve görevliler ayağa kalkmasına yardımcı oldular ve onu yavaşça asansöre ve oradan da ambülansa götürdüler ve trafiğe girerek kış kıyamette Bellevueye doğru yola koyuldular.

Neyse ki Sara çevresinde olup bitenin farkında değildi: kalabalık koridorlar ve odalar, koşuşturan insanlar, acı dolu haykırışlar, iniltiler ve sızlanmalar ve yalvarışlar kulaklarını delip geçmedi ve hırpalanmış, hastalıklı, kanayan vücutlar gözlerinde bir anlam bulmadı. Hastalığı onu çevresinden yalıtmıştı ve acısının kozası içinde tecrit edilmiş halde zaten yeterince kötüydü Formlar doldurulurken onu bir tekerlekli sandalyeye oturttular ve bir doktor ona şöyle bir baktı ve ambülans görevlilerinin raporunu okudu ve sonra onu psikiyatri bölümüne yolladı ve sandalyenin tekerlekleri dönerken Sara koridorlar boyunca itilerek başka bir departmana götürüldü ve yaklaşık bir saat sonra bir odaya getirildi ve bir doktor ona şöyle bir baktı, sonra tekerlekli sandalyesinden sallanan formları gözleriyle çabucak taradı ve Saraya adını sordu ve Sara ağlamaya başladı ve ona Harryyi ve televizyon programını ve oğlunun ona nasıl yeni bir TV hediye ettiğini ve yarışmaya fakirler için katılacağını anlatmaya çalıştı ve doktor onaylarcasına başını salladı ve bir kâğıda çabucak bir not alarak Saranın paranoid şizofren olduğunu ve daha etraflıca muayene edilmesi gerektiğini ama şok tedavisinin elzem olduğunun şimdiden açıkça görüldüğünü yazdı. Hastabakıcıyı aradı ve tekerlekler dönmeye başladı ve Sara başka bir bölüme götürüldü. Ve uzun saatler sonunda nihayet, gözetim altındaki hastaların bulunduğu koğuşa alındı. Bazı hastalar, ağır sakinleştiriciden ötürü, yüzlerinde donuk bir ifade, ortalıkta dolanıyor; deli gömleği giymiş diğerleri oradan oraya koşuşturuyor ve bazıları da yataklarına kayışla bağlanmış, ya haykırıyor, ya ağlıyor ya da yalvarıyordu. Sara sırtüstü dümdüz yatmış, tavana bakıyor, arada sırada hıçkırıklara boğuluyordu ve kendi sefaleti onu diğerlerininkinden koruyordu. Sonunda genç bir stajyer doktor yatağının

ucuna geldi. Yorgundu ve Saranın çizelgesini okurken esniyordu. Saranın hastaneye kabulünü yapan doktorların yorumlarını okuduğunda ve isimlerini gördüğünde kaşlarını çattı. Bir an için Saraya baktı ve sonra onu yavaşça ve dikkatle muayene ederken teskin edici bir şekilde konuştu. Sara arada sırada cevap verdi ve stajyer gülümsedi ve güven veren bir tavırla Saranın eline vurdu hafifçe. Göğsünü ve Saradan doğrulmasını istedikten sonra sırtını dinledi ve kollarını kaldırmasını ve parmaklarını bükmesini istedi ve Saranın kollarının üst kısmının nasıl da sarkmış olduğunu ve gözlerinin ve boynunun etrafının nasıl da çökmüş olduğunu fark etti ve yakın zamanda kalp krizi geçirip geçirmediğini sordu. Hayır ama sürekli küt küt atıyo... Evet, fark ettim. Ve ona güven veren bir tavırla gülümsemeye devam etti. Son zamanlarda çok kilo vermişsin gibi be annem! Sara gülümsedi: Evet, televizyona çıktığımda üzerimde kırmızı elbisem olucak. Stajyer dinledi, eline hafifçe vurdu, ona annem dedi ve bunları yaparken gülümsüyordu ve ona sorularını nazikçe ve sabırla sordu ve Sara nihayet ona kilo olayını, doktoru, hapları ve defalarca ve defalarca Seymouri, Harrysini ve televizyonu anlattı. Tamam annem, her şey yoluna girecek. Eline güven veren bir tavırla vurdu. Seni kısa zamanda iyi edeceğiz. Bir bardak çay alır mısın? Doktor sırıtıyordu ve Sara gülümsedi ve başıyla onayladı: Sen iyi bi evlatsın Harry. Şimdi doktor kıkırdıyordu. Stajyer doktor başhemşireye gerekli talimatları vererek Saranın psikiyatriden medikal bölüme transferinin yapılmasını söyledi ve çizelgeyi uzattı. Hemşire gülümsedi: Yine Reynolds mı? Başka kim olabilir ki? O herif tıp dünyasının görmüş göreceği en büyük şerefsiz herhalde! Hemşire güldü. Ona kalsa herkese şok tedavisi lazım. Paranoid şizofrenmiş!.. Zavallı kadıncağızın tek sorunu aldığı zayıflama hapları.

Tyrone C. Love yatağın kenarına oturmuş kafasını kaşıyor, olan biteni anlamaya çalışıyordu. Pencereleri takırdatan kahrolası rüzgârın sesini dinledi ve dışarısı çivi gibi soğuktu ve çok geçmeden tekrar çıkmak zorunda kalacaktı. Ooof! Yaz sanki daha

dün gibiydi ve sanki bir otobüse atlamışlar, rahat rahat morga gidiyolar ve takılıyorlardı ve şimdi bok gibi soğuk kış vardı ve günler ve geceler birbirine karışıyor gibiydi ve her gün bin yıl gibiydi ve sanki yaz hiç olmamıştı ve sanki hiç olmayacaktı. Bir yerlerde bir boklar olmuştu kesin. Sokaklarda, tıkır tıkır alışverilerini yapıp paraları ceplerine atıyorlardı önceden; şimdiyse didinip duruyorlar, hastalanmamak için bir gıdım uyuşturucu peşinde koşarken köpekler gibi boğuşuyorlardı. Ooof! Bu amına kodumun sokakları tiksinç be coni, kesin olarak çok tiksinç! Döndü ve yorgana iyice sarılıp kıvrılmış yatan Alicee baktı; sadece kafasının üstü açıktaydı ve sıcacık görünüyordu; ama yakında uyanıp o da takılmak isteyecekti. Of, karı nası uyuyo ya! Uyumadığı zaman da maldan kafa sallıyo zaten. Gülümsedi: Ama müthiş karı be! Doğuştan hatun. Rüzgârın sesini dinlerken başını kaşımaya devam etti. Onca kralından mal, onca para... Şimdi amına kodumun kirasını ödeyemiyorum ya. Ooof! Nerden çıktı bu kavga dövüş? Ortamımız ne güzeldi be: Alice şurda yatar, pencere açık, rüzgâr tatlı tatlı eserken bi yandan konuşup bi yandan kendini okşardı; ama şimdi amına kodumun rüzgârı evi başımıza yıkıcak sanki coni ya. Ooof! Sanki artık kavga dövüşten başka bişey yok. Anlamıyorum ya. Anlamıyorum! En azından, bu gece mal alıcak paramız var. Mal varsa tabi. Bi grup elemanı paralarıyla bi araya toplayıp topluca soymak istiyo da olabilirler. Nolur bu sokaklarda bilmiyorum ki coni; her gün başka bi manyaklık oluyo... her gün. Büyük balık küçük balıkları yiyo resmen... Ooof! Küçük balık oldun mu başın belada demektir coni... fena belada. Ve kavga dövüşten başka bişeyin yoktur. Bizim sakin olup sıkı durmamız lazım abi. Bi süre şu malı alırken en azından sakin olalım. Öyle yapabilirsek, amına kodumun soğuğunda götümüz donmak zorunda kalmaz. Sokiyim ya, nefret ediyorum bu kavga dövüşten. Ooof! Kalktı ve banyoya gitti ve klozetin önünde durdu ve bir eli duvara dayalı, diğer elinde aleti, son damlaları silkerken ona şöyle bir baktı. Ooof, tekrar bu amına kodumun soğuğuna çıkma vaktim geldi! Şu bizim alet donup düşmeden bi aksiyon görsün be!.. Yatağın Alicein yattığı tarafına oturdu ve

yorganı biraz çekti ve Alicein boynunu ovdu ve ters çevirip bir memesini avuçlarken dudaklarını sertçe öptü: Hadi be kadın, uyan! Ölü sevici olsaydım morga giderdim. Alice gözlerini kırpıştırdı ve bir süre şaşkın şaşkın ona baktı: Ne istiyosun ya? Oof, sence ne istiyorum? Ve yatağa, Alicein üstüne yattı ve Alicei iyice kendine çekti. O sahip olduğun harika şeyden istiyorum kadın! Ve karnını ve paketini okşadı ve boynunu öptü ve Alice kıkırdamaya ve gözlerini kırpıştırarak açmaya başladı: Daha uyanamadım ben ya, mal da vuramadım. Ooof, baban sana malı vurucak yavrum şimdi! Ve Tyrone C. Love kemiklerine ve kaslarına ve kafasına aşk ateşini depolayabilmek ve kendini soğuktan ve o gece olabileceklerden yalıtmak için elinden geleni yaptı.

Şehrin görüp göreceği en tuhaf gece ve en tuhaf ortamdı. Hangi bölgenin kullanılacağı ve arazideki her şeyin tamamen kontrol altında ve sakin olacağı, mıntıkadan sorumlu komisere günler öncesinden bildirilmişti. Bir savaş alanında şiddetli bir çarpışmanın içinden geçerken köşeyi dönünce her yerin bir anda bütün askerlerden temizlenmiş olduğunu görüvermek gibi bir şeydi bu. Sokaklar boştu. Terk edilmiş binalarda tek bir ateş yoktu. Ne de kapı eşiklerinde ya da bir şiltenin altında bir evsiz. Bu durum, belirlenmiş bölgeden her yöne beş blok devam ediyordu. Bölgede devriye arabası yoktu ama sınırlarda turluyorlardı. Bölgeye giriş önceden belirlenen ve Tomsonlu ve walkie talkieli muhafızların herkesi kontrol edip öyle içeri saldığı kontrol noktalarından yapılıyordu sadece. Bütün silahlar bu noktalarda bırakılıyordu. Elemanlar, üzerlerinde demir taşıyamayacakları söylendiğinde bağırıp çağırmaya başladılar. Sen ne diyosun be? Şimdi ben oraya üzerimde beş yüz dolarla gidip, kendime iki eroin alıp elimde demir olmadan, şapa oturmuş bi şekilde buraya dönücem öyle mi? Ooof, sen kafayı yemişsin coni! Sen de o zaman uyuşturucusuz kalırsın lan dallama! Ve Tomsonun ucunu herifin suratına suratına tuttu ve herif döndü ve kendi kendine konuşarak ve mırıldanarak basıp gitti ve birkaç dakika sonra geri geldiğinde temizdi. Şapa oturduk, amına koyiim! Polisler elemanı tepeden tırnağa dikkatle aradılar ve sonunda geç işareti vere-

rek saldılar, Eğer soyulursam peşindeyim lan senin! Aç lan, dava aç! Eleman homurdanmaya devam etti ve bu arada, bloklarca uzanan sıraya girmek için yürümeyi sürdürdü ve saat daha 8.30du ve torbacıyı 10dan önce kimse beklemiyordu.

Harryyle Tyrone, bölgede bakınırken, yapılacak en doğru şeyin parayı bölüşüp her taraflarına zulalamak, parayı vücutlarının değişik kısımlarına bantlamak olduğuna karar verdiler; üzerlerinde üç beş dolar tutacaklardı ki birileri saldıracak olursa sırf onu alıp, bu kadar var diye düşünerek oradan uzasın. Kontrol noktasından nispeten rahat geçtiler ve temizlenmiş bölgeyi katedip dağıtım noktasına yürürken aynı anda her tarafa bakıp duruyorlardı. Müptela başına, üzerinde makineli tüfek, arabasıyla ve walkie talkiesiyle iki polis düşüyordu neredeyse. Oof, şu ortamı görüyo musun lan? Evet ya. Çizgi filmdeyiz sanki amına koyiim! İkisi de omuz silkip, paltosunun içinde büzüştü iyice. Oğlum var ya hayatta böyle tırstığımı hatırlamıyorum coni!.. Gökyüzünde kırık dökük bedenleriyle karanlık bir silüet yaratan, ateşleri söndürülmüş binaların yıkıntıları arasından geçiyorlardı; sessizlik acayipti ve tuhaf bir şekilde gözlerini ve kulaklarını deliyordu Yüzlerce metre uzayan kuyruğa yaklaştılar ve tipler yıkıldı yıkılacak duvarların önünde birbirine sokulup, yarım yamalak sıraya girmiş, ısınmaya çalışıyorlar ve yukarıdan dik dik onları izleyen makineli tüfeklere bakmamaya ve rahat davranmaya çalışıyorlardı ki onca silahlı herifin aklına yanlış bir şey gelmesin; o yüzden olabildiğince sessiz duruyorlar, ısınabilmek için durdukları yerde ayaklarını hareket ettiriyorlardı; ellerini ceplerine iyice sokmuş, akan burunlarını omuzlarına siliyorlar ve arada sırada ayaklarından birini kıvırıp tek ayak üzerinde duruyorlar ve yırtık pırtık spor ayakkabıları olanlar ayakkabılarının ve bedenlerinin etrafına gazete kâğıdı sararak üşümemeye çalışıyorlardı. Harryyle Tyrone bu tiplere uzun uzun baktı ve asla böyle sefil olmayacaklarını, asla malsızlıktan kafayı yiyip sırf uyuşturucu için yaşar hale gelmeyeceklerini bilerek başlarını salladılar. İki dakikada bir birisi gelip saati soruyordu ve bazen bir muhafız saati söylüyordu ve başka bir eleman da onlara, bi sormayın amına koyiim şunu ya,

diyordu. Günü insana zehir ettiniz be! Bi durun! Ve düşünce gücüyle zamanı daha hızlı geçirmeye ve buz kesmiş etlerini, kemiklerini görmezden gelmeye devam ettiler ve muhafızlar onları hiçbir şey demeden, öylece izliyordu. Üzerlerinde, üşümemelerini sağlayan özel montları ve yüz maskeleri, karanlıkta neredeyse hiç görünmeden sert ve seri bir şekilde hareket ederlerken bir bilimkurgu filminden fırlamış gibi görünüyorlardı ve ağızlarından çıkan buhar yüzlerinden daha belirgin, makineli tüfeklerinden ise daha az belirgindi. Onu biraz geçe siyah bir Cadillac bir köşede durdu ve önce elinde Tomsonlarla iki eleman, sonra iki eleman daha indi ve sonra da kürk paltolu, elinde büyük bir bavul taşıyan bir adam. Adam vakti zamanında giriş holü olan ve portatif bir ısıtıcının kurulu olduğu yere yürüdü. Isıtıcı açıktı ve adam ısıtıcının yanına serili kalın bir yün kilimin üzerinde durdu. Bekleyenler sırayla giriş holüne çağrılıyordu ve biri paralarını alıyor, sayıyor ve çelik bir kutuya koyuyordu ve parayı veren elemana plastik poşete sarılı malı veriliyor ve ikile deniyordu. Mıntıkanın en az bir kilometrelik alanı içinde kimsenin yakalanmayacağı haberi yayıldığından temizlenmiş tipler bölgeyi terk eder etmez gecenin içine karışmaya çalışıyordu; ancak enayiler güvenirdi polise. Bazıları zulaladıkları silahlarını almak için önce aceleyle karanlık bir apartman girişine dalıp, bir elinde sıkı sıkı tuttuğu uyuşturucu, diğerinde silahı, sokaklarda koşar adım yürürken, bazıları da, mal almak için onlarla beraber gelmiş, arabalarında bekleyen tiplerin yanına koşturuyordu ve buluşunca bir beşlik çakıp, mis gibi uyuşturucunun bırakacağı tadı düşünerek zorlukla yutkunurken hızla mekândan uzaklaşıyorlardı; bazılarıysa arabalardan ya da karanlık binalardan çıkamıyordu: ya beyinleri havaya uçuruluyor ya da kafaları kırılıyordu.

Sıra hızla ilerliyordu ama yine de, herkesin uyuşturucusunu alması saatler sürdü; gerçi herkesi çapraz ateşe almış olan makineli tüfekler varken kimsenin itiraz edecek hali yoktu. Harryyle Tyrone malları vücutlarına bantladılar ve alandan çıkıp sokaklara gelince ikisi de yerden birer taş parçası alıp sokağın ortasından yürüdüler; 360 derecelik bir alanı birlikte tarayabiliyorlardı.

Taksideyken de taşları ellerinde sıkı sıkı tutuyor, sigara içmek için bile bırakmıyorlardı; eve varana dek bu böyle sürdü. Varınca ilk işleri takılmak oldu; sonra malın geri kalanını bölüp poşetlediler ve sonra müşterileriyle ilgilenmek üzere çıkarken yarı yarıya bölüştüler. Fiyatı iki katına çıkarmaktansa poşetleri biraz daha küçültmenin daha iyi olacağına inanıyorlardı. Piyasada mal kıtlığı vardı ve şehirdeki her müptela beş sentlik mala on sent ödemeye hazırdı, mal biraz hafif olsa bile.

Harryyle Marion arkalarına yaslanmış, kaloriferlerden gelen tık tık seslerini dinlemenin ve masadaki uyuşturucu poşetlerine bakmanın verdiği güven duygusunun ve sıcaklığın keyfini çıkarıyordu. Şimdi bunların hepsini satıcak mısın Harry? Çoğunu. Niye ki? Ya başka alamazsak? O zaman napıcaz? Daha alırız canım, piyasada var. Ama ya yoksa... Marionın sesi giderek daha gergin bir hal alıyordu. Son zamanlarda ne kadar zorluk çektik baksana!.. Ama bu gece daha başlangıç. Marion döndü ve Harrynin gözünün içine baktı: Hiç sanmıyorum. Sen ne diyosun yahu? Emin diilim işte. İçimde öyle bi his var. Artık hasta olmak istemiyorum, Harry. Uyandığımda evde bişey olmadığını görmek hoşuma gitmiyor. Ben de hoşlanmıyorum ama sokaklara mal çıkarmamak iş için iyi diil ki... Şimdi fiyatları da artırdıklarından ortalıkta baya bi mal olur. Marion başını salladı: Benim içimde kötü bi his var, Harry. Satma şunları. Marionın gözlerinden korkusu okunuyordu ve ilk defa sesinde bir yalvarış hissediliyordu Bekleyip piyasada mal olduğundan emin ol lütfen... lütfen Harry, hadi! Vücudu kaskatı kesilmiş bir halde dimdik karşıya bakıyordu. Sen merak etme, alırız biz malımızı. İşler yoluna giricek.

Dr. Spencer, Bölüm Başkanı Dr. Harwoodun karşısında duruyordu; ceplerine soktuğu ellerini ve çenesini canı acıyacak kadar sıkmıştı. Dr. Harwood masasına abanarak geriye kaykıldı ve Dr. Spencera bir an için baktı ve kaşlarını hafifçe çattı: Aşırı derecede gergin görünüyorsunuz. Oturup biraz rahatlasanız iyi olur. Oturdu ve derin bir nefes aldı ve gevşemeye çalıştı ama öfkesine

hâkim olmanın yarattığı gerginlikten her tarafı ağrıyordu hâlâ. Dr. Harwood kaşlarını çatmaya devam etti: Eee, sorun nedir Doktor Bey? Acil demiştiniz. Dr. Spencer derin bir nefes daha aldı, bir anlığına gözlerini kapadı ve sonra nefesini yavaş yavaş verdi: Sorun, Dr. Reynolds... Dr. Harwood ona sert sert baktı: Size daha önce de söylemiştim; eğer Dr. Reynoldsla hırlaşmak istiyorsanız bunun için kendi vaktinizi harcayın diye. Bunun hırlaşmakla ilgisi yok; asıl mesele, hastaların düzgün bakılıp tedavi edilmesi. Dr. Harwood koltuğuna yaslandı: Peki, bu sefer noldu? Dr. Spencer biraz gevşeyip, kendini kontrol edebilmek için elinden geleni yapıyordu; ama ne derece meseleyi dile getirirse o derece öfkesini kontrol etmesi zorlaşıyordu. Derin bir nefes daha aldı: Sara Goldfarb adında bir hasta son derece zihni bulanmış bir halde hastaneye kabul edildi ve Dr. Reynolds da hastayı, paranoid şizofren teşhisi koyarak psikiyatri departmanına yolladı, her zamanki, şok tedavisi görmesi tavsiyesiyle... Dr. Harwood biraz irkildi ama bir şey demedi. Hastanın genel muayenesini yaptım ve diyet hapları ve Valium aldığını ve aylardır düzgün tek bir öğün yemediğini öğrendim... İçinde kabaran öfkesiyle boğuşarak bir an durakladı. Ve hastanın sıhhiyeye transferinin yapılması için talimat verdim. Bu sabah öğrendim ki talimatlarım Dr. Reynolds tarafından geçersiz kılınmış; hasta hâlâ psikiyatride ve sırf bununla kalsa iyi. Bu doktor benim bu tür bütün talimatlarımın bütünüyle ve anında görmezden gelinmesi yönünde kati emir vermiş. Dr. Harwood onun kendine hâkim olmak için nasıl çabaladığına bakarken, Dr. Spencer kıpkırmızı olmuş bir halde hafif hafif terliyordu. Bunu yapmaya yetkisi de hakkı da var, doktor. Ben onun herhangi bir şey yapma hakkından değil, hastaların en iyi, en düzgün tıbbi bakımı görme hakkından bahsediyorum. Hastanemizde tam da böyle bir bakım görmediğini mi söylüyorsunuz yani? O kadının sorununun tıbbi olduğunu söylüyorum, psikiyatrik değil. Biraz dinlendirilip, düzgün yemek verildiği, almış olduğu uyarıcılardan ve antidepresanlardan vücudu arındırıldığı takdirde bütünüyle iyileşecektir. Dr. Harwood, Dr. Spencera soğukkanlılıkla baktı bir süre: Yani sizin görüşünüze

göre doktor... Benim görüşümün de ötesinde, benim deneyimlerime göre. Son sekiz ayda Dr. Reynoldsın altı hastasını tamamen aynı semptomlar ve sebepler yüzünden aldım ve tıbbi olarak tedavilerini yaptım ve bir ay içinde tamamen iyileştiler; ne şok tedavisi, ne de herhangi bir psikotropik ilaç olmadan. Dr. Harwood, ona bakmaya ve yavaş yavaş konuşmaya devam etti: Evet, biliyorum. O emirleri vermesinin sebebi de bu. Ayrıca başka bir doktorun tedavisine müdahalede bulunamazsınız... Yetersizliğinin yanı sıra o tedavi hastanın sağlığı ve esenliği için tehlikeli ve düşmanca olsa bile mi? Dr. Harwood yavaşça, hoşgörüyle gözlerini kırpıştırdı: Kötü gözle baktığınız bir tıp alanında uzmanlaşan ve gerek kıdem gerek deneyim bakımından sizden üstün bir doktorun yeterliliğini sorgulayacak konumda olduğunuzu düşünmüyorum. Eh, ben katılmıyorum. Kesinlikle ve şiddetle! Hasta kayıtları beni destekleyecektir. Dişi ağrıyan adam, el ve ayak hastalıkları uzmanına yollanmaz. Şimdi bu ne demek oluyor böyle? Demek oluyor ki, tıbbi hastalar psikyatri hastaları gibi tedavi edilmemelidir ve bu kadın da diğerleri gibi psikiyatrik değil, tıbbi bir vakadır. Dr. Harwood parmak uçlarını hafifçe birbirine vuruyordu. Tekrar söylüyorum, bu sizin görüşünüz. Dr. Reynoldsınkinden farklı olarak. Reynolds dallamanın teki! Herhangi bir personelim hakkında hakaretamiz yorumlarda bulunamazsınız, Doktor Bey! Dr. Harwood koltuğunda öne doğru eğilmiş, Dr. Spencerın gözlerinin içine bakıyordu. Özellikle de benim mütabakatımla verilmiş kararlar söz konusu olduğunda. Yani siz onayladınız öyle mi? Elbette. Hastanın çizelgesine düştüğüm notlardan sonra nasıl olur da böyle bir şey yaparsınız? Çizelgesini görmeme gerek kalmadı. Gerek kalmadı mı? Yani bir hastayı kayıtlarına bakmadan direk şok tedavisine mahkûm ettiniz öyle mi? Aman Spencer, yapmayın lütfen; mahkûm etmek çocukça ve aptalca bir kelime! Ama bu vakada şok tedavisi tamamiyle gereksiz. Bakın size söylüyorum, biraz dinlenme ve düzgün bir beslenme programıyla onu birkaç haftada iyileştirebilirim. Dr. Spencer, bu Reynolds karşıtı tiradınızdan sıkılmaya başlıyorum. Tekrar hatırlatıyorum; kendisi sizin kıdemliniz ve sırf bu hakikatten do-

layı onun eylemleri karşısında eliniz kolunuz bağlı. Tamamen bağlı. Beni anladınız mı? Peki hastanın sıhhatini olsun düşünmüyor musunuz? Dr. Harwood yüzünde sert bir ifadeyle Dr. Spencera doğru eğildi: Benim işim bu departmanın düzgün çalışmasını sağlamak; asgari sorun ve çatışmayla. Benim işim ve amacım bu. Dünyanın... bakın dünyanın diyorum, en büyük hastanelerinden birinin en büyük departmanının en yüksek kapasitede çalışmasını sağlama sorumluluğum var. Binlerce insandan sorumluyum ve benim sorumluluğum bu, sırf tek bir hasta değil. Bu departmanın iki taraf için de yıkıcı didişmeler olmadan, düzgün işlemesini bekleyen bir değil, binlerce hasta var. Dr. Reynoldsı sebepsiz yere, defalarca kışkırttınız ve sizi mazur gördüm... KAPAYIN ÇENENİZİ! Sebepsiz yere mi? Nasıl ol... Başka bir doktorun yeterliliğine ilişkin fikirlerinizle değil, kabiliyetim doğrultusunda görevlerimi yerine getirmekle ilgileniyorum ben. Ama o kadın... Size söyledim, o kadınla ilgilenmiyorum. Teşhisinizde ve varsayımlarınızda haklı olsanız bile, o hastanın başına gelebilecek en kötü şey, birkaç şok tedavisi görmesi. En kötüsü... Dr. Harwood Dr. Spencera sert sert bakıyor, oturduğu yerde ona doğru iyice eğiliyordu: Evet. En kötüsü. Öte yandan, haklı olsanız ve sizin tedavinizi onaylasam bile bu, personelde öyle bir karmaşa yaratır ki, tek bir kadının hayatının iki üç ayından çok daha fazlasını kaybetmiş oluruz. Dr. Spencer incinmiş ve şaşkına dönmüş gibi görünüyordu: Ben sorumluluğunuzun hastaları iyileştirmek olduğunu sanıyordum. Dr. Harwood bir süre ona baktı: Saf olmayın doktor. Dr. Spencer öylece bakıyordu; içi boşaltılmış, çökmüş hissediyordu kendini ve dili kurumuştu ve ağırlaşmış gözkapaklarında yaşlar birikmişti. Dr. Harwood ona bakmaya devam etti, sonra derin bir nefes aldı, iç çekti ve arkasına yaslandı. Bu hastanenin çalışma şeklinden rahatsızlık duyuyorsanız istifanızı vermekte özgürsünüz. Bu sizin hakkınız. Dr. Spencer dümdüz önüne bakmaya devam ediyor ve Dr. Harwood da dahil odadaki her şey bulanıklaşıyordu. Elini kaldıracak hali yoktu. Beyni uyuşmuş gibiydi. Midesi oyulmuş. Bir anlığına gözlerini kapadı, sonra başını salladı. Dr. Harwood parmak uçlarını birbirine vurmaya devam

etti: Koğuşlarda yapacak çok işiniz olduğundan eminim, doktor Dr. Spencer başını salladı ve odadan çıkmak üzere ayağa kalktı Size şunu da hatırlatayım, Doktor Bey. Uyumun olduğu yerde verimlilik olur. İyi sabahlar!

Bütün kalorifer peteklerinden tık tık ses geliyordu ama onlar hâlâ üşüyordu. Panik devam ediyordu ve sokaklardaki boğuşma rutinine geri dönmüşlerdi; ihtiyaçlarını ucu ucuna karşılayacak kadar bulabiliyorlardı ancak. Marion doktorları aracılığıyla sağlam miktarda uyku hapı tedarik edebiliyordu; ama o da çoğu zaman isterikti. İlletleri onları bir sorun olmayacağına, sabaha hasta olmayacaklarına ikna ettiği için malın sonunu önceki gece kullandıktan sonraki, uyandıklarında evde hiçbir şeyin olmadığı sabahlar, isterikleşiyor ve titreye titreye uyku hapını vurmaya çalışırken arada bunu beceremediği oluyor ve kolunu yakıyor ve yaktığı yer şişiyor ve kıpkırmızı oluyordu ve Marion gözyaşları içinde, Harryye sabaha vuracak bir şeyleri kal-

mamasının onun hatası olduğunu söylüyordu bağıra çağıra. Sen ne diyosun ya? Dün gece tekrar takılalım diye yanıp tutuşan sendin. Yani tek poşet yetmemişti. Poşetin kötü olması benim suçum diil. Öbür poşete de ihtiyacım vardı. Saçmalıyosun ya! O poşetle idare edebilirdin. Her zaman olduğu gibi başın önüne yavaş yavaş, sallana sallana düşerdi, sonra da uyurdun. Ben başımı sallayarak uyuyakalmıyorum ve sen de bunu biliyosun. Ayrıca, eğer o poşetle ben idare edebiliyosam, sen niye etmedin? Dün gece sen de yapalım, yapalım diyodun. Yapma ya? Peki napıcaktım? Sen orda uçarken ben öyle durucak mıydım? O zaman bütün suçu benim üstüme atma, o kadar! Bi de beni bi rahat bırak. Senin yüzünden ilk vuruşu beceremedim ve kolum kötü oldu ve şimdi nerden vurucam bilmiyorum. Ulan, ne demek senin yüzünden vuruşu beceremedim ya? Kim bu kış kıyamette mal bulmaya çalışıyo ha? Bi tek sen alabilicek durumdasın. Yapabilcek olsaydım ben çıkardım. Burda tek başına oturup beklemenin keyifli bi yanı yok. Bi siktir git ya! Bi izin ver de şunu vuriyim, sonra da çıkıp sokaklarda ne olup bitiyo ona bakiyim. Harry iki üç uyku hapını vurdu ve hissettiğinden daha büyük ve daha iyi bir gevşeme hayal etmeye ve kafasının hissettiğinden daha iyi olduğunu düşünmeye çalıştı; ama her ne kadar bunu beceremediyse de, hasta değildi ve kendini daha iyi hissettirecek sıcak çikolatayı içebilecekti. Bedeni ve zihni biraz sakinleşmeye başlarken, Marionın vuruşu sol eliyle yapmaya çalıştığını gördü: o kadar titriyordu ki bu vuruşu da beceremeyecekti ve o yüzden Harry ona yardım edeceğini söyledi. Kendini öldürüceksin yahu! Lastiği koluna bağladı ve iyi bir damar belirene kadar kolunu ovdu ve sonra iğneyi damara hafifçe soktuktan sonra ikisi de kan damlasının çıkmaya başlamasını bekleyerek baktı ve damla çıktığında Marion elini şırınganın üstüne koydu: Ver ver, ben yapiyim! Harry omuz silkti ve arkasına yaslandı ve Marion sıvıyı damarına zerk etti ve sonra birkaç kere daha yaptı ve gözlerini kapatırken bir sıcaklık dalgası vücudunu yakarak geçti ve başı bir an için şöyle bir sarsıldı ve geçtiğinde Marion gözlerini açtı ve levazımatını su dolu bardağa bıraktı. İyi misin? Marion

evet anlamında başını salladı. Şu işi yapmayı bırak. Bütün damarlarını yakıcaksın. Sıkışıcak olursan önceden yaptığın gibi iki üç hap al, üstüne de sıcak çukulata iç. Marion ona sadece baktı ve Harry başka bir şey demeden omuz silkti. İkisi de bu önerinin saçmalığının farkındaydı; iğneyi kollarına sokmanın önemli olduğunu ve kendilerini ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin iki hap almanın aynı şey olmadığını biliyorlardı. Damardan vurmak zorundaydılar.

Tyrone telefon etti ve birtakım hareketlenmeler olduğunu duydum, dedi ve Harry evden fırladı. Paralarını birleştirdiler çünkü alışverişi Tyrone yapacaktı. Ne olur ne olmaz diye ikisi de birbirine bir şey demeden iki üç poşetlik mal almaya yetecek kadar para saklamıştı. Bir süredir o kadar otomatik bir şekilde oluyordu ki bu, ikisi de bu konuya kafa yormuyor, bunu planlayarak yapmıyordu. Ellerindeki paranın tamamının bu olduğunu söyleyerek, basitçe parayı ortaya koyuyorlardı. Paranın bir kısmını mekâna daha hızlı varmak için taksiye harcamaya karar verdiler; geç kalıp olayı hepten kaçırmak istemiyorlardı. Olayın olduğu yer bambaşka bir ortamdı ya da en azından öyle görünüyordu; ama bu aynı zamanda bir bekleme oyunuydu da ve onlar da sokakta dura dura, ayaklarını hızla yere vura vura, elleri montlarının cebine iyice sokulmuş, sırtlarını bıçak gibi kış rüzgârından korumaya çalışarak beklemeye başladılar; hava o kadar soğuktu ki bir sigara bile içemiyorlardı ve öte yandan, ya kanalı kaçırırsak diye korktuklarından bir kafeye de gidemiyorlardı. Ve bu şekilde ve umarım kimse bizi işletmemiştir diyerek ve soğukta titreyerek beklemeye devam ettiler.

Marion bir süre mutfak masasında oturup, hiçbir şey düşünmemenin ya da zihnini bir şekilde meşgul etmenin yolunu bulmaya çalışarak önce sıcak çikolata, sonra kahve içti; ama elinden gelen tek şey orada öylece oturup saatine bakmamaya çalışmak ve saatin kaç olduğunu fark etmeden bakmaktı. Aklına birden, sadece oturup bekleyenlere de hizmet ederler, sözü gelince birden, neredeyse kahkahayı basacaktı. Beklemek! Sanki bütün bir ömrünü bekleyerek geçirmişti. Neyi bekleyerek??? Yaşamayı.

Evet, öyleydi gerçekten de, yaşamayı bekliyordu. Şu andakini bir yaşama provası gibi görüyordu. Bir tür alıştırma. Bütün bunları biliyordu. Yeni bir şey yoktu bunda. Aklında doğru kaldıysa... – herhangi bir şeyi doğru yaptıysa– bunu fark ettiği zamanki psikiyatr bu söylediğinin çok akıllıca bir gözlem olduğunu belirtmişti... akıllıca bir gözlem... Kendi kendine güldü: Sanırım bunu onunla yatmaya başlamadan önce söylemişti... Akıllıca bir gözlem Henry Jamesin Ormandaki Canavarından* haberi yoktu. Belki de Henry Jamesin adını bile duymamıştı. Yatakta da Henry James kadar heyecan vericiydi. Marion gözlerini kahve fincanına dikti. Bardağın kenarları, sık kullanıldığından ve seyrek yıkandığından lekeden geçilmiyordu. Ormandaki canavar gibi... Adam bana, sahip olduğum bu farkındalıkla ve zekâ ve pek çok yetenekle sorunumu çözmekte ve üretken olmakta hiç sıkıntı yaşamayacağımı söylemişti. En sevdiği kelime, üretkenlik. O ve bir de süblime etmek. Bu, insanların senden tek istedikleri bu... Süblime et ve üretken ol. Kıkırdadı: Sakın üremeye kalkma yeter. Öbür kelime de bu! Yeter. Yeter. Onlara nasıl yaptıklarını soruyosun ve onlar da sana yap yeter diyolar. Sorunu da bildiğine göre, o soruna bulaşmana yol açan şeyleri yapmayı bırakıver yeter. Olay bu Hepsi böyle. Hepsinde aynı laf. Yap yeter. Yeter! Boş kahve bardağına bakıyor, canının bir kahve daha içmek istediğini düşünüyor ama bir şekilde ilk adımı atamıyordu; kahve demliğini alıp, bardağı doldurup, şeker ve kremasını koymak için kırk saat uğraşamıyordu ve irade gücünü kullanmaya çalıştı... Evet bir de buydu. Set tamamlanmıştı: irade gücünü kullan yeter. Boş bardağa bakmaya devam etti... Sonunda kalktı ve kahve koyacak oldu ama demlik boştu ve boş demliğe öylece baktı, sonra oturma odasına gitti, televizyonu açtı ve ekrandakilerin zihnini meşgul etmesini sağlamayı denedi; ama saatine bakmaya ve Harrynin mal alıp alamadığını ve gerçekten de sokaklarda bir şey bulunup bulunmadığını merak etmeyi sürdürdü ve Harrynin bir kenara bir şeyler ayırmayı akıl etmesini umuyordu ki ellerinde rahat ra-

* Sözü geçen eser: *Yürek Burgusu Ormandaki Canavar Daisy Miller*, Çev. Necla Aytür, Adam Yay., 1988. (y.h.n.)

hat takılacakları kadar malları olsun. Ve sonra yavaş yavaş, izlediği kahrolası programın ne kadar gerzekçe olduğunun farkına vardı ve öylece bakmaya devam ederken nasıl olur da böylesine çocuksu ve entelektüel ve estetik olarak rezalet bir şeyi televizyona koyarlar diye düşünüyordu ve kendi kendine tekrar tekrar bunu nasıl yaparlar diye sormaya başladı. Bu nasıl bir saçmalıktı. Ve televizyona bakmaya ve başını sallamaya devam etti ve izlediği saçmalık zihnini giderek daha da içine çekiyordu ve programın bir bölümü bittiğinde ve bir reklam bağıra çağıra başladığında birden arkasına yaslandı ve reklamları da izliyor, ne tür gerzekler bunları izleyip de bunlardan etkileniyor da dışarı çıkıp bu şeylerden alıyor diye merak ediyordu ve başını salladı: İnanılmaz ya, hakkaten inanılmaz! Bu kadar tiksinç reklamlar yapmayı nasıl da beceriyolar; biri diğerinden beter. İnanılmaz! Ve program kaldığı yerden devam etmeye başladı ve Marion öne eğildi; kaşlarını çatmış, sonu başından belli birtakım olayları izliyor, bir şeylerin olmasını beklerken vakit geçiyordu...

Tyronela Harrynin götlerinin donmasına ramak kalmıştı. Üstüne üstlük, sokaklar da yangın yeri gibiydi. Aynasızlar her yerdeydi sanki. Üzerinde mal varsa en iyisi sokaklardan uzamak coni; çünkü o aynasız olucak şerefsizler herkesle taşşak geçiyo. Ciddiyim bak! Kimi görseler konuşarak hareketliliğin nerede olduğunu öğrenmeye çalıştılar; ama öte yandan, kimseyle de fazla vakit geçirmek istemiyorlardı çünkü konuştukları elemanın üzerinde levazımat varsa ve aynasızlar da gelirse siktikleri suçlularıyla arkadaşlık etmekten yakalanabilirlerdi. Etrafta olabildiğince çok ve olabildiğince az dolaştılar. Tyroneun kanalını kaçırmak da istemiyorlardı, donarak yere çivilenmek de. Elinde iyi mal olan bir herifin varlığını öğrendiler. Elinde ne kadar mal olduğu bilinmiyordu. Birine göre ufak bir parça, kimine göre kamyon dolusuydu ama sonuçta elinde vardı işte; ne var ki satmıyodu. Sırf karı karşılığında veriyo coni. Amına kodumun evladının tek alışkanlığı amcık! Herif bağımlısı resmen. Ve sadece müthiş amcık istiyo coni. Yani bomba olması lazım. Dedim herife ben sana veriyim ne istiyosan; ama herif diyo ki ben hiç tipi diilmişim!..

Harryyle Tyrone içlerinden güldüler; ama hava o kadar soğuktu ki kahkaha atmak bir yana, hafif bir gülme mimiği bile yapamıyorlardı. Nihayet Tyroneun adamı sokağın öbür ucundan dans edercesine geldi ve yanlarından geçip gitti ve bir iki dakika sonra Tyrone adamı takip etmeye başladı ve bir süre sonra Harry, Tyroneun bir blok ötede olduğunu gördü ve o da onun peşine düştü ve Tyrone yoldan taksi çevirdiğinde Harrynin kalbi küt küt atmaya başladı ve bir an için ümitlendi ve şimdiden o tadı almaya başladı ve midesi beklentiyle düğüm düğüm oldu. Taksiye atladı ve kapıyı kapattı. Tyrone gülümsüyordu.

Televizyon hâlâ açıktı ama Marion kanepede değildi. Banyoda, kollarını sıcak suyla yıkıyor, iyice ovuyor ve sonra hızla çevirip durarak bir tane daha uyku hapı vurabileceği bir damar bulmaya çalışıyordu çaresizce. Titriyor, ağlıyor ve yaşadığı bıkkınlıktan başı dönüyordu ve orada uyuşturucuyla yanında olmadığı için Harryye sövüyordu ve lastiği sol koluna bağlamaya çalıştı ama ne onu ne de başka bir şeyi becerebiliyor gibiydi ve başını tuttu: Ooooooooooooffffff! Ve kafasına vurmaya başladı; sonra küvetin kenarına oturmaya çalıştı ama kaydı ve yere düştü ve şimdi elleriyle yere vururken öfkeden hıçkırıyordu. Harrynin kapıyı açıp içeri girdiğini duymadı. Sen napıyosun ya? Marion bir saniye şöyle bir baktı, sonra bir anda kendini çekip kaldırdı: Nerde kaldın? Sabahtan beri bekliyorum. Nerde kaldın! Artık dayanamıyorum ben... dayanamıyo mu... ve dahası.. Marion titriyordu ve zorlukla konuşabiliyordu. Beni duyuyo musun? Ve sabahleyin bu evde bişey olsun istiyorum ben... Senin neyin... Beni duyuyo musun? BENİ DUYUYO MUSUN? BENİ DUYUYO MUSUN? Marion gözlerini kocaman açmıştı ve Harryyi paltosunun yakalarından tutmuş sarsıyordu: Sabah vuruşu olmadan yatmıycam; dayanamıyorum, bu kadar hasta olmaya ve beklemeye dayanamıyorum!.. Sen benim oyun oynadığımı mı zannediyosun ulan! Marioni kollarından yakaladı ve susturuna kadar bırakmadı. Ekstra malımız kesin olsun diyosan, elinde mal olan bi herifle bağlantı kurduk; ama herif satmıyo. Marion, Harryye televizyona baktığı gibi baktı; gözleri kocaman açılmış-

tı, duyduğuna inanmıyor ama daha fazlasını duymayı bekliyordu ve yaşadığı isteri bayılmasına engel oluyor ve kaskatı ayakta durması için gereken kuvveti ona veriyordu. Marionın ağzı açıldı. Adam hatun seviyo!.. Marion bakmaya devam etti. O kadar fenaysan, amına koyiim ya, onla kontağa geçiriyim seni. Ağzı kapandı. O kadar beklemene gerek kalmaz... benim de amına kodumun sokaklarında götümün donmasına!.. Harry hışımla döndü ve paltosunu ve süveterini hırsla çıkarıp kanepeye fırlattı ve sonra masaya oturdu ve malın paketini açtı. Marion birkaç saniye bu olan biteni izledi, sonra gözlerini kırpıştırdı ve ona doğru yürümeye başladı; Harry kalkınca durdu ve tekrar banyoya gitti. Vuruş yapabilicek durumda mısın? Marion evet anlamında başını salladı ve lastiği bağlamaya koyuldu. Harry başını salladı: Off, sen kafayı yemişsin ya! Sonra Marionın lastiğini bağladı ve kolunu birkaç kere ovdu ve bir iki tane düzgün damar belirdi: İşte! Malı ocağa koydu ve ikisi de vurdular. Marionın, yüzünün ve bedeninin, uyuşturucu ısısını verene kadar ne denli kaskatı olduğu hakkında en ufak fikri yoktu; ikisi de gevşedi. Levazımatlarını su dolu bardağa bıraktılar ve küvete yaslandılar: Harry uyuşturucunun buz gibi sokak görüntülerini silmesine izin verirken, Marion hasret duyduğu güvenlik duygusunun geri geldiğini hissediyordu. Harryye yaslandı: Nolduğunu bilmiyorum ama giderek daha da kötüleşiyorum. Noluyo bilmiyorum ama aklımı kaçırıcak gibiyim. Biliyorum ya. Çok sinir! Ne diyebilirim ki, er ya da geç düzelicek piyasa. Sonsuza dek böyle kalamaz. Marion gözlerini karşıya dikmiş bir halde başını salladı: Böyle olmaya dayanamıyorum işte! Ama sen o kadar hasta diilsin. Senden fazla kullanmıyorum canım ben hem... Senin için farklı oluyo. Marion başını salladı: Yani... yani... neden bilmiyorum ama öyle. Evde yeteri kadar olmamasına dayanamıyorum, dayanamıyorum işte. Sesi biraz yumuşamıştı ve daha az isterikti. Harry ensesini ovuyordu. Hâlâ dimdik karşıya baktığı halde hareket etti ve kalktı: Hadi! Harry malı zulaladı, sonra masaya oturup madensuyu içmeye başladılar. Elimizde ne kadar var? Birkaç gün yeticek kadar. Hepsini elde tutsak olmaz mı? Of Ma-

rion ya, kaç kere konuştuk şunu ama ya! Malın bi kısmını satmamız gerekiyo. Daha fazla almak için parayı böyle kazanıyoruz. Marion evet anlamında başını salladı; panik gitmişti ama duyduğu endişe hâlâ kuvvetli bir şekilde yerindeydi. Donuk bir yüz ifadesiyle bir bardağına bir Harryye bakıyordu: Anlıyorum Harry. Ben sadece... sadece... Omuz silkti ve bir süre gözlerini Harryye dikti, sonra gözlerini indirip bardağına baktı. Şu anda ortamda bi panik var ve bi süre böyle olucak. Daha ne diyim bilmiyorum. Marion tekrar ona baktı ve başını salladı ve gözlerini birkaç kere kırpıştırdı ve olabildiğince anlayışlı ve güven veren bir ifadeyle bakmaya devam etti. Bir süre sigarasını inceledi, sonra, gözü bardağında, konuşmaya başladı! Bu adamın hiç satmayacağından emin misin? Hangi adamın? Şu elinde mal olan ama satmıyo dediğin adamın. Ha, hatun isteyen adam! Hâlâ bardağına bakmakta olan Marion anladım dercesine başını salladı; arada sırada gözlerini kaldırıyordu. Kesin eminim. Niye sordun ki? Marion bardağına bakmaya ve sigarasıyla oynamaya devam etti: Elimizde bi günlükten daha fazlası olsun istiyorum Harry; böyle devam edemem... Ya onun elinde de daha fazla yeticek kadar yoksa??? Harry midesinde olup bitenleri yok saymaya çalışarak omuz silkti ama uyuşturucu bile bunu yok saymasını sağlamıyordu; ne var ki, neye inanması gerekiyorsa ona inanmasını sağlıyordu. Bir şey söylemek istedi ama kelimeleri bulabilecek olsa bile onları bir araya getirecek ifadeyi bulamadı. O anda olup bitene sesini çıkarmamaya, Marionın deyişiyle akışına bırakmaya devam etti. Şu anki ortama bakıcak olursak o herif de bi anda ortadan kaybolabilir. Marion sigarasıyla küllüğü siliyordu; izmaritle dibini temizliyor, külleri bir kenara itiyordu. Belki vakit geçirmeden bi baksak iyi olur. Harry sigarasından bir nefes daha aldı ve omuz silkti: Eğer istediğin buysa. Marion küllükteki izmaritle oynamaya devam etti, başını salladı ve mırıldandı: Evet. Harrynin içinden küçük bir ses, şükürler olsun, dedi.

Sara ilk şok tedavisine karşı koymadan gitti. Nerede olduğu hakkında az çok bir fikri vardı ama nereye gittiği hakkında en ufak fikri yoktu. Gün boyunca birkaç kere kendine gelmesine, zihinsel ve duygusal bir berraklığa kavuşmasına ramak kalmıştı; ama sonra bir doz daha Thorazine verilmiş ve hissizlik bulutu bir kere daha üzerine çökmüş ve onu sarmalamış ve uzuvları ağırlaşarak dayanılmaz bir yük haline gelmişti ve mide boşluğu yorgunluktan yanıyor ve ağrıyordu ve dili o kadar kalın ve kuruydu ki ağzının üst tarafına yapışmıştı ve konuşmaya çalışmak dayanılmaz bir ıstıraptı ve arada sırada kelimeleri şekillendirmeye çalışıyordu ama dilini yapıştığı yerden çöküp hareket ettirmek için gerekli olan kuvveti bulamıyordu kendinde. Ve sanki iki koca başparmak gözlerine bastırıyordu ve görmek için başını kaldırmak zorunda kalıyordu ve o zaman da sanki her şeye, puslu gibi görünmelerine neden olan bir örtünün ardından bakıyordu ve o yüzden yatağında uyuşmuş, kafası karışmış bir halde öylece yatıyor, başını sallaya sallaya uyuyakalıyor... sonra ara ara uyanıyor ve tekrar uyuyor... kendini sürekli hasta hissediyordu ve arada sırada kalkmak için çabalıyor ama beceremiyordu ve o yüzden onu yattığı yerde doğrultuyorlar ve ağzına yemek veriyorlardı ve yemek ağzının kenarlarından akıyordu çünkü bir türlü yutamıyordu; onlara durmalarını, kendinin yapmasına izin vermelerini söylemeye çalışıyordu ama uyuşturucu kaynaklı ataleti yüzünden konuşamıyordu ve kelimeler ağzından birer inleme olarak çıkıyordu ve onu sıkıca tutuyorlar ve burnunu ve ağzını kapayarak ve yutturmaya çalışarak yemeği boğazından zorla geçiriyorlardı ve Saranın gözleri dehşetle, dilsiz bir dehşetle açılırken kalp atışları kulaklarında gümbürdüyor ve göğsüne göğsüne vuruyordu ve yardım için bir dua mırıldanacak hali bile yoktu ve onlara yapmayın demeye çalıştıkça onlar daha da sinirleniyor ve yemeği ağzına, dudaklarının kenarlarını ve diş etlerini yırta yırta tıkıyorlar ve sonra elleriyle ağzını ve burnunu sertçe kapatıyorlardı ve Sara kendini bir daha ve bir daha boğuluyormuş gibi hissediyordu ve olabildiğince hızla yutmaya çalışıyordu ama bünyesi yutmasını sağlayacak enerjiden yoksundu sanki ve Sara nefes

alabilmek için yemeği yutmaya çabalıyor ve o ne denli çabalarsa onlar da o denli bastırıyorlar ve tiksinerek çekip gidene kadar onu o şekilde tutuyorlardı ve Sara kıvrılıp küçücük bir top halini almak ve kaybolmak istiyordu ve birkaç günün ardından, ne zaman yemek arabasının geldiğini duysa korkunç bir dehşet içinde iki büklüm oluyordu.

Saranın yatağının başında duran Dr. Reynolds çizelgeye baktığında kaşlarını çattı. Bize yardımcı olmuyorsunuz Bayan Goldfarb. Sesi tiz ve tehditkârdı. Sara kolunu kaldırmaya, doğrulmaya ve ona, doktora, nasıl hareket edemediğini, konuşamadığını, ölecekmiş gibi hissettiğini ve korktuğunu anlatmaya çalıştı ve yalvaran gözlerle baktı ve ağzını açtı ama sadece anlaşılmaz sesler çıktı ağzından ve doktor ona bakmaya devam etti: Böyle davranarak size ayrıcalıklı muamele yapılacağını düşünüyor olabilirsiniz; ama herkesin gönlünü tek tek yapacak halimiz yok Çizelgeyi sertçe kapadı ve hızla döndü ve çıkıp gitti. Çizelgeyi hemşireye uzatırken Saraya ertesi sabah için şok tedavisi yazılmasını istedi. Sara karşı koymadan gitti. Yarı koma halinde onu daha iyi bir yere, belki de onunla konuşan, ona çay getiren doktora götürdüklerini umuyordu. Belki onu görebilirdi ve o kendisini biraz olsun iyileştirebilirdi. Tekerlekli sandalyeye kayışlarla bağlanmış bir halde ve başı sürekli önüne düşüp durarak koridorlardan geçiriliyor, bir asansöre bindiriliyor, bir sürü koridordan daha geçerken arada sırada bilincini bir nebze olsun kazandığında o sabah kahvaltı yapmadığını hatırlıyor ve o sabah bir şeyler yeme eziyetine katlanmak zorunda kalmadığı için kendini mutlu hissediyor ve bu durum ona biraz olsun umutlanacak bir güç veriyor, belki o genç, iyi doktoru göreceğini ümit ediyordu ve başı tekrar önüne düşüyordu ve sonra onu kaldırıp bir yatağa koyuyorlardı ve gözlerini kırpıştırarak açtığında hiçbir şeyi tanıyamıyordu ve önünden bulanık yüzler geçerken korku içinde zangır zangır titremeye başlıyordu ve ışıklar vardı ve nerede olduğunu bilmiyordu ama içinden bir ses orada olmaması gerektiğini söylüyor, uyuşturucularla boğuşarak sesini duyuran güçlü bir his o odadan çıkmasının ve yüzleri şekilsiz ve bir şeylerin ar-

kasına saklanmış gibi görünen o insanlardan uzaklaşmasının ölüm kalım meselesi olduğunu söylüyordu ve Sara karşı koymaya çalışıyor ama elinden hiçbir şey gelmiyordu ve güçlü eller onu zorla masaya yatırıyordu ve kayışlarla bağlıyordu ve Sara boğazının düğüm düğüm ve kalbinin ise patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu ve kafasına bir şey takıyorlardı ve dişlerinin arasına bir şey sıkıştırıyorlardı ve insanlar konuşuyor ve gülüyordu ama sesler boğuk boğuktu ve sanki bir sürü yüz üzerine eğilmiş ona bakıyordu ve onlar merakla ona bakarken Sara gözlerinin giderek açıldığını hissedebiliyordu ve kahkahalar duyuyordu ve sonra yüzler bir sis gibi dağılarak uzaklaşıp gidiyordu ve vücudunu birden bir ateş sarıyordu ve gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi olurken bedeni önce yanıyor, sonra kaskatı oluyor ve her yeri kopacakmış gibi geliyordu ve acı beynini delip geçiyor ve kulaklarına ve şakaklarına saplanıyor ve alevler vücudunun bütün hücrelerini dağlarken ve kemikleri devasa kerpetenler tarafından bükülüp kırılıyormuş gibiyken vücudu seğirmeye ve zıplamaya devam ediyordu ve daha fazla elektrik vücudundan zorla geçerken alev alev vücudu bir anda kambur oluyor ve kendini masaya çarpıyor ve dikenli telli kancalar gözlerini yuvalarından koparıp alırken Sara kemiklerinin çatırdadığını ve etinin yandığını hissediyordu ve elinden tek gelen, acıyı hissetmek ve acıya dayanmak ve yanan etinin kokusunu almaktı ve bağıramıyor, yalvaramıyor, dua edemiyor ve hiç ses çıkaramıyordu ve hatta ölemiyordu ve bu dayanılmaz acıya mahkûm olmaktan başka bir şey yapamıyordu ve kafasının içinde AAAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHH-HHHHHHHHHHHHHHhhhhhhhhh diye haykırıyordu...

Koca Timin mekânına giderken taksideki sessizlik sıkıntı vericiydi ve yaptıkları muhabbet de suni geliyordu kulaklarına. Ayarlamaları yapmış olan Tyrone iki üç saat içinde ellerine geçecek uyuşturucuyu düşünüyor, olup bitecekler şahsen onu ilgilendirmediğinden pek başka bir şey düşünmüyordu. Marion kaygılıy-

dı. Tam bir duygu karmaşası içindeydi; ama evden çıkmadan önce takılmışlardı ve o yüzden bütün bunlar dayanılır raddedeydi ve her şey olanaklı görünüyordu gözüne. Herhangi bir sorun yaşamadan ne yapılması gerekiyorsa yapabileceğini ve de yapacağını biliyordu. Tek endişesi dolandırılma ihtimaliydi ve Koca Timin söz verdiğinin aksine uyuşturucuyu vermeyeceğinden kaygılanıyordu. Ooof, sen onu hiç merak etme ya! Koca Tim hayatta öyle şey yapmaz. Sert heriftir ama sağlamdır. Marion başını salladı ve sigarasından çabuk çabuk bir fırt alırken, ellerinde o uyuşturucuyu, kendi uyuşturucusunu tuttuğunu hayal ediyordu. Sabahleyin hasta olur muyum diye endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Harry arkada köşeye oturmuş, zaman zaman pencereden dışarıya, zaman zaman da Mariona bakıyor, nasıl bir tavır takınması gerektiğini bulmaya çalışıyor, nasıl görünmesi, sesinin nasıl çıkması, ne demesi gerektiğini düşünüyordu... ve de ne hissetmesi gerektiğini. Kahretsin! Rahatlama hissediyordu. O buz gibi sokaklarda milletle didişmek zorunda kalmadan mallarını alacaklardı... ama içi tam olarak rahat etmiyordu. Marionın bu herifle yatacak olması fikrinden hoşlanmıyodu. Sokiyim! Ne olmuş yani canım! İlk kez bir adamla yatmıyordu sonuçta. Eğer iki numara çekip alıca... Hayır! Hayır! Orospu falan diil o. Sırf iki parça mal alıyo işte ya. Hem zaten bi hatunun bi herifle yatmasında ne var ki? Bu onun biliceği iş. Özgür bi insan. Aynı bizim gibi. İstediğini yapmakta özgür be kardeşim. Bu Viktorya çağı saçmalıkları da nerden çıktı? Bi sürü hatun patronuyla yatıyo, kimse bi şey demiyo. Onun kokuşmuş olduğunu düşünmüyolar ama. Of! Sokiyim onlara ya! Sofralarında hem de. Beğenmiyolarsa defolsunlar gitsinler! İnsan yapması gerektiği şeyi yapar. O kadar. Harry uzandı ve Marionın başının arkasını okşamaya başladı. Benim için sorun yok. Eğer milletin hoşuna gitmiyosa bu onların sorunu, benim diil; hem de hiç diil. Marion başını hafifçe çevirdi ve Harryye gözünün ucuyla şöyle bir baktı, sonra karşıya, cam bölmeye ve taksinin ön camına bakmaya devam etti. Harrynin elini hissetti ve bir şey yapması ya da söylemesi gerekip gerekmedi-

ğini düşündü. Harry için bir şeyler hissetmeli miydi? Onun için üzülmeli miydi? Ya da kendisi için? Herhangi bir şeyden pişmanlık duyması gerekiyor muydu??? Belli belirsiz pişmanlıklar hissediyordu ama bunların Koca Timle görüşmeye gitmesiyle bir ilgisi yoktu. Hissettiği şeylerin ne olduğuna biraz kafa yoracak oldu ama sonra boş verdi ve düşüncenin yoğunluğu da dağılıp gitti; çünkü duyduğu kaygının ve ondan da öte, yaklaşmakta olan güvenlik duygusunun farkındaydı.

Bir kafeye gittiler ve Tyrone, Koca Timi aradı ve telefon kulübesinden çıkınca Mariona adresi verdi. Hemen köşeyi dönünce. Burda buluşuruz tekrar. Eğer burda yoksak sen bekle. Marion başını salladı ve döndü ve kafeden dimdik çıktı. Harry onun gidişini izlerken, kafeden çıkmadan önce öpse miydim acaba diye düşünüyordu. Kahvelerini bitirdiler ve Tyrone sinemaya gitmeyi teklif etti: İki blok ötede var bi tane. O kadar vakit öldürmemiz gerekicek mi ya? Tyrone bir şey demeden baktı. Harry omuz silkti ve kafeden çıktılar.

Marion kocaman apartmana kadar olan kısa mesafeyi dümdüz karşıya bakıp dimdik yürüyerek, etrafındaki şefkatli sessizliğin farkında olmadan katetti. Apartmanın girişinde hâlâ bir sayvan vardı ama kapıcı yıllar önce işten çıkarılmıştı. Marion düğmeye bastı ve kapının açılma sesi geldi ve Marion kapıyı itti ve iç kapının önünde, üzerine odaklanmış kameranın farkında olmadan durdu. Ses tekrar duyuldu ve Marion kapıyı itip açtı ve asansöre binip yirmi ikinci kata çıktı. Kapıyı açıp kenara çekilerek Marioni içeri davet ederken Koca Timin ağzı kulaklarına varıyordu. Kenara çekilmek zorunda kalmıştı; çünkü Koca Tim kelimenin tam anlamıyla kocamandı. İki metre boyunda, geniş, büyük, kocamandı: vücudu kocamandı, gülümsemesi kocamandı, kahkahası kocamandı ve hatta dairesi bile kocamandı. Oturma odası devasaydı ve bitmek bilmeyen çift kanatlı camlı kapılar Central Parkı gören bir balkona açılıyordu ve balkondan kilometrelerce ötesi görülebiliyordu. Manzarası da kocamandı. Marionın paltosunu aldı ve astı ve geniş bir kanepeyi göstererek oturmasını söyledi. Eski bir Coltrane plağı çalıyordu ve Koca

Tim müziğin ritmine göre hareket ederek bara gitti ve büyük bir bardağa bourbon koydu. Sen ne alırsın? Marion başını salladı: Hiçbişey. Ooo, sıkı bi müptelasın ha? Marion soruya şaşırmıştı. Kendini daha önce hiç uyuşturucu müptelası olarak düşünmemişti. Hayır anlamında başını salladı ve biraz zaman kazanması gerektiğini hissetti; ama bunu neden hissettiğinden emin değildi. Sonunda biraz şartröz istedi. Sarı mı yeşil mi? Yine şaşırdı ve kendini toparlamaya ve üst üste gelen sürprizler karşısında kendine gelmeye çalışırken sarı dedi sessizce. Zihni etrafındakileri algılamaya başlamıştı ve bir şekilde gördükleri beklentilerinin tamı tamına zıddıydı; gerçi öte yandan, herhangi bir beklentisi olduğunun farkında da değildi. Omzunun üzerinden inanılmaz devasalıktaki gökyüzüne ve şehrin silüetine baktı ve sonra odada göz gezdirdi. Koca Tim içkileri ve şişeleri getirdi ve masaya koydu, sonra bir çekmeceden ot piposu çıkardı ve piponun haznesine büyükçe bir parça ot koydu. Pipoyu yaktı, uzun bir nefes çekti ve Mariona uzattı. Marion otomatik olarak pipoyu aldı, birkaç nefes çekti ve Time uzattı tekrar. Ot bitene kadar pipoyu elden ele geçirdiler ve sonra Tim pipoyu çevirip içindeki külü bir küllüğe boşalttı. Adın ne senin? Marion. Kahkahası gürültülü ve derinden ve mutluluk vericiydi... son derece mutluluk verici ve rahatlatıcı. Şu işe bak sen; Bakire Marion, hahaha! Ben de Küçük John.* Marion şartrözünü yudumlayıp sigarasını içerken uyuşturucu, ot ve alkol birleşiminin bütün endişelerini dağıttığını hissediyordu. İçkisini bitirdi ve Tim kadehini yeniden doldururken Marion arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı ve bedeni ve zihni rahatlarken sıcaklığın tüm bedeninde akışını hissetti ve gülümsedi ve ailesinin bir zenciyle o işi yapacak olduğunu bilse nasıl davranacağını düşünüp kıkırdadı. Nedir bu kadar komik olan? Marion başını salladı ve bir süre güldü: Yok bişey. Bizim bi aile esprisine güldüm de. Sen müthiş bi hatunsun ya! Ne diye beyaz yüzünden başını bunca belaya sokuyosun? Marion kendisi hakkında yapılan bu müptela göndermesine yine şaşırdı ve başını salladı ve sigarasından bir nefes daha aldı, vakit kazanmak için.

* Robin Hood hikâyesindeki karakterlere gönderme yapılmış. (y.h.n.)

Arada sırada az bişey takılmayı seviyorum ben ya... Ooof, burda benimle az bişey takılmak için oturmuyosun be yavrum, söyliyim sana! Marion omuz silkti ve içkisinden bir yudum aldı ve bir şey söyleyecek oldu ama onun yerine içkisini yudumlamaya devam etti. Ooof, bana göre hava hoş. Damar mamar olaylarına girmedikçe. Şimdiye kadar yapmadım, bundan sonra da yapmayı düşünmüyorum, yok. İçkisinden içti: İki alkol, iki cıgaralık keyfimi gıcır yapmaya yetiyo. Pipoyu tekrar doldurup yaktı, uzun bir nefes aldı ve Mariona uzattı: Burda arkama yaslanıp, güzel güzel takılıp adamım Tranein tadını çıkarmak hoşuma gidiyo benim... Ooof, keşke hâlâ hayatta olsaydı şerrefsiz herif! Ne üflüyodu ama be! Kendi kadehini de Marionınkini de tazeledi ve Marionın uzattığı pipoyu aldı ve iki üç fırt çekip ona geri verirken bir yandan nefesini tutuyor bir yandan konuşuyordu: Çabuk ol, çabuk yavrum, bitmek üzere. Marion külleri küllüğe boşalttı ve biraz daha şartröz içti ve Tim kolunu Mariona atıp kızı kendine doğru çekti. Ayaklarını masaya uzattı ve gerindi ve Marion da ayaklarını kanepeye uzattı. Sen adamım Tranei sever misin? Marion başını salladı: Çıkardığı her plak var bende. Eski Miles beşlisiyle, Monkla olanlar, hepsi var. Ciddi misin? İyiymiş be! Müzik dinlemesini bilen hatunları severim. Biliyo musun, çoğu hatun müzik dinlemek nedir bilmez. Sırf kadınlar için söz konusu diil o. Olabilir. Ama zenci kardeşlerimin çoğu bilir müzik dinlemeyi. Hakkaten dinlemekten bahsediyorum ama. Bir içki daha aldı, dudaklarını yaladı ve bir süre gözlerini kapayıp arkasına yaslanarak müziği dinledi. Marion gözlerini kapadı ve öylece Timin göğsüne yaslandı; Timin kolunun ağırlığını ve verdiği güven duygusunu hissediyor, ayak parmaklarını müziğin ritmine uydurarak hafif hafif oynatıyordu. Son içtikleri ot ve şartröz tam moda sokmuştu onu. Kendini iyi hissediyordu. Sıcak hissediyordu. Evinde hissediyordu. Trane bir nakaratı bitirmiş, piyanist başlamıştı çalmaya ve Marion kendi kendine, işte, diye mırıldandı. Tim gözlerini açtı ve gülümsedi ve ona baktı. Beyaz hatunların en çok nesini seviyorum biliyo musun? İyi sakso yapıyolar. Zenci hatunlar –Marion içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti, gözlerinin tak diye

açıldığını hissetti ama kıpırdamadan durmaya devam etti. Timin kocaman eli sağ göğsünü okşuyordu– sakso yapmaktan hiç mi hiç anlamıyolar. Neden bilmem. Belki eski kabile gelenekleriyle ilgili bişeydir. Marion, Timin gülüşünü duydu ve aklına Noel Baba geldi. Gerçekten de öyleydi; yılların Aziz Nikolasının oynadığı bir reklamdan geliyor gibiydi sesi. Tim öbür kolunu da doladı ona ve Marionı kendine doğru çekmiş öperken elleri bütün vücudunu bir anda kaplamış gibiydi. Marion kollarını adamın boynuna doladı ve Timi elinden gelen en ateşli şekilde öperken boynuna sımsıkı yapışmıştı. Bir dakika sonra Tim biraz geri çekildi, Enerjimizi saklayalım biraz be! Gülüşü Marionın gülümsemesine neden oldu. Elleri Timin boynundan yavaş yavaş kaydı ve adamın karnına yaslanmış dinleniyordu ki Tim, Marionın başını nazikçe çevirdi ve aletini çıkardı. Marionın bütün tepkileri uyuşturucudan ve alkolden yavaşlamıştı ve o yüzden gözlerini öylece dikmiş, bakıyordu; ama içten içe irkildiğini hissediyor, Timin aletine öylece bakmaktansa sanki bir şeyler söylemesi ve yapması gerekiyormuş gibi geliyordu. İçinde korkunç bir çatışma sürüyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama bunun gerçekliğinden varlığının tamamı birdenbire iğrenmişti. Karnı düğüm düğüm olmuştu. Biliyorum yavrum, mis gibi alet ama hava alsın diye çıkarmadım. Marionı hafifçe dürttü. Marion tepki vermeye başladı ve aleti sağ eliyle kavrayıp öpmeye, dudaklarıyla okşamaya başlamıştı ki midesinin bulandığının farkına vardı. Doğruldu; gözleri iri iri açılmıştı ve eliyle ağzını kapatıyordu. Tim bir an için baktı, sonra güldü ve bir kapıyı gösterdi: Şöyle buyur! Ve kahkaha atarken hâlâ yılların Aziz Nikolası gibi çıkıyordu sesi. Marion kusacağını kustuktan sonra soğuk suyla yüzünü yıkadı, sonra korkudan titreyerek küvetin kenarına oturdu. Bir an için, yaşadığı panik bedeninin ve zihninin donmasına neden oldu. Derin derin nefes aldı ve gözlerini kapadı. Midesi bulanmıyordu artık. Ama terliyordu. Titriyordu. Tim ona ne yapacaktı? O malı alması gerekiyordu. Tekrar derin derin nefes aldı. Yüzünü soğuk suyla biraz daha yıkadıktan sonra kuruladı ve saçını elinden geldiğince düzeltmeye çalıştı. Neredeyse, umarım kızmamıştır diye

dua edecekti. Lütfen Tanrım, lütfen sinirlenmemiş olsun! İyiyim şimdi. *Aynı şey. Tamamen aynı.* Oturma odasına dönerken gülümsemek için elinden geleni yapıyordu. Sanırım şartröz yüzünden oldu. Tim önce gülümsedi, sonra güldü. Şimdi iyiyim. Gülümsemesi yerini hevesli bir sırıtışa bıraktı. Tim bacaklarını açtı ve Marion önünde eğildi ve gözlerini kapattı ve Timin pantolununu çıkardı ve uyuşturucuya kavuşma düşüncesinin verdiği şevkle Timin aletini emerken bir yandan kıçını okşuyor, arada sırada ona bakıp gülümsüyordu. Koca Tim arkasına yaslandı ve içkisinden bir yudum aldı ve güldü: Ha şöyle ya, Küçük Bo Beep* buldu kuzucuğunu...

Harry sinemada kıpırdanıp duruyordu. Hiç durmadan dönüp duruyor, rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor ama her seferinde ya sırtı ya kıçı ağrımaya başlıyor ya da bacaklarına kramp giriyordu ve o yüzden sürekli oturuş şeklini değiştiriyor, sigara üstüne sigara yakıyordu. Bir pozisyonda iki üç dakikadan fazla duramadığından şeker almak için ayaklandı. Sen bişey istiyo musun? Evet ya, bi Snickers. İki üç gofret aldı ve geri geldi ve aynı rutine kaldığı yerden devam etti. Filmlerden biri çok kötü değildi; Randy Scottın eski bi vurdulu kırdılı filmiydi ama diğeri tam bir eziyetti, resmen eziyet! Muhtemelen çok küçük bir bütçeyle çekilmiş bir romantik komediydi. Hey Tanrım, o ne boktan şeydi öyle! Arada sırada gözünün ucuyla Tyronea bakıyor, Tyrone ise filmi izliyor, sinemanın tadını çıkarıyordu. Harry bu salakça filme konsantre olmaya çalıştı ama kafasının içinde bir ses onunla boğuşuyor, ona hatunu beklediği için bile malın teki olduğunu söylüyor, karı bi süredir orda zaten ulan, unut gitsin işte, diyordu. Kız orda ağır siklet bi herifle, üstelik bir de bir yığın beyaz!.. Sen kıçı kırık kafenin tekinde oturup onu mu bekliycen? Of oğlum var ya sen kafayı yemişsin! O herif orda kızın götüne götüne koyuyo, sen burda dişlerin yapış yapış olana kadar siktiğimin Chucklesı-

* Popüler bir İngiliz çocuk tekerlemesi olan Little Bo Peep'e bir gönderme yapılmış. (y.h.n.)

nı yiyosun, bi grup dallamanın çektiği gerzek bi filmi izliyosun. Harry tekrar kıpırdandı ve yüksek sesle homurdandı. Tyrone gözlerini dikmiş perdeye bakmaya devam ederken Harryden tarafa uzandı ve sırtına vurdu yavaşça: Sakin ol be abi. Her şey yolunda! Döndü ve bembeyaz otuz iki dişini birden göstererek kocaman gülümsedi ve tekrar sırtına vurdu. Harry başını salladı ve ağzına biraz daha Chuckles attı.

Koca Tim kapı sövesine çıplak bir halde yaslanmış, Marionın saçını tarayışını izlerken karnını kaşıyor, gülümsüyor, kendini tepeden tırnağa çooook iyi hissediyordu. İçinde on tane küçük paket olan poşeti elinde zıplatıp duruyordu. Biliyo musun, şu boku kullanmayı bıraksan seni öyle bi pazarlarım ki, sağlam para kazanırsın yavrum. Marion aynadan ona gülümsedi ve saçını taramaya devam etti: Bugün olmaz. Ayrıca ben öyle bağımlı falan diilim. Koca Tim o yılların Noel Baba kahkahasını attı: Evet, biliyorum. Ve poşeti saçını taramayı bitiren Mariona fırlattı. Marion kısa bir süre poşeti sıkı sıkı tuttu, sonra el çantasına koydu. Sen napıyosun ya? Marion irkilerek bir an için Koca Time baktı, sonra başını salladı: Hiçbişey. Bişey... Yuh! Koca Tim güldükçe gülüyordu ve kahkahası o kadar mutluluk doluydu ki Marion da ne olup bittiği konusunda en ufak fikri olmadan gülümsemeye, hatta kıkırdamaya başlamıştı. Ulan ya! Haha-haha! Resmen bakire vermişler bana be! Sen şimdi bu Timle maytap geçiyosun dimi, kesin maytap geçiyosun?.. Marion hâlâ gülümsüyor ve başını sallıyordu. Ben anlama... Sen şimdi o poşeti, içinde ne kadar var diye bakmadan direk çantana mı koyucaksın? Sokağa çıkıp gidicek misin yani??? Vay be! Sen hakkaten bu ortamlarda yenisin dimi yavrum ha? Ve Koca Timin gülümsemesi genişledi. Yüzündeki ifade ve ses tonu eğlenceli ve nazikti. Marion kızardı ve omuz silkip karşı çıktı: Ben öyle saf liseli kız falan diilim! Ve Koca Tim ona yukardan yukardan gülümsemeye devam ederken çantasıyla oynuyordu, Ben... ee... Kaşı gözü ayrı oynuyordu. Ben Avrupanın her yerini gezdim ve... ve... ben öyle şey dii... Koca Tim

başını sallıyor ve gülümsüyordu: Ooof, utanıcak bişey yok be yavrum! İlk seferinde hepimizin başına geliyo bunlar. Öyle kötü anlamda demiyorum ben sana. İyice bil ki sonradan dolandırılma. Ooof, hak ettin çünkü yavrum –Marion hafif kızardı ve gözlerini kırpıştırdı– ve şimdi gidip bunu bi kapkaççıya yâr etmek istemezsin dimi? Tekrar güldü ve Marion da gülümsedi: Sen Tyroneun orospusu musun? Sesindeki ve yüzündeki gülümseme hâlâ duruyordu. Marion başını salladı. Yani seni bekliycek iki üç eleman olcak? Evet. Ben zaten şey... Sen şimdi bana bak! Bu malın yanlış ellere geçmesinden korkmayacağın tek bi yer var, çaktın mı? Ne kapkaççı ne soyguncu oranı soyabilir yavrum. Marion kıpkırmızı oldu, sonra gülümsedi ve başını salladı. Timin gözünde ne kadar şaşkın göründüğünün farkına varınca daha da kızardı. Aklın varsa iki ayrı paket yaparsın, çaktın mı? Ve bi tanesini kendine ayırırsın. Koca Tim tekrar güldü ve oturma odasına döndü ve kendine bir kadeh daha viski koydu. Marion poşeti açtı ve iki paketi ayrı bir poşete koydu ve önce o poşeti, sonra da öbürünü amına soktu. Marion oturma odasına döndüğünde Koca Tim hâlâ çıplaktı ve bir elinde kadehi, ağzında sallanan sigarasıyla müzik sisteminin yanında artist artist duruyor, müziğin ritmiyle başını sallıyordu. Dönüp Mariona baktı ve gülümsedi: Bi saniye, şu kısmı bi dinliyim. Saksofon solo bitinceye kadar parçayı dinledi ve sonra kapıya doğru yürümeye başladı. Haberleşiriz. Ee... ben zannetmiyorum... ee... Marion omuz silkti ve elinde olmadan gözlerini kırpıştırdı. Koca Tim gülümsemeye devam ederek kapıyı açtı: Görüşürüz yavrum.

Marion kafeye vardığında Tyronela Harry arka bölmede oturuyordu. Film kötüydü kötü olmasına ama şu son bir saat ya da artık kaç saatse, tam bir eziyetti. Bir şekilde film, içindeki hareketliliği bastırmıştı ama amına kodumun bir kafesinde oturmak, beklemek, kasıklarının sıkışmasına neden oluyordu. Tanrım, onu resmen delirtiyordu. Çükünü düzeltiyor, toplarını kaşıyıp, ovalayıp duruyordu ki sonunda Tyrone kıkırdamaya başladı: Napıyon

lan aletine? Gören de çıkarıp masaya vurucan sanır çat çat diye. Senin kafana vururum lan öyle çat çat diye! Ve Harry kendine rağmen gülümsedi ve ellerini masaya koydu: Oldu mu? Ve Marion kafeye girene kadar orasıyla oynamaya devam etti. Bir an birbirlerine baktılar; ikisi de aklından geçeni söylemeden konuşmayı başlatacak bir şey bulmaya çalışıyordu deli gibi. Sonra Tyrone nasıl geçtiğini sordu. Marion başını salladı. Bana sekiz paket verdi. Harry içinden sessizce, derin bir oh çekti. E iyiymiş. Adamım Tim nası? Marion başını salladı. Öyle öyle, kral heriftir o coni. Baya kraaaal adamdır! Harry kalktı: Hadi uzayalım. Çılgın. Güzel. Eve gitmek için yanıp tutuşuyorum.

Marion kendine ayırdığı iki paketi ilk fırsatta bir yere zulaladı ve Harry mal satmak ve biraz daha almak için evden çıkınca oturdu ve elinde tuttuğu paketleri okşadı, onlarla oynadı; arada sırada gözlerini kapıyor, iç çekiyor, uyuşturucu paketlerini parmak uçlarıyla okşuyordu; kanepesine güvenle yerleşmiş, Mahlerin Diriliş Senfonisini dinliyordu.

Uzaktan gelen yemek arabasının sesini duyduğunda, almış olduğu korkunç dozdaki sakinleştiricilere rağmen dehşete kapılıp öyle bir titredi ki ona yemek yedirmeye çalışmayı bırakıp yemeği ağzına zorla soktular. Bir tekerlekli sandalyeye oturtup, kayışlarını bağladılar ve burnundan midesine kadar giden lastik bir hortum taktılar. Sara öğürüyor, kusacak gibi oluyordu. Sonra da hortumun ucunu kafasına bantladılar. Kendini savunma ve konuşma yönündeki acınası çabaları, sandalyeye sertçe çarpılıp, kayışları iyice sıkılıverince çabucak sona erdi. İşleri bittiğinde Sara hortumu çekiştirecek oldu ve ona ellerini oradan çekmesini söylediler ve ellerini sandalyenin kolçaklarına bağladılar: Yeteri kadar sorun yaşattın bize. İşbirliği yapmayı öğrenene ve bir kraliçe olmadığını anlayana kadar o sandalyeye bağlı kalacaksın. Öğürdükçe öğürüyor, midesi parçalanacak gibi hissediyordu ve sonunda yorgunluktan bitti tükendi ve öğürecek enerjisi kalmadı ve o dilsiz, hareketsiz dehşetiyle öylece oturdu. Dünyaya yaşlı

gözlerini dikmiş bakıyor, gözyaşlarının ve uyuşturucuların yarattığı sis perdesini yırtmaya, ne olduğunu anlamaya çabalıyordu. Başını dik tutmaya çalıştı ama sonunda önüne düşmesine engel olamadı ve Sara başını tekrar doğrultmaya çalıştı ama hiç enerjisi yoktu ve başı önünde bir su kabağı gibi bir süre sallanıyor, sonra önüne düşüyordu; kalkıştığı her hareket korkunç bir çaba gerektiriyor, her başarısızlığı bir ölüm çanı gibi çınlıyordu. Aldığı her nefesle boğazına kadar gözyaşlarıyla doluyor gibi oluyor, yaşların içinde çıkardığı sesleri hissedebiliyor ve duyabiliyor, ciğerleri göğsünde cansız cansız sallanır gibi gelirken gözyaşlarının kendisini boğmak üzere olduğunu duyumsayabiliyordu. Haykırmak, en azından kendine sesini duyurabilmek istiyor ama orada biri olduğunu, seslenebileceği bir şey olduğunu unutuyordu. Kafasının içinde, gerilerde bir yerde, belli belirsiz bir hatırlama hissi vardı ve o hissi çekip çıkarmaya çalıştığında yine bitkin düşüyordu; yorgun düşmemiş olsa bile uyuşturucular ve şok tedavisi Tanrı kelimesini tanımasına izin vermezdi. Kayışlar gittikçe daha da sıkılıyor gibiydi; ama elinden gelen hiçbir şey yoktu. Kayışlar bileklerini kesiyor, göğsünü öyle bir sıkıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu; ama ne bir şey diyebiliyor ne de bir şey yapabiliyordu. Çaresizce banyoya gitmeye çalıştı; ama yardım istemek için birisine seslenecek olduğunda hortum öğürmesine neden oldu ve hortumun boğazına verdiği acıyla boğuşurken ağzından tek çıkan salyaydı. Mesanesine ve barsaklarına karşı saatlerce savaştı ve biri yanından geçecek olduğunda ona bakarlar da yardıma ihtiyacı olduğunu görürler diye onlara baktı; ama onlar onu gördüklerinde yanından yürüyüp geçtiler ve Saranın başı yeniden önüne düştü ve sonra yardım istemek için uzun, çok uzun süre çaba harcayarak başını kaldırmaya çalıştı; ama onlar öylece yürüyüp gittiler yanından ve Sara yine de her seferinde daha çok gayret göstererek boğuşmaya devam etti; ama nihayetinde her zaman olduğu gibi doğa kazandı ve mesanesi ve barsakları kendini serbest bıraktı ve Sara sıcaklığı ve nemi hissetti ve zihni yardım isterken, kalan bir parça haysiyeti de gözyaşlarıyla beraber onu terk edip gitti... Çağırıyor, yalvarıyor,

yakarıyordu... Ve sonra bir hemşire yanından geçerken durdu, ona bir dakika baktı, yanına geldi, baktı ve yüzünü tiksintiyle buruşturdu: Utan, utan! Hayvanlar bile yapmaz şunu. Eh, otur bakalım öyle. Belki ders alırsın!.. İki gün sonra Sara hâlâ aynı şekilde oturuyor, artık başını kaldırmaya uğraşmıyor, utanç içinde önüne düşmesine izin veriyordu ve gözyaşları yüzünden oluk oluk inerek geceliğinde leke yapıyor, ruhunu dolduruyordu. İki gün sonra hâlâ sandalyeye kayışlarla bağlı, sefaletine zincirliydi; ta ki onlar bir sonraki şok tedavisi için onu hazırlamaya gelene kadar.

Marion, Koca Timi aradı ve onu yeniden görmeye gitti. Aradığında Harry dışardaydı ve döndüğünde oturmuş TV izliyordu. Harry nerede olduğunu sormadı ve Marion da bir şey söylemedi. Harry onluk bir poşet almıştı ve bir kısmını sağlam para karşılığında elden çıkarmıştı ve Mariondan uyuşturucuyu ve parayı saklıyordu. Marion diğer iki paketi öbürlerinin yanına zulaladı ve onlara bakarken içi ısınıp, gözleri parladı ve tek başına kalmak ve onları bulundukları yerden çıkararak elinde tutup okşamak için yanıp tutuşuyordu. Harryye öbür sekiz paketi verdi, sonra içlerinden birini aldı ve malı vurdu. Kanepeye, Harrynin yanına oturdu: Bu akşam nasıldı? Baya iyiydi ya. Şansımız yaver gitti. Nerdeyse anında bi işe denk geldik. İyiymiş. Bacaklarını karnına çekti. Baya iyi mal dimi? Öyle. Bunu sokaklarda bulamıyo insan. Bunu satmayalım ha, olur mu Harry? Öbürünü satalım sadece. Beni sağa sola dağıtırken görmüyosun dimi? Yok hayır da ben... anlıyosundur ne demek istediğimi. Evet. Merak etme. İyi malı çıkarmam elden. Marion iki üç dakika ne izlediğini bilmeden televizyona baktı; gördüğü şey ne umrundaydı, ne de ne olduğunu bilmek istiyordu; tek yaptığı fırsat kollamak ve kelimelerin ona gelmesini beklemekti... Harry? Evet? Tyroneun bu paketlerin varlığından haberdar olması gerekiyo mu? Harry ona baktı; içinden bir ses, gerekmiyo tabi amına koyiim diyordu. Bizim aramızdan su sısmaz. Herif ayarladı zaten olayı. Biliyorum, biliyorum,

Marion başını kaldırıp Harrynin gözlerinin içine baktı: Ama oraya giden de bendim. Harry o yakıcı utancın içinde bir yerlerdeki varlığından sızarak dışarı çıktığını hissedebiliyordu ve tüm kalbiyle kırmızıya kesmiş olmamayı diliyordu Tanrıdan. Başını salladı: Tamam, peki. Bilmediği şey öldürmez onu heralde.

Tyrone tek başına kanepeye yayılmış, televizyon izliyordu. Alice çekip gitmiş, Georgianın amele kasabalarından birinde oturan ailesinin yanına dönmüştü. Ne soğuğa ne sıcağa geliyordu. İyi hatundu ama Tyrone besleyecek bir damar daha eksildiğine seviniyordu. Hasta olmak hatunun hiç hoşuna gitmiyordu zaten. Ölümüne korkuyordu. Ooof, benim de hoşuma gitmiyo galiba! Kavga dövüş de gitmiyo. Ama o kadar da kötü diil durum be. Dün gece anında mal bulduk, karşılığında da sağlam mangır aldık. Çok geçmeden işler daha da düzelmiş olucak. Ortalıkta kavga dövüş azalmış gibi. Tyrone C. Love televizyon izlemeye bir süre daha devam etti; bir şeyleri merak ediyor, bir şeyleri bekliyor, kendi kendine gülüyor, televizyondan ve vücudunda dolaşımda olan eroinden gelen imgeleri ve sesleri kullanarak arada sırada huzurunu kaçırır gibi görünen kuşku uyandırıcı, hafiften içini kemirmekte olan kafa karışıklığını bastırmaya çalışıyordu. Her gün, her gece bu sokaklarda didişerek, boğuşarak saatlerini harcıyordu. Abicim, dışarısı yarrak gibi soğuk ve bu panik de iğrenç bişey be coni, resmen iğrenç bişey! Evet ya... tiksindim ya! Ve ana bacı dümdüz gidiyordu. Yılların Tyı ana bacı, o kadar düz gitti ki kulağına artık kötü gelmemeye başladı. Giderek, o kadar da eziyet değilmiş gibi geliyordu. Aman ne varmış amına koyiim; alışkanlık hakkaten fena bişey diil ki! Alışkanlık uykuda olur. Ona kafa yoramazsın. Yaparsın sadece. Ve alışkanlık kendi alışkanlıklarını yaratır. Ve yayıldığı kanepede gözlerini televizyondan ayırmadan keyif çatmaya devam etti ve tek başına olmanın neden onu mutlu ettiğini düşünecek olduğunda merak etmeyi bırakıverdi ve kaşığa döndü ve kanalı değiştirdi. Böyle şeyler Tyroneu uyuz ediyordu; ama o, alışkanlığıyla ve televizyonla bu düşünceleri yumuşak bir şekilde uzaklaştırdı ve kendine bir karı daha bulmak için enerjisi –ve de arzusu– olmamasını hiç kafaya takmadı.

Yok abi, ortamlar biraz daha rahatlayana kadar kendi başının çaresine bakacaktı. Şimdi sağlam duracak, elinin altında olan küçük işlerle ilgilenecekti. Karılar sonra abicim. Öyle öyle, benim adım Tyrone C. ve kendimden başka sevmem kimseyi ve sana da çok iyi bakıcam beybi.

Sara her sabah tekerlekli sandalyesine bağlanıyordu ve sessizce, uysal uysal oturuyor, gelen, giden, ona ilaç veren, hastalarla ilgilenen, yatakları toplayan, yerleri silen, muhtelif günlük işlerini yapan insanları izliyordu, zihni de gözleri de yaşlarla dolu bir halde. Sesler ve gürültüler koğuş boyunca birbirine karışırken Sara hiçbirini fark etmiyordu. Sessizce oturuyordu. İnsanlar önünden geçmeye devam ederken o bekliyordu... birisinin yanına gelmesini, onunla konuşmasını... ona yardım etmesini bekliyordu. Yanına geldiler. Onu bir şok tedavisine daha hazırlamak için. Sara ağlama krizine girdi.

Harryyle Tyrone her geçen gün birbirinden daha çok mal saklıyordu. Sokaklarda uyuşturucu bulmak için boğuşup dururken içlerinden biri bir şekilde malsız kalır da burnu ve gözleri akıp, vücudu ürperirken diğerinden bir parça mal isteyecek olursa diğeri üzerinde hiçbir şey olmadığına ve daha yeni pamuklarından artanları kullandığına yemin billah ediyor ve arkadaşını kandırmaya çalışarak titremeye başlıyordu.

Sulu sepken kar yağarken sokaklarda serseri mayın gibi dolaşıyor, dondurucu rüzgârlara karşı durmaya çalışıyor, bazen bütün gece bir köşeden öbürüne gidiyor, kanalı hep son anda kaçırıyor ve bazen de bir iki saat içinde mal bulabiliyorlardı. Gittikleri her yer, mal almaya ya da mal alacak para bulmaya çalışan binlerce hasta müptelayla doluydu ve ellerine biraz mal geçirebildiklerinde vurmak için hemen mekândan uzuyorlardı; ama bunu her zaman beceremiyorlardı ve terk edilmiş binaların kapı eşikleri ve yıkıntıları son nefesini veren ya da cansız bedenlerle dolu olu-

yordu. Tıpkı diğerleri gibi Harryyle Tyrone da bu bedenleri görmezden geliyor ve paltolarına ve ihtiyaçlarına iyice sokulmuş bir halde, birbirlerine tek kelime etmeden duruyorlar, enerjilerini elinde mal olan birini bulmaya harcıyorlardı. Sonra takılıyorlar ve paketleri olabildiğince bölüyorlar ve satabildikleri kadarını satıyorlar ve sonra da arayışlarına yeni baştan başlıyorlardı.

Marion evde tek başınayken zulasını çıkarıyor ve paketlere bakıyor, hissettiği güç ve güvenlik duygusunun keyfini çıkarıyordu. Haftada iki üç kez Koca Timin yanına gidiyordu. Harryye, artık sadece altı paket alabildiğini, o yüzden bu kadar sık gittiğini söylüyordu. Harry ona inanıp inanmadığını düşünmeye zahmet etmiyordu bile; paketlerin üçünü alıyor, Tyronea bunu söylemiyor ve kendisi mal bulabildiğinde de Mariondan iki üç paketi saklıyordu ve vicdanı sızlayarak onu rahatsız edecek olursa, eroin bu kaygıları kolayca dağıtıveriyordu.

Eskiz defterleri ve kalemleri arada sırada Marionın gözüne çarpacak olduğunda kafe için yapılan planlar ve bazı başka belli belirsiz hatıralar bilincine ulaşmak için çabalıyor ama Marion bunları bir kenara itiyor ve gözlerini dikip televizyona bakarken zulasını düşünüyordu. Bir Cinzano reklamındaki güneşli İtalya manzarasına gözlerini dikmiş bakarken duyduğu vicdan azabı arada sırada sinirini bozacak oluyor ama kendi kendine oraya daha önce gittiğini hatırlatıyordu ve zaten iyi mal dolu bir paket, sarımsak kokulu bir sürü İtalyandan bin kat daha iyiydi.

Harryyle Tyrone karın içinde duruyor, kıçları donarak bir defa daha kanalın gelmesini bekliyor, öbür elemanların kendi aralarında taşaklı kanalların şu anda nasıl da Floridada, güneşin altında keyif çattıklarını, kendilerininse kıçlarına kadar amına kodukları karın içinde olduklarına ilişkin konuşmalarını dinliyorlardı. Evet ya, amına kodumun evlatları malı da orda ellerinde tutuyorlar, sırf fiyatlar fırlasın diye coni. Bunu yapmalarının tek sebebi bu. Oooof, kafaları dumanlı orospu evlatları işte abi; kafaları baayyaaaa dumanlı şerefsizlerin coni! Öbürleri gibi Harryyle Tyrone da bu saçmalıkları milyonlarca defa duymuştu ama dinlemekten ve öbür herkes gibi başlarını sallamaktan ve milyon

dolarları olduğu halde daha fazla para kazanmak için bu paniği başlattıkları için onlara sövüp saymaktan hiç sıkılmıyorlardı. Öfkelerinin şiddeti vaktin geçmesine yardımcı olmasının yanı sıra, o çok ihtiyaç duydukları içlerini ısıtıcak sıcaklığın da ortaya çıkmasını sağlıyordu. O gece nihayet mal bulmayı başardıklarında soğuktan her tarafları uyuşmuştu ve zar zor yürüyebiliyorlardı. Harry, Mariona gitmeden önce takılmak için Tyronea uğradı. Yayılmış, sigara içiyor, gevşiyorlardı ki Harry güneşli yerlerde iş yapan o şerefsizleri düşünmeye başladı ve mal almaya o tarafa, güneye insek nasıl olur diye merak etti. Tyrone ona bezgin gözlerle baktı: Sen ne diyosun yahu? Ne mi diyorum? Bu dediğimi diyorum. Herkes burda hayatta kalmak için boğuşup duruyo ve hâlâ ya soyuluyolar ya da geberip gidiyolar ve kimsenin aklına direk kaynağa inmek gelmiyo be abi! Ne diyosun abicim sen? Otelin tekinin resepsiyonuna gidip kanal kaçıncı katta diye mi soralım yani? Ooof! Ty, abi yapma şunu olur mu? Sen şimdi bana ortalıkta mal varken kokusunu alamam mı diyosun? Mal burda abi. Benim memleketimde, Büyük Elma da. Ben ne anlarım Miamiden? O amına kodumun İtalyanoları bi yerlerde oturup benim ortaya çıkıvermemi beklemiyo coni... O işin çaresine ben bakarım. O şerefsizlerin nası çalıştığını biliyorum. Orası sorun diil. Tyrone birkaç saniye Harryye baktı: Yine de hayvan gibi yol be coni! Araban varsa diil. Abi bak, hava köpek gibi soğuk, sokaklar cehennem gibi yanıyo. İnsanlar her ölü müptela getirene birinci sınıf hisse senedi veriliyomuş gibi öldürülüyo. Abi, kaybedicek hiçbişeyimiz yok. Harry, konuştukça hevesleniyordu. Tyrone başını kaşıyordu: O kadar iyi bi fikirse, neden başka kimsenin aklına gelmedi peki? Çünkü başkaları dallama! Sandalyenin ucunda oturan Harrynin yüzü terle kaplıydı. Direk öyle abi işte. Yol önümüzde açık. Tyrone başını kaşımaya ve kafasını sallamaya devam ediyordu. Ve eğer oraya herkesten önce varabilirsek fiyatı kendimiz belirleyebiliriz ve arkamıza yaslanır ve rahat rahat takılırız ve o ahmaklara parası neyse verip sokaklarda malımızı sattırırız. Tyrone kafasını kaşımaya devam etti. Geçen yaz bombaydı be coni! Birden kaşlarını çattı ve başını yana eğdi, sanki

aradan bin yıl geçmiş gibi. Ooof! Şöyle bi sağlam mal aldığımızda yine öyle olucak. Niye uçakla gitmiyoruz ki? Resmen bi günde gidip gelebiliriz be! Harry başını sallıyordu: Olmaz abi. Öyle olmaz. Oraya gittiğimizde elimizde biraz avans olması gerekicek; haksız mıyım? Tyrone başını salladı. Ve bi günde varabiliriz. Yol boyunca yeticek malımız var; Mariondan da biraz uyarıcı alırız. Sorun olmaz. Harry konuşurken Tyrone başını kaşıyor ve tavana bakıyordu. Eğer harbi staf getiriyoruz abi dersek Gogit bize avans bulur. O amına kodumun evladı her şeyi bulup çıkarır be, ölüleri bile! Harry güldü ve enerjik bir tavırla devam etti. Çaresizlikleri her şeyin gözlerine çok basit görünmesini sağlıyordu. Hem Florida sıcak abi!..

Harry, Mariona ortalıkta harbi staf olduğunu duyduklarını söyledi ve biraz para istedi. Ne kadar alırsak o kadar iyi. Nerden alıyosunuz? Harry omuz silkti: Tam yerini söyleyemem de, eyalet dışında. Bikaç gün sürebilir işte. Marion birkaç saniye düşündü: Bilemiyorum Harry, kiraya ayırdığım para da bitti biticek... Sen merak etme ya. Bi iki gün içinde elimizde deli gibi mal, hayvan gibi para olucak. Marion bir süre daha düşündü: Rahatlıkla yüz dolar verebileceğini biliyor ve elindekinden de fazla uyuşturucuya sahip olmanın harika olacağını düşünüyordu. Ayrıca, iki üç gün boyunca tamamen serbest olacaktı ve Timden aldığı bütün malı kendine saklayabilirdi ve Time her gün giderse zulası baya sağlam olurdu. Tamam Harry, yüz dolar verebilirim. Ama ay başından önce almam lazım kesin; kirayı ödemek zorundayım. Harry, Marionın bu endişesini elinin bir hareketiyle bertaraf etti. Yol gidicez, o yüzden şu uyarıcılardan bi kısmını bana ayırsan iyi olur. Çabuk gidip gelmek istiyoruz.

Harry gittikten sonra Marion Koca Timi aradı ve çok geçmeden şehir merkezine doğru yola koyulmuştu bile ve yolda giderken, Harry geri geldiğinde kendisinin kaç paketi olacağını düşünüyor, kendini Harryden bağımsız hissediyordu.

Gogit araba işini hemen halletmişti. Külüstür bir şeydi ama gidiyordu işte. Gogitin kuzenlerinden biri Rikersta yatıyordu ve Gogit de teyzesine, lastikleri çürümesin, aküsü bitmesin, gece-

nin bir yarısı çocuklar soyup soğana çevirmesin diye göz kulak olacağını söyleyerek dalavereyle almıştı aracı.

Harryyle Tyrone eşyalarını topladı ve akşam saat dokuz gibi yola çıkmadan hemen önce takıldı. O saatte çıkarlarsa yoğun trafiği atlatabileceklerini ve uyarıcıların da yardımıyla gece boyunca hiç durmadan gidebileceklerini ve Miamiye iyi bir zamanda varabileceklerini hesap ediyorlardı. Harry sağlam bir damar bulmaya çalışırken giderek daha çok sorun yaşıyor, parmaklarından vurmak zorunda kalıyordu; ama onların da sağlam olmadığı ortaya çıkıyordu ve özellikle de şu anda, vurulacak malı kesinlikle heba etmek istemiyordu. Bugünlerde bir paket mal aşırı değerliydi. O yüzden koluna, daha önce ara ara iltihaplanmış olan bir noktaya dönmek zorunda kalıyordu zaman zaman ve nokta artık bir delikti. Sürekli, oradan uzak duracağına dair kesin karar alıyor ama takılacağı zaman başka bir nokta bulma eziyetine katlanmak istemiyordu; o yüzden çok geçmeden iğneyi kolundaki hazır deliğe sokuyor ve malı zerk ediyordu. Tyrone başını sallıyordu: Coni orası resmen sikilmiş ya! Benim gibi damar bulmayı öğrenmen lazım. Siz soluk benizlilerin sorunu bu işte, hanım evladısınız. Sorun yok abi! Mal gidiceği yere gittikçe sorun yok... biz de varacağımız yere vardıkça tabi.

Yola çıktıklarında hava soğuk ve rüzgârlıydı ama yağış yoktu. Şu amına kodumun ısıtıcısı umarım çalışır coni. Harry direksiyondaydı. Tyrone işe ısıtıcının düğmelerine bakıyor, iki üç saniyede bir ısıtıcıyı açıyor, soğuk hava ayaklarının etrafında dolanmaya başlar başlamaz kapatıyordu. Jersey Gişelerine varmak üzereyken ısıtıcıdan sıcak hava gelmeye başladı. Ooof, ha şöyle be! Bu yolculuk o kadar da fena olmıycak galiba ya.

Radyo çok da kötü çalmıyordu; o yüzden ilk iki üç saat boyunca parmak şıklattılar, çalan şarkıların tadını çıkardılar, gişelerin orada herhangi bir şey için durdurulmak istemediklerinden gözlerini dört açarak olabildiğince hızlı gittiler. Gece rahatlatıcı, teskin ediciydi. İnsanı sakinleştiriyordu. Arada sırada geçen arabaların ışıkları, güzelce ısınmış arabalarında kendilerini sıcak ve güvende hissetmelerini sağlıyordu. Uzaktaki evlerin ya da ya-

kınlardaki güç istasyonlarının ve fabrikaların ışıkları soğuk havada parıldıyordu; ama dikkatlerini yola ve katetmeleri gereken mesafeye vermişlerdi. Harry zaman zaman kolundaki ağrının farkına varıyor, kolunu yavaşça açıyor ve kolluğa uzatıyordu. Arada bir Tyrone kilometre sayacına bakıp Miamiye ve sıcacık güneşe ve mis gibi mala ne kadar kaldığını bildiriyordu. Evet be abi, o malı bi aldık mı, kendimize gelicez. Aynen öyle yavrum. Üzerimizin dolu olduğunu kimseye çaktırmıycaz, malı bölüp sadece gecede bir iki orta büyüklükte paket vericez sokaktaki cankilere. Aynı bizim almaya çalıştıklarımızdan. Güzel dedin coni. O akık burunlu müptelaların kapımı kırmaya çalışmasını istemiyorum. Tyrone başını kaşıdı ve pencereden grileşmiş ve üzerinde siyah siyah noktalar olan erimiş kara baktı; arabanın ışıkları sayesinde yüzeydeki karın kopup alttaki beyaz karı ortaya çıkardığı yerleri de gördüğü oluyordu nadiren. Sence ne kadar alırız? Bilmiyorum abi; belki iki parça 30 gramlık. O kadar alabilir miyiz ya? Fiyatlar çok korkunç oldu coni. Öyle, öyle, biliyorum da, bu panik ortamında bile bin papelle öyle iki parça alabiliriz gibi geliyo. Hem malı getirip götürüyoruz, hem de belayı üstümüze çekiyoruz. Bişeye değmesi lazım. Doğru. Tyrone gülümseyerek arkasına yaslandı. Ve şu siktiğimin paniği ve kışı geçene kadar da rahat ederiz coni. Belki kendime bi güneş lambası alırım da siz soluk benizliler gibi yatıp güneşlenirim. Tyrone otuz iki dişiyle birden sırıttı. Harry ona şöyle bir bakıp kahkahalara boğuldu, sonra kahkahasını bastırmaya ve dikkatini yola vermeye çalışarak önüne döndü. Şşt oğlum dikkat et lan, daha yolumuz uzun!

İki üç saat gittikten sonra bir Howard Johnsonsda* durdular ve arabadan aceleyle inerken üstlerine bir şeyler aldılar. Madensuyu ve elmalı pay siparişi verdikten sonra tuvalete gittiler. Harry paltosunu büyük bir dikkatle çıkardı ve gömleğinin kolunu sıvadı. Kolundaki delik o kadar fena acıyordu ki Harry artık gülmüyor, yakında kavuşacakları onca uyuşturucu hakkında konuşmuyordu. Tyronela beraber koluna bir an için baktılar ve sonra Tyrone başını salladı: Fena görünüyo coni ya! Evet, iyi olmadığı

* Restoran ve oteller zinciri. (ç.n.)

kesin. Harry omuz silkti: Amaan, siktir edelim şimdilik; dönünce baktırırım. Tamam da, orayı kullanmasan iyi olur artık. Başka yerden vur. Evet, öyle. İkisi de takılmak için ayrı kabinlere girdiler ve Harry sağ elinde uygun bir damar bulmaya çalıştı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın istediğine yakın bir şey bulamadı; o yüzden malı ziyan etme riskine girmektense sol kolundaki güvenilir, eski deliğe dönüverdi. Bir dakika boyunca korkunç bir acı hissetti ama değmişti; kısa süre sonra kolu uyuştu. Elmalı paylarını yedikten sonra bir iki bardak madensuyu içtiler ve güzelleşmiş kafalarıyla, garson kızla en kral muhabbetlerinden birini yaptılar ve bir süre kıkırdayıp kaşındılar, sonra bir dexy daha attılar ağızlarına, bir iki teneke kutu kahve aldılar ve mekândan uzadılar ve Miamiye ve kanallara doğru yola koyuldular. Bir süre sessiz sedasız gittiler, müzik dinleyerek ve uyuşturucunun ve umut dolu bir geleceğin yarattığı sıcaklığı ve güveni hissederek; ikisi de içinden, sorunlarının ve paniğin, en azından kendileri için bittiğini düşünerek gülümsüyordu. Sonra dexyler etkisini gösterip dillerini çözdü ve başlarını müziğin ritmine uyarak sallamaya başladılar ve hiç durmamacasına şarkı söylediler ve parmak şıklattılar ve elleriyle sağa sola vurarak tempo tuttular ve Tyrone arada bir Miamiye ve kanallara ne kadar daha yaklaştıklarını bildiriyordu.

Güneş doğmaya başladığında Harry hâlâ direksiyon başındaydı. Oğlum bütün gece yol gittik, hâlâ yerlerde kar var ara ara ya. Kar olmaması için ne kadar güneye gitmemiz lazım ya? Baya abi! Bu panik ve soğuk, Floridaya kadar gidiyo. Kahve içmek için bir yerde mola verdiler ve bir iki tane uyarıcı attılar ağızlarına ve sonra sırayla tuvalete girip takıldılar ve bir iki teneke kutu kahve aldılar ve mekândan uzadılar. Tyrone direksiyonun başına geçti ve Harry kolunu dinlendirmeye ve orospu evladının acısını kesmeye çalışarak koltuğunda uzandı. Daha yeni takıldığı için şu anda o kadar kötü değildi; ama hâlâ zonkluyordu. Tyrone sayaca bakmaya devam edip, Miamiye ne kadar yaklaştıklarını bildiriyordu ki bir anda New Yorktan ne kadar uzakta oldukları dank etti kafasına. Biraz daha uyarıcı alıp, biraz daha kahve içtiler ve

kendileriyle yuvaları arasındaki mesafe üzerine düşündüler. Bütün gece yol gitmişlerdi ve artık tak diye metroya ya da bir taksiye atlayıp istedikleri yere gidemeyeceklerini fark ettiler. Yola çıkarken kendilerini nasıl hissetmiş olurlarsa olsunlar, artık kendilerini yola adamışlardı ve dönüşü olmayan bir noktaya gelmişlerdi.

Radyo çalmaya devam ediyordu ama araba sessizdi; Harry rahatlatmak için sürekli kolunu ovuyordu. Tyrone sol kolunun dirseğini kapıya yasladı ve eliyle çenesini sıvazlamaya başladı. İkisinin de daha önce New York eyaletinden dışarıya çıkmışlığı yoktu ve Harry de sadece çocukluğunda, İzci kampına giderken çıkmıştı şehirden. Taşranın tuhaflığı onları her geçen dakika daha çok şaşkına çeviriyordu. İkisi de giderek sessizleşti. Uyarıcılarla eroin arasında hâkimiyet savaşı yaşanıyordu. Otoyolun etrafındaki araziler her nasılsa gitgide daha çok yaklaşıyordu sanki. En rahat pozisyonu bulmak için oturdukları yerde kımıldanıp durdular. Gözlerini dikmiş, camdan dışarı bakıyorlardı. Uyarıcılar ve eroinle zihinlerini uyuşturmaya çalıştılar ama içinde bulundukları durumun ümitsizliği zorla çöktü tepelerine. Her geçen saniye ikisi de içten içe bu yaptıkları işin delilik olduğunun farkına varıyordu. Mahalleleri dünyanın öteki ucunda kalmıştı. Uyuşturucu boktan etkisini göstermeye başlamıştı ve bu gerçeği uzun zamandır görmezden gelmişlerdi; ama artık direk midelerinde hissediyorlardı. Ellerinde mal kalmamıştı ve Miamiye gidip taşaklı kanalları bulmaya çalışırken dallama eyaletin tekinden geçip gidiyorlardı. Kanalların kokusunu alabiliyorlardı. Doğru izi takip ettiklerini biliyorlardı. Ama oraya varınca ne sikim yapacaklardı? Ne sikim iş yapıyordu bunlar? Oturdukları yerde kımıldandılar. Hareket ettiler. Harry kolunu rahatlatmaya çalıştı. Acı birdenbire o kadar artmıştı ki kör olacaktı neredeyse. Korkudan altlarına sıçmak üzereydiler. Ama ikisi de öbürünün önünde vazgeçmekten de bir o kadar korkuyordu. İkisi de arabayı çevirip geri dönmek istiyordu. O yarrak gibi sokaklarda o panik içinde didişip durmak ölüm gibiydi abi ama şundan da daha iyiydi. Nereye gidiyorlardı bunlar ya? Başlarına ne gelecekti? Eve

dönmeden ellerindeki mal tamamen biterse ne olacaktı? Bu amına kodumun Güneyinde yakalanırlarsa ne olacaktı? İkisi de öbürü arabayı çevirip eve dönmeyi teklif etsin diye neredeyse dua edecek ya da dua diye bildikleri şeye en yakın bir şeyi söyleyecek oluyordu neredeyse; ama araba dosdoğru yola devam ederken ikisi de gözlerini dikip camdan dışarı bakıyor, oturdukları yerde kımıldanıyordu. Tyrone sayaca göz atmayı bıraktı. Harry bir iki dakikadan fazla hareketsiz duramıyordu. Arada sırada, duyduğu acıdan iki büklüm olacak gibi hissediyordu. Acıyı yatıştırarak uzaklaştırmak için kolunu ovuyordu. Ben yapamıycam abi galiba ya. Bu kol beni öldürücek ya! Kıvranarak paltosunun içinden çıktı ve kolunu sıvadı ve koluna bakarken gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Tyrone arada sırada kola bakıyor, kaşlarını çatıyordu: Ooof, çok fena görünüyo yavrum hakkaten! Harrynin kolundaki deliğin etrafında kocaman, yeşile çalan, beyaz bir yumru oluşmuştu ve yumrudan çıkan kırmızı çizgiler omzuna ve bileğine uzanıyordu. Siktiğimin şeyini zar zor hareket ettirebiliyorum. Benim bişey yapmam lazım abi.

Koca Tim, Mariona iki üç saatlik bir iş karşılığında güzel bir tadımlık ayarlayacağını söyledi: İşten ziyade oyun gibi bişey aslında yavrum. Güzel bi tadımlık ne demek oluyo? Koca Tim Noel Baba kahkahasından patlattı: Ulan var ya, uyuşturucu konusunda az açgözlü diilsin ha! Marion gülümseyip omuz silkti. Malı altı kişi bölüşüceksiniz. Baya da iyi bu arada. Ve Marion iri iri açılmış, parıldayan gözlerle gülümsedi. Ne zaman? Koca Timin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Yarın gece. Marionın ne yapması gerekeceğini sorup sormayacağını merak ederek kısa bir süre bekledi; ama sormayacağından emindi. Tanıdığım bazı insanlar için verdiğim küçük bir parti. Ben seni oraya götürücem. Kimlerle bölüşücem peki? Beş karıyla daha işte. Siz eğlence olucaksınız... anlarsın ya, birbirinizle olmanın keyfini çıkarıcaksınız, çaktın mı? Ve gülümsedi ve sonra kastettiği şeyin Marion tarafından nasıl algılandığını ifadesine bakıp anlayınca Noel Baba

kahkahasını patlattı. Peki erkekler? Onlar sonra gelicek. Ve Tim öyle bir kahkaha attı ki Marion kıkırdamaya başladı. Ne zaman? Yarın sekizde burda oluyosun. Marion gülümsedi ve başını salladı ve Koca Tim, bir tane daha Noel Baba kahkahası patlattı.

Harryyle Tyrone ufak bir benzinciye girdi ve arabadan inip gerindi. Görevli benzinliğin arkasında, tamirciyle konuşuyordu. Adamlar Harryyle Tyronea bir an için baktıktan sonra görevli kola şişesini yere koydu ve yavaş yavaş onlara doğru yürümeye başladı. Harry arabaya yaslanmış, sol kolunu tutuyor, acısını hafifletmeye çalışıyordu. Depo doluyo. Normal olsun, tamam mı? Bi de, tuvalet ne tarafta? Benzinimiz yeni bitti. Assiktir! Sorun diil coni, bi süre yeticek kadar var nası olsa. Harry Tyronea başıyla işaret etti: En azından tuvaleti kullanalım bari. Görevli, Harryye baktı: Tuvalet hizmet dışı. Harry kısa bir süre adama baktı ve yüzündeki düşmanca ifadeyi fark etti. Öbür pompanın önüne bir araba yanaştı ve görevli o tarafa gitti: Günaydın Fred, dolduruyor muyuz? Doldur doldur. Görevli arabaya benzin pompalamaya başladı ve tamirci arka taraftan geldi ve duvara yaslandı ve gözlerini dikip Harryye ters ters baktı ve yere tükürdü. Harrynin duyduğu acı ve kafa karışıklığı öfkeye dönüşmeye başladı ve Tyrone kapıyı açtı: Salla abi! Harry bir an için Tyronea baktı, sonra arabaya bindi. Benzinciden çıkarlarken tamirci onlara bakmaya ve yere tükürmeye devam ediyordu. Oğlum noldu lan orda? İşte sana Güneyin ta kendisi yavrum! Hey Tanrım ya, çakma bi filmdeydik sanki ya! Ben İç Savaş bitti zannediyodum. Ooof, bu amına kodumun evlatlarının gözünde devam ediyo abi!.. Benzin göstergesine baktılar. Ne bok yiycez oğlum? Ben nerden biliyim coni? Sakin olup bi yerden benzin bulucaz; başka napıcaz amına koyiim?.. Harry başını salladı ve kolunu iyice göğsüne yapıştırdı ve sessizce yol almaya devam ettiler; ikisi de sağlam durmaya çalışıyor, sükûnetlerini yitirmek istemiyor ve başka bir yerde olmayı diliyordu. Gözlerini dikmiş, yanlarından hızla geçen ağaçları ve direkleri fark etmeden dümdüz karşıya bakarken zaman geçmek

bilmiyordu sanki. İki dakikada bir benzin göstergesine ve sonra da yolun iki tarafının birleştiği ve ulaşılmaz biçimde önlerinde uzanan ufka bakıp durmaya devam ettiler. Harry kolunu ovuyor ve Tyrone da arada sırada elini uzatıp kafasını kaşıyordu; derken sol kolunu kapıya, çenesini de eline dayadı. Hah işte gördük bi tane. Hah! Benzinliğe yanaşırken her yanlarından aşağı akan terlerin giderek daha da farkına varıyorlardı. Arabadan inmediler ve Harry hafifçe dışarı eğilip elemana depoyu doldurmasını söyledi: Normal olsun. Benzin arabaya pompalanırken, eleman onları hiç sallamadan pompaya öylece yaslanmış duruyordu. Depo dolduğunda Harry elemana parayı verdi ve benzinlikten çıkıp yola koyuldular. Tyrone radyoyu açana kadar uzun dakikalar boyunca çıt çıkmadı arabada. Terle beraber vücutlarındaki gerilim de azalmaya başladı. Ulan var ya, bi yerde takılabilsek... Sen ne diyosun abi, aynen. Yakınlarda vardır kesin bi lokanta.

Yol kenarındaki ufak bir mekânda durdular ve sırayla tuvalete girdiler; biri içerdeyken diğeri tezgâhın orda oturup dikkatle etrafa bakınıyordu. Takıldıktan sonra gevşediler ve yiyecek bir şeyler, yanında da kahve almaya karar verdiler ve Harry tezgâhın öbür ucunda durmuş, bir müşteriyle konuşan garson kıza seslendi; ama kız onu duymazdan geldi. Harry tekrar seslendi ve aşçı kafasını dışarı çıkarıp çenesini kapamasını söyledi. Harry bir an için gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve nefesi yavaş yavaş verdi ve sonra başını sallayarak Tyronea baktı. Tyrone omuz silkti ve kalktılar ve çıkıp gittiler.

Saranın gördüğü şok tedavileri sona ermişti. Yatağının kenarına oturdu ve pencereden dışarı, gri camdan gri gökyüzüne, gri yeryüzüne, çıplak ağaçlara baktı. Arada sırada yatağından kıvrılarak kalkıyor ve kâğıttan terliklerini sürüye sürüye hemşire odasına gidiyor ve kapının karşısındaki duvara yaslanıyor ve gözlerini dikip öylece bakıyordu. Bir şey mi istediniz? Sara gözlerini kırpıştırıp baktı. Bir şey mi istediniz Bayan Goldfarb? Saranın yüzü hafif çarpıldı; neredeyse gülümseyecekti. Sonra gözlerini birkaç

kere daha kırpıştırdı ve gözlerini dikip bakmaya kaldığı yerden devam etti. Hemşire omuz silkti ve işine döndü. Sara duvardan yavaşça aşağıya kaydı ve yere çömeldi ve hâlâ gülümsemeye ve gülümsemeyi bozmamaya çalışıyordu. Yanak kasları atıyor, ağzının kenarları titriyordu. Sonunda gözlerini iyice açıp korkunç bir şekilde sırıtarak bakmaya başladı. Beceriksizce ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek hemşire odasının kapısına geldi ve hemşire ona dönüp bakıncaya kadar durduğu yerde sırıtmaya devam etti. Çok güzel, hadi şimdi yatağına git! Ve bir kez daha sırtını Saraya döndü ve çalışmaya devam etti. Sara döndü ve yine ayaklarını sürüye sürüye yatağına döndü ve yatağın kenarına oturdu ve gri pencerelerden dışarı baktı.

Sara bir tekerlekli sandalyeye oturtulup koğuştan çıkarılmış, asansöre bindirilmiş ve uzun, gri bir tünelden geçirilerek bir bekleme odasına getirilmişti; burada hastalar uysal uysal oturuyor, başlarındaki görevliler ise bir köşeye geçmiş, bir gözleri hastalarında, sigara içiyor, şakalaşıyordu. Sara önünde duran insanlara baktı ve birkaç kere kırpıştırdığı gözlerini kıstıktan sonra bir noktaya dikip bakmaya başladı. Arada sırada biri gelip kapıyı açıyor ve bir isim okuyor ve görevlilerden biri tekerlekli sandalyedeki hastasını alıp kapıdan geçiriyordu ve sanki geçerken kaybolup gidiyorlarmış gibiydi. Ama yine de Saranın önündeki insanların sayısı sanki hiç azalmıyordu. Zaman akıp geçti ve Saranın adı okundu. Ondan sorumlu görevli sandalyesini iterek onu kapıdan geçirdi ve Sara gülümsemeye çalıştı. Önünde, masanın başında oturan bir adam vardı. Odada başkaları da vardı. Masanın başındaki adama Sayın Başkan diyorlardı. Biri ayağa kalktı ve bir dosyayı açtı ve başkana bir şeyler okudu. Başkan, Saraya baktı. Sara gülümsemeye çalıştı ve yüzü o korkunç sırıtışla gerilmeye başlarken çenesinden aşağıya ufak ufak salyalar akıyordu. Başkan bir kâğıda adını yazıp imzasını attı ve öbür adama kâğıdı geri verdi. Eyalet Sinir Hastalıkları Hastanesine kabul edilmişti.

Sara erkenden kaldırıldı ve alelacele yatağından çıkarıldı ve hastanenin zemin katına götürülerek bir sıraya oturtuldu ve bek-

lemeye başladı. Ve beklemeye devam etti. Bir şeyler yeme imkânı olup olmadığını sordu ama cevap olarak vaktin çok erken olduğu söylendi. Tekrar sorduğunda çok geçti. Nihayetinde bir sıraya sokuldu ve orada beklemeye devam etti. Sıraya oturdu ve gözlerini bir noktaya dikti. Sonraki sıraya gitti. Ve bekledi. Elbiseleri verildi. Uzun süre elbiselerine baktı. Giyinmesini istediler. Sara baktı. Elbiselerin bir kısmını üzerine geçirdiler. Geri kalanına girmekte zorlandı. Sonra başka bir sıraya oturttular. Sara bekledi. Sonra bir otobüse bindirdiler ve Sara oturdu ve öbürleri yerlerine geçerken dümdüz karşıya bakıyordu. Bir ömrü tükettikleri, tanıdık görüntülerle ve seslerle dolu sokaklardan geçiyorlardı ve Sara önüne bakıyordu.

Otobüsten indirildiler ve isimleri bir listeden kontrol edildi ve sonra gri, nemli, buz gibi bir tünelden geçirildiler ve tünel başka tünellere ve arazinin uzak köşesindeki bir binaya bağlanıyordu ve Sara buraya getirilmişti ve içi tıka basa öbürleriyle dolu bir koğuşa koyulup üzerine kilit vurulmuştu ve öbürleri ayaklarını sürüyerek dolaşıyor, oturuyor, çömeliyor, ayakta duruyor, öylece bakıyordu. Sara kıpırdamadan durdu ve gözlerini dikip gri duvarlara bakmaya başladı.

Adayla Rae ziyaretine geldi. Ziyaretçi odasının bir köşesinde oturdular ve Sara onlara doğru ayaklarını sürüye sürüye gelirken bakakaldılar. Gelenin Sara olduğunu biliyorlardı ama onu tanıyamadılar. Her yerinden kemikleri fırlamıştı. Saçı kafasından ölü gibi sarkıyordu. Bulutlu gözleri görmüyordu. Teni griydi. Sara oturdu ve Ada büyük bir alışveriş poşetinden yemek çıkarmaya başladı. Füme balık getirdik, krem peynir, çörek getirdik, ekşi kremalı krep getirdik, pastırma, çavdar ekmeği üzerinde hardallı soğanlı ciğer getirdik, bi termosta sıcak çay getirdik ve... Sen nasılsın tatlım?

Sara boş boş bakmaya devam etti: Evet. Ve gülümseye çalıştı ve sandviçten büyük bir ısırık aldı ve çiğnerken takır tukur, homurdanır gibi sesler çıkarıyordu ve ağzının kenarından hardal akıyordu. Ada gözlerini kırpıştırdı ve Rae hardal ve salyayı nazikçe sildi. Olan biteni anlamakta zorlanarak yıllardır tanıdıkları

arkadaşlarına baktılar. Hiç bitmeyecek gibi gelen bir saat boyunca kaldılar ve isteksizce ama içten içe rahatlayarak kalktılar. Otobüsün gelmesini beklerken gri duvarlara ve cansız ağaçlara ve bahçeye bakıyorlardı ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Birbirlerine sarıldılar.

Harryyle Tyrone gözlerini dikmiş sessizce karşıya bakıyor, duydukları korku ve endişe her geçen kilometreyle birlikte artıyordu. Harry iki büklüm olmuş, fetüs gibi yatıyordu neredeyse. Acıdan ve panikten nefes alamayacak hale gelmişti. Miamiye yaklaştıkça kendileriyle mahalleleri arasındaki mesafe zihinlerinin daha da derinine kazınıyordu. Ellerinde bol bol mal ve sakinleştirici hâlâ vardı; ama korku o kadar yoğundu ki, neredeyse elle tutulabiliyordu. Harry gözlerini kapatıp, Miamide kanalların olduğu gerçeği dışındaki her şeyi unutmaya çalışıyordu ama gözlerini kapatır kapatmaz önce kıpkırmızı olup alev alev yanan, sonra yeşile dönen kolunu görüyor ve birisinin testereyle kolunu kestiğini duyabiliyordu ve oturduğu yerde aniden doğruluyor ve kolunu sıkı sıkı tutuyor ve elinden geldiği kadar ileri geri sallanmaya çalışıyordu. Abi kesemem! Bi penilisin, bişey bulmam lazım şunun için!

Arabayı ufak bir polikliniğin köşesine park ettiler ve gördükleri ilk daireye girdiler. Bekleme odasında birkaç kişi vardı ve Tyrone, Harrynin durumundan bahsetmek için hemşirenin yanına gitti. Randevunuz var mı sizin bakayım? Tyrone başını salladı: Yok. Acil durum söz konusu. Ne diye hastaneye gitmiyorsunuz o zaman? Hastane nerde bilmiyorum ve arkadaş... Harry geldi: Kolum kötü iltihap kaptı; kangren olucak diye korkuyorum. Doktor bana bi bakamaz mı? Lütfen! Harry kolunu öne attı ve hemşire bir an için önce kola, sonra onlara baktı: Oturun. Birkaç dakika sonra hemşire geri geldi ve muayenehane kapısını açtı ve Harryye seslendi: Bu taraftan.

Harry durmadan volta atıyor, kolunu tutuyor, arada sırada oturmaya çalışıyordu ama bir dakikadan fazla duramıyordu yerin-

de. Nihayet doktor geldi ve Harryye şöyle bir baktı: Sorun nedir? Kolum. Ölüyorum acıdan! Doktor, Harrynin kolunu sertçe tuttu. Harry acıyla irkildi. Şöyle bir bakıp kolu bıraktı. Bi dakikaya geliyorum. Doktor odadan çıktı, bürosuna gitti, kapıyı kapattı ve polisi aradı. Merhaba, ben Doktor Waltham. Russell Sokağından. Burda bence görmeniz gereken bir delikanlı var. Kolu iltihap kapmış. Sanırım iğneden. Gözbebekleri de irileşmiş durumda. Sanırım uyuşturucu bağımlısı. Konuşması tam o kahrolası New Yawk evsizleri gibi ve yanında da zencinin teki var. Doktor telefonu kapattı ve bir düğmeye basıp hemşiresine seslendi ve polisin birkaç dakika içinde orada olacağını söyledi: O yüzden o New Yawklı zencinin üzerinde olsun gözün. Doktor, Harrynin yanına gitmeden önce birkaç dakika bekledi. Harrynin kolunu tekrar hoyratça tutup büktü. Harry öğürüyordu ve acıdan iki büklüm oluyordu. Bunu temizlemek zaman alacak. Bakmam gereken bir hastam daha var; ancak ondan sonra ilgilenebilirim seninle. Ve hâlâ nefes nefese olan Harry tek kelime bile edemeden, odadan çıkıp gitti.

Tyrone ortalıkta duran dergilerden birine göz atmaya çalıştı ama içinden sürekli kalkıp dışarı fırlamak geliyordu. Yolunda gitmeyen bir şey vardı ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Arada sırada gözünün ucuyla hemşireye bakacak olduğunda kadının gözlerinin hep üzerinde olduğunu görüyordu. Kadın ona sanki anasını babasını öldürmüş gibi bakıyordu. Bu bakış kendini iğrenç hissettiriyordu. Tekrar dergiye döndü ve kadını görmemek için başını çevirdi ve boş boş, resimlere bakmaya başladı; arada bir gözüne kelimeler çarpıyor, içinden keşke şimdi mahallemde olsaydım diyordu; panik olsa da olmasa da; soğuk olsa da olmasa da. Burası hayvan gibi sıcaktı ve bu hoşuna gitmemişti. Harryye ne olduğunu merak etti. Harrynin o kapıdan geçerken tamamen başka bir şeye doğru gittiğini hissediyordu. Kendi hissettiklerinden ya da o orospunun kendine bakış şeklinden de tiksinmişti. Ulan, keşke Elmada olsaydım şimdi, diyordu içinden. Şu anda orada olsaydı amına koduğu karın içinde yatmaktan bile mutluluk duyardı resmen. Burada ne yapıyordu zaten ya?.. Ooof! Amına koduğu Güneyine hiç gelmek istememişti ki

zaten. Sokiyim ya! Şu Harry acele edip kolunu tedavi ettirse de kıçımızı kaldırıp eve dönebilsek diye geçiriyordu içinden... Aniden, yanında birinin durduğunu fark etti ve karnında oluşan bir boşlukla düşücekmiş gibi hissetti kendini. Daha başını çevirmeden, adamın aynasız olduğunu anlamıştı. Sen burda napıyosun evlat? Tyrone başını yavaşça çevirdi ve bakışlarını yukarı kaldırdığında bir polisin yüzünü gördü.

Adamın ortağı Harrynin beklemekte olduğu odaya doğru yürüdü. Önce adımları, sonra kapının açıldığını duyan Harrynin içini ferahlık duygusu kapladı ve kapı açılırken neredeyse gülümseyecekti... Polis durup ona baktı, sonra odaya girdi. Harry öldü. Sen nerdensin? Harry gözlerini kırpıştırıyordu ve kafası elinde olmadan titriyordu: Nası? Ne nası??? Senin neyin var? Konuşamıyo musun? Ve Harryyi çenesinden tuttu ve bir dakika boyunca gözlerinin içine baktı ve sonra onu sertçe itti. Sen nerdensin dedim sana! Bronx, Bronx... ee, New Yorktan. New Yawk ha? Parmağıyla Harrynin göğsüne vurup, onun muayene masasına çarpmasına neden oldu. Sana bişey diyim mi? Biz burda New Yawklı müptelalardan hiç hoşlanmayız. Özellikle de beyaz zenci müptelalardan. Harry tam bir şey diyecekti, polis açık duran eliyle kafasının yanına sertçe vurarak dengesini kaybetmesine neden oldu ve Harry kolunun üstüne düştü. Harry kolunu sıkı sıkı tuttu ve acıyla inledi; çaresizce nefes alıp verişini düzeltmeye ve acıdan gözlerini dolduran yaşları bastırmaya çalışıyordu. Senden tek kelime daha duymak istemiyorum ulan *zenci sevici*. Polis, Harryyi yaralı kolundan tuttu ve bayıldı bayılacak bir halde arabasına sürükledi, ellerini arkadan kelepçeledi ve içeri tıktı. Tyrone da arabada, elleri arkadan kelepçelenmiş halde oturuyordu.

Karakola vardıklarında Harry nezarethane görevlisine bir doktorla görüşmesinin mümkün olup olmadığını sordu ve memur güldü: Oda servisi mi istiyosun sen? Kolum, kolum. Tedavi ettirmem lazım. Burda vaktin bol. Zaten bi süre o kolu kullanmaya hiç ihtiyacın olmıycak. Pazartesi çok büyük ihtimalle bi doktor gelir buraya. Belki o gelince bakar koluna.

Tyrone hücrenin bir köşesine oturmuş, Harrynin hiç durmadan volta atmasını izliyor, aklına birlikte nezarette bir gece geçirdiği, vatkalarını pamuk yerine kullanan yaşlı müptela geliyordu. Onların elinde hiçbir şey yoktu. Sadece kendileri ve alışkanlıkları. Mahallelerinden bir milyon kilometre uzaktaydılar. O burda ne bok yiyordu ya? Hep o kahrolası Harry yüzünden. O ve onun yarrak gibi fikirleri yüzünden. Hadi amına kodumun kanallarının peşine düşelim. Hadi Miamiye gidelim. Güzel bi tadımlık bulalım ve havalar ısınana kadar rahat takılalım... Telefon etme hakkı tanısalar bile kimi arayacaktı ki? O Harrynin amına koyiim ya! Siktiğimin Güneyinde yarrak gibi bi kasabada yarrağı yedim onun yüzünden. Oooof! Kolunu tutmuş, oturmaya çalışan Harryyi izledi. İki üç ayyaş yerde yayılmış yatıyordu. Bir köşedeki lazımlık kusmuk kaplıydı. Leş gibi kokuyordu. Ooof! Bugün Cuma. Pazartesiden önce bi bok yok. O zamana kadar resmen ölürüz be! Tyrone dizlerini karnına doğru çekip, başını dizlerinin arasına aldı. Noldu ulan ya? Bizim başımıza ne geldi sikiyim ya?

Harry acı içinde bir ileri bir geri sallanıyordu. Son vuruşlarından bu yana iki saat geçmişti ve daha da olacağı yoktu. Onun son vuruşu olduğunu biliyor olsaydı keşke, ahh! Isıtıcıya iki üç paket boşaltır, direk uçardı. Ah bi pamuğu olsaydı. Siktir! Vücudu yirmi dört saattan fazla süren uykusuzluktan ve uyarıcılarla uyuşturucuların ve kolundaki başa çıkılmaz acının birleşmesiyle birlikte tel gibi gerilmişti. Şimdi bir de daha fazla mal alamayacağını bildiğinden, yoksunluk tribi hızla çöktü üstüne. Gözleri yanmaya ve kapanmaya başlayana kadar çelik duvarlara baktı; ama kâbuslar daha uykuya dalmadan başladığından hemen açıyordu gözlerini. Başı yanıyordu. Dili o kadar kuruydu ki ağzının içine yapışmıştı. Volta atmaya devam etmek için ayağa kalkmaya çalıştı ama başı dönüyor, dizleri tutmuyordu. Hücrenin yan duvarına yaslandı ve yavaşça aşağı kaydı ve başını dizlerinin arasına alıp oturdu ve ileri geri sallanmaya başladı; gözleri yanıyor, kapanıyor, açılıyor, kapanıyor, açılıyordu ve kangren oldu olacak kolu önünde bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Zaman zaman içeri bir sarhoş tıkıyorlardı; ama Harryyle Tyrone küçük hücrede tek başlarına, kendi ayrıksılıkları ve acılarına sarılmış bir haldeydi; Harry anbean bir cinnet haline yaklaşıyor, Tyrone ise içindeki soğukluğu öfkesiyle ısıtmaya çalışıyordu. İki sarhoş tuvalet kavgası yapıyordu; biri klozete başını sokmuş kusarken, öbürü onu baştan aşağı kusmuğuyla pisletti ve nihayet ikisi de kendinin ve diğerinin kusmuğu içinde sızıp kaldı. Kesif koku hücreyi doldurdu. Harryyle Tyrone kendi ayrıksılıkları ve acılarına sarılmış halde kaldılar. Tyroneun karnına kramplar giriyordu ve ishal oldu ve amına koduğumun klozetini kullanılabilecek kadar temizlemeye kalktı ama kahrolasıca şeyi tuvalet kâğıdıyla temizlerken koku midesini öyle bir bulandırdı ki kusmaya başladı ve kusması durur durmaz oradan uzaklaşmak zorunda kaldı; az kalsın yerdeki yapış yapış kusmuk yüzünden kayıp düşüyordu. Ve kahrolası lazımlığın önünde durdu ve her yanına kramplar giren vücudundan leş kokulu sıvının çıkmasına izin verdi ve iki büklüm ayakta dururken bile bulantının içinde yükseldiğini hissedebiliyordu ve vücudu kasılıp dururken ağzını elini üzerine bastırarak sımsıkı kapatmak zorunda kalmıştı. Bir süre kustuktan sonra biraz nefes alabilmişti ve sendeleyerek, yerde demin yattığı yere döndü ve buz gibi soğuğunun iliklerine kadar işlediği çeliğe yaslandı ve sonra karnına giren kramplarla yine iki büklüm oldu. Ter her gözeneğinden sızarak akıyor ve burnu ancak uzun süre uyuşturucu kullananlardan yayılan o kokuyla, başını ölüm hissiyle bulutlandıran o kokuyla, yanıyordu.

Harry bacaklarını, sıkı sıkı kavrayarak iyice karnına çekmeye çalışıyordu; ne var ki, ancak tek koluyla sarılabiliyor ve uyuşturucudan kaynaklanan ter gözeneklerinden boşanırken ve ateşten yanarken zapt edilmez bir soğuk ve işkence gibi bir acıyla ürperiyor ve titriyordu. Arada sırada, duyduğu acı o denli fena oluyordu ki, bir süreliğine kendinden geçiyor ve sonra vücudu ve zihni kendine rağmen onu sürükleyerek kendine getiriyor ve Harry bedenini bir nebze olsun ısıtabilmek için, tüm gücüyle çabalayarak, yerde kıvrılıp bir top haline geliyor ve çaresizce, kolu için yapacak bir şey bulmaya çalışıyordu ki acı kesilsin. Ve ateş onu

yakıyor ve ürpertiyordu ve Harry kendini hezeyanların rahatlığına bırakıyordu.

Pazartesi sabahı hücre boşaltıldı. Önce sarhoşlar, en son da Harryyle Tyrone çıktı. Harrynin kolu yeşile dönmeye, kokmaya başlamıştı. Gardiyan onu bu kolundan tuttu ve kelepçelemek için çevirdi ve Harry acı içinde haykırdı ve kendinden geçerek dizlerinin üzerine çöktü ve bu sırada gardiyan kolunu iyice bükerek Harrynin ellerini arkadan kelepçelemişti. Harry çığlık attığında Tyrone uzanıp onu tutacak oldu ve bunun üzerine öbür gardiyanlardan biri kafasına ufak bir copla vurdu ve Tyrone yere düşmüş yatarken kaburgalarını ve karnını tekmeledi: Sakın bi daha bana el kaldırmaya kalkma pis zenci! Tyroneun ellerini arkadan kelepçelediler ve onu sürükleyerek ayağa kaldırdılar ve başına küçük bir plaster yapıştırdıktan sonra ikisini beraber mahkemeye götürdüler. Mahkemede sandalyelere sertçe oturttular. Harry inlemeye devam ediyor, oturduğu yerde öne düşüp duruyordu ve polis sesini kesmesini söyleyerek onu tekrar sertçe koltuğa yapıştırdı. Takım elbiseli bir herif Tyroneun yanına oturdu ve mahkeme tarafından onları temsil etmek için atandığını açıklamaya başladı ve haklarındaki suç iddialarını okudu. Tyroneun vücudu acıyla ve mide bulantısıyla ve kramplarla kasılıp duruyordu ve ter gözlerini yakıyordu. Omzuyla gözlerindeki teri silmeye çalıştı ama her hareket ettiğinde gardiyan kafasına yandan tokat atıyordu ve Tyroneun görüşü bulandı ve başı önüne düştü ve yanına oturan herif eğer serserilik suçunu kabul ederlerse sadece birkaç hafta cezaevi dışında mahkûmlarla çalışmak zorunda kalacaklarını söyledi: Ve orada işiniz bitince New Yorka otobüs paranızı da verecekler. Bizim kendi paramız nerde? Var mıydı? Tyrone adamı daha net görmeye çalışarak bir an için gözlerini kırpıştırarak ona baktı: Bin dolardan fazla paramız vardı coni. Yazılı rapora göre öyle bir şey yok. Tyrone kısa bir süre daha boş boş baktıktan sonra içinden omuz silkti. Harrynin durumu nolcak peki? Adam hasta. Ha, kampa gönderilmeden önce ikiniz de doktorlar tarafından muayene edileceksiniz. Ooooof, şu anda geçen yazı yaşıyor olmayı nasıl da

istiyordu. Hiç kavga dövüş olmadan. İşler mis gibi; her gün tatil gibi. Oooof!

Marion kanepesinde tek başına oturmuş, televizyon izliyordu. Nihayet biten eğlenceden sonra eve dönerken hislerini inkâr etmek için çok çabalamıştı. Saflık yapmıştı. Öbür kızlarla ne yapması gerektiği hakkında en ufak fikri yoktu. Erkeklerle ne yapması gerektiğini biliyordu ama kızlar işin içine girince şoke olmuştu. Az kalsın kusacaktı. Ama ne yaptığını, neden yaptığını biliyordu ve bu her şeyi olanaklı kılıyordu. Okumuş olduğu küçük kitapları, kıkırdayarak bakmış olduğu fotoğrafları her şey olup bittikten sonra gelmişti aklına. Onu rahatsız eden sadece yapmış olduğu şey değil, bunu yaparkenki rahatlığıydı. Ve maldan kendi payına düşeni aldığında her şeye değdiğini biliyordu. Eve geldiğinde hemen takıldı ve içinde herhangi kaygı verici his ya da hisler varsa, onlar da eroinle yok olup gitti ve banyo yapmaya bile zahmet edemedi; yarın sabah yapabilirdi. Televizyonunun karşısına geçip, kanepeye öylece yayılmış, vücudundandan ve dudaklarından yayılan kokuya aldırış etmiyor, tekrar tekrar Koca Timin haklı olduğunu düşünüyordu: Mal hakikaten iyiydi. Tadını uzun süre alacaktı. Kendi kendine gülümsedi. Ayrıca, bunun geldiği yerde daha çok vardı ve kimseyle de paylaşmak zorunda değildi. İstediğim zaman istediğim kadar alabilirim. Kollarını bedenine doladı ve gülümsedi: Her zaman böyle hissedebilirim.

Harryyle Tyrone hapishanenin arka kapısında, bir düzine başka mahkûmla beraber sıraya girmiş bekliyordu. Birkaç hafta yerine üç aylık çalışma kampı cezası almışlardı. Kampa giden otobüs açık kapının önüne park edilmiş, duruyordu. Mahkûmlar ayaklarını sürüyerek sırayla, doktorun yanında durmuş, elinde isim listesi yazılı olan bir klasör tutan gardiyanın yanına geliyordu. Mahkûmlar zincirleriyle ayaklarını sürüyerek gelirken doktorla gardiyanlar şakalaşıyor, gülüşüyor, kola içiyorlardı. Mahkûmlar

gardiyana isimlerini ve numaralarını söylüyorlar, gardiyan listeden isimlerini kontrol ediyor ve doktor da onlara bakıp, her seferinde aynı soruları soruyordu: Beni duyabiliyor musun? Beni görebiliyor musun? Mahkûmlar başlarını sallıyor ve doktor sırtlarına hafifçe vuruyor ve kampta çalışmaları için onay veriyordu. Her zaman olduğu gibi, Harryyle Tyrone sıranın sonundaydı. Harry neredeyse sürekli hezeyan halindeydi ve sürekli sendeleyip düşecek gibi oluyordu ve ne zaman Tyrone ona destek verecek olsa Tyronea ya vuruyorlar ya da onu itip kakıyorlardı. Tyrone doktorun önüne gelince doktor başındaki bandaja ve şişlere ve yara izlerine baktı ve gülümsedi. Başını belaya mı soktun *evlat*? Gardiyanlar güldü. Beni duyabiliyor musun *evlat*? Beni *duyabiliyo* musun *evlat*? Tyrone evet anlamında başını sallayınca doktor, Tyroneun yüzüne sıkı bir tokat attı ve bir gardiyan da copunu arkasından kuyruk sokumuna bastırdı: Efendim de lan, pis zenci! Bu New Yawklı müptela zencilerin terbiye diye bir şeyden haberi yok. Güldüler: Yakında biz ona belleticez ama. Ayaklarını sürüye sürüye otobüse giderken Tyroneun vücudu öfkeyle, bıkkınlıkla ve uyuşturucu illetiyle kıvranıyordu. Amına koduğu heriflerin kafalarını kırmak istiyordu; ama onların asmaya bahane olsun diye zaten böyle bir beklenti içinde olduklarını biliyordu ve durumu olduğundan da beter hale getirmek istemiyordu; tek istediği şu üç ayı bitirmek ve evine dönmekti ve uyuşturucu illeti de hiçbir şey yapmamayı kolaylaştırıyordu. Kolunu kaldıracak hali yoktu.

Harryyi kaldırıp doktorun önüne getirdiler. Bu da New Yawklı başka bi müptela. Zenci sevici kendisi, dimi *evlat*? Harry inledi ve bir anda dizlerinin üzerine çöktü ve gardiyan onu sertçe kaldırdı. Kolum iyi değil diyor. Öyle mi? Doktor, Harrynin gömleğinin kolunu sertçe sıyırdı ve Harry bağırdı ve olduğu yere çöktü ve onu tekrar doğrulttular. Erkek gibi karşımda durmayı da mı beceremiyosun be! Doktor kola bakıp güldü: O kola artık uyuşturucu muyuşturucu zerk edebileceğini hiç zannetmiyorum evlat. Gardiyanlara başıyla işaret etti: Bakın hele, ne manzara dimi? Gardiyanlar bakıp, yüzlerini tiksintiyle buruşturdular: Öööff, şundan bile daha kötü kokuyo bu be! Evet ya, herif zenciden de kötü

kokuyo. Ve hep beraber güldüler. Hapishanenizi kokutmadan hastaneye götürseniz iyi edersiniz. Daha çok kahkaha attılar. Bu haftayı atlatır mı bilmem... Başka var mı? Yok doktor, bu kadar. Güzel, benim muayenehaneye gitmem lazım. Haftaya görüşürüz gençler.

Sara diğerleriyle beraber ilaç sırasında ayaklarını sürüye sürüye yürüdü. Bir an için durdu, sonra biraz daha yürüdü, sonra tekrar durdu ve tekrar biraz daha ilerleyerek önüne geldiği görevli ağzına Thorazinei koydu ve hapı yuttuğundan emin olduktan sonra Saranın gitmesine izin verdi. Sara kollarını bedenine dolamış bir halde bir köşede durdu ve öbürlerinin ayaklarını sürüye sürüye gelip sakinleştiricilerini almasını izledi. Sonra orada kimse kalmadı. Bomboştu. Sara dümdüz önüne bakmaya devam etti, sonra başını yavaşça çevirip muhtelif yönlere baktı ve sonra o da gitti. Kâğıttan terlikleriyle ayaklarını sürüye sürüye televizyon odasına giderken kollarıyla hâlâ bedenini sarıp sarmalıyordu. Odada, ilacın etkisini şimdiden hissetmeye başlayan diğerleri, başları önüne düşmüş, sandalyede oturuyordu. Bazıları gülüyor, bazıları ağlıyordu. Sara gözlerini dikip boş boş televizyona baktı.

Ameliyathaneye alınırken Harry kendinde değildi. Kolunu omzundan kestiler ve hayatını kurtarmak için hemen antienfeksiyon terapisine başladılar. Sağ koluna ve her iki ayak bileğine bağlanmış serumla besleniyordu ve yatağa kayışlarla bağlanmıştı ki kasılmaya başlayacak olursa iğneler damarlarını parçalamasın. Burnuna bağlı tüpten ciğerlerine düzenli olarak oksijen veriliyordu. Zehirli sıvıyı bedeninden atmak için yatağın altındaki küçük bir pompaya bağlı iki boru yanına bağlanmıştı. Harry arada sırada kendini bir kâbusun pençelerinden kurtarmaya çalışırken yattığı yerde dönüp duruyor ve inliyordu ve yanı başında oturan hemşire başını nemli, serin bir bezle siliyor ve onunla tatlı tatlı konuşuyordu ve Harry sakinleşerek bir ölü gibi yeniden

hareketsiz kalırken bir rüyaya dalıyor ve kendini tüy gibi hafif hissediyordu... Sonra ışık sardı etrafını; bu öyle kati ve öyle yoğun bir ışıktı ki Harry onu varlığının her zerresinde deneyimliyor, kendini hayatında hiç hissetmediği gibi hissediyordu: sanki özel, çok ama çok özel biriydi. Harry ışığın sıcaklığını hissetti ve sırıtışı neredeyse bir kahkahaya dönüşüyordu ve Harry bütün benliğinde gürül gürül akan sevinci hissetti. Sanki ışık, seni seviyorum, diyormuş gibiydi ve Harry ortada bir sorun olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu biliyordu ve nedenini bilmeden yürümeye başladı. Sonra, ışığın kaynağını aradığının idrakına vardı yavaş yavaş. Her yerde olamayacağını biliyordu. Işık bir yerlerden gelmek zorundaydı ve o yüzden kaynağı aramaya başladı; çünkü kaynağa yaklaştıkça kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu ve Harry yürüdükçe yürüdü ama ışık değişmedi. Aynı kaldı. Ne daha parlak, ne daha sönüktü ve o yüzden Harry durup düşünmeye çalıştı; ama sanki, tam anlamıyla düşünemiyordu. Yüzünün öfkeli bir ifadeye bürünmek istediğini hissedebiliyordu; ama yüzündeki gülümseme yerinden bile oynamıyordu ve sevinç benliğini tümüyle sarmaya devam ediyordu. Sonra belli belirsiz bir rahatsızlık hissetti ve birden kaşlarını çattığının ve ışığın soluklaştığının farkına vardı ve her ne kadar göremese de arkalarında bir yerde karanlık bulutun tekinden korkunç bir canavarın ona doğru geldiğini hissedebiliyordu; ne var ki Harry nereye giderse gitsin bulutu bulamıyordu. Kaçıp uzaklaşmak ve ışığın içinde kalabilmek için bulutun yerini çaresizce bulmaya çalıştı; ama dönüp koştukça aynı yerde kalıyordu ve nefesini düzenlemeye çalıştı ki birden fırlayıp koşsun, koşsun, koşsun... Ama yine de olduğu yerde kalakaldı ve artık ayağını bastığı yer giderek şekilsizleşiyor gibiydi ve Harry battıkça batmaya başladı ve çabası batışını daha da hızlandırmaktan başka bir işe yaramıyor gibiydi ve ışığın azaldığını büyük bir korkuyla fark ediyordu artık ve her ne kadar kara bulutu hâlâ göremese de bulutun içine giderek daha çok battığından, korkunç canavara giderek daha çok yaklaştığından hiç şüphesi yoktu ve canavarı düşünmek dehşet içinde haykırmaya çalışmasına neden oluyor ama ağzından hiç ses çıkmıyordu. Ağ-

zının hareket ettiğini hissedebiliyor, hatta bir şekilde görebiliyordu bile; ama hiç sesi çıkmıyordu ve karanlık artık o kadar yoğundu ki ağzına tadı geliyordu ve hâlâ görünmeyen canavarın pençelerini hissederken kıvranıp duruyor, duyduğu dehşeti haykırmak istiyordu; ama kasılıp durmalarının ardından sadece sessizlik geliyordu ve Harry bağırmazsa parça parça olacağını, canavarın etini kemiğini lime lime edeceğini biliyordu; o yüzden ağzını iyice, açabildiği kadar açtı ve dudaklarının çarpıldığını ve gerildiğini hissedebiliyordu ve nihayet hafif bir ses duydu ve karanlığa bir parça grilik nüfuz edebilmişti ve Harry canavarın pençeleri onları yuvalarında parçalamadan önce gözlerini açmaya çalıştığının farkına vardı ve aradan sonsuz ömürler geçti... ve sonra ışık birden beliriverdi; aynı ışık değildi ama yine de ışıktı ve Harry hareket etmeye çalıştı ama edemedi; konuşmaya çalıştı ama ağzından ancak belli belirsiz sesler çıktı. Hemşire gözlerindeki korku ve paniği gördü ve ona gülümsedi: Geçti evladım, geçti, hastanedesin. Harrynin bu bilgiyi idrak etmesi zaman aldı... Sonsuz bir zaman... Dudaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Her şey o kadar ağırdı ki sanki... Hiçbir şeyi hareket ettiremiyordu. Hemşire bir buz küpünü dudaklarında nazikçe gezdirdi. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun? Harry başını sallamaya çalıştı ama yapamadı. Gözlerini kırpıştırdı. Hemşire kafasını ve başını serin, nemli bir bezle sildi. Korku ve paniğin azaldığını görebiliyordu. Buz küpünü Harrynin dudaklarında tekrar gezdirirken zarifçe gülümsedi. Bir hastanedesin, evladım. Her şey yolunda. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği yavaş yavaş, acı acı işlendi Harrynin bilincine ve hemşireye anladığını göstermek için başını salladı. Sonra acıyla irkildi: Kolum, kolum –neredeyse ağlayacaktı– çok acıyor! Kıpırdatamıyorum bile. Hemşire, Harrynin yüzünü serin, nemli bezle silmeye devam etti. Rahatlamaya çalış evlat; acısı yakında azalacak. Harry başında serin bezi hisserek bir süre hemşireye baktı; sonra gözlerinin kapandığını hissetti ve bütün varlığıyla karanlıktan ve canavarının pençelerinden kaçmaya ve ışık rüyasına dönmeye çalışırken kendinden geçti.

Haftalar boyunca Tyrone her saniye öleceğini sandı ve bazı zamanlarda da ölmeyeceğinden korktu. Soğuk gecelerde ürperdi durdu; buz kesmiş kemikleri ağrıyor, kaslarına kramplar giriyor, acıdan iki büklüm oluyordu; bacaklarındaki ağrı, daldığı kısa, acınası uykulardan onu neredeyse anında uyandırıyordu ve ranzasında iki büklüm, kasılarak yatarken dişleri takırdıyor, içinden bir parça sıcaklığa kavuşmak için yalvarırken saatin hiçbir zaman beşolmamasını ve yatağından kalkıp, otoyolda öbür mahkûmlarla beraber on iki saat boyunca çalışmamayı diliyordu. O, ranzada tir tir titreyip yatarken, gardiyan ona her zaman başta şöyle bir bakıyor, sonra Tyroneu ranzadan aşağı iterken gülüyordu: Kaldır kıçını evlat, iş var iş! Ve kışlada öbür mahkûmları bağırarak uyandırıp yürümeye devam ederken tekrar gülüyordu.

Tyrone ilk haftanın büyük kısmını kramplardan iki büklüm olmuş, ishalden zayıf düşmüş bir halde geçirdi; sürekli öğürüyor ama ağzından acı safradan başka bir şey çıkmıyordu. Yorgunluktan ve kramplardan ayakta duramayıp düştüğünde gardiyan gülüyordu: Noldu evlat, dayanamıyo musun? Bak bu öbür zenciler baya iyi idare ediyo. Senin neyin var bakıyım? Ve gülerek ayağının ucuyla Tyroneun çenesini itti ve şişesinin dibindeki kolayı içti ve boş şişeyi araziye fırlattı ve sonra Tyroneu ayağa kaldırıp çenesinden sıkı sıkı tuttuğunda Tyroneun ayakları neredeyse yerden kesilecekti. Biliyo musun *evlat*, burda senin gibi kendini beğenmiş New Yawk zencilerini sevmeyiz, biliyo musun *evlat* ha? Biliyo musun? Tyrone adamın ellerinin arasında sallanıyor, vücudu spazmlardan ötürü kasılıp duruyordu. Kimse seni buralara çağırdı mı *evlat* ha? Ha? Çağırmadı dimi? Sizin gibileri sevmeyiz burda. New Yawka dönmeyi becerebilirsen de ordaki öbür zencilere söyle burda sizin gibileri sevmeyiz. Duydun mu beni *evlat*? Ha? Duydun mu? Biz kendi zencilerimizin çaresine bakarız, öyle diyi mi? Etrafındaki mahkûmlara baktı: Onlara çok iyi bakarız hem de. Ama sizin gibilerin buralara gelip de bela çıkarması hoşumuza gitmiyo. Duyuyo musun *evlat*? Ha? Duyuyo musun? Tyroneu yere fırlatıp tükürdü, pis pis sırıttı ve sonra güldü: Kesin beni öldürmek istiyosun ha, dimi *evlat*? Şu küreği kafama geçir-

mek isterdin dimi, ha? Tükürdü ve yüksek sesle güldü: Bak napıcam, sana diyim. Sırtımı dönerek sana bi şans vericem. Hoşuna gitti mi *evlat*, ha? Hadi *evlat*, öyle salya sümük, tırt zenciler gibi yatma orda. Kaldır kıçını da vur şuraya! Başının arkasını gösterdi. Böyle fırsat kaçmaz *evlat*. Ve döndü ve yerdeki uzun gölgesini ve yanında öbür gölgenin belirmemesini izledi ve güldü ve uzaklaşmaya başladı: Hadi hadi, kaldırın o kara kıçlarınızı da dönün işinizin başına; lunapark işletmiyoruz burda! Tyrone hâlâ yerde yatıyor, dizlerinin üzerinde doğrulmaya çabalıyor, öfkeden kudurmuş bir halde, o orospu evladının dilini koparıp boğazına kadar sokmak istiyor ama diz çökmüş dururken hareket edemiyor, küreğine tutunuyor, başı önde sallanıyor ve vücudu, kuru kuru, derinden nefes alıp verirken sarsılıyordu. Mahkûmlardan biri yanına gelip ona yardımcı oldu: Sakin ol kardeşim. Tyrone soluk benizli orospu evladına nefes nefese kalmış bir halde küfürler edecek oldu; ama vücudu kasılıp durduğundan kelimeler ağzının içinde kaybolup gitmişti. Öbür mahkûm kasılmaları duran Tyroneun ayağa kalkmasına yardımcı oldu: Hiç öyle şeyler düşünme kardeşim; o pompalıyla anında patlatır kafanı. Sen sakin takıl, o da eninde sonunda rahatlar. Tyrone o günü öbür mahkûmların birkaçının da yardımıyla atlattı ve günbatımından sonra kampa dönünce kendini yatağa bıraktı. Arada sırada bitkinlikten uyuyakalıyor ve o zaman bile vücudu ona eziyet etmeye devam ediyordu; sonra sessizleşiyor ve Tyrone rüyasında kendini çocuk olarak, anasının yanında görüyordu ve karnı ağrıyordu ve anası onu kucağında öyle güzel tutuyordu ki Tyrone nefesini neredeyse yüzünde hissedebiliyordu ve kendini o yumuşacık kollarda o kadar iyi hissediyordu ki burnu azıcık gıdıklanıyordu ve karın ağrısını neredeyse unutuvermişti ve anası ona bir kaşık, tadı kötü bir ilaç uzatırken Tyrone başını yok, yok, yok, diye salayıp yüzünü çeviriyordu ama anası o kadar tatlı, o kadar rahatlatıcı konuşuyordu ki... Ona onun biricik kocaman evladı olduğunu, onunla gurur duyduğunu söylüyordu ve o kadar kocaman, o kadar müthiş bir gülümsemesi vardı ki sanki güneşin tamamı gözlerinin içindeydi ve Tyrone gözlerini kapattı ve ilacı yuttu ve

anası daha da gülümsedi ve yüzü parıl parıl parlıyordu ve sarılıp evladını bağrına bastı ve onu sallayıp şarkılar söylemeye başladı ve Tyrone kollarını açabildiği kadar açıp ona sarıldı ve anasının sesi o kadar alçaktı ki ona daha önce hikâyelerini anlattığı meleklerinkine benziyordu ve Tyrone orda durmuş anasının şarkı söylemesini dinlerken kendini çok iyi hissediyordu ve yavaş yavaş uykuya daldığını hissetmeye başlamıştı ki birdenbire karnı acımaya ama çok acımaya başladı ve Tyrone tekrar ağlamaya başladı: Annecim, annecim! Ve anası ona sıkı sıkı sarılırken biricik bebeğinin gözyaşları elbisesine damladı ve Tyrone rüyasından ve uykusundan duyduğu acı ve gözyaşlarıyla istem dışı çekip çıkarılıp uyandırılırken kasılıp duruyordu. Gözlerini umutla... umutla açtı; ama tek gördüğü karanlık oldu. Kısa bir an için zihni, ona sarılmış şarkı söyleyen anasının görüntüsüyle aydınlandı; ama sonra karanlık onu da yedi bitirdi ve Tyroneun tek hissettiği yanaklarını ıslatan gözyaşlarıydı. Sonunda kasılmalar ve öğürmeler geçti ve Tyrone öbür mahkûmların yardımıyla günleri atlatmaya başladı ve kısa süre sonra gardiyanların gözünde bir başka kara kıçlı zencinin tekiydi ve onunla uğraşmayı bırakıp işini yapmasına ve günlerini doldurmasına izin verdiler ve geceleri Tyrone ranzasında yatıp anasını, onun nefesinin tatlı sıcaklığını düşünüyordu.

Brooklyn'e Son Çıkış adlı kült kitabın yazarı Hubert Selby Jr. bu kitabında yine, kendi dünyasına ait yeraltı insanlarının; kaybolmuşların, baştan çıkarılmışların, vicdansızların, insafsızların hayatına sokuyor bizi. O müthiş sevgi, bağışlayıcılık ve şefkatiyle yine insani olmayanı insanileştirerek...

Bir Düş İçin Ağıt dört insanın uğradığı yıkımın izini sürüyor; üçü genç biri yaşlı. Brooklyn'in yoksul mahallelerinden birinde, Coney Island'da, yalnız yaşayan bir dul olan Sara Goldfarb'ın en büyük hayali zayıflayıp bir TV şovuna çıkmaktır. Keş oğlu Harry ise kısa yoldan köşeyi dönmek için, kız arkadaşı Marion ve kankası Tyrone'la birlikte bir uyuşturucu işi tezgâhlamaktadır. Parlak bir gelecek beklentisiyle kendinden geçmiş dörtlüye kalırsa, yaşadıkları anlık aksilikler gelip geçici yol kazalarıdır. İşler günbegün daha da kötüye giderken, aslında kendi uğursuz kâbuslarını yarattıklarını kabul etmek yerine, bağımlılıklarının açtığı dehşet çukuruna daha da gömülürler...

Filme de çekilen ve büyük bir hayran kitlesi oluşturan *Bir Düş İçin Ağıt* sevgi üzerine bir kitap. Daha doğrusu, işler yolunda gitmezse sevgiye ve sevgililere ne olacağı üzerine. Kelimeler sayfaları yakıp geçerken, hayatın getirdiklerini yaşamak yerine, hep bir düşü yaşamayı seçtiğinizi fark edecek ve bu okuma deneyimini asla ama asla unutmayacaksınız.

AYRINTI • YERALTI
ISBN: 978-975-539-581-4
9 789755 395814

AYRINTI